

Ác Ma Tổng Tài Anh Hồn Đản

Contents

Ác Ma Tổng Tài Anh Hồn Đản	4
1. Chương 1: Thoát Khỏi Miệng Sói , Lại Đi Vào Hang Hổ	4
2. Chương 2: Thương Giới Ác Ma	5
3. Chương 3: Cô Có Mục Đích Gì?!	6
4. Chương 4: Cô Cứ Nhiên Dám Kêu Tên Người Khác ??	7
5. Chương 5: Bốn Trọng Đã Kích	8
6. Chương 6: Người Đàn Ông Đáng Khinh	9
7. Chương 7: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân?	10
8. Chương 8: Ác Có Ác Báo	10
9. Chương 9: Nóng Quá	11
10. Chương 10: Không Biết Xấu Hổ	12
11. Chương 11: Kế Hoạch Tà Ác	13
12. Chương 12: Cho Tôi Xem Tôi Cũng Không Hứng Thú	14
13. Chương 13: Thật Đúng Là Người Quái Dị	15
14. Chương 14: 600 Vạn ?!	16
15. Chương 15: Một Năm Phải Trả Hết Nợ Cho Tôi	17
16. Chương 16: Mắc Cầu	17
17. Chương 17: Hai Cái Tôi Điều Không Chọn	18
18. Chương 18: Tôi Không Ngại Làm Tiểu Nhân	19
19. Chương 19: Hết Thấy Điều Là Kế Hoạch Của Anh	20
20. Chương 20: Hay Là Anh Không Được?	21
21. Chương 21: Cô Không Thử Dem Tôn Nghiêm Của Minh Bại Dưới Tay Anh	22
22. Chương 22: Hợp Đồng Cái Gì !?	22
23. Chương 23: Cô Chính Là Người Thứ 2	23
24. Chương 24: Ăn Không Khí Lớn Lên	24
25. Chương 25: Song Dao “lý Quỳ”	25
26. Chương 26: “nhà “tổng Tài Các Người”	26
27. Chương 27: Anh Không Phải Có Chứng Vọng Tưởng Bị Hại Đi	27
28. Chương 28: Này Còn Chưa Đủ	28
29. Chương 29: Từ Từ , Tôi Là Phụ Nữ !	29
30. Chương 30: Anh Không Phải Thích Đàn Ông Sao?	29
31. Chương 31: Cô Biến Mất?!	30
32. Chương 32: Xí Nghiệp Tàn Thi	31
33. Chương 33: Chạy Đi Nơi Đâu?!	32
34. Chương 34: Người Vợ Của Ác Ma	33
35. Chương 35: Cô Mặc Kệ	34
36. Chương 36: Có Ca Ca	34
37. Chương 37: Cô Nhận Thua	35
38. Chương 38: Nơi Duy Nhất Để Đi	36
39. Chương 39: Anh Quan Tâm Chính Mình?	37
40. Chương 40: Nhà Của Chúng Ta Không Giống Nhau	38
41. Chương 41: Khổ Trung Mua Vui	38

42. Chương 42: Anh Đã Trở Lại	39
43. Chương 43: Cô Nhìn Cái Gì?!	40
44. Chương 44: Tôi Thế Nào Lại Cam Lòng Hại Chết Em Đâu ?	40
45. Chương 45: Vậy Ý Em Là Gì?	41
46. Chương 46: Anh Muốn Làm Gì?!	42
47. Chương 47: Anh Cởi Quần Áo Làm Chi?!	43
48. Chương 48: Tiểu Cánh	44
49. Chương 49: Không Thể	44
50. Chương 50: Bí Hiểm	45
51. Chương 51: Hai Người Chúng Ta Không Phải Rất Giống Sao	46
52. Chương 52: Tôi Cho Em Hảo Hảo nhớ Lại Một Chút	47
53. Chương 53: bạn Tốt Của Tôi Đang Đến	47
54. Chương 54: Cởi.	48
55. Chương 55: Như Vậy Ôm Sẽ Thoải Mái Hơn	49
56. Chương 56: Anh Muốn Làm Cái Gì?!	50
57. Chương 57: Kinh Hỉ	51
58. Chương 58: Lão Hồ Pp Không Thể Sờ	51
59. Chương 59: Chân Chính thẹn Thùng	52
60. Chương 60: Không Thể	53
61. Chương 61: Không Cần Ổ Trong Đây	54
62. Chương 62: Cầu Ba Ba , Cầu Mụ Mụ	54
63. Chương 63: Khách Không Mời Mà Đến	55
64. Chương 64: Không Biết Xấu Hổ	56
65. Chương 65: Ác Nhân Cáo Trạng Trước	57
66. Chương 66: Cô Ấy Là Vợ Của Tôi	57
67. Chương 67: Bồi Thường	58
68. Chương 68: Câm Miệng !	59
69. Chương 69: Hôn Thú Giá Rẻ	60
70. Chương 70: Anh Muốn Em	61
71. Chương 71: Cô Có Khả Năng Mong Chờ Cái Gì Đâu?	62
72. Chương 72: Anh Nói Đủ Chưa?!	62
73. Chương 73: Là Ai Làm?!	63
74. Chương 74: Còn Đau Phải Không?	64
75. Chương 75: Ai Sợ Ai?!	65
76. Chương 76: Tiểu Bảo ~ Tiểu Bối ~	66
77. Chương 77: Đứa Nhỏ?	67
78. Chương 78: Chúng Ta Có Cục Cưng Đi?	67
79. Chương 79: Chính Là Người Quen?	68
80. Chương 80: Tình Nhân Hoà Thiêm?	69
81. Chương 81: Thì Ra Là Thế	69
82. Chương 82: Chồng Đối	70
83. Chương 83	71
84. Chương 84	73
85. Chương 85	75
86. Chương 87	78
87. Chương 88	79
88. Chương 89: Chương 89.	82
89. Chương 90	83
90. Chương 91	84
91. Chương 92	86
92. Chương 94	88
93. Chương 95: Chương 95	89
94. Chương 96	90
95. Chương 97: Chương 97	92

96. Chương 98	93
97. Chương 99	95
98. Chương 100	96
99. Chương 101	98
100. Chương 102	99
101. Chương 103	101
102. Chương 104	102
103. Chương 105	104
104. Chương 106	105
105. Chương 107: Anh Chính Là Ác Ma	107
106. Chương 108	108
107. Chương 109	110
108. Chương 110	111
109. Chương 111	113
110. Chương 112	114
111. Chương 113	116
112. Chương 114	117
113. Chương 115	119
114. Chương 116	120
115. Chương 117: Chương 117	122
116. Chương 118	123
117. Chương 119	125
118. Chương 120	126
119. Chương 121	128
120. Chương 122	129
121. Chương 123	131
122. Chương 124	132
123. Chương 125	134
124. Chương 126	135
125. Chương 127	137
126. Chương 128	138
127. Chương 129	140
128. Chương 130: Chương 130	141
129. Chương 131	143
130. Chương 132	144
131. Chương 133	146
132. Chương 134	147
133. Chương 135: Chương 135	149
134. Chương 136	150
135. Chương 137	152
136. Chương 138: Chương 138	155
137. Chương 139	156
138. Chương 140	158
139. Chương 141	159
140. Chương 142	161
141. Chương 143	162
142. Chương 144	163
143. Chương 145	164
144. Chương 146	166
145. Chương 147	168
146. Chương 149: Chương 148 + 149	169
147. Chương 150	172
148. Chương 151	174
149. Chương 152	176

150. Chương 153	179
151. Chương 154	181
152. Chương 155	182
153. Chương 156	184
154. Chương 157	185
155. Chương 158	189
156. Chương 159	191
157. Chương 160	192
158. Chương 161: Chương 161 (Hoàn)	193

Ác Ma Tổng Tài Anh Hồn Đản

Giới thiệu

Tư Đồ Viêm, bá đạo, tàn nhẫn và lạnh lùng. Không tin vào tình yêu, nhưng lại giam kết Lâm Khả Tâm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ma-tong-tai-anh-hon-dan>

1. Chương 1: Thoát Khỏi Miệng Sói , Lại Đi Vào Hang Hổ

Ban đêm yên tĩnh như mặt nước , ánh trăng theo cửa sổ chiếu vào bên trong phòng ngủ , chiếu lên một đống hỗn độn.

Lâm Khả Tâm nằm trên giường , nhắm chặt mắt lại , mày không khỏi co lại thành một đường thẳng tắp, điều này chứng tỏ giây phút này cô đang bị dày vò .

Về phần người còn lại là Tư Đồ Viêm nằm bên cạnh cũng không nhúc nhích , anh nhìn chăm chăm vào Lâm Khả Tâm , ánh mắt giống như đang rình rập con mồi , tràn ngập sự thú vị .

Tư Đồ Viêm tinh tế suy nghĩ về người trước mặt — mái tóc đen óng xả dài của Lâm Khả Tâm , hé ra một gương mặt tinh xảo nhỏ nhắn , đôi môi ướm mọng, như là vô cùng khao khát hôn lên ... này , hết thấy đều kích thích dục vọng của Tư Đồ Viêm . Bất quá , 2 người chẳng ai quen biết ai trước đó.

Một tiếng trước , Lâm Khả Tâm vì tâm tình không tốt nên mới đến quán bar uống rượu giải sầu không nghĩ tới lại bị kẻ xấu hạ được , thiếu chút nữa bị đối phương kéo đi , ngay tại thời khắc vạn phần nguy kịch này , đột nhiên hoàng tử Tư Đồ Viêm lại xuất hiện , cứu cô từ trong tay kẻ xấu ra , hơn nữa còn mang về nhà .

Nhưng mà Lâm Khả Tâm không biết , chính là vừa thoát khỏi miệng con sói thì lại tiến vào hang cọp , bởi vì Tư Đồ Viêm so với người đàn ông kia cũng nguy hiểm không hơn kém gì .

Tư Đồ Viêm — là Tổng Tài sáng lập ra tập đoàn Tư Đồ , vẻ ngoài tuấn mỹ cộng thêm một gia sản khổng lồ , khiến uôn vạn phụ nữ không ngừng vây quanh anh , nhưng trong mắt của Tư Đồ Viêm chỉ có một người mới xứng đáng được anh sủng ái , còn những người phụ nữ khác thì giống như quần áo , xinh đẹp lại giá rẻ nên chỉ có tiền sẽ mua được .

Cũng bởi vì ôm loại quan điểm này mà Tư Đồ Viêm thay đổi bạn gái như thay quần áo , phụ nữ bên cạnh anh sẽ không quá một tháng .

Thậm chí có một đoạn thời gian , chỉ nửa tháng Tư Đồ Viêm sẽ thay đổi 3 người bạn gái nhưng tất cả đều là Đại Minh Tinh , đây làm cho các truyền hình , nhà báo phải chấn động , không ngừng đưa tin nhưng không có nêu thẳng đích danh của Tư Đồ Viêm .

Bởi vì đã gặp qua những người đẹp nên cho dù Lâm Khả Tâm nằm trước mắt có vừa ý thanh xuân , lại có một bộ dạng đang mơ màng như thế này nhưng Tư Đồ Viêm vẫn không chế được dục vọng của mình.

Bất quá , không chế được không có nghĩa là không thể hành động , lúc Tư Đồ Viêm mang Lâm Khả Tâm trở về , anh liền không nhịn được do dự không biết nên ứng với tình huống này thế nào , có nên ” hãm bính” xuống tay?

Tuy rằng nói Tư Đồ Viêm không phải cái loại người ” thừa cơ hãm hại” nhưng anh cũng chưa từng xưng mình là quân tử , dù sao đối mặt với một người động lòng như vậy , đàn ông khó mà kiềm hãm được dục vọng của mình , hướng chỉ cái phương diện tình dục chỉ là nhu cầu bình thường của đàn ông mà thôi.

Lúc này...

“Nóng quá..” Lâm Khả Tâm cau mày , nhịn không được phát ra tiếng nỉ non , được lúc trước đã uống bây giờ phát huy tác dụng , Lâm Khả Tâm đều cảm giác được thân thể của mình có chút không thích hợp , cảm giác nóng rực xâm nhập vào mỗi tắc da thịt của cô.

2. Chương 2: Thương Giới Ác Ma

Bởi vì trong cơ thể rất nóng nên Lâm Khả Tâm nhịn không được vặn vẹo thân hình , không nghĩ tới hành động này làm cho cái móc áo của cô rớt ra , vì thế da thịt trắng nõn liền lộ ra trước mặt Tư Đồ Viêm.

“Tê ——”

Nhìn thấy cảnh đẹp trước mắt , Tư Đồ Viêm hít sâu một hơi , đáng chết , người

phụ nữ này là cổ tình câu dẫn anh sao?

Nghĩ đến hai chữ ” Cổ ý” , con người của Tư Đồ Viêm tối sầm lại.

Tư Đồ Viêm không khỏi nhớ tới , cách đây không lâu chính mình đang ở quán bar , nhìn thấy một cô gái rất xinh đẹp đến gần , không nghĩ tới cô gái kia uống không nhiều nhưng điệu bộ say khướt lại còn chủ động cùng anh trở về nhà.

Đối với chuyện tốt như vậy , người bình thường thừa cơ hội sẽ nghĩ đến chính mình chiếm tiện nghi , mà chỉ lo đắc chí nhưng Tư Đồ Viêm dù sao cũng là thương nhân , anh biết rõ trời sẽ hãm đạo lý , mà anh sợ dĩ không vạch trần là vì muốn biết người phụ nữ đó tiếp cận anh là vì có mục đích gì?

Đợi sau khi hai người mây mưa xong , Tư Đồ Viêm liền giả vờ ngủ , còn phụ nữ kia thì tưởng rằng anh thật sự ngủ , nên liền lén lút trở mình mở ngăn tủ trong nhà Tư Đồ Viêm ra , ngay tại lúc người phụ nữ đó đã tìm được tư liệu cần thiết , bỗng nhiên

” Thế nào? Tìm được đồ cô muốn chưa?”

Nghe được âm thanh lạnh lùng của Tư Đồ Viêm phía sau vang lên , người phụ nữ đó hoá đá , chậm rãi quay đầu nhìn thấy Tư Đồ Viêm đang quan sát chính mình.

Tư Đồ Viêm nhìn trên cao xuống , vẻ mặt cùng thân thể toát ra lệ khí , giống như ma vương từ trong điện ngục đi ra vậy , làm cho người ta sợ hãi , người phụ nữ đó cũng không ngoại lệ mà khóc ào lên.

Người phụ nữ lợi dụng thân thể tuyệt mỹ của mình làm cho người ta thương tiếc nhưng chính là Tư Đồ Viêm cũng không có chút cảm giác nào , ngược lại lạnh lùng hỏi: ” Nói , là ai phái cô tới đây?”

Bị Tư Đồ Viêm hỏi như vậy , người phụ nữ đó ngoan ngoãn nói ra , nguyên lai thì ra là một công ty đang cạnh tranh với công ty của Tư Đồ Viêm phái cô tới câu dẫn anh , rồi lấy tư liệu đi , mà đối với dạng này Tư Đồ Viêm cũng đã sớm biết trước.

Anh ngồi xuống , lấy tay nâng cằm của cô gái lên , nở nụ cười tà mị: ” Em có biết không , tôi ghét nhất bị người khác lừa gạt , cho nên những người lừa tôi thì thường có kết cục không tốt Em nói xem , bây giờ tôi nên làm gì với em?”

Tư Đồ Viêm mặc dù đang cười nhưng ánh mắt của anh lạnh như tảng băng , một chút lo lắng cũng không có.

Cô ta biết Tư Đồ Viêm không phải nói giỡn , vì thế nhất thời luống cuống: “Van xin anh đừng làm hại tôi , tôi cũng chỉ là bị người khác nhờ vả mà thôi , chỉ cần anh buông tha cho tôi , tôi nguyện ý làm tất cả mọi việc cho anh!”

“A? Bất cứ chuyện gì sao?” Khoé môi của anh gợi lên , trong mắt xẹt qua một tia tàn ác.

“Vậy em cứ làm như vậy.....” Tư Đồ Viêm ghé sát vào bên tai người đó , đem kế hoạch nói ra.

Không lâu sau , công ty cạnh tranh cùng công ty của anh bởi vì tư liệu bị lộ ra ngoài nên sụp đổ trong thị trường chứng khoán , cuối cùng dẫn tới kết quả phá sản rồi bị Tư Đồ Viêm thu mua lại , mà chủ tịch công ty đó vì không chịu nổi đã kích liên vào bệnh viện tâm thần.

Mọi người sau lưng biết được một chút tình hình , đều gọi Tư Đồ Viêm là ác ma , còn địa phận của anh là Thương giới ác ma.

3. Chương 3: Cô Có Mục Đích Gì?!

Nhớ tới quá khứ đó , Tư Đồ Viêm nhìn khuôn mặt của Lâm Khả Tâm , anh không khỏi hoài nghi , rốt cuộc , người phụ nữ trước mắt này tới gần anh có mục đích gì?!

Cô là gián điệp do công ty nào phái tới? Hay là do công ty lúc trước bị anh phá cho tan nát nên phát cô đến đây báo thù? Hay cô là người phụ nữ thấy tiền là sáng mắt rồi tự biến tự diễn ra màn kịch này , vọng tưởng rằng qua một lần hiến thân sẽ thay đổi số phận? Dù sao thì những loại phụ nữ đó anh cũng đã gặp qua rất nhiều rồi

Tư Đồ Viêm lại nhìn Lâm Khả Tâm , bất quá ánh mắt thường thức lại biến thành ghét bỏ , người phụ nữ này nhìn bộ dạng bên ngoài thật đơn thuần , không nghĩ tới tâm kế vô cùng giỏi , nhưng nếu chính cô ta đã đưa đến cửa thì đừng trách anh không khách khí ! .. Nếu cô nghĩ có thể đạt tới mục đích , thì cô đã đánh sai chủ ý .. Từ lúc sinh ra đến giờ , Tư Đồ Viêm chỉ có lợi dụng người khác chứ

không có người nào có thể lợi dụng anh ...

Nghĩ đến đây , Tư Đồ Viêm nở một nụ cười khinh bỉ , sau đó cúi người , hôn lên môi của Lâm Khả Tâm ..

Anh dùng đầu lưỡi mở hàm răng của Lâm Khả Tâm ra , rồi quấn lấy cái lưỡi , không rời , bởi vì đây là nụ hôn đầu của Lâm Khả Tâm , nên cô không có kinh nghiệm gì , chỉ có thể theo sát sự dẫn dắt của Tư Đồ Viêm , không lưu loát mà đáp lại ..

Cảm nhận được Lâm Khả Tâm không có lưu loát , Tư Đồ Viêm dừng lại , không dám tin tưởng to mắt , anh thập phần rõ ràng như vậy thì còn trúc trắc cái gì ...?

Nghĩ vậy , có thể đây là người đầu tiên động lòng anh , anh có chút không khỏi kích động , anh cảm giác chính mình trở nên khấn trương , tùy ý va chạm dục vọng của anh ..

Tư Đồ Viêm dùng lực một chút một “Đau ——!!!”

Cảm giác như chính bản thân mình bị xét rạch , ngoại trừ thét to thì Lâm Khả Tâm cũng chẳng tìm được lời nào để diễn tả sự đau đớn đó ..

Lo lắng , đây là lần đầu của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm cũng không dám làm bậy mà anh cố gắng tận lực kiềm chế ..

“Hô. Hô” Sau khi xong việc , Lâm Khả Tâm nằm trên giường , cô giương miệng thở dốc , trên trán cũng thấm ra mồ hôi ..

Nhìn thấy bộ dáng của cô gần như hồn khỏi xác , Tư Đồ Viêm bỗng cảm thấy sinh ra một cổ thương tiếc , anh theo bản năng vươn tay , muốn lấy chăn che người cho cô nhưng vừa lúc này.

“Cổ ca ca.” Tiếng nói được thốt ra từ miệng Lâm Khả Tâm , một câu thanh thiên nỉ non.

Nghe được Lâm Khả Tâm gọi , Tư Đồ Viêm không biết tại sao trong tâm lại biến

mất sự thương hại mà ngược lại trở nên tức giận “Đằng” một tiếng , liền nhảy lên

4. Chương 4: Cô Cư Nhiên Dám Kêu Tên Người Khác ??

Đáng chết , cô cư nhiên lên giường với anh mà dám gọi tên người đàn ông khác?!

Tư Đồ Viêm lấy tay kéo kéo tóc của Lâm Khả Tâm , đem túm lấy : “Cô vừa rồi nói gì ? Nói lại lần nữa cho tôi nghe xem?”

Lâm Khả Tâm căn bản không biết chuyện gì xảy ra , sự đau đớn làm cho cô theo bản năng thốt ra: “Đau quá”

Tuy rằng , anh biết vừa rồi cô không cố ý kêu ra nhưng anh cũng không định sẽ tha thứ cho hành động đó của cô , nếu cô dám ở trước mặt anh kêu tên người đàn ông khác , kia anh làm sao mà không trừng phạt cô một chút được?

Lúc này , Tư Đồ Viêm tách hai chân của cô ra , tiến hành hiệp 2

Bởi vì đau đớn , nên Lâm Khả Tâm cự tuyệt , một tay đẩy đẩy, đánh đánh Tư Đồ Viêm , nhưng tay cô bị anh bắt lấy , không thể giãy dụa được ..Chỉ nghe “Đồng” một tiếng , Lâm Khả Tâm hoàn toàn nằm trên giường , mà lúc này anh phóng thích xong mới buông tha cô .

Anh lấy điều thuốc , đốt sáng lên trong bóng đêm , nhìn những điểm đỏ , anh không thể nào thoát khỏi lúc Lâm Khả Tâm kêu tên “Cổ ca ca” , dù cho là một câu đơn giản của cô cũng khiến cho anh càng thêm nghi ngờ ..

Đáng chết , rốt cuộc anh làm sao vậy? Anh cũng không hiểu được vì sao chính mình trở nên như thế , vì không thể ngủ , nên anh lấy di động gọi ột dãy số: “Alo , Đại Vĩ.”

Bên đầu điện thoại kia , chính là người tên Đại Vĩ đang say giấc mà bị anh đánh thức , giọng nói của Đại Vĩ có chút mệt mỏi , nghe như chưa tỉnh ngủ vậy: ” Tổng Tài , có chuyện gì dặn dò sao?”

Bởi vì mộng đẹp bị quấy rầy , giọng của Đại Vĩ mang theo sự uỷ khuất , nhưng cũng không dám than một câu nào .

“Giúp tôi điều tra một người.”

Tư Đồ Viêm vừa nói xong , nhìn thoáng qua giấy chứng minh trên tay , đó là thứ rơi từ trong áo của Lâm Khả Tâm ra ..

Thật mà nói , lúc nhìn thấy tờ giấy chứng minh , anh không khỏi hoài nghi , có phải anh đã hiểu lầm người phụ nữ này không? Nhưng anh cũng không hỏi hận , vì có hỏi hận thì cũng có lợi gì? Chuyện gì xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi .

“Đã biết , Tổng Tài.”

Tuy rằng Đại Vĩ không tình nguyện , nhưng vẫn là ngoan ngoãn đáp ứng , dù sao Đại Vĩ cũng đã đi theo Tư Đồ Viêm lâu rồi , nên cũng hiểu rõ đạo lý - chọc ai cũng được nhưng đừng bao giờ chọc giận Tư Đồ Viêm.

5. Chương 5: Bốn Trọng Đả Kích

Bởi vì đêm hôm qua quá mức kịch liệt , một mỗi nên gần trưa Lâm Khả Tâm mới tỉnh lại , cô mở to mắt , đập vào trong ánh mắt là trần nhà xa lạ , sau đó nhìn quanh bốn phía vẫn không biết là ở đâu ..

Lâm Khả Tâm định đứng dậy , nhưng hạ thân truyền đến cơn đau đón làm cho cô nhin không được kêu lên: “A Đau quá!”

Cô cảm thấy như chính mình vừa bị thiên quân vạn mã giẫm lên , làm cho cảm giác đau đón truyền đến toàn thân thể , ngay từ đầu cô không biết tại sao mình trở nên như vậy nhưng khi nhìn thấy quần áo rơi vụng trên mặt đất cùng với cái chăn không quen thuộc , cô biết được đã làm sai một việc rất lớn , cố nén cơn đau , Lâm Khả Tâm ngồi dậy , nhìn trên ra giường có một vết màu đỏ chói mắt , cô đành nén nước mắt vào trong .

Như thế nào lại thành cái dạng này? Rõ ràng hôm trước cô còn chờ mong đem mình giao cho Cố Ca Ca. mà bây giờ cô cảm thấy mình thật sự dơ bẩn , cứ nhiên lại mất đi lần đầu tiên cùng một người hoàn toàn không quen ..

Không biết khóc bao lâu , Lâm Khả Tâm chậm rãi bình tĩnh lại , giống như sau cơn mưa trời lại sáng , khóc cũng có thể làm cho con người trở nên lý trí , cô không khỏi bắt đầu nhớ lại rốt cuộc hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

Cái này chết thật , Lâm Khả Tâm đã dần nhớ lại đêm qua ...

Đêm qua , vì tâm tình cô không tốt nên chạy đến quán bar gần nhà mượn rượu giải sầu , cũng vì mượn rượu giải sầu mà sầu càng thêm sầu , càng uống , cô càng thấy tâm tình càng tệ , không cần dùng sức vài bình rượu đã bị cô uống sạch, liền ngay người có kinh nghiệm cũng phải ngạc nhiên

Phải biết rằng , ngay cả chủ quán rượu , đã gặp qua rất nhiều dạng người , chính là không ngờ Lâm Khả Tâm thoạt nhìn như nữ sinh mà uống được nhiều như thế

.. mà cô thì không chút nào quan tâm người xung quanh nghĩ gì , chỉ đắm đầu vào uống một ly rồi tiếp thêm một ly

Nếu như ngay từ đầu vì quá chén , thì hiện tại cô đã thành công

Lâm Khả Tâm lắc lắc đầu , cảm thấy cái đầu nó nặng như ngàn cân , choáng váng làm cho khó chịu không thôi , hiện tại duy nhất chỉ biết một việc là nói chính mình như một người đại ngốc ..

Nếu cô không ngốc nghếch như vậy , thì thế nào lại không tìm hiểu rõ ràng lại đi thổ lộ với Cố Ca Ca là cô thích Cố Ca Ca từ lâu? Quả nhiên , kết quả cho sự liều lĩnh quá mức đều không tốt , thổ lộ mà bị cự tuyệt đã rất thảm rồi , hết lần này tới lần khác cô chịu phải bốn việc đả kích trầm trọng

Một , Cố Ca Ca cự tuyệt tình cảm của cô

Hai , Cố Ca Ca nói anh ấy sớm đã có bạn gái .

Ba , Người bạn gái của Cố Ca Ca không phải là ai khác mà chính là kẻ muội của cô

——Hách Sa Sa .

Bốn , điều làm cho cô khó chấp nhận chính là Cố Ca Ca nói sẽ sớm nhanh đính hôn cùng Hách Sa Sa .

Biết được tin này , trong nháy mắt ngay cả ý định đấu tranh giành lại Cố Ca Ca ,

cô cũng không có mà liền gơ cờ trắng chào thua ..

Phải biết rằng giống như một vở kịch có nội dung dở tệ , cũng chẳng ngờ hôm nay nó lại xảy ra với cô .

Lâm Khả Tâm có chút cảm khái , chuyện này như tai nạn xe cộ trong cuộc sống

đời thường , cứ nhắm thẳng và đụng mạnh vào người cô ..

Cô thậm chí còn hoài nghi , có phải cô đã chọc giận ông trời rồi không , nên ông trời mới trả thù cô như thế?

6. Chương 6: Người Đàn Ông Đáng Khinh

” Cổ Ca Ca.”

Lâm Khả Tâm tự nhủ một câu thì nước mắt liền nhịn không được mà rơi xuống , nâng một ly rượu trong tay , rồi uống sạch một ngụm ..

Nói là mượn rượu giải sầu , có gì cô càng uống càng thương tâm? Đúng rồi , chắc có lẽ vì cô uống chưa đủ nhiều , vì thế Lâm Khả Tâm một phen lau nước mắt , hướng về người phục vụ cách đó không xa hô: ”Cho tôi thêm một chai nữa.

.”

“Tiểu Thư , cô uống rất nhiều rồi.” Bartender hảo tâm nhắc nhở .

Chỉ là nhìn thấy bộ dáng mây đen đầy mặt của Lâm Khả Tâm , nên Bartender có thể đoán được cô gái trước đang thất tình , những tình trạng này ở đây gặp không hề ít ..

Từ lúc Lâm Khả Tâm bước vào quán bar thì đã có vài ánh mắt theo dõi cô , tuy rằng cô không biết việc này nhưng Bartender đều có thể thấy hết tất cả , nhìn thấy người đàn ông có ánh mắt không tốt , người phục vụ không khỏi mà lo lắng cho cô ..

Có lẽ sau khi nữ sinh uống say , bị người đàn ông mang đi làm chuyện tình là rất nhiều , nói thế nào thì Lâm Khả Tâm chỉ là một cô gái còn nhỏ , nếu uống rượu rồi sinh ra sự việc kia thì sẽ không tốt .

Nhưng mà Lâm Khả Tâm không nhận lòng tốt của người phục vụ , hiện tại cô đang cần thứ có chất cồn để gây mê ..

“Không cần anh quản tôi , rượu cho tôi rượu.”

Lâm Khả Tâm không vui vỗ vỗ cái bàn , nhú chặt lông mày , biểu hiện cô không kiên nhẫn ..

“Nhưng mà.” Bartender định nói gì thì lúc này , một người đàn ông có diện mạo đáng khinh xuất hiện bên cạnh Lâm Khả Tâm .

“Cho vị tiểu thư này một ly XO , tôi mời.”

Không cần sự đồng ý của Lâm Khả Tâm , người đàn ông đó liền ngồi bên cạnh cô , người pha rượu không nói thêm gì , chỉ nghe theo sự phân phó của người đàn ông.

“XO của ngài đây.”

Bartender cầm ly rượu đưa cho người đàn ông , yên lặng thở dài một hơi.

Theo kinh nghiệm của bartender , thì người đàn ông trước mắt này có ý đồ không tốt với Lâm Khả Tâm , phỏng chừng sau một lúc nữa cô sẽ bị gã tay mang về nhà.

.

Aida , tuy rằng rất muốn trợ giúp cô nhưng anh cũng chỉ là một kẻ pha rượu , anh không có quyền quản lí chuyện của khác , vì thế xoay người , giả vờ như không nhìn thấy chuyện gì sẽ xảy ra nữa ..

Chỉ thấy người đàn ông kia nâng ly rượu thừa dịp người khác không chú ý lén lút lấy thuốc bỏ vào , thuốc rất nhanh hoà vào rượu , sau đó gã đàn ông đưa cho Lâm Khả Tâm .

“Tôi rất vui được làm quen với một vị tiểu thư xinh đẹp như cô , ly rượu này coi như tôi mời cô.”

Về phần Lâm Khả Tâm , cô có thể thanh tỉnh chẳng sợ một chút , nhìn bộ mặt của người đàn ông trước mặt , hơn nữa tăng thêm đề phòng , nhưng hiện tại , cô

cảm thấy chính mình choáng choáng , mơ hồ .

Cô mặc kệ gã đàn ông này tiếp cận cô là cái gì , cô bây giờ chỉ quan tâm đến rượu thôi , sau đó Lâm Khả Tâm tiếp nhận ly rượu trong tay người đàn ông , đem uống sạch một hơi.

7. Chương 7: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân?

“Được , được , tửu lượng của Tiểu Thư quả nhiên rất tốt.” Người đàn ông đáng khinh trầm trồ khen ngợi , anh ta nheo con ngươi lại , rõ ràng là một bộ dạng đã thực hiện được ý đồ .

Thật ra , cái loại thủ đoạn này không phải là lần đầu tiên dùng tới , nhưng đây là lần đầu anh ta dễ dàng thực hiện được thôi , xem ra khí vận hôm nay không tồi, hắc hắc , có thể gặp một người không chút nào phòng bị cả .

Nghĩ vậy , người đàn ông đáng khinh nhìn nhìn Lâm Khả Tâm , bộ dạng này thật xinh đẹp , lông mày lá liễu , ánh mắt trong trẻo như làn nước , cộng thêm cái miệng phần nộn anh đào nhỏ nhắn ... tuy rằng bộ ngực có hơi nhỏ , nhưng vòng eo mảnh khảnh , đôi chân thon dài trắng nõn khiến cho anh ta không nhìn được , nghĩ nghĩ , anh ta nuốt một ngụm nước miếng

Hắc hắc , kế tiếp sẽ đem cô về nhà .. anh ta rất muốn nhìn xem .. chờ một chút nữa sau khi thuốc phát tác , người phụ nữ ngọt ngào trước mặt này , nếu mở miệng cầu xin thì sẽ thế nào? Chỉ cần nghĩ đến đó , người đàn ông đáng khinh liền khẩn trương , vì thế vươn tay tính toán sẽ ôm Lâm Khả Tâm đi .

Nhưng ngay lúc này , bỗng nhiên có một cánh tay khác , nắm trụ cổ tay của người đàn ông đáng khinh lại , hấn đơ người , nhất thời ngẩng đầu nhìn bất quá ba mươi xuất đầu bộ dáng , đẹp trai , tuấn tú , khí phách —— đúng vậy , người đàn ông nắm trụ cánh tay hấn chính là Tư Đồ Viêm .

Tuy rằng Tư Đồ Viêm vừa thấy sẽ biết đó là đối tượng không nên chọc giận nhưng người đàn ông đáng khinh này tình trùng nằm trong nảo nên đâu có nghĩ được nhiều như thế , kế hoạch bị quấy rầy , hấn quay hướng về Tư Đồ Viêm quát to: “Buông tay , đừng trở ngại chính sự của bố mày.”

Người đàn ông này còn không phát hiện ra số phận của mình, chỉ biết rằng ”tiểu

mĩ nữ bên cạnh đang chờ hấn yêu thương” thôi , nhưng Tư Đồ Viêm cũng không dễ dàng buông tha , ngược lại còn nắm chặt cánh tay của người đàn ông đáng khinh kia mạnh hơn.

“đau , đau , đau!” cơn đau nhức truyền đến làm cho người đàn ông đáng khinh nhìn không được bật thốt ra , cả mặt nhăn nhó trông rất khó coi .

Gặp ý tứ không nhượng bộ của Tư Đồ Viêm , người đàn ông đáng khinh định cho Tư Đồ Viêm một quyền , chính là tay chỉ đi được nửa đường thì đã bị Tư Đồ Viêm chặn lại , người đàn ông đáng khinh có chút ngoài ý muốn , thân thủ của Tư Đồ Viêm lại tốt như vậy , liền biết mình không phải đối thủ của Tư Đồ Viêm , nên sắc mặt cũng thay đổi rất nhiều ..

Người bu quanh lại càng nhiều , mà Tư Đồ Viêm cũng không muốn làm cho chuyện thêm ồn , dù sao có rất nhiều cầu tử mai phục muốn lấy tin tức , tùy thời dùng tên anh mà làm chủ đề ..

Vì thế , Tư Đồ Viêm lạnh lùng nói: “Mang viên thuốc của mày cút đi , đừng để tao thấy mày làm gì với cô ấy.”

8. Chương 8: Ác Có Ác Báo

Thật ra lúc Lâm Khả Tâm đến quán bar , Tư Đồ Viêm cũng không có quan tâm gì

, bởi vì phụ nữ bên anh không thiếu , búng tay một cái sẽ có rất nhiều người tự vây quanh , nhưng qua một lúc , anh vô tình lướt qua , liền thấy Lâm Khả Tâm đập mấy vỏ chai rượu trước mặt , có lẽ biểu tình khổ sở của cô đã đánh tiếng lòng của anh , nên tầm mắt của anh dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia , thật lâu cũng không rời .

Cho nên khi người đàn ông đáng khinh bỏ thuốc vào ly rượu XO cho cô , thì anh cũng thấy rõ .

Bị Tư Đồ Viêm nói trúng tim đen , người đàn ông đáng khinh bắt đầu chột dạ: ” Tôi .. tôi không biết anh nói gì.”

“A, thật không?” Tư Đồ Viêm nói xong , liền dùng một bàn tay chế trụ hai cổ tay của gã đàn ông đáng khinh , sau đó móc từ túi của hấn ra mấy viên thuốc ..

Ngay lúc mọi người còn chưa biết phản ứng thế nào thì Tư Đồ Viêm liền dùng tay mở to họng của người đàn ông ra rồi nhét toàn bộ thuốc vào .

Xong xuôi tất cả , Tư Đồ Viêm mới thả lỏng cổ tay của gã ta , chỉ thấy gã ta quỵ trên mặt đất , cố gắng móc họng ới hết thuốc ra nhưng đáng tiếc thất bại .

Sắc mặt của gã ta trở nên tái nhợt - Thảm .. thảm... cứ nhiên một lần uống nhiều X thuốc như vậy , cái này khả xong rồi..

Vì quá khiếp sợ , người đàn ông đáng khinh nói tên viên thuốc ra , mà lúc hắn biết được thì đã muộn .. Mọi người nghe đến “X thuốc” liền bật người hiểu được mọi chuyện ..

“Tôi đã nói người này nhìn qua không giống người tốt , quả nhiên lại đi hạ được một nữ sinh.”

Mọi người vây quanh bàn tán , giờ phút này , người đàn ông đáng khinh kia hận không có cái hố để chui xuống .

Thậm chí ngay một cô dọn vệ sinh của quán bar nhin không được liền nói: ” Không biết có bao nhiêu cô gái bị gã ta dùng thủ đoạn hạ lưu này hại rồi , đúng là yếu thọ a ! Cũng may hôm nay bị vạch mặt , nếu không chẳng biết được gã ta sẽ làm gì với cô gái này”

Nghe xong , mọi người càng tức giận , một người đàn ông tinh tráng đứng ra nói: “Đúng đúng , người này thật quá đáng , vô cùng phản nộ ! Đến , các anh em , chúng ta cùng nhau giáo huấn anh một chút , coi như giúp cô gái này trút giận.”

“Được , đánh nó.” Trong đám người không ngừng đồng thanh , người đàn ông đáng khinh sợ tới mức muốn nhanh chóng đi nhưng vì dượng đã phát tát nên một câu nói cũng chẳng ra , chỉ tùy ý để mọi người đánh , người đá mà thôi.

Thấy hắn bị trừng phạt , Tư Đồ Viêm vốn tính sẽ vậy mà rời đi , nhưng trước đó , anh nhin không được liếc Lâm Khả Tâm một cái ,cũng chính cái liếc đó mới làm cho anh tổng cảm thấy không nên để cô ở một mình trong quán bar nữa.

9. Chương 9: Nóng Quá

Chỉ thấy Lâm Khả Tâm vô lực nằm trên quầy bar , nước mắt từ từ theo hai gò má

ừng hồng cứ trào ra không ngừng ..

Một màn như vậy , Tư Đồ Viêm bỗng cảm giác trái tim của mình bị cái gì đó làm cho xúc động , vì thế anh bước tới ôm lấy Lâm Khả Tâm hai người cùng nhau rời khỏi quán bar .

Chờ lúc lên xe , anh mới nhận biết được chính mình bất thường .. Ông trời , hôm nay rốt cuộc anh làm sao vậy? Như thế nào lại rung cảm trước một người phụ nữ không quen? xem như tự an ủi mình , anh tìm một cái cốc ...

Nếu người phụ nữ này đã bị người ta hạ được , thì chắc chắn anh không thể để cô tiếp tục ở đây đi? Cho dù gã đàn ông kia bị người khác trừng phạt rồi thì ai sẽ đảm bảo không có người thứ hai , người thứ ba giống vậy?Quên đi , lần này coi như anh làm chút chuyện tốt ..

Ngay sau đó , Tư Đồ Viêm lấy chìa khoá xe , chuẩn bị phát động xe để đưa cô về thì anh mới phát hiện anh chẳng biết nhà cô ở đâu .

“Này , tỉnh tỉnh lại , nhà cô ở đâu?” Tư Đồ Viêm vỗ vỗ vai của Lâm Khả Tâm , ý đánh thức cô dậy , nhưng chết tiệt , một chút động đậy cô cũng chẳng có.

“Ồ Nóng quá , thật khó chịu.” Âm thanh của Lâm Khả Tâm như là rên rỉ , làm cho Tư Đồ Viêm nhất thời căng thẳng.

“Này , đừng giả ngu với tôi , mau nói cho tôi biết nhà cô ở đâu?”

Bởi vì phải kiềm chế dục vọng của mình mà ngữ khí của Tư Đồ Viêm bắt đầu không kiên nhẫn .

Đáng tiếc

“A. a”

Giờ phút này Lâm Khả Tâm hoàn toàn không ý thức được gì , cô thậm chí không biết bản thân đang ở cạnh một nhân vật cực kỳ nguy hiểm ..

Thấy hỏi vài lần cô đều không trả lời , nếu vậy thì anh chỉ còn có thể mang cô về

nhà của anh , lúc này Tư Đồ Viêm đạp chân ga , hướng chạy về chính ngôi nhà của mình

Ngay sau đó , chuyện hôm qua đã hiện rõ trong đầu của Lâm Khả Tâm : Một chai

, một chai rượu , rồi có một người đàn ông tiến đến bên cạnh cô với ý đồ không tốt , bị Tư Đồ Viêm mang về nhà , hai người thân thể trần trụi quấn lấy nhau , thậm chí cô còn không ngừng thốt ra: “Tôi muốn. . . .”

Nghĩ nghĩ , sắc mặt của cô trở nên ửng đỏ , trời ạ , ngày hôm qua cứ nhiên cô cầu xin anh ta , còn nói những lời không biết liêm sỉ nữa .. Thật mất mặt không thôi ..

Cùng một bữa tối , cô liền mất đi hai việc , việc quan trọng nhất chính là —— trình tiết của bản thân mà cô thậm chí muốn dâng cho Cố Ca Ca.

Phát giác khi mình làm ra chuyện xấu , trong lòng của Lâm Khả Tâm nhất thời nổi lên một cỗ cảm xúc không thể khóc ra nước mắt Vì thế cô tự ôm lấy mặt mình , khóc rống một trận

10. Chương 10: Không Biết Xấu Hổ

Lúc này , ngay ngoài phòng khác

“Tổng Tài , đây là tư liệu anh cần.” Đại Vĩ nói , một bên cung kính đưa tư liệu về Lâm Khả Tâm cho Tư Đồ Viêm .

Qua một đêm , tất cả tư liệu mà Tư Đồ Viêm cần Đại Vĩ đều chuẩn bị xong , cũng coi như hiệu suất làm việc rất tốt nên mới có thể công tác bên cạnh Tư Đồ Viêm lâu như vậy ..

“Ừ.” Tư Đồ Viêm lạnh lùng trả lời , sau đó lật lật tài liệu để xem.

Đại Vĩ đứng một bên , lẳng lặng chờ đợi Tư Đồ Viêm phân phó , tuy rằng trong lòng cảm thấy rất kì quái , cũng chẳng hiểu sao Tổng Tài lại đi tìm hiểu một cô gái bình thường như vậy? Nhưng Đại Vĩ biết , là thuộc hạ thì không được can thiệp vào chuyện của Tổng Tài , nên anh cũng không nói thêm gì ..

Nhìn tư liệu trước mắt , Tư Đồ Viêm không khỏi nhú mày , anh không ngờ có

người lại sống cuộc sống bình thường như thế , chỉ có vài tờ tư liệu , bất quá bên trong , vẫn có chỗ khiến cho anh giật mình - Cha qua đời sớm , mẹ đi thêm một bước nữa cùng với trùm phòng điền sản ——Hách Thiểu Hoa.

Hách Thiểu Hoa? Nhìn đến tên này , anh nhin không được nhin mày lên , phải biết cái tên này rất quen thuộc với Tư Đồ Viêm , thậm chí trên thương trường anh đã vài lần tranh đấu cùng Hách Thiểu Hoa , đối với sự xảo quyệt của Hách Thiểu Hoa , Tư Đồ Viêm rất có ấn tượng.

“Tôi như thế nào lại không biết Hách Thiểu Hoa đã từng ly hôn?” Nhìn thấy này ,

Tư Đồ Viêm bỗng hỏi một câu

“Báo cáo Tổng Tài , Hách Thiểu Hoa không có ly hôn , lúc trước mẹ của Lâm Khả Tâm làm vợ bé gả cho Hách Thiểu Hoa , cũng gọi là bà hai”.

Thật ra lúc điều tra Đại Vĩ cũng có chút kinh ngạc , dù sao Hách Thiếu Hoa cũng hay xuất hiện cùng vợ lớn , thoát nhìn hai người rất hạnh phúc không nghĩ tới Hách Thiếu Hoa cư nhiên còn có một đoạn chơi bởi trắng hoa , tấm tắc , người giàu có cuộc sống thật là lộn xộn .

Nghe được Đại Vĩ nói vậy , Tư Đồ Viêm ánh mắt bỗng nhiên lộ ra vẻ chán ghét , mẹ của Lâm Khả Tâm chẳng biết xấu hổ đi câu dẫn chồng của người khác , cũng khó trách sẽ có người con ái dâm dăng y như vậy .

Nghĩ xong , Tư Đồ Viêm cảm thấy không có một chút gì có lỗi với Lâm Khả Tâm , hoàn toàn chán ghét , xem thường cô , xem xong một lúc , Tư Đồ Viêm liền đề cập đến toàn bộ có liên quan đến Lâm Khả Tâm .

“Đại Vĩ , cậu xác định đây là những gì tư liệu có thật của Lâm Khả Tâm sao?” “Đúng vậy , xin hỏi Tổng Tài còn gì nữa không?” Đại Vĩ một bên cung kính đáp

Bởi vì rất hiểu năng lực làm việc của Đại Vĩ nên Tư Đồ Viêm cũng không nói thêm gì , chỉ phất phất tay cho Đại Vĩ rời đi .

“Được rồi , cậu đi đi , có chuyện gì tôi sẽ gọi sau.” “Được , Tổng Tài.” Nói xong , Đại Vĩ liền đi ra cửa.

11. Chương 11: Kế Hoạch Tà Ác

Lúc đi tới cửa , Đại Vĩ bỗng nhiên nhớ đến cái gì , liền quay đầu lại nói với Tư Đồ Viêm: “À , đúng rồi Tổng Tài , nghe nói Lâm Khả Tâm còn thâm thương trộm nhớ Cố Thiếu Kiệt nhiều năm , ngày hôm qua cô ấy tỏ tình thì bị Cố Thiếu Kiệt cự tuyệt , không biết chuyện này là thật hay giả?”

Đại Vĩ xử lý chuyện luôn luôn là nhanh gọn , tuy rằng tin tức này chỉ là tin hành lang nhưng có người trong gia đình chính mồm nói ra cho Đại Vĩ biết, dù sao cũng chỉ là người nói lại , nên Đại Vĩ không ghi vào tư liệu của Lâm Khả Tâm .

Nghe được Đại Vĩ nói vậy , sắc mặt Tư Đồ Viêm bỗng trở nên lạnh lùng: ” Cố Thiếu Kiệt? Không phải anh ta đính hôn cùng Hách Sa Sa sao?”

Mặc dù không hiểu vì sao Tư Đồ Viêm lại hỏi vậy , cũng không biết anh nghe từ đâu , nhưng Đại Vĩ vẫn cung kính hồi đáp: “Đúng vậy , Tổng Tài”

“A, khó trách.” Tư Đồ Viêm bỗng nhớ đến đêm qua khi Lâm Khả Tâm thốt ra câu “Cố Ca Ca” , bây giờ xem ra người đó chắc chắn là Cố Thiếu Kiệt.

Bị Cố Thiếu Kiệt cự tuyệt sao?Aida , thật giống một loại người với mẹ của cô !

Mẹ của Lâm Khả Tâm đã phá huỷ gia đình của người khác , mà cô thì cũng y chang mẹ cô , loại không biết xấu hổ , ngay cả bạn trai của em cùng mẹ khác cha của mình cũng muốn đoạt?

Nghĩ vậy , trong đầu của Tư Đồ Viêm không khỏi nhớ lại chính bi thương của mẹ anh , đó là một cái bóng ma mà không thể đuổi đi được , đột nhiên lúc này đang nghĩ đến mẹ anh thì biến thành khuôn mặt của Hách Sa Sa , vẻ mặt khổ sở giống nhau

Không được , anh sẽ không để chuyện này xảy ra lần nữa , vì vậy mà một kế hoạch tà ác nảy ra trong đầu anh .

“Tổng Tài , xin hỏi làm sao vậy?” Đại Vĩ không thể lý giải , vì sao Tổng Tài vẻ mặt lại trở nên đáng sợ thế.

“Không có gì , Đại Vĩ , chuyện tình còn lại không cần cậu xen vào , đi đi”

Tư Đồ Viêm cũng không tính sẽ đem ý nghĩ của anh nói cho ai biết , anh muốn bí mật tiến hành một mình.

“Đã biết , Tổng Tài.” Đại Vĩ nói xong liền rời khỏi biệt thự của Tư Đồ Viêm , trên đường đi , Đại Vĩ không khỏi lo lắng thay cho Lâm Khả Tâm , phải biết rằng Đại Vĩ rất quen ánh mắt này của Tư Đồ Viêm , hy vọng rằng Lâm Khả Tâm sẽ không gặp bất trắc gì ..

Trong ngôi biệt thự , Tư Đồ Viêm ngồi trước máy tính , đánh đánh gõ gõ , một lúc sau , anh ấn enter , thì một bản hợp đồng liền được in ra .

Bên trong phòng , Lâm Khả Tâm khóc xong thì cũng dần dần chấp nhận sự thật xảy ra , cô cẩn thận đứng dậy , lượm áo quần mặc vào.

“Hắt xì.” Lâm Khả Tâm mở cửa ra , nghe được tiếng mở cửa , Tư Đồ Viêm theo bản năng nhìn , vừa lúc chống lại ánh mắt của cô .

“Lâm Tiểu Thư , rốt cuộc cô cũng tỉnh rồi?” Giọng nói lạnh như băng của Tư Đồ

Viêm không mang theo chút cảm tình .

“Ừ , phải.” Bị Tư Đồ Viêm nhìn thấy , Lâm Khả Tâm cảm nhận tim mình đập thật nhanh , không biết tại sao nhưng cô lại có cảm giác ánh mắt anh nhìn cô là vô cùng chán ghét cùng đầy hận thù? Cô ý thức được có gì đó không thích hợp.

.

“A , Anh như thế nào lại biết tôi họ Lâm?” Nghĩ đến đây , Lâm Khả Tâm không khỏi có chút phòng bị với Tư Đồ Viêm.

12. Chương 12: Cho Tôi Xem Tôi Cũng Không Hứng Thú

”À , tôi chẳng những biết cô là họ Lâm , mà tôi còn biết cô là sinh viên ở trường đại học XX.” Tư Đồ Viêm vừa nói vừa nhìn về hướng bộ ngực của Lâm Khả Tâm

Ý thức được anh nhìn mình nên cô lấy tay che ngực lại , nhưng phản ứng đó làm cho anh cười lạnh: ” Lâm Tiểu Thư , cô đừng nghĩ quá nhiều , tôi chỉ là thấy thể

sinh viên trong túi áo cô thôi.”

Nghe anh nói vậy , Lâm Khả Tâm phát hiện chính mình tự chuyện bé xé thành to , cô định sẽ giải thích nhưng câu kế tiếp của anh làm cô giận phát điên .

“Hơn nữa , cái gì nên xem thì hôm qua cũng xem rồi , bộ ngực như sân bay của cô nếu tự nguyện cho tôi coi chưa chắc tôi có hứng thú đâu.”

Tư Đồ Viêm vừa nói , ánh mắt cũng lộ ra vẻ khinh thường cô . “Anh ——” Lâm Khả Tâm nhất thời đỏ mặt , đỏ như trái cà chua

“Hiện tại cô còn vấn đề gì sao?” Không để ý đến Lâm Khả Tâm kháng nghị , Tư Đồ Viêm tự biên tự diễn nói.

Đối với câu hỏi của anh thì cô chỉ có thể ngoan ngoãn lắc đầu .

“Nếu vậy thì đi ăn thôi. ” Tư Đồ Viêm nói xong liền xoay người đi về phía nhà ăn Nhưng Lâm Khả Tâm vẫn đứng tại chỗ : ” Không , không cần , tôi về nhà ăn là được rồi”

Đã xảy ra chuyện hôm qua , cô còn có thể ở đây sao? Bây giờ cô thật hận không thể nhanh mà trốn khỏi nơi này , chạy ở đâu càng xa càng tốt .

Nói là một chuyện , nhưng vấn đề là Tư Đồ Viêm không đồng ý sự từ chối của cô.

“Tôi nói rồi , đến đây ăn cơm.” Ngữ khí của anh bá đạo không cho cô con đường nào cự tuyệt .

Cuối cùng , bất đắc dĩ đành phải nghe theo anh , ngoan ngoãn đi sau lưng anh vào bếp.

“Ngồi xuống” Tư Đồ Viêm vỗ vỗ cái bàn , Lâm Khả Tâm liền ngồi xuống.

“Cái kia.” Do dự nửa ngày , cô cũng mở miệng nói: “Xin hỏi ở đây là đâu?”

Nếu như không hỏi rõ đây là đâu thì sẽ bất tiện cho việc cô quay về nhà .

“Thế nào? Cô muốn tố giác tôi?” Tư Đồ Viêm nheo con ngươi lại nhìn Lâm Khả Tâm , ngữ khí trào phúng làm cho cô không tự nhiên .

“Tôi , tôi không có ý đó.” Nếu báo nguy thì cô phải báo gì? Đi báo cảnh sát rằng mình không muốn cấp đêm đầu tiên cho người khác sao ?

Lâm Khả Tâm cúi đầu , âm thanh càng lúc càng nhỏ . Tư Đồ Viêm một tay chống cằm: ” A? Vậy ý cô là gì?”

Không thể hiểu rõ vì cái gì mà nhìn bộ dáng khổ sở của cô , anh liền nhịn không được muốn chọc cô một chút .

Lâm Khả Tâm không dám ngẩng đầu nhìn anh , cô tiếp tục cúi đầu , nhỏ giọng đáp “Tôi chỉ muốn biết ở đây là đâu , để xem có thể kiếm phương tiện mà về hay không thôi”

13. Chương 13: Thật Đúng Là Người Quái Dị

Bởi vì thời điểm hôm qua đi ra ngoài quá đột ngột nên Lâm Khả Tâm cũng không mang theo nhiều tiền , nếu nhà của anh cách xa thì cô thật không biết nên lấy gì mà về nhà đây?

“Yên tâm , chuyện về nhà cô không cần lo , chút nữa tôi sẽ lái xe đưa cô về.” Tuy rằng ngoài miệng Tư Đồ Viêm nói vậy nhưng đây không phải là ý thật của anh.

Quả thật , cô không cần phải quan tâm chuyện về nhà , vì vốn dĩ anh sẽ không dễ dàng cho cô đi.

Nghe anh nói vậy , Lâm Khả Tâm ngẩng đầu , lo lắng xua xua tay nói: “Không cần làm phiền anh , tôi tự về là được”

Chuyện tối hôm qua đó , để cô bây giờ ở lại ăn với anh là đủ tra tấn rồi , cô không muốn tiếp tục có những điều liên quan đến anh đâu.

Huống gì nếu bị người khác nhìn thấy , thì sẽ hỏi cô tại sao lại theo đuôi đàn ông về nhà? Hai người có quan hệ gì? Kia không phải thảm cho cô sao?

Nhìn thấy bộ dạng khấn trương , cự tuyệt của Lâm Khả Tâm , trong lòng Tư Đồ

Viêm có chút mất hứng nhưng anh không biểu hiện ra ngoài chỉ than nhiên nói

:“Tuỳ cô”

Dù sao anh tin rằng , cuối cùng Lâm Khả Tâm cũng sẽ không thể thoát khỏi bàn tay của anh , Tư Đồ Viêm xoay người , lấy một hộp sữa trong tủ lạnh ra rót vào ly đưa cho Lâm Khả Tâm: ” Cô uống đi , tôi đi lấy chút bánh mì.”

Nói xong , Tư Đồ Viêm hướng đến phòng khách đi ra , Lâm Khả Tâm định nói không cần , chính là anh đã tới cửa nên cô không nói thêm gì chỉ ngoan ngoãn cầm ly sữa lên uống ..

Uống vào , cô tổng cảm thấy có chút không thích hợp . Kì lạ nha , bánh mì không phải trong bếp là có sao? Anh đến phòng khách làm gì?

Vốn tò mò , nên Lâm Khả Tâm nhìn nhìn xung quanh , vừa vặn anh thật sự đem bánh mì quay lại nên lùi về tiếp tục uống sữa , không ngờ anh thật sự đem bánh mì đặt trong phòng khách , đúng là người quái dị ...

Một lát sau , hai người trầm mặc ăn xong điểm tâm , dừng một lát , Lâm Khả Tâm đứng dậy , đối với Tư Đồ Viêm mà nói: ” Cái kia Nếu ăn xong rồi , tôi đi trước.”

“Ừ” Tư Đồ Viêm thản nhiên trả lời , không có ý sẽ ngăn cản .

Lâm Khả Tâm nhú nhú mày , cái người này thật quái dị nha , bá đạo kêu cô ở lại dùng điểm tâm với anh , hoàn toàn không quan tâm ý kiến của người khác , nhưng lúc cô cự tuyệt để anh chở cô về thì anh lại không kiên trì giữ lại.

Tuy rằng , trong lòng có nhiều nghi hoặc nhưng Lâm Khả Tâm cũng không muốn nói thêm gì , điều duy nhất bây giờ cô muốn nhất chính là chạy thoát khỏi nơi này , càng xa càng tốt

Vì thế , Lâm Khả Tâm liền xoay người đi ra cửa ... , nhìn theo bóng dáng của cô , trong lòng Tư Đồ Viêm im lặng tự đếm ngược : 3,2,1

Vừa dứt , liền nghe “a ——” một tiếng , Lâm Khả Tâm cảm giác như chính mình bị vướn cái gì , sau đó liền nghe âm thanh đồ vật vỡ tan , còn cô thì hung hăng té quay trên mặt đất.

14. Chương 14: 600 Vạn ?!

sưng đỏ lên

Nhớ tới âm thanh vừa rồi , cô quay nhìn lại , chỉ thấy bên phải là một đống thủ tinh vỡ vụn , thoát nhìn nó có dạng cái chai , chết thật , cô không khỏi hô to trong lòng

Trời ạ , cô thế nào lại như vậy? Ngay cả đường đi cũng xảy ra vấn đề? Thảm Thảm ! Không biết người đàn ông kia có tức giận hay không? Còn hi vọng anh đừng làm cô khó xử.

Đang lúc Lâm Khả Tâm suy nghĩ , thì từ sau lưng cô truyền đến âm thanh phẫn nộ của Tư Đồ Viêm: ” Cô biết cô phạm vào chuyện gì rồi không?”

Ý thức được đại sự không ổn , Lâm Khả Tâm liền quay đầu giải thích: ” Thật xin lỗi , xin lỗi ! Tôi không có cố ý.” Ngoài miệng không ngừng giải thích nhưng trong lòng cô cũng không khỏi nghi ngờ , lúc này khi vào nhà ăn cô đâu có thấy cái chai này? Như thế nào bây giờ lại ở đây?

Nhưng cô còn chưa nghĩ được thêm gì , thì Tư Đồ Viêm liền cười lạnh: ” Hừ, chỉ một câu “không cố ý” thì xong việc sao? Cô không phải nghĩ quá đơn giản chứ?”

Bị ngữ khí của anh đã kích , Lâm Khả Tâm không chút nghĩ ngợi liền nói: “VẬY anh muốn gì? Đồ thì cũng đã vỡ rồi không phải sao? Cùng lắm thì. Cùng lắm tôi bồi thường tiền cho anh là được thôi”

Lâm Khả Tâm vừa nói ra , cô liền cảm giác trong lòng lo lắng , xem ra cái này cô phải làm công để trả tiền thật nhiều rồi .

“Bồi thường?” Nghe được Lâm Khả Tâm nói vậy , Tư Đồ Viêm khinh thường liếc một cái .

“Được rồi , bình hoa này xuất từ chuyên gia nổi tiếng Chi Tác, giá thị trường là 600 vạn nhân dân tệ , hi vọng Lâm Tiểu Thư có thể bồi thường cho tôi.”

“600 vạn?!” Lâm Khả Tâm vừa nghe được , không khỏi kinh hô ra tiếng , cô thật không thể tin vào cái lỗ tai của mình , để cho cô dùng 600 vạn bồi thường một cái bình hoa? Này rõ ràng là cướp bóc đi !

Tư Đồ Viêm cũng không có nói cho Lâm Khả Tâm nghe , đây là bình hoa anh mua từ trước , lúc đó giá thị trường là mấy chục vạn nhưng những năm gần đây , bởi vì bình hoa này được làm từ nhà nghệ thuật gia nổi tiếng , nên giá cả cũng theo chủ nó mà lên , mà giá anh nói là giá sau thị trường ...

“Thế nào? Lâm Tiểu Thư hối hận sao?” Tuy rằng , trên mặt Tư Đồ Viêm không có biểu tình gì nhưng Lâm Khả Tâm cũng có thể xác định ngữ khí của anh chính là khinh bỉ cô .

Tưởng tượng đến mức giá khổng lồ đó , Lâm Khả Tâm không khỏi khó xử , phải biết rằng dù cho đem cô đi bán cũng không đủ 600 vạn a!

Ngữ khí của Lâm Khả Tâm yếu đi rất nhiều :“Cái kia. có thể dàn xếp một chút không?” cô vừa nói , vừa nhìn về phía Tư Đồ Viêm

Chỉ thấy khoé miệng anh nhếch lên , lạnh lùng nói ra hai chữ ——“Mơ Tưởng”

15. Chương 15: Một Năm Phải Trả Hết Nợ Cho Tôi

Nghe được anh nói vậy , Lâm Khả Tâm nhất thời không thể thở , cô xoa xoa thắt lưng , rất không thực nữ nói:“Này , tôi đã nói tôi không có cố ý , anh không thể bỏ qua cho tôi sao? Bất quá chỉ là cái bình hoa nát vụn , bây giờ nó làm gì còn giá trị như lúc đầu nữa.” Cô càng nói , ngữ khí càng thương tâm , nhin không được lại rướm rướm nước mắt.

Thấy những giọt nước mắt của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm tự dưng mềm lòng , nhưng ý thức được sự bất thường của mình anh vội vàng khôi phục lại sự lạnh lùng như trước :“Cô thu hồi lại mấy giọt nước mắt đi , đừng tưởng giả vờ khóc lóc thì tôi sẽ không tính , huống gì hiện tại so với thị trường bên ngoài thì giá “lần đầu tiên” thế nào cũng không hơn 600 vạn.”

Lời nói của Tư Đồ Viêm làm cho Lâm Khả Tâm tròng to mắt , cái gì? Chẳng lẽ anh nghĩ những giọt nước mắt của cô là lừa anh đồng cảm sao? Dùng tiền để mua lần đầu tiên của người khác Có phải quá đáng không?

Nghĩ vậy , Lâm Khả Tâm quật cường lau nước mắt “Hừ , ai ai , muốn đồ bại hoại như anh đồng tình? Tiền này tôi nhất định sẽ trả lại cho anh , chẳng qua hiện tại tôi cần chút thời gian.”

Lâm Khả Tâm ngẫm nghĩ , cùng lắm cô liền đánh cả đời này không công để đền bình hoa cho anh ... nhưng anh cũng không định sẽ dễ dàng buông tha cô.

” Không được , tôi không có kiên nhẫn chờ cô , này 600 vạn cô phải trả hết cho tôi trong vòng một năm.”

“Cái gì?” Lâm Khả Tâm không thể tin người đàn ông này cư nhiên lại đưa ra yêu cầu vô nhân đạo như vậy , 600 vạn chứ không phải 600 đồng , làm gì có chuyện trong vòng một năm sẽ kiếm ra 600 vạn?

“Không có khả năng , tôi không có biện pháp kiếm ra nhiều tiền vậy đâu.” Thật sự là không có cách nào , Lâm Khả Tâm đành nói thật lòng

Kia , tư thế rất là – Tiền thì không có , mạng thì có một cái.

Thấy Lâm Khả Tâm bắt đầu dĩ , Tư Đồ Viêm cảm thấy có chút ngoài ý muốn , quái phải biết rằng đối với Hách Thiểu Hoa mà nói 600 vạn chỉ là số nhỏ , chỉ cần cô nói với ông ta một câu không phải ông ta sẽ hỗ trợ cô sao? Một khi đã vậy thì cô cần gì quật cường kiên trì? Chẳng lẽ đầu óc của cô gái này có vấn đề? Đã quên chính mình có người cha dượng giàu có sao?

Trên thực tế , Lâm Khả Tâm cũng không ngốc , cô biết có thể tìm Hách Thiểu Hoa để giúp nhưng cô không muốn làm vậy , sau khi mẹ cô tái giá với Hách Thiểu Hoa , thì mẹ con cô đã bị vợ lớn của Hách Thiểu Hoa ——Mao Tú Anh xa lánh , ngay cả người làm trong nhà cũng lấy lòng Mao Tú Anh , đối xử với mẹ con cô hay làm khó dễ , trí nhớ thời thơ ấu trở về , vì không muốn người khác nói to nhỏ , từ nhỏ cô đã rất ít khi dùng tiền của Hách Thiểu Hoa cho cô , có thấy món đồ chơi nào thích cũng chẳng dám nói ra , chỉ có thể im lặng hâm mộ nhìn những đứa trẻ cùng trang lứa chơi mà thôi.

16. Chương 16: Mắc Câu

Lâm Khả Tâm biết , nếu như cô dùng tiền của Hách Thiểu Hoa thì chắc chắn Mao Tú Anh cùng người trong nhà sẽ chỉ trở mẹ của cô , mà mẹ của cô tình cảnh sẽ càng thêm khổ , vì không muốn liên lụy đến mẹ mình , Lâm Khả Tâm quyết định không dùng một phân tiền nào của Hách Thiểu Hoa , cô sẽ tự kiếm việc mà trả nợ

, đáng tiếc , cô dứt khoát suy nghĩ thế nào , Tư Đồ Viêm nói một câu liền đánh vỡ sự quật cường của cô :“Lâm Tiểu Thư , cô có vẻ không hiểu vấn đề , thiếu nợ thì trả tiền , đạo lý hiển nhiên trong cuộc sống , cô làm vỡ bình hoa của tôi , làm tôi tổn thất , vậy không phải tôi mới là người gia hạn trả tiền nợ sao? Hơn nữa , nếu trong vòng 1 năm cô không trả hết tiền thì không chỉ là 600 vạn. Tóm lại bất luận thế nào , sang năm tôi chỉ cần thấy cô đem 600 vạn trả cho tôi , còn những thứ khác tôi không quan tâm.”

Tư Đồ Viêm mặc kệ Lâm Khả Tâm làm thế nào , điều anh muốn chính là ép cô vào đường cùng .

Cái này chết thật , Lâm Khả Tâm phát hoảng , rốt cuộc cô nên làm gì bây giờ? Cùng anh tiếp tục tranh luận? Chính là chỉ ở trên khí thế , Lâm Khả Tâm liền xa xa bại bởi tay anh rồi , nhưng nếu không cùng anh tiếp đá chọi đá thì hậu quả không phải là không thể quyết nợ sao?

Cùng tiếp xúc với Tư Đồ Viêm một thời gian , Lâm Khả Tâm liền khẳng định anh chính là tên máu lạnh , tuyệt tình , vậy thì anh sẽ có thể dùng thêm nhiều chiêu vô lại với cô ...

Hay là hung hăng đánh anh một cái rồi bỏ chạy? Trời ạ , chỉ cần nhìn thân thể anh thì đã biết cô không có cửa đánh lại anh rồi , mà nếu chuyện có thật có thể xảy ra thì người đi gặp thương để sẽ là cô ...

Nếu tất cả biện pháp đều không được thì chỉ có thể trở mặt lựa chọn cuối —— thỏa hiệp .

“Thật sự không còn đường sống nào để thương lượng sao?” Lâm Khả Tâm nắn lòng nghiêm mặt , tội nghiệp nhìn anh , kia biểu tình giống quả bóng cao su.

Lúc này , Tư Đồ Viêm bước đến gần: “Thật ra là có , chẳng qua.” Anh cố tình nói úp mở để cho cô càng thêm lo lắng

“Chẳng qua cái gì?” Lâm Khả Tâm trừng to mắt , khẩn trương chờ đợi anh nói

“Chẳng qua sợ cô không muốn thôi.” Tư Đồ Viêm lại tư thế lạt mềm buộc chặt , đợi Lâm Khả Tâm mắc câu .

Quả nhiên , lời vừa nói ra , Lâm Khả Tâm liền bật người :“Không có , chỉ cần tôi có thể thì sẽ không vấn đề gì.”

Thấy cá mắc câu , ánh mắt của Tư Đồ Viêm lướt qua một tia gian xảo , anh bước đến kệ sách lấy ra một tờ hợp đồng: “Được , ký vào hợp đồng này , nợ nần của chúng ta liền xóa bỏ.”

17. Chương 17: Hai Cái Tôi Điều Không Chọn

“Hợp đồng?” Lâm Khả Tâm nghi hoặc cầm lấy tờ giấy trong tay Tư Đồ Viêm , cô chẳng những không đoán được nội dung bên trong mà còn không thể lý giải vì sao người đàn ông này lại chuẩn bị tốt mọi thứ vậy?

Nhưng đợi lúc Lâm Khả Tâm mở hợp đồng ra , nội dung bên trong làm cho sự nghi hoặc của cô thành khiếp sợ: “Cái gì?!” Cô thật không thể tin , trong nội dung của bản hợp đồng là anh muốn cô làm bà xã của anh , lại còn trong vòng 1 năm?

“Cái kia Xin hỏi anh không phải đưa sai đồ cho tôi rồi chứ?”

Trong lòng Lâm Khả Tâm tự an ủi chính mình , anh nhất định đưa sai hợp đồng cho cô . Anh là người đàn ông tuần tú , khí phách lại có tiền muốn dạng phụ nữ nào chẳng được? Như thế nào anh lại coi trong một tiểu nha đầu bình thường như cô đâu?

Nhưng lời nói của Tư Đồ Viêm một lần nữa đánh tan hy vọng của cô: ” Những gì cô xem không có sai.” Ngữ khí của anh lạnh lùng: “Nếu không ký thì một năm cô liền trả tôi 600 vạn , cô chọn 1 trong 2.”

Tuy rằng , nhìn bên ngoài có vẻ Tư Đồ Viêm cho Lâm Khả Tâm một con đường sống nhưng sự thật đó chẳng có con đường sống nào dành cho Lâm Khả Tâm cả , điều nào cũng có lợi cho anh và cô cũng là người chịu thiệt.

Nhìn thấy vẻ mặt không thương lượng đường sống của Tư Đồ Viêm , Lâm Khả Tâm run rẩy nói: “Anh ——anh rõ ràng là ăn cướp trắng trợn.”

Này làm sao gọi là trả nợ? Rõ ràng là cô đang bán thân thôi !

Bởi vì quá tức giận , trong nháy mắt mặt cô trở nên đỏ bừng , nhưng anh không để ý , ngược lại còn thập phần đồng ý :“Đúng nha , tôi chính là ăn cướp trắng trợn.”

Tư Đồ Viêm bày ra một bộ dạng em có thể lấy tôi , thế nào .

Nếu không sợ hãi người đàn ông trước mắt sẽ làm ra hành động dè tiện với mình thì Lâm Khả Tâm muốn đem bản hợp đồng xé nát đi , sau đó hung hăng đập vô mặt anh ...

Bất quá điều cô kỳ không phải là thoả hiệp , Lâm Khả Tâm không tính ngoan ngoãn phối hợp cùng anh , trong lòng thật sự giận , sau đó không chút nào sợ hãi: ” Cả 2 điều kiện tôi đều không chọn”

“A?Hay cô muốn quyt nợ?” Tư Đồ Viêm nheo mắt lại , nghiêng ngẫm nhìn chằm chằm Lâm Khả Tâm.

Nhìn thấy bộ dạng nhẫn nhẹn chịu đựng , a dua xu nịnh của phụ nữ thì Tư Đồ Viêm không thể không thừa nhận sự quật cường của Lâm Khả Tâm chinh phục được vọng của anh .

Tuy rằng cô không muốn thoả hiệp nhưng dù sao cũng chính mình làm bể bình hoa của người ta , lại nghe anh nói trong lòng lo lắng không thôi: “Tôi sẽ không tính toán , này 600 vạn tôi nhất định sẽ trả lại nhưng cho tôi chút thời gian , nếu anh không đồng tình thì đi tố cáo tôi cũng được , cuộc sống này đều có công lý , tôi không tin pháp luật chỉ đứng về phía nhà giàu.”

Nói xong , Lâm Khả Tâm lại hiện ra một cổ cảm giác hiên ngang lẫm liệt.

18. Chương 18: Tôi Không Ngại Làm Tiểu Nhân

Nghe được Lâm Khả Tâm nói vậy , Tư Đồ Viêm bỗng nhiên cảm thấy có vài phần

thưởng thức , nhưng điểm thưởng thức này chính là sự chán ghét trong đáy lòng của anh , anh thật muốn nhìn xem lúc Lâm Khả Tâm quỳ dưới chân mình cầu xin tha thứ thì còn có thể hiên ngang lẫm liệt vậy không?

Bởi vì anh không nói gì , Lâm Khả Tâm nhìn sự trầm mặt của anh , đợi chờ đáp án của anh , cô không thể không thừa nhận người đàn ông trước mắt này rất khí suất , nhưng chỉ cần nghĩ đến sự bá đạo lãnh khốc của anh thì cô hận không thể tránh xa anh càng xa càng tốt .

Aida , nghĩ đến lần đầu tiên của mình lại giao cho loại dè tiện tiểu nhân này , cô thật đúng là có đủ xui xẻo , rủi ro ..

Bất quá , nửa ngày Tư Đồ Viêm cũng không nói gì , mà Lâm Khả Tâm cũng không tính sẽ xuống nước , vì thế cô xoay người thừa dịp anh chưa phản ứng liền nhanh chân chạy đi.

Nhưng Lâm Khả Tâm cũng không biết đối với Tư Đồ Viêm , con mồi mà anh đã coi trọng thì làm sao có thể dễ dàng buông tha? Cho nên khi cô đi được 2 bước , liền nghe âm thanh của Tư Đồ Viêm từ phía sau truyền đến: ” Đứng lại”

Nhìn theo bóng dáng của cô , Tư Đồ Viêm không vui nướn chân mày, anh nhớ rõ anh chưa đồng ý cho cô đi , hừ !

Âm thanh của Tư Đồ Viêm làm cho Lâm Khả Tâm cả kinh , cước bộ cũng không tuý vào ngừng lại , trong lòng rất sợ nhưng bên ngoài cô vẫn tỏ vẻ bộ dáng bình tĩnh , không quay đầu nói :“Mặc kệ anh đồng ý hay không , tôi đã nói rồi , hiện tại tôi phải đi” . Lâm Khả Tâm nói xong, lại mại khai bộ tử tiếp tục hướng về cửa lớn mà đi

“Kia nếu tôi nói,ở đây nơi nào cũng có gắn camera thì sao?”

Quả nhiên, lời nói của Tư Đồ Viêm có tác dụng, vừa nghe đến lời này, Lâm Khả Tâm liền lập tức dừng lại.

“Ý của anh là. ?”

Lâm Khả Tâm quay đầu lại, khó tin nhìn Tư Đồ Viêm.

“Nghe gì nghĩa đó.” Tư Đồ Viêm nở nụ cười gian xảo , nhưng nụ cười này cũng mang theo hàm xúc uy hiếp .

Lâm Khả Tâm tổng cảm thấy như mình tiến vào vết nứt lưng , nhất thời lạnh từ đầu đến chân.

Cái này thậm , không nghĩ tới người kia cứ nhiên lắp đặt camera trong phòng? Nếu không có thì cô không hề do dự mà rời đi , nhưng chính là có camera nên những chuyện tối hôm qua của hai người anh đã nắm trong tay .

Lâm Khả Tâm biết , hiện tại anh đang giữ yếu điểm của cô , nên không dám đấu lại anh , bằng không thì đoạn ghi hình của hai người sẽ nhanh mà truyền lên mạng ...

Phần nộ cùng kích động tình tự cùng nhau đánh úp lại làm cho Lâm Khả Tâm nhất thời rối loạn tay chân , cô thậm chí không biết nên nói cái gì mới tốt.

Qua một hồi lâu, Lâm Khả Tâm mới mở miệng nói ra hai chữ —— “Tiểu nhân!”

Nghe thấy Lâm Khả Tâm mắng mình , Tư Đồ Viêm thậm chí không giận mà anh ngược lại còn bật cười: “đúng , tôi thừa nhận tôi là một tiểu nhân , tôi cũng không ngại làm một tiểu nhân đâu”

Dù sao cô ấy có suy nghĩ tới lui thế nào để lật ngược tình thế , rốt cuộc cũng không thoát khỏi quỷ kế của anh?

19. Chương 19: Hết Thả Đều Là Kế Hoạch Của Anh

Đúng vậy , tất cả những thứ này đều là kế hoạch mà Tư Đồ Viêm đã sớm định ra , từ lúc quyết định có thể coi là kế với Lâm Khả Tâm anh liền đem những điều khoản trong hợp đồng chỉnh lại cho tốt , và in ra.

Cùng lúc đó , anh còn xem lại đoạn ghi hình tối hôm qua , đoạn phim có 1 bản chính và 5 bản phụ nên dù cho Lâm Khả Tâm có xoá đi thì anh vẫn còn cái uy hiếp cô.

Sau đó anh gặp Lâm Khả Tâm tĩnh lại , liền chủ động kêu cô dùng điểm tâm , vì

để cho cô không hoài nghi anh có âm mưu nên giả vờ tỏ vẻ thân thiết

Mà trước khi ăn điểm tâm thì anh đã sớm đem bánh mì để ở phòng khách , đợi cho đến khi Lâm Khả Tâm hoàn toàn không đề phòng nữa anh mới ra ngoài phòng khách lấy bánh mì , thuận tiện đặt bình hoa ở ngay con đường duy nhất thông vào nhà bếp , mà lúc đi vào chưa có đặt nên khi cô đi ra mới không để ý mà làm bể bình hoa.

Hơn nữa , Tư Đồ Viêm là người bên ba trên thương trường đã nhiều năm , anh như thế nào lại không chuẩn bị kĩ lưỡng liền đánh? Cho nên dù Lâm Khả Tâm không có làm bể bình hoa thì anh cũng sẽ có biện pháp khác khiến cô ký vào hợp đồng

Cuộc sống này người ta nói Thắng làm vua , thua làm giặc , nếu so sánh anh và Lâm Khả Tâm thì chắc chắn cô phải là người đầu tiên giờ cờ đầu hàng .

“Được , tôi ký.” Lâm Khả Tâm cắn chặt môi , liền lấy bút trên tay của Tư Đồ Viêm

, sau đó oán hận ký vào bản hợp đồng ba chữ to Lâm Khả Tâm

Thấy thái độ bút như bay của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm bỗng mở miệng giễu cợt “Thế nào? Không cần xem nội dung bản hợp đồng chút sao? Cô không sợ tôi đặt bẫy trong đó à?”

Nghe được anh nói vậy , Lâm Khả Tâm nhin không được trở mình xem thường anh một cái :” Mặc kệ có bẫy hay không , tôi đã không có quyền lợi gì rồi , không phải sao?”

“Cô nói đấy!” Tư Đồ Viêm lộ ra nụ cười đắc ý

Tuy rằng nụ cười của anh rất đẹp nhưng Lâm Khả Tâm rất muốn cho anh một quả đấm để biến anh thành con gấu trúc , nhưng dù sao ước mơ chỉ là mơ ước

cô cũng thừa hiểu khả năng của cô là không thể .

“Xong” Lâm Khả Tâm nói xong , liền đưa hợp đồng cho Tư Đồ Viêm , sau đó anh cũng ký tên vào và đưa một bản lại cho cô .

“Hiện tại hợp đồng trong tay cô có cùng bản nội dung giống bản trong tay tôi , bây giờ tôi phải đi làm , vừa vặn cô có thể đi xung quanh nhìn một chút” Tư Đồ

Viêm nói xong liền hướng ra cửa , nhưng khi lướt qua người của Lâm Khả Tâm anh còn không quên bổ sung một câu: “Còn nữa , cô ở nhà nhớ tìm tòi học hỏi một chút để biết được thế nào là một người vợ có đủ tư cách , có nhiều phương diện, kỹ xảo của cô thật không tốt.”

Nghe ngữ khí của Tư Đồ Viêm giễu cợt , Lâm Khả Tâm nắm chặt tay , tuy rằng cô chỉ là người phụ nữ yếu đuối nhưng cô sẽ không để anh khi dễ cô như vậy , mắt thấy anh đi tới cửa , cô nhìn không được hô ra :“Tư Đồ Viêm , chờ một chút”

20. Chương 20: Hay Là Anh Không Được?

Lâm Khả Tâm nhớ rõ cô nhìn thấy tên anh trên hợp đồng là ba chữ Tư Đồ Viêm . Nghe Lâm Khả Tâm gọi tên mình , Tư Đồ Viêm dừng cước bộ: ” Thế nào?Sẽ không phải hối hận chứ?” Tuy rằng miệng thì nói chuyện nhưng anh không hề nhìn cô .

Lâm Khả Tâm nắm chặt tay , quật cường nói: “Anh yên tâm đi Tư Đồ Viêm , nếu tôi đã ký rồi thì tôi sẽ không hối hận”

“A, vậy cô gọi tôi lại làm gì?”

“Tôi chỉ là có chút vấn đề nho nhỏ không hiểu thôi , người đàn ông như anh thiếu gì phụ nữ xung quanh , chỉ cần búng tay là đàn bà vây đến không ít , vậy có gì muốn tôi làm vợ anh? Dù sao thân phận người vợ này cũng không phải đùa giỡn ”

Lâm Khả Tâm không nhúc nhích nhìn chằm chằm Tư Đồ Viêm , cô đợi đáp án của anh , nhưng anh chỉ thản nhiên nói:“Cái này cô không cần quan tâm.” nói xong định sẽ rời đi ..

Gặp anh không trả lời câu hỏi của mình , Lâm Khả Tâm học theo ngữ khí trào phúng của anh: “Chẳng lẽ vì anh không “được”? Mà lại không muốn người ta xem thường nên tìm một người vợ để dấu bí mật sao?”

Lâm Khả Tâm khiêu khích làm cho anh lần nữa dừng cước bộ , bất quá cho dù cô ngăn đầu khiêu khích thì người thắng cuộc cuối cùng vẫn là anh: “trải qua chuyện tối hôm qua tôi nghĩ cô là người hiểu rõ nhất , không phải sao nhỉ?!”

Tuy rằng ngữ khí của anh thản nhiên nhưng Lâm Khả Tâm lại coi đó như cái núi lớn đè lên đầu cô , làm cho chính mình chột dạ , thậm chí hận không thể cắn đứt lưỡi của mình.

Đáng chết , cô rãnh rỗi hay sao mà đi khiêu khích tên quyền uy như anh? Đây căn bản không phải cô tự chuốc khổ vào thân sao?

Lâm Khả Tâm vốn tưởng mọi việc đã xong , bởi vì cô không hiểu rõ Tư Đồ Viêm là người thế nào , anh luôn luôn có nguyên tắc “Bạn một , anh ba” , nếu như làm cho anh tổn hại thì người đó sẽ không còn nơi nào trở về .

Chỉ thấy Tư Đồ Viêm quay đầu , nở nụ cười trên tức: “A , đúng rồi nếu cô không nhớ chuyện hôm qua cũng không sao , tối nay tôi sẽ dạy cô một chút kiến thức để cô biết rốt cuộc năng lực của tôi là thế nào ha~”

Nói xong , anh không quay đầu liền ly khai biệt thự , mà Lâm Khả Tâm không chịu thua nên mặt ửng đỏ ..

“rầm” cửa biệt thự đóng lại , hợp đồng trên tay của Lâm Khả Tâm rơi xuống như bông tuyết , mà cô cũng thẫn thờ ngồi bệt trên đất .

Nhớ tới chuyện vừa rồi , hai chân của cô như nhũn ra , Ông trời ạ , cô tội cùng đã làm sai chuyện gì rồi? Sao ông trời cứ trêu đùa số phận của cô? Rõ ràng hôm qua cô vừa tỏ tình với Cố Ca Ca , hôm nay lại trở thành vợ người khác?!

Bởi vì những chuyện này đối với Lâm Khả Tâm là đả kích quá lớn , nên dần dần nước mắt lại chảy xuống.

21. Chương 21: Cô Không Thể Đem Tôn Nghiêm Của Mình Bại Dưới Tay Anh

Lâm Khả Tâm vươn tay sờ khuôn mặt của mình , sau đó mới phát hiện không biết từ lúc nào thì mặt cô đã đầm nước mắt , thật ra từ lúc ký hạ ba chữ Lâm Khả Tâm vào bản hợp đồng thì nước mắt đã tụ lại , việc cô ký tên vào bản hợp đồng thì có khác gì cô bán đi chính tự do và hạnh phúc của bản thân mình !

Bởi vì gia đình của cô không hạnh phúc , thiếu sự ấm áp nên từ nhỏ Lâm Khả Tâm chỉ còn trông vào cuộc sống sau hôn nhân ,chính là cô mơ mộng quá nhiều ,

không nghĩ tới người đàn ông mà trở thành chồng cô lại là người sẽ không ôn nhu chăm sóc cô như những đôi vợ chồng khác mà ngược lại anh còn như ác ma , ma vương !

Sự thật tàn khốc như cái roi đánh tan giấc mộng đẹp của Lâm Khả Tâm , đánh cho tới cô mang đầy thương tích , tuy rằng muốn khóc một trận to nhưng Lâm Khả Tâm quật cường không cho phép mình làm vậy trước mặt Tư Đồ Viêm.

Nếu cô đã đem sự tự do của mình giao cho tên ác ma này , thì chắc chắn sẽ không đem tôn nghiêm của mình bại dưới tay anh !

Cho nên sau khi Tư Đồ Viêm rời đi , Lâm Khả Tâm mới ngồi khóc một trận , khoảng 10phút sau , cô cũng tập làm quen , chấp nhận sự thật.

Thời thơ ấu đã trải qua những thứ không mấy tốt đẹp nên Lâm Khả Tâm đã sớm học tính lạc quan kiên cường , tuy rằng cô sẽ không thể cự tuyệt những bi kịch sắp tới nhưng cô có thể lựa chọn nở nụ cười và đối mặt với nó , lúc này , Lâm Khả Tâm bắt đầu nghĩ về một khía cạnh của mối quan hệ này tốt hơn ..

Mặc dù trong lòng Lâm Khả Tâm thập phần hiểu được nếu làm vợ của một ác ma thì cuộc sống sau này của cô chắc sẽ không mấy mà dễ dàng , nhưng để cách nhanh nhất để trả 600 vạn thì chỉ cũng có một đường lựa chọn .

Cô tự khuyên nhủ chính mình dù sao 600 vạn cũng không phải số tiền nhỏ , nếu dựa vào bản thân cô thì chắc cả mấy kiếp sau cô đều không trả được , mà nếu đã vậy thì làm sao cô có thể ẹ cô một cuộc sống hạnh phúc? Cô cũng không thể để ẹ cô cùng cô trả nợ cả đời được !

Cho nên , dùng một năm đau khổ để đổi lấy cuộc sống sau này không phải lo toan nhiều thì cũng tạm chấp nhận đi , trải qua những suy nghĩ đó , rốt cuộc Lâm Khả Tâm cũng dịu xuống không còn khó chịu như lúc này.

Dù sao cũng chỉ là 1 năm , thời gian sẽ trôi qua nhanh thôi , cô tin chỉ cần mình nhẫn một chút thì sẽ vượt qua được 1 năm này .

Nghĩ đến đây , Lâm Khả Tâm hít sâu , trấn an lại bản thân , nhặt hợp đồng dưới đất lên sau đó ngồi lên sofa .

“Cái gì?” Vừa rồi vì bức bối nên Lâm Khả Tâm không để ý đến nội dung trong hợp đồng , bây giờ cô mới để ý những nội dung trong đây rất khác nghiệt.

22. Chương 22: Hợp Đồng Cái Gì !?

Cái gì mà nói ” Mặc kệ người chồng có yêu cầu gì thì người vợ đều phải nghe theo?”

Chẳng lẽ tên ác ma kia kêu cô đi chết thì cô cũng phải mua một khúc vải ba thước để treo cổ tự tử?! Có phải đến lúc đó khóc lóc thảm thiết rồi nói một câu “Tạ Ôn chủ long ân” thì mới vừa lòng anh?

Rồi còn cái gì mà “Người chồng vô điều kiện có thể đem phụ nữ trở về nhưng người vợ thì không được quyền cầu kết với người đàn ông khác?”

Này quả thực chính là chỉ cần châu quan phóng hoả , thì dân chúng không được đốt đèn thôi !

Có phải lúc anh dẫn người phụ nữ khác về thì cô sẽ phải hầu hạ người bên giường ? Sau đó còn thỉnh thoảng lấy khăn lau mồ hôi cho họ? Như vậy anh mới vừa lòng sao?

Rồi thêm gì mà ” Này hợp đồng chỉ có đương sự biết , người vợ không thể lộ ra nội dung của bản hợp đồng với bất kì ai”!!!

Làm ơn , Tư Đồ Viêm anh bị bệnh tự kỷ sao? Anh tưởng cô thật lòng mong muốn gả cho anh?

Nói thật , dù anh làm cho cô đường hoàng , cô còn ngại không đủ thể diện .

“Nếu không được sự đồng ý của người chồng thì người vợ cũng không được tùy tiện trở về nhà của mình và lộ ra cuộc sống sau hôn nhân với người quen.”

Thì phải nói , chẳng những cô biến mất một năm không tung tích gì còn không thể nói ra nguyên nhân cho bất kì ai , như vậy mẹ cô sẽ lo chết sao?

Nhưng điều đáng giận nhất chính là ” Nếu trong một năm người vợ có thai thì hợp đồng sẽ kéo dài cho đến khi đứa bé được sinh ra , sau đó liền giải trừ , quyền

nuôi đứa bé thuộc về người chồng , bên vợ không có quyền đòi đứa nhỏ , vả lại người chồng không cần trả tiền phí bồi thường cho người vợ. ”

Này không có đạo lý gì , đứa bé do chính mình mang trong bụng 9 tháng 10 ngày , sinh ra liền ly khai , hơn nữa không có quyền đòi lại ? Thật quá tàn nhẫn đi , hơn nữa nếu Tư Đồ Viêm định sẽ nuôi đứa nhỏ như lời anh nói thì đứa nhỏ lớn lên cũng sẽ y như anh .. đáng sợ ...

Lâm Khả Tâm càng xem càng thấy phần thua thiệt là cô , mà có lợi là anh , tuy rằng trong lòng muốn bội ước nhưng trên hợp đồng có ghi rõ -” Nếu như người vợ làm không đúng những điều khoản thì hợp đồng này trở thành phế thải , người vợ phải trả hết nợ cho Tư Đồ Viêm”.

Làm ơn , những chuyện hợp đồng hôn nhân cô cũng có xem trong tiểu thuyết nhưng không có cái nào quá đáng như cái này cả , tức khắc trả hết nợ? Đây chính là buộc cô đi cướp ngân hàng nha ..

Lâm Khả Tâm cảm thấy , muốn làm sơ hoàng thế nhân bức tử dương bạch lao , cô thậm chí hoài nghi kiếp trước có phải cô mắc nợ Tư Đồ Viêm cái gì không sao kiếp này anh lại bức ép cô vậy?

Xem tờ cuối cùng khi thấy ba chữ Tư Đồ Viêm làm cho Lâm Khả Tâm chói mắt , cô thở phì phì ném hợp đồng sang một bên không quan tâm nữa.

23. Chương 23: Cô Chính Là Người Thứ 2

Xem xong hợp đồng , trong lòng Lâm Khả Tâm không khỏi nói : có lẽ Tư Đồ Viêm không muốn người vợ mình gì nhiều , chỉ cần cần cù thật thà , chịu một nhọc , rồi còn tùy lúc giúp anh giải quyết vấn đề sinh lý của người thay thế thôi.

Bất quá nếu đã đến nước này dù có giận cũng chẳng thể làm gì ngoài việc chấp nhận sự thật , dù sao ai làm cho chính mình không hay ho , cố tình đánh nát bình hoa quý giá kia.

Có không hơn cách khác , Lâm Khả Tâm đầu tiên là lo lắng đến mẹ cô , tuy rằng trong hợp đồng có ghi không cho cô về nhà nhưng cũng không có cấm cô gọi điện thoại, lúc này Lâm Khả Tâm lấy điện thoại ẩn hạ số quen thuộc ..

Một chuỗi âm thanh ” tit...tit...” , sau đó bên kia liền truyền đến giọng nói ôn nhu của người phụ nữ: ” Alo , xin hỏi ai đấy?”

“Mẹ , là con.”

Lâm Khả Tâm âm thanh có chút nghẹn ngào ...

“Là Khả Tâm sao? Yêu , con gái ngoan của mẹ , giọng nói con sao vậy? Con đang khóc sao?”

Mẹ của Lâm Khả Tâm là Lâm Xảo Như lo lắng hỏi ...

“Không có đâu mẹ , con chỉ bị cảm mạo thôi , mẹ nghe lầm rồi” Vì không muốn ẹ Lâm lo lắng nên Lâm Khả Tâm tìm đại cái cớ nói ra

“Cảm mạo? Vậy con phải chú ý đến sức khỏe nhiều hơn nha.” Ngừng một chút , mẹ Lâm lại ôn nhu hỏi han: ” Đúng rồi Khả Tâm , con ở đại học còn thói quen ngốc nghếch không? Bạn bè trong ký túc xá có ức hiếp con không?”

Từ nhỏ tính cách của Lâm Khả Tâm là vậy rồi luôn bị bạn bè ức hiếp nhưng không dám nói gì , nên tới nay , người làm ẹ Lâm quan tâm nhất chính là Lâm Khả Tâm ...

Hơn nữa từ sau khi Lâm Khả Tâm vào đại học rất ít khi về nhà , bởi vì không thấy cô nên mẹ Lâm có thể đoán được

Bất quá cũng nhiều một dừng chân , nên mẹ Lâm cũng không biết sự thật hôm qua , như vậy Lâm Khả Tâm cũng sẽ không cần lo thêm gì: ” Không , không có , mọi người đối xử với con tốt lắm.”

Thật ra Lâm Khả Tâm cũng không gặp bạn bè , nói chuyện không có hướng chỉ

đến bắt nạt cô? Nếu như có thì cũng là Tư Đồ Viêm mà thôi.

Nghĩ đến bởi vì anh mà một năm cô sẽ không được về nhà , Lâm Khả Tâm liền nói : Mẹ , bởi vì con tham gia rất nhiều xã đoàn nên bận rộn , bình thường con sẽ đi học , đi chơi cho nên con nghĩ trong một năm con sẽ không hay thường xuyên về thăm mẹ được , mẹ phải tự bảo trọng nha. ”

Bảo trọng , hai chữ nói ra cũng là lúc Lâm Khả Tâm nước mắt rơi xuống ..

“Được , mẹ sẽ tự bảo trọng , con gái ngoan , con cũng phải chú ý đến sức khỏe của mình nha , có rảnh thì mẹ sẽ đến thăm con.”

Không nghĩ tới mẹ Lâm cứ nhiên sẽ định đến thăm cô nên Lâm Khả Tâm liền cự tuyệt ” Mẹ , mẹ không cần đến thăm con , khi nào con rảnh con sẽ tự về thăm mẹ

, cứ quyết định vậy nha.”

Sợ mẹ Lâm nói thêm gì nên vừa nói xong Lâm Khả Tâm liền cúp điện thoại

24. Chương 24: Ăn Không Khí Lớn Lên

Từ lúc sinh ra tới nay , Lâm Khả Tâm chưa từng nghĩ mình sẽ có ngày như hôm nay , nói dối nhiều như vậy , hơn nữa cô còn nói dối mẹ của mình , bất quá mẹ Lâm nói nên cô mới nhớ đến chuyện đi học ..

Đúng rồi , cô và Tư Đồ Viêm ký kết hợp đồng ấy 1 năm , thì chuyện học nên làm sao? Cô không thể bỏ một năm học uống phí rồi bị nhà trường đuổi đi , nói thế nhưng bởi vì điều kiện trong hợp đồng hạn chế nên Lâm Khả Tâm không dễ dàng tính toán , không còn cách nào đành chờ sau khi anh về sẽ thương lượng lại ...

Lâm Khả Tâm nhìn xung quanh , dù sao bây giờ cô cũng nhàn rãi vô sự , hãy tự thu thập phòng ốc này nọ một chút ..

Ngay sau đó , Lâm Khả Tâm sửa sang lại chút góc phòng , bởi vì diện tích của biệt thự quá lớn nên cô đi chút mà đã đổ đầy mồ hôi ..

Lâm Khả Tâm lau cái trán , sau đó hài lòng nhìn thành quả của chính mình

“Hò. Cái phòng lớn như vậy không biết bình thường anh dọn dẹp thế nào?Nhưng anh giàu như vậy chắc có lẽ sẽ muốn người làm dọn dẹp?”

Ý tưởng này không khỏi làm cho Lâm Khả Tâm nghĩ mình có chút may mắn , chứ nếu không mỗi ngày cô đều phải dọn dẹp cái phòng lớn như vậy thì chắc mệt chết khiếp?”

Dọn dẹp đã xong , Lâm Khả Tâm quyết định dọn dẹp bản thân một chút , ngay sau đó cô bước vào phòng tắm , mở nước nóng tự mình chui vào .“A~ sau khi đổ mồ hôi được tắm chính là hưởng thụ”- Lâm Khả Tâm nhắm mắt , hưởng thụ sự an bình hiện tại.

Một lát sau , Lâm Khả Tâm kì cọ thân thể , nhưng vừa đụng vào làn da liền nhin không được kêu lên “A. . . .Đau quá” Cô cúi đầu nhìn lại , trên thân thể toàn những vết bầm bầm tím tím , liếc một cái liền biết kiện tác của ai rồi .

Những vết bầm trên người nhắc nhở Lâm Khả Tâm chuyện tối hôm qua , tưởng tượng cô mất thân bởi tay ác ma Tư Đồ Viêm , cảm thấy thật sự tức giận , đã biết người uống rượu dễ lạc hướng , cũng khó trách Tư Đồ Viêm khinh thường cô như vậy ..

Lâm Khả Tâm vui mặt vào đầu gối, nước mắt chảy ra , hoà nhập vào làn nước trong bồn tắm

Rất nhanh , thời gian cũng đến tối , Lâm Khả Tâm định xuống bếp để làm đồ ăn nhưng lúc mở ra phát hiện bên trong tủ lạnh không có gì ..

“Thảm trạng” trong tủ lạnh làm cho cô nhin không được nhíu mày , cô không khỏi hoài nghi chẳng lẽ Tư Đồ Viêm ăn không khí lớn lên sao? Như thế nào chút đồ ăn cũng không có?

Bất quá tắm rửa xong cũng làm tâm tình cô tốt lên một chút , chưa được lâu liền đổi mặt với vấn đề khác

Lâm Khả Tâm nghĩ : Hừ , khó trách anh phá hư vậy , thì ra tâm địa đông lạnh như ở Tây Bắc.

25. Chương 25: Song Dao “lý Quỷ”

“Cạch” một tiếng , âm thanh từ cửa truyền đến làm cho Lâm Khả Tâm giật thót , chẳng lẽ Tư Đồ Viêm trở về? Như nếu anh về thì đâu có làm ra tiếng động lớn đó? ... Hay là. có trộm?

Trời ạ , trời ạ , cô không muốn chết trng tay của trộm đâu ... vì nóng lòng nên cả ý định chạy trốn đều nghĩ tới nhưng đi về phía trước cô bỗng ý thức được vấn đề ..

“Ai , không đúng , nếu cô bỏ chạy thì trộm sẽ lấy hết sạch đồ trong nhà thì sao? Mà lỡ xảy ra chuyện đó khi Tư Đồ Viêm trở về anh phát hiện ra liền thẩm. Dù sao cô cũng đã làm bể cái bình hoa quý của anh , bây giờ còn để trộm vào nhà thì 10 kiếp cũng chẳng nổi lên”

Ý nghĩ này làm cho Lâm Khả Tâm đổ mồ hôi lạnh , vì thế cô không chạy trốn nữa mà vội vàng chuẩn bị để hướng ra phòng khách.

“Ai?!” Lâm Khả Tâm đứng ở phòng khách hô to về phía cửa , cô suy nghĩ không chừng cô quát như vậy sẽ làm cho ăn trộm sợ chạy mất thì sao?

Nhưng sau khi nhìn rõ diện mạo người ở cửa , Lâm Khả Tâm nhất thời đơ người hoá đá , chỉ thấy một người đàn ông thấp người , đang kinh ngạc nhìn cô , mà bên cạnh anh là Tư Đồ Viêm uống say be bét ..

Bởi vì giúp đỡ Tư Đồ Viêm nên người đàn ông dùng thân giữ cửa , không nghĩ cửa vừa mới mở , còn chưa kịp vào nhà liền bị Lâm Khả Tâm quát nạt là ột phen hú hồn ...

Hai người anh dòm tôi , tôi liếc anh , người đàn ông nói: ” Ừm , cô là Lâm Tiểu Thư? Có thể phiền cô lại đây giúp tôi đưa anh ấy về phòng ngủ không?”

“A..A?” Sững sốt một chút , Lâm Khả Tâm mới phản ứng lại “Được.” Một bên đáp ứng , một bên tính bước lên giúp đỡ ..

Thấy Lâm Khả Tâm bước đến mình càng lúc càng gần , người đàn ông bật người quát bảo: “Từ từ”

Bị gọi ngược lại , Lâm Khả Tâm không khỏi nhú mồm , kì lạ người này rốt cuộc muốn làm gì? Kêu cô giúp đỡ nhưng lại không cho tới gần , hay anh nghĩ cô có siêu năng lực?

Thấy vẻ mặt nghi ngờ của Lâm Khả Tâm , người đàn ông dùng ánh mắt xem vật trong tay cô ..

Theo ánh mắt của anh , Lâm Khả Tâm nhìn lại trên tay lúc này mới phát hiện —— tay cô cầm hai con dao , tư thế như Lí Quý vậy ..

Xuất phát từ phòng bị , nên lúc rời bếp Lâm Khả Tâm mang theo hai con dao , nghĩ thầm nếu thật là ăn cướp thì cô còn có cái phòng thân ..

Ồ trời , cô cứ nhiên lại mang theo dao tiến lên , cũng khó trách đối phương khẩn trương tránh xa cô như vậy ... Cứ bộ dạng hiện tại cô đâu có giống hỗ trợ mà là hung hăng giết người đúng hơn.

“A, nếu anh không nhắc tôi thì tôi đã quên mình cầm dao rồi chờ tôi chút , tôi lập tức quay lại” . Nói xong , Lâm Khả Tâm liền đem dao mang về nhà bếp , sau đó đến cửa giúp người đàn ông mang Tư Đồ Viêm vào phòng ngủ.

26. Chương 26: “nhà “tổng Tài Các Người”

Người uống say sẽ nặng hơn so với người bình thường nên sau khi 2 người mang Tư Đồ Viêm lên giường thì Lâm Khả Tâm mệt với tức giận không thôi ..

“Lâm Tiểu Thư , cảm ơn cô giúp đỡ.” Người đàn ông thập phần khách khí nói “Đừng khách khí.” Lâm Khả Tâm cũng lễ phép đáp lại ..

Ngay sau đó hai người trầm mặc một hồi ... Lâm Khả Tâm bỗng phản ứng một việc: ” Đúng rồi , anh thế nào biết tôi họ Lâm?”

Từ lúc ban đầu cô đã muốn hỏi nhưng vì lúc ấy cố gắng giúp đỡ không có thời gian phù hợp để hỏi thôi

Nghe được Lâm Khả Tâm hỏi , người đàn ông vội vàng đứng thẳng: ” Đúng rồi , cô không nhắc tôi cũng quên giới thiệu. Xin chào , Lâm Tiểu Thư , tôi là trợ lý của Tổng Tài , cô có thể gọi tôi là Đại Vĩ , chuyện của cô và Tổng Tài tôi đã biết , nếu cô thích tôi cũng có thể gọi cô là Tổng Tài Phu Nhân.”

“Không , không cần , gọi tôi là Lâm Tiểu Thư được rồi , tôi đâu có già lắm đâu.” Lâm Khả Tâm khua tay , lắc đầu quảy quảy.

Bất quá lý do Lâm Khả Tâm cự tuyệt gọi là Tổng Tài Phu Nhân không phải vì sợ cô già mà vì cô không thừa nhận mình là vợ của Tư Đồ Viêm..Cho dù Tư Đồ Viêm là Tổng Tài cũng không hiếm lạ , nhưng về phương diện khác , cô không khỏi kinh ngạc.

Dù anh là Tổng Tài , cùng nhìn sự khí chất của anh cũng đoán được anh không phải dạng người hạng thường, thế nhưng có ai biết được thư ký của anh là đàn ông?

Lâm Khả Tâm đảo mắt qua đảo mắt lại .. chẳng lẽ cô đoán đúng rồi? Tư Đồ Viêm kết hôn cùng cô là vì muốn giấu mọi người anh căn bản thích đàn ông?

Bất quá Đại Vĩ không có phát hiện ra sự bất thường của Lâm Khả Tâm , nên anh lo lắng nói :” Đúng rồi Lâm Tiểu THư , Tổng Tài không làm khó dễ cô chứ?”

Đối với câu hỏi quan tâm của Đại Vĩ , trong lòng Lâm Khả Tâm âm thầm hò hét : “Thế nào lại không? Hơn nữa rất nhiều là khác.”

Phải biết rằng đã ký hợp đồng , cô còn một bụng muốn trút giận , vừa vặn Đại Vĩ hỏi cô , cô hận không thể đem bụng tức nói toẹt ra ..

“Tôi nói cho anh hay , Tổng Tài nhà các anh , anh.”

Lâm Khả Tâm vừa nói một nửa chợt nghe Tư Đồ Viêm mở miệng: ” Nước , cho tôi nước.”

Nghe được Tư Đồ Viêm nói , tuy rằng không cam lòng nhưng cũng chỉ có thể dừng lại xoay người đi lấy nước cho anh ..

Lúc Lâm Khả Tâm lấy bước , thì giọng nói của Đại Vĩ từ phòng khách truyền đến

——“Lâm Tiểu Thư , tôi về trước , Tổng Tài phiền cô chăm sóc.”

“Ai ai , thế nào lại đi? Kia, Tổng Tài ‘ nhà các người’ nên thế nào.”

Lâm Khả Tâm định gọi Đại Vĩ thì đã nghe tiếng đóng cửa , không còn biện pháp nào đành dựa vào chính mình ..

Nhưng may mắn cho Lâm Khả Tâm là , bộ dạng vừa rồi của Tư Đồ Viêm đã bắt

tĩnh nhân sự nên phỏng chừng đêm nay anh sẽ ngủ say li bì , căn bản không có tinh thần gây sức ép cho cô , nên không cần phát sầu nữa~ Chẳng qua là , Lâm Khả Tâm vui vẻ quá sớm.

27. Chương 27: Anh Không Phải Có Chứng Vọng Tưởng Bị Hại Đi

Đợi khi Lâm Khả Tâm quay trở lại phòng thì cảnh tượng trước mắt làm cô hoá đá tại chỗ —— Tư Đồ Viêm đã tỉnh lại , mở to mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô

Trời ạ , anh không phải bất tỉnh nhân sự rồi sao? Bây giờ tự nhiên lại tỉnh? “Anh , anh không phải uống rượu sao?”

Tư Đồ Viêm mặt không chút thay đổi , thản nhiên trả lời: “Tôi nói tôi uống rượu khi nào?”

Anh chính là thân thể có chút không thể khống chế , nhưng đầu óc rất tỉnh táo. Nghe được Tư Đồ Viêm nói vậy , trong lòng Lâm Khả Tâm bỗng cảm thấy không ổn.

Tư Đồ Viêm không say rượu? Kia chẳng phải những gì cô và Đại Vĩ nói chuyện anh đều nghe được sao? Xong rồi xong rồi , với tính cách nhỏ mọn như anh thì không biết anh sẽ làm gì để trả thù cô ...

Lâm Khả Tâm ngu ngơ đứng tại chỗ , trên mặt biểu tình có chút thay đổi nhưng không có biểu hiện sự thống khổ , mà Tư Đồ Viêm nheo mắt , nhìn chằm chằm vào cô

Người phụ nữ này quả nhiên là hồ ly tinh , dám thừa dịp anh say rượu rồi cấu kết làm bậy với Đại Vĩ ...Nếu cô không phải lăng lơ như vậy thì anh sẽ hảo hảo thoả mãn cô ..

Nghĩ vậy , Tư Đồ Viêm mở miệng nói: ” Còn đứng sững sờ ra đó làm gì? Cô không phải muốn tôi khát nước chết chứ?” Anh không vui nhứ vậy , ngữ khí kia cực kì giống mấy lão gia quý tộc trong xã hội phong kiến.

“A , đây nước của anh.” Lâm Khả Tâm ngoan ngoãn tiến lên đưa cho anh ly nước nhưng trong lòng cô không hề giống biểu hiện bên ngoài , trong lòng cô mong ước rằng Tư Đồ Viêm sẽ uống nước và bị sặc chết mới tốt .

Thấy anh tiếp nhận ly nước , Lâm Khả Tâm vốn định liền như vậy rời đi nhưng lại bị anh giữ chặt: ” Làm gì mà nôn nóng vậy? Hay là cô bỏ gì vào ly nước của tôi rồi?”

Nghe được lời nói của anh , cô quay người liếc một cái , tuy rằng cũng muốn làm vậy nhưng cũng không đến nỗi ngu ngốc ..

Nhà của anh nhiều camera , nếu cô bỏ độc thì sẽ không thể trốn tội khỏi Tư Đồ

Viêm

“Làm ơn , Tư Đồ Viêm anh không phải có chứng vọng tưởng bị hại đi? Cho dù anh có thì tôi cũng hiểu đến luật lệ phạm pháp , vì anh mà tôi phải bỏ mạng sao?” Lâm Khả Tâm nói xong liền tính toán rời đi nhưng cổ tay bị anh giữ lại , chưa đi được vài bước đã bị anh túm trở về.

” Tư Đồ Viêm , anh muốn làm gì? Tôi không phải đưa anh nước rồi sao? Có gì anh không để tôi đi?” Lâm Khả Tâm không vui hô to

“Không có gì , chẳng qua muốn cô thử ly nước này trước thì tôi mới yên tâm nó không đó độc”. Tuy rằng anh biết cô không có gan to làm điều đó nhưng làm vậy vì anh có mục đích riêng .

Mà Lâm Khả Tâm kinh ngạc không thôi , cô tiếp nhận ly nước trong tay anh: ”

Được , tôi uống cho anh xem”. Cô nói xong liền uống một ngụm nước ..

Nhưng cô còn chưa nuốt xong thì Tư Đồ Viêm liền nắm cổ tay đem cô túm vào trong lòng.

28. Chương 28: Đây Còn Chưa Đủ

“A.” Lâm Khả Tâm không tin tưởng to mắt , tên tiểu nhân Tư Đồ Viêm này cứ nhiên lại trộm ôm cô

~Ly nước rơi trên mặt đất nhưng anh không cố hơn , dùng lưới mở môi của Lâm Khả Tâm ra , vì thế nước trong miệng của cô liền chảy vào miệng của anh , sau một lúc , anh buông lỏng đôi môi của cô ra - “Đây quả nhiên không có vấn đề , và rất ngọt nha”.

Tư Đồ Viêm vừa nói vừa nở nụ cười xấu xa nhìn Lâm Khả Tâm , thuận tiện liếm môi mình một chút , động tác liên tục lưu loát làm cho Lâm Khả Tâm trong nháy mắt mặt đỏ bừng , tuy rằng biết anh đùa giỡn nhưng cô vẫn không thể không thừa nhận nụ cười xấu xa và khuôn mặt tương suất rất có mị lực

~Ý thực được tính mê trai nổi dậy , Lâm Khả Tâm có chút thẹn thùng muốn xoay người nhưng anh lại một phen nắm trụ làm cô cúi thân mình .

“Đừng đi , tôi uống còn chưa đủ.” Tư Đồ Viêm nói xong liền hôn lên đôi môi mềm mại của Lâm Khả Tâm , anh hề hột ôn nhu đùa giỡn đuổi bắt.

“A...”

Lâm Khả Tâm vươn tay định đẩy anh ra nhưng lực của anh so với cô còn mạnh hơn nên dù có đẩy nửa ngày cũng không thành công , không chỉ thế mà sự phản kháng của cô làm cho anh không vui , vì trừng phạt cô nên anh cắn một ngụm lên môi của cô ..

“Đau quá ——” Lâm Khả Tâm có cảm giác máu chảy ra , hương vị máu tươi càng kích thích Tư Đồ Viêm , nên anh hôn càng lúc càng cuồng nhiệt , mãnh liệt , làm cho cô sắp thở không xong ..

Không biết qua bao lâu anh mới buông đôi môi của Lâm Khả Tâm ra , mà Lâm Khả Tâm thì không ngừng thở dốc , nghĩ vừa rồi anh hôn làm cô sắp ngạt thở chết ..

” Tư Đồ Viêm , anh rất dễ tiện” Đợi cho đến khi Lâm Khả Tâm tỉnh lại điều đầu tiên là mắng anh

“Tôi dễ tiện? Vậy còn cô? Không tuân thủ theo bản hợp đồng thì sao?”

“Tôi thế nào lại không tuân theo?” Lâm Khả Tâm khó hiểu vì sự chỉ trích của Tư Đồ Viêm

“Nói vậy chắc cô đã xem qua bản hợp đồng? Trong hợp đồng có ghi cô không được phép nói chuyện của chúng ta cho người ngoài nghe , lại càng không được cấu kết cùng người đàn ông khác , chẳng lẽ cô quên rồi?” Tư Đồ Viêm nhìn Lâm Khả Tâm , con người tàn nhẫn làm cho cô cảm thấy ớn lạnh

Nhưng Lâm Khả Tâm tự nhận chính mình không sợ bóng dáng ác tà nên trong lòng có cổ dũng khí lan ra: ” Tư Đồ Viêm , anh không cần nói xấu tôi , tôi nhớ tôi cũng không có qui phạm hai điều đó.”

“A, thật không?” Tư Đồ Viêm nheo con mắt lại nhìn Lâm Khả Tâm

“Cô tưởng tôi không biết sao? Nếu như vừa rồi tôi không kêu cô đi lấy nước , phỏng chừng cô đã nói chuyện hợp đồng cho Đại Vĩ nghe?”

Bị Tư Đồ Viêm nói trúng tim đen , nhất thời Lâm Khả Tâm á khẩu , vốn cô nghĩ anh thật muốn uống nước , nào ngờ anh nhắc nhở chính cô đừng đi nói lung tung

29. Chương 29: Từ Từ , Tôi Là Phụ Nữ !

“Cho dù như vậy kia tôi cũng không có nói gì , hơn nữa tôi không có cấu kết gì với người đàn ông khác cả , anh đừng vu khống , bôi nhọ sự trong sạch của tôi.” Lâm Khả Tâm cố gắng biện luận nhưng cô làm sao đầu lại anh?

Tư Đồ Viêm nở nụ cười khinh thường , trong sạch? Nếu cô cũng tốt được vậy thì còn gì để nói?

“Vậy cô có thể giải thích một chút vừa rồi cô cùng Đại Vĩ nói chuyện vui vẻ này không tính cấu kết , dù dỗ chứ là gì?” Ngay cả Tư Đồ Viêm nói ra , anh cũng không nhận được trong giọng nói của đó có một tia ghen tuông

“Dụ dỗ?” Lâm Khả Tâm không thể tin được anh cứ nhiên dùng từ này để nói cô như vậy

“Tôi chẳng qua cùng Đại Vĩ nói vài câu , như thế nào anh lại xem là tôi dụ dỗ Đại Vĩ?”

“Quy củ là tôi định , chỉ cần tôi nói đúng thì là đúng.” Ngữ khí “không được xía vào” của Tư Đồ Viêm làm cho Lâm Khả Tâm có chút đè nén .

” Tư Đồ Viêm , tâm lý anh có vấn đề à , tôi không có gì nói với anh nữa đâu.” Lâm Khả Tâm nói xong liền giẫy dụa , muốn thoát khỏi sự giam cầm của anh nhưng tất cả cô làm chỉ là phí công

“Cô cho rằng sau khi cô qui phạm điều ước có thể dễ dàng nói đi là đi sao? Cẩn thận tôi trách cô bội ước , còn kết quả của việc đó có lẽ cô rõ hơn tôi.” Lời nói lạnh lùng của Tư Đồ Viêm vừa nói ra khiến cho Lâm Khả Tâm liền bật người tiếp tục giẫy dụa

“Thối , tiểu nhân” Lâm Khả Tâm sinh khí , trừng mắt nhìn Tư Đồ Viêm , nhưng sự đáp lại của anh chỉ là nụ cười lạnh lùng .

“Vậy anh muốn gì?” Bởi vì 600 vạn kia mà cô phải nhịn nhục anh

“Thật ra tôi cũng không muốn gì , cứ như vậy.” Tư Đồ Viêm nói xong liền túm cô đến phía mình , thuận tiện để lên giường , sau đó anh hôn lên cái cổ trắng nõn của cô.

“Đừng , không cần.” Cảm giác tê dại truyền đến cơ thể của Lâm Khả Tâm , cô dùng tay nện nện lên người anh .

“A ——” Ngực đau đớn làm cho Tư Đồ Viêm nhíu mày , không nghĩ tới khí lực của người phụ nữ này không nhỏ chút nào , bất quá thượng có chính sách , hạ có đối sách , anh lưu loát tháo cà-vạt sau đó buộc cổ tay của Lâm Khả Tâm lên góc giường .

Vì hai tay không thể nhúc nhích , nên Lâm Khả Tâm đành vịn vịn để kháng cự nụ hôn của anh , nhưng sự phản kháng của cô không có tác dụng gì .

Không biết từ lúc nào , cả anh và cô đều không có một mảnh , sự lạnh lẽo xâm nhập vào lỗ chân lông của Lâm Khả Tâm , làm cho cô hoàn toàn luống cuống .

Mắt thấy anh sẽ tiếp tục bước tiếp theo , ngay tại thời khắc nghìn cân treo sợi tóc , Lâm Khả Tâm nhin không được kinh hô: ” Từ từ , Tư Đồ Viêm anh thanh tỉnh một chút , tôi là phụ nữ đó!”

30. Chương 30: Anh Không Phải Thích Đàn Ông Sao?

Lời nói của Lâm Khả Tâm nhất thời làm cho Tư Đồ Viêm dừng động tác , anh chau mày .. đã tới nước này cho dù xem cũng có thể nhìn ra chuyện này là thật đi?

“Tôi đương nhiên biết cô là phụ nữ , ở trên giường ngoại trừ tôi sẽ chỉ là phụ nữ , tôi còn có thể mang đàn ông về nhà sao?” Tư Đồ Viêm thậm chí hoài nghi , cô có phải dọa anh không .

“A?” Lâm Khả Tâm cảm thấy có chút hỗn loạn: ” Không đúng, anh không phải thích đàn ông sao?”

“Khụ , khụ khụ.” Nghe được Lâm Khả Tâm nói vậy , Tư Đồ Viêm thiếu chút nữa sắc nước miếng rồi .

Sau đó , anh không vui nhìn cô: ” Nói , ai với cô là tôi thích đàn ông?” Lời nói này nói ra kèm theo sắc mặt nghiêm túc của anh , làm cho cô sợ hãi

Vì sao anh đột nhiên tức giận vậy? Chẳng lẽ anh không muốn người khác biết giới tính thật của anh sao? Trời , trời , hiện tại cô phát hiện ra bí mật của anh rồi không biết anh có đem cô giết người diệt khẩu không?

Nghĩ đến đây , Lâm Khả Tâm bật miệng nói: ”Anh đừng hỏi tôi , tôi không biết gì đâu”

Tuy rằng ngoài miệng phủ nhận nhưng biểu tình của cô đã rõ ràng nói cho anh biết là cô nói dối .

“Nói ——” Tư Đồ Viêm cảm thấy mình không còn kiên nhẫn , nếu như cô không nói ra thì anh cũng muốn “Nghiêm hình bức cung”.

Bị anh quát vào mặt , Lâm Khả Tâm nhất thời ngoan ngoãn nói: ” Thì ai bảo.

.Ai bảo anh tuyển thư kí là đàn ông làm chi , anh không thể vì tôi phát hiện ra bí mật của anh mà giết tôi diệt khẩu , dù sao những gì anh làm cũng rõ ràng , khẳng định mọi người đều cảm nhận được , dù anh giết tôi cũng vô dụng.” Lâm Khả Tâm một bên giải thích , một bên chạy tội cho bản thân , đem tội đổ ngược lại lên đầu anh.

Nhưng những gì cô vừa nói xong làm anh liên nhin không được bật cười , a , anh còn tưởng đã xảy ra chuyện gì .. thì ra là vậy ... xem ra về sau anh nên mượn một thư kí nữ mới được ..

Mà Lâm Khả Tâm không dự đoán được anh sẽ phản ứng vậy , vì ngoài ý muốn nên cô hoá đá tại chỗ .

“Thư ký của tôi là đàn ông đây là lý do cô rằng tôi bị gay?”

“Cũng không hẳn là tất cả. nhưng dù sao điều kiện anh tốt như vậy , lại đi chọn tôi làm vợ , còn là một năm nữa ... hơn nữa cái kia của anh cũng không được , nên chỉ là vậy thôi.” Lâm Khả Tâm thành thật trả lời.

Nói xong , cô có chút chột dạ ngẩng đầu tò mò về biểu hiện của anh , thấy bộ dáng đỏ khốc đỏ cười của anh , cô không khỏi hoài nghi chẳng lẽ như cô nghĩ sao?

Tư Đồ Viêm ghé sát vào tai của Lâm Khả Tâm nói: ” Nếu vậy , thì tôi có lẽ nên dùng hành động để chứng minh mình không phải GAY.” Vừa dứt lời , bàn tay lại không an phận mà hành động.

“Không , không cần! Tôi tin anh không phải là Gay , không cần chứng minh nữa.”

Lâm Khả Tâm khẩn trương nói nhưng anh không tính cứ vậy mà đình chỉ , hay nói giỡn , vậy anh thế nào lại không cấp cho cô một cái chứng minh tốt đi?

31. Chương 31: Cô Biến Mất!?

Ngay lúc Tư Đồ Viêm muốn tiến vào thì trên vai truyền đến cảm giác đau đớn , anh dừng lại một chút . Chết tiệt , người phụ nữ này cứ nhiên dám cắn anh.

Tư Đồ Viêm mở to mắt nhìn Lâm Khả Tâm , mà cô cũng có thể nhìn thấy sự phẫn nộ trong ánh mắt của anh .

” Lâm Khả Tâm , cô cảm thấy bây giờ phản kháng còn kịp sao? Cô đã ký vào hợp đồng là vợ của Tư Đồ Viêm , thì cô nên làm đúng nghĩa vụ của một người vợ , nên ngoan ngoãn hầu hạ tôi ——chồng của cô.” Tư Đồ Viêm nói xong , liền dùng

sức tiến thẳng vào bên trong thân thể của cô .

“A ——” Hạ thân trường mãi làm cho Lâm Khả Tâm nhin không được kêu lên , cô không thể tin rằng mình một lần nữa bị Tư Đồ Viêm bá đạo giữ lấy .

“Sự tình hôm nay tôi không so đo với cô , bắt quá đừng trách tôi không nhắc trước sau này cô tốt nhất đừng phản bác yêu cầu của tôi , bằng không tôi sẽ cho là cô bội ước.” Tư Đồ Viêm lạnh lùng cảnh cáo , một bên không quên mà luật động thân thể ..

Lâm Khả Tâm cắn chặt môi , không cho chính mình rên rỉ , nhưng nước mắt của cô lại tràn mi .. thời gian trong nháy mắt như biến thành người già , thông thả nện bước làm cho người ta mong thời gian đứng lại ..

Đối với cô mà nói , mỗi giây mỗi phút đều là sự giày vò , cô cố nén chính dục vọng nhưng thân thể đã bán đứng cô ” A. A”

Âm thanh mềm mại , yêu kiều làm khuôn mặt cô đỏ bừng , cô thậm chí không thể tin rằng đó là âm thanh thoát ra từ miệng mình ..

Nghe được tiếng ngậm nga của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm càng dùng sức , động tác thêm mạnh hơn , khoái cảm cùng lý trí mà tiến nhập , mà không hiểu sao tội nghiệt lại càng làm cho chán ghét khác thường ..

Cả buổi tối , Lâm Khả Tâm giãy dụa trong sự đau khổ , cô không đếm được chính mình bị Tư Đồ Viêm lấy đi bao nhiêu thứ ..

Thậm chí lúc anh đã thỏa mãn , tháo cavat trên cổ tay cô ra , một lực để cho anh cái tát cô cũng chẳng có ..

Cuối cùng , Tư Đồ Viêm mang theo nồng nặc mùi rượu ngã ra ngủ bên cạnh cô , mà cô thì trừng to mắt nhìn trần nhà , mặc tuy ý nước mắt cứ chảy ra ..

Lại một đêm không ngủ

Vì uống nhiều rượu và liên tục vận động kịch liệt nên đến 9g sáng hôm sau anh mới bị chuông di động đánh thức ..

Mở to mắt , đầu tiên là vẻ mặt thỏa mãn của anh , phải biết từ sau khi 7 tuổi , đây là lần đầu tiên anh ngủ nhiều và ngon đến vậy ... chẳng lẽ vì Lâm Khả Tâm sao?

Mang theo ý nghĩ này , Tư Đồ Viêm trở mình , nhìn sang bên cạnh nhưng điều anh ngoài ý muốn là —— Lâm Khả Tâm không có ở đó!?

32. Chương 32: Xí Nghiệp Tàn Thị

Chuông reo không ngừng , Tư Đồ Viêm nhanh nhẹn xoay người bước xuống giường , nhanh chóng mặc quần áo , sau đó anh đi quanh nhà tìm Lâm Khả Tâm nhưng cũng không thấy .

Đáng chết , người phụ nữ này cư nhiên dám trốn anh? Cô thật nghĩ mình có thể thoát khỏi tay anh sao?

Trở lại phòng ngủ , di động vang lên , Tư Đồ Viêm lấy nghe , hiện trên màn hình là số của Đại Vĩ , bỗng nhiên lời nói của cô quay trở về trong đầu anh ——“Anh không phải thích đàn ông sao? Ai kêu anh chọn thư kí là đàn ông làm chi.”

Này đột nhiên xuất hiện một ý tưởng , làm cho anh không tự giác lắc đầu , kì quái? Anh thế nào lại nhớ tới những lời ma quỷ của người phụ nữ kia?

Nhưng mà anh cũng không muốn miệt mài theo đuổi vấn đề này nữa , anh rõ ràng tìm nguyên nhân trốn tránh , phỏng chừng tối hôm qua uống quá nhiều đi? Xem ra lần sau không nên uống nhiều như vậy ..Anh cũng không nhận ra rằng , lời giải thích của chính mình cứ như thôi miên ..

Phục hồi lại tinh thần , Tư Đồ Viêm nhấn hạ điện thoại “Alo?”

Bởi vì nguyên nhân Lâm Khả Tâm trộm bỏ trốn nên giọng nói của anh nồng đậm phiền rầu .

“Tổng Tài , vừa rời giường sao? Dường như tâm tình của Tổng Tài không tốt lắm.” Ngay cả bên kia điện thoại Đại Vĩ cũng có thể nhận ra Tư Đồ Viêm không vui.

”Có việc gì thì nói , tôi nhớ không lầm tôi không có bỏ tiền mướn cậu làm chuyên

gia cố vấn.” Tư Đồ Viêm luôn công tư rõ ràng , anh đem vấn đề chính nói lại , không muốn quan tâm đến chuyện Lâm Khả Tâm chạy trốn.

Thấy Tư Đồ Viêm không muốn nói nên Đại Vĩ không hỏi nhiều , bắt quá chỉ muốn biết rõ chắc là liên quan đến chuyện Lâm Khả Tâm.

Có thể làm cho Tổng Tài tức giận thế này thì có lẽ Lâm Khả Tâm cũng không phải

đối tượng dễ chọc a , thật uống công cho Đại Vĩ còn lo cho cô .

Nhưng nghĩ chỉ là nghĩ , Đại Vĩ lập tức quay lại vấn đề chính :” Tổng Tài theo tin tức được biết , sáng nay bệnh xuất huyết não của Tần Lão phát tác , trực tiếp rơi vào tình trạng rất nguy hiểm , nói không chừng có thể liên quan đến tính mạng.”

Người mà Đại Vĩ gọi là Tần Lão chính là Tổng Tài của xí nghiệp Tần Thị , mà xí nghiệp Tần Thị được coi là người bạn đầu tiên khi công ty của Tư Đồ Viêm được thành lập , phải biết rằng lúc trước Tư Đồ Viêm cũng nhờ vào sự trợ giúp của Tần Thị mới khai quật được như ngày hôm nay .

Bất quá , mang tiếng là giúp đỡ nhưng Tần Lão lấy không ít tiền thù lao của Tư Đồ Viêm , hơn nữa thường xuyên chen ép sự phát triển của anh.

Đều nói thành công cũng tiêu , mà bại cũng tiêu , nếu không phải xí nghiệp Tần Thị từng ấy năm xa lánh phỏng chừng Tư Đồ Xí Nghiệp bây giờ đã phát triển cấp bội , nhưng vì lo lắng Tần Lão cũng có ơn tri ngộ với mình nên Tư Đồ Viêm mới nhắm mắt bỏ qua , chịu đựng đến hôm nay.

Nghe Đại Vĩ nói vậy , biểu tình của anh trở nên nghiêm túc , này đều là “Tin tức nội bộ”, Đại Vĩ nói thì chắc sẽ không sai.

33. Chương 33: Chạy Đi Nơi Đâu?!

”Hiện tại bên Xí Nghiệp Tần Thị phản ứng sao?”

Cho dù Đại Vĩ không nói thì Tư Đồ Viêm cũng đoán được bây giờ bên đó nhất

định sắp nổ tung ra , nhưng anh vẫn cần xác thực lại .

”Theo như người chúng ta đưa vào trong đó nói , Tần Thị tận lực phong tỏa tin

tức Tần Lão phát bệnh , không để nhân viên lộ chút gì.”Đại Vĩ đem những gì nghe được thuật lại.

“Ừ , vậy sáng nay cổ phiếu bên đó thế nào?” Trên thật tế đây mới là vấn đề Tư Đồ

Viêm quan tâm .

“Báo cáo Tổng Tài , cổ phiếu vẫn vậy , không có biến hoá gì lớn”

“Như vậy.” Tư Đồ Viêm dừng một chút sau đó đảo qua ánh mắt: ” Đại Vĩ , bây giờ dùng tốc độ nhanh nhất , tận lực dùng truyền thông chế tạo dư luận , đem tin tức Tần Lão phát bệnh tung ra ngoài , hơn nữa viết càng nghiêm trọng càng tốt , làm cho người ta thấy được bất cứ lúc nào Tần Lão cũng có thể chết!” Tư Đồ Viêm tin tưởng , tin tức mà Tần Lão được truyền ra sẽ làm cho người ta hoảng sợ , cổ phiếu của Tần Thị cũng sẽ ảnh hưởng , tạo thành diện rộng hạ ngã , sau đó.

“Sau đó thừa dịp thị trường chứng khoán báo cáo ngày trước , làm cho công ty trong khả năng mua từ từ cổ phiếu của Tần Thị lại , nhớ kỹ chưa?”

“Đã biết , Tổng Tài.”

Tuy rằng Đại Vĩ biết Tư Đồ Viêm muốn mua lại cổ phiếu của Tần Thị nhưng vì cái gì còn hạ nó xuống? Nếu đến lúc đó cổ phiếu “túi chữ nhật lao” oa , đại khái là không lên lại nha~) , tài chính thu không được thì không phải thảm sao?

Nhưng cũng vì quá hiểu Tư Đồ Viêm , nên Đại Vĩ biết anh nhất định có lý do riêng của mình , vì thế liền đem những gì Tư Đồ Viêm dặn dò nhớ kỹ trong lòng.

Cúp điện thoại , Tư Đồ Viêm nhìn cái giường trống tuếch , sau đó anh bước vào phòng tắm , vội vàng rửa mặt , suy nghĩ một hồi rồi rời đi.

Ngay tại lúc anh sắp tới cửa , thì cửa lại mở ra , Lâm Khả Tâm đứng ở đó , trong tay mang theo mấy túi đồ , cô ngẩng đầu liền chống lại con người của Tư Đồ Viêm , hai người đối diện , vì kinh ngạc nên không ai nói gì .

Bỗng nhiên , Tư Đồ Viêm bước đến phía trước , anh nắm trụ cánh tay của Lâm Khả Tâm , sau đó dùng lực ghì chặt nói: “Lâm Khả Tâm , cô còn biết đường trở về sao? Nói , cô chạy đi đâu?”

Giọng nói của anh rất phẫn nộ , tưởng tượng anh có thể như bồ nhào đánh người trước mặt bất cứ lúc nào .

“Đau.” vì tức giận nên anh đã quên mình dùng bao nhiêu lực ghì chặt tay Lâm Khả Tâm , trên cánh tay truyền đến cảm giác đau đớn , cô nhăn mặt lại

“Cô còn kêu đau? Nói , vừa rồi đi đâu? Như thế nào bây giờ mới về?” Tuy rằng ngữ khí vẫn tức giận nhưng anh ý thức được nên buông lỏng cánh tay một chút .

34. Chương 34: Người Vợ Của Ác Ma

Lâm Khả Tâm nhìn bộ dáng phẫn nộ của Tư Đồ Viêm , không khỏi có chút sợ hãi

, âm thanh cũng nho nhỏ trả lời: ” Tôi thấy trong tủ lạnh không có nguyên liệu nấu ăn , mà anh lại đang ngủ nên tôi tự mua chút đồ làm điểm tâm thôi”.

Lâm Khả Tâm vừa nói xong , liền giơ túi vật này nọ cho anh xem , lúc này anh mới biết thì ra do anh suy nghĩ quá nhiều ..

Mặc dù cũng cảm thấy có lỗi vì hiểu lầm cô nhưng ba chữ -Thật xin lỗi - với anh mà nói không có cách nào nói ra được.

“Nếu vậy lần sau có đi đâu nhớ nói cho tôi biết một tiếng , nghe rõ chưa?”

Nghe được anh nói vậy , trong lòng Lâm Khả Tâm không khỏi xem thường : Hừ , ba chữ “Thật xin lỗi” thôi , nói ra có khó khăn vậy không? Bất quá tuy rằng trong lòng không cam tâm nhưng cô vẫn nói: ” Được , tôi biết rồi”

Gặp Tư Đồ Viêm phải đi làm , Lâm Khả Tâm liền giơ đồ trên tay nói :” Nếu anh không có việc gì nữa tôi đi làm điểm tâm.”

“Ừ” Tư Đồ Viêm nói xong , thả tay cho cô đi làm đồ ăn.

Ngay sau đó , Lâm Khả Tâm mang theo túi đồ thực phẩm đi vào phòng bếp , chuẩn bị một bữa sáng phong phú , nhìn theo bóng dáng hăng hái của cô , trong lòng Tư Đồ Viêm cuối cùng cũng thõ nhẹ , anh đến sofa ngồi chờ tay nghề của Lâm Khả Tâm.

Tuy rằng bình thường anh ăn những món sơn hào hải vị , nhưng những lúc công việc vội thì chỉ ăn qua loa , có cái gì ăn đó ,cũng không quá kén chọn ..

Cho nên khi nghe Lâm Khả Tâm đi làm điểm tâm ,anh cũng không kỳ vọng cô làm đồ ăn ngon , chỉ hy vọng đừng quá tệ là được ..

Trong phòng bếp , Lâm Khả Tâm đem đồ ăn bỏ vào tủ lạnh , thờ dài một hơi ... Hô hoàn hảo cô có mua nguyên liệu về nấu ăn nếu không thì không biết giải thích với anh thế nào.

Thật ra , Tư Đồ Viêm nghĩ đúng , cô vốn tính liền vậy chạy trốn , bởi vì đêm qua anh quá thô bạo tiến nhập vào trong cô , thậm chí chỉ cần nghĩ lại cô đã cảm thấy ghê tởm ...

Dần dần trời sáng , ánh mặt trời rơi qua cửa sổ , cô mới phát hiện ra mình nằm cứng đờ cả đêm như vậy , có lẽ vì quá im ắng nên cả hô hấp ồ ồ của anh cô cũng có thể nghe rõ ..

Cô quay đầu nhìn người trần như nhộng của anh , khuôn mặt có độ chuẩn , lông mày dày đậm , mũi cao ngất .. Ai có thể nghĩ được người đàn ông có diện mạo tuấn mỹ như thiên sứ này căn bản là một ác ma?

Mà cô —— Lâm Khả Tâm lại là người vợ của ác ma .

35. Chương 35: Cô Mặc Kệ

Tuy rằng ký vào hợp đồng , chấp nhận làm vợ của Tư Đồ Viêm , nhưng chuyện hôm qua cô cũng chưa từng nghĩ tới , tưởng tượng cuộc sống từ nay về sau , mỗi ngày đều lặp lại chuyện tối qua với anh , cô thật cảm thấy ghê tởm ..

Nói cô đơn thuần cũng được , đàn độn cũng được nhưng cô hoàn toàn không thể đỡ , đúng vậy , cô mặc kệ ! hiện tại cô sẽ chạy xa nơi này , thoát ra khỏi ác ma , chạy càng xa càng tốt ..

Nghĩ đến đây , Lâm Khả Tâm vội vàng nhặt quần áo mặc lên người , sau đó mở nhẹ cửa đi ra , tự do chạy đi.

Chờ đến khi cô phản ứng lại thì đã ngồi lên xe bus về nhà .

Lâm Khả Tâm nhìn ra cửa sổ , nếu như nhịp đập của con tim không nhắc nhở cô thì chuyện xảy ra 2 hôm nay cô tưởng chỉ là giấc mộng ..

Cho đến khi đến trạm xe bus , cô đắm chìm trong ý nghĩ trốn đi ..

Trên đường về nhà , cô lấy tay che ngực lại , làm cho nhịp tim đập bình thường , không chỉ thế cô còn an ủi bản thân ” Được rồi , đến đây rồi , ác ma kia sẽ không đuổi theo nữa , này tất cả coi như là giấc mộng thôi.”

Mà sở dĩ cô nghĩ vậy là vì không biết tư liệu của cô đã bị Tư Đồ Viêm biết rõ tất cả Đang lúc cô bình tĩnh lại , đột nhiên xuất hiện cảnh tượng làm lòng cô đau thắt

...Cách đó không xa , một đôi tình nhân thân thiết đang đi tới trước mặt cô mà hai người đó không ai khác chính là Cố Thiếu Kiệt và Hách Sa Sa

Thoe bản năng , cô hướng một góc chạy trốn , muốn né tránh hai người họ ... tiếng nói của bọn họ càng lúc càng gần , ngay tại lúc cô vào cua quẹo thì Cố Thiếu Kiệt và Hách Sa Sa dừng cước bộ ở khúc gần kề.

“Thiếu Kiệt anh xem , bên kia có xe kem kia” Hách Sa Sa chỉ vào đườn đối diện , giọng nói ngọt ngào có chút làm nũng , đó là phương thức phụ nữ khoe hạnh phúc khi họ đang yêu.

“Nếu Sa Sa thích , anh sẽ đi mua cho em ăn.” Giọng nói của Cố Thiếu Kiệt cũng tràn ngập sủng nịch.

Nghe cuộc đối thoại của đôi tình nhân , lòng của Lâm Khả Tâm như bị cắt ra từng mảnh .

” Cố Ca Ca.” Theo thói quen , Lâm Khả Tâm hô một tiếng , nhưng lúc này Cố Thiếu Kiệt còn không đáp lại

“A, Thiếu Kiệt ca ca , em nghe giống như là giọng của Khả Tâm tỷ?” Hách Sa Sa bỗng nhiên mở miệng , trên mặt đầy nghi ngờ.

36. Chương 36: Cố Ca Ca

Không nghĩ tới âm thanh của mình làm cho Hách Sa Sa nghe được , trong nháy mắt Lâm Khả Tâm cứng đờ , những ý nghĩ đều bỏ lại sau lưng .

Nghe được lời nói của Hách Sa Sa , Cố Thiếu Kiệt nhìn xung quanh nhưng không thấy gì vì thế anh cười sờ sờ đầu của Hách Sa Sa , ôn nhu nói: ” Sa Sa , Khả Tâm làm sao ở đây được? Có phải em nhớ cô ấy quá nên nghe lầm không?”

“Nhưng mà.” Hách Sa Sa không vui , rõ ràng vừa rồi là âm thanh của Khả Tâm Tỷ , như thế nào có thể nghe lầm?

Vì chứng minh mình đúng nên Hách Sa Sa cố gắng tìm kiếm thân ảnh của Lâm Khả Tâm , nhưng bởi vì Khả Tâm trốn đi nên cuối cùng không tìm được .

“Được , có lẽ em nghe lầm” Hách Sa Sa gục đầu , bộ dạng chịu thua

Nhưng giống như Hách Sa Sa nhớ tới cái gì liền giữ chặt cánh tay Cố Thiếu Kiệt , ánh mắt tò mò: ” Đúng rồi Thiếu Kiệt ca ca , hôm trước Khả Tâm Tỷ tìm anh là có chuyện gì?”

Câu hỏi quá đột ngột của Hách Sa Sa , Cố Thiếu Kiệt trừng mắt , mà một bên Lâm Khả Tâm nghe lén được cũng đỏ đầy mồ hôi

“Thật ra.” Cố Thiếu Kiệt dừng một chút , vẫn quyết định nói sự thật cùng Hách Sa Sa

“Hôm đó Khả Tâm tìm anh để thổ lộ nhưng cô ấy không biết chuyện em và anh yêu nhau.”

Nghe Cố Thiếu Kiệt nói vậy , Lâm Khả Tâm khiếp sợ bịt miệng lại .. cô thật không ngờ Cố Thiếu Kiệt đem tất cả nói cho Hách Sa Sa biết , nói xem từ nay về sau cô đối mặt với Sa sa thế nào?

Bất quá cũng khó trách , Cố Thiếu Kiệt là người thành thực , hướng chi anh yêu Hách Sa Sa ,thì làm sao nói dối Sa Sa được?

Nghe lời nói đó , Hách Sa Sa cũng không khỏi trừng to mắt: ” Cái gì? Anh nói gì? Khả Tâm Tỷ thích anh?”

“Ừ.” Cố Thiếu Kiệt gật gật đầu

“Trời , vậy anh trả lời thế nào?” Hách Sa Sa có chút lo lắng hỏi , muốn biết tâm ý

Cố Thiếu Kiệt.

“Anh cự tuyệt cô ấy , hơn nữa cũng nói cho cô ấy chuyện của anh và em.” Nói đến này , Cố Thiếu Kiệt không khỏi nhớ tới sắc mặt của Lâm Khả Tâm sau khi anh cự tuyệt , không hiểu vì cái gì mà trong lòng cũng ần ần sự đau đớn ..

Nhìn ánh mắt phức tạp của Cố Thiếu Kiệt , Hách Sa Sa đẩy đẩy cánh tay của anh “Thiếu Kiệt ca ca , sao anh lại biểu tình vậy ... anh không phải thích Khả Tâm Tỷ và hối hận ở cùng chỗ với em?” Hách Sa Sa vừa nói vừa nhìn Cố Thiếu Kiệt , nước mắt cũng bắt đầu ngưng tụ lại sắp rơi xuống

“Sa Sa , em thế nào nghĩ vậy?”

“Em chỉ sợ thôi. Ai bảo bình thường anh luôn quan tâm Khả Tâm Tỷ?” Hách Sa Sa càng ỏi càng ỷ khuất.

37. Chương 37: Cô Nhận Thua

Thấy Hách Sa Sa sắp khóc , Cố Thiếu Kiệt lấy khăn tay đưa cho Hách Sa Sa lau nước mắt , thời điểm làm động tác này , Cố Thiếu Kiệt bỗng nhớ tới chính mình không biết đã bao nhiêu lần đưa cho Lâm Khả Tâm để lau nước mắt ..

Đương anh nhìn Hách Sa Sa thành Lâm Khả Tâm , sau một lúc , hồi phục lại tinh thần chỉ thấy Hách Sa Sa đang mong chờ nhìn anh , chờ mong anh cấp cho cô một đáp án.

Thanh giọng , Cố Thiếu Kiệt khuyên Hách Sa Sa: ” Sa Sa, anh chỉ xem Khả Tâm là em gái , em đừng nghĩ quá nhiều”.

Nhưng mà sự ghen tuông của phụ nữ làm cho Hách Sa Sa không thuận theo mà buông tha.

“Nhưng mà , ai biết được anh không phải đã sớm thích Khả Tâm Tỷ Chị Khả Tâm vừa xinh lại , lại vừa tốt bụng.”

“SaSa , anh nói thế nào em mới tin tưởng anh? Anh thật sự chỉ xem Khả Tâm là em gái , ngoại trừ điều đó không còn gì nữa , vả lại Sa Sa của chúng ta cũng xinh đẹp và tốt bụng mà.” Tuy rằng ngoài miệng Cố Thiếu Kiệt cực kỳ khẳng định nhưng nội tâm của anh chỉ có chính bản thân anh biết được.

Ở trong một góc , hai chữ em gái lọt vào tai của Lâm Khả Tâm , âm thanh rất nhỏ nhưng nghe như sét đánh thẳng vào người cô ... Thì ra chỉ là em gái a. . . .

. . .

Nghĩ vậy , Lâm Khả Tâm vô lực ngồi xổm trên mặt đất , nước mắt cố nén nãy giờ cũng tuông trào , nhưng những giọt nước mắt đó cũng như tình cảm của cô , cho dù có khóc cũng phải kìm lại , không ỉn phát ra âm thanh nào ..

Về phần Hách Sa Sa , thấy bộ dáng thê son của Cố Thiếu Kiệt , làm cho Hách Sa Sa không khỏi vui vẻ: ” Được rồi , em tin anh ... Đi thôi Thiếu Kiệt Ca Ca , đi mua kem cho em.”

Sau đó , Hách Sa Sa cầm trụ cánh tay của Cố Thiếu Kiệt đi về chỗ bán kem , rốt cuộc hai người đã đi rồi , cho đến khi Lâm Khả Tâm không còn nghe âm thanh của bọn họ nữa mới dám buông tay khóc lớn tiếng

Cô không trách Cố Thiếu Kiệt , cô chỉ trách bản thân mình , là do cô tự đa tình , tưởng sự quan tâm của Cố Thiếu Kiệt đối với cô là suất phát từ tình cảm nam nữ

, cho nên mới làm náo loạn một trận , mà đây chính là vở kịch thảm hại và đáng cười nhất của cô ..

Nhưng điều làm cô rối rắm nhất là một người là người cô thích nhiều năm còn người còn lại là kẻ thù của cô, xem coi từ nay về sau cô thế nào đối mặt với bọn họ ? Tuy rằng cô cũng biết chính mình có thể chủ động tranh thủ giành tình cảm của Cố Thiếu Kiệt nhưng cô không thể bỏ đi hữu tình với Hách Sa Sa

Từ sau khi mẹ Lâm tái giá , người trong nhà Hách Gia không ai dành cho cô ánh mắt ấm áp cả , chỉ có Hách Sa Sa ——Đại Tiểu Thư của Hách Gia luôn giúp đỡ cô , mua đồ mới và đối xử tốt với cô .

Đối với Lâm Khả Tâm mà nói , Hách Sa Sa như những ngọn lửa , sưởi ấm cho cô

rất nhiều , hưởng chi rảnh nhõ nước còn biết truyền báo , cho dù cuộc sống trong Hách Gia không tốt đẹp nhưng Hách Thiếu Hoa vẫn là người nuôi cô lớn , cô làm sao có thể đoạt lấy chồng của kẻ thù?

Cho nên khi biết Hách Sa Sa là bạn gái của Cố Thiếu Kiệt , thì trong nước cờ này cô khôn cần chiến , sẽ chủ động đầu hàng nhận thua.

38. Chương 38: Nơi Duy Nhất Để Đi

Bất quá nhận thua cũng không thể chối bỏ từ nhỏ Cố Thiếu Kiệt chính là người trong mộng của cô , cô vẫn ảo tưởng có một ngày mình và Cố Thiếu Kiệt sẽ đứng trong giáo đường ...Hiện tại nguyện vọng này phải được thực hiện , bất quá nghĩ đến thân phận tỷ tỷ xuất hiện theo đạo lý , vừa rồi chỉ nhìn thấy sự sùng nịch của Cố Thiếu Kiệt đối với Hách Sa Sa mà cô phát điên rồi hưởng chi bây giờ “chứ rẽ “ trong mộng của cô lại dặt tay chính em cùng cha khác mẹ ?

Hơn nữa , phiền toái nhất là , Hách Sa Sa đã biết chuyện cô tỏ tình với Cố Thiếu Kiệt , còn hoài nghi anh có ý với cô , như vậy hai người mà đối mặt thì xấu hổ không thôi , nói không chừng Hách Sa Sa còn có thể nghĩ cô muốn cướp Cố Thiếu Kiệt , rồi sinh ra hiểu lầm chán ghét , vậy cô nên làm gì đây?

Tuy rằng cô có thể nói với Hách Sa Sa chuyện tỏ tình với Cố Thiếu Kiệt chỉ là đùa giỡn cho vui , cũng có thể lúc Hách Sa Sa kêu Cố Thiếu Kiệt là Thiếu Kiệt Ca Ca

cô sẽ giả vờ như không có gì , nhưng giả bộ thì không thể cả đời , nếu lỡ một ngày nhìn cảnh hai người ngọt ngào cô chịu không được khóc òa ra thì sao?

Nghĩ tới nghĩ lui , cô cũng đưa ra kết luận cuối là không thể về nhà , càng không thể quay về trường học, bởi vì lúc trước cô liều mạng nộp hồ sơ vào trường đại học là vì Cố Thiếu Kiệt học ở đó , cho nên cô cố gắng thi vào để mỗi ngày đều gặp Cố Thiếu Kiệt.

Mà lúc đó , cô cũng không nghĩ đến , mỗi ngày gặp Cố Thiếu Kiệt sẽ khó chịu , dù sao anh mỗi ngày đều gặp Hách Sa Sa , sẽ làm cô khó mà bỏ được , đúng vậy cô phải hoàn toàn rời xa Cố Thiếu Kiệt , như vậy cô mới đoạn tuyệt tình cảm trong lòng của mình được !

Nhưng rốt cuộc làm sao mới có thể hoàn toàn rời xa Cố Thiếu Kiệt? Lâm Khả Tâm không ngừng suy nghĩ , nhưng lúc này bỗng nhiên khuôn mặt của Tư Đồ

Viêm xuất hiện trong ý nghĩ của cô , tuy rằng cô không muốn thừa nhận nhưng nơi mà có thể giúp cô hoàn toàn rời xa Cổ Thiếu Kiệt chỉ có nhà của Tư Đồ Viêm , nghĩ đến khuôn mặt lạnh khốc của anh , không khỏi sinh ra cảm giác mâu thuẫn , nhất là chuyện tối hôm qua , lại làm cô khó chấp nhận.

Nhưng cô nghĩ , Tư Đồ Viêm biết trường cô học nên nếu cô trở về trường học mà trốn nói không chừng vì 600 vạn mà anh sẽ tới trường tìm cô , lúc đó chuyện bị làm lớn rồi người ta sẽ biết hợp đồng giữ cô và anh , kia cô còn mặt mũi nào ở trong trường? Mà vài năm gần đây bệnh tim của mẹ cô lại không tốt , nếu như mẹ Lâm lại tức giận bệnh sẽ tái phát.

39. Chương 39: Anh Quan Tâm Chính Mình?

Không còn cách nào , tuy rằng không tình nguyện nhưng xem ra cô chỉ còn một con đường —— là quay về nhà của Tư Đồ Viêm

Lâm Khả Tâm nhìn thời gian , phỏng chừng lúc này anh đã dậy , thì có lẽ anh đã phát hiện cô trốn đi rồi , cho nên nếu cô quay về thì tránh không được cơn bão của anh

Thôi thì tìm cái cớ , đi siêu thị mua chút đồ ăn , làm bộ ra ngoài mua đồ ăn chứ không phải trốn đi , nói vậy chắc lừa được anh ..

Quả nhiên sau khi cô trở về , Tư Đồ Viêm nhìn mấy túi đồ ăn trong tay cô liền tin lời cô nói , nhân dịp đó Lâm Khả Tâm vội như không xảy ra chuyện gì đi vào bếp nấu ăn , đem đồ ăn để lên bàn

“Đồ ăn xong rồi , lại ăn đi”. Nhìn đồ ăn trên bàn , Lâm Khả Tâm ý tứ đón tiếp Tư Đồ Viêm nói.

Tư Đồ Viêm theo mùi đi vào phòng ăn , nhìn những món ăn trên bàn anh không khỏi giật mình

Lúc trước khi thấy làn da trắng nõn của cô , bộ dạng nhỏ nhỏ tinh xảo , còn tưởng cô ở Hách Gia được cưng chiều từ bé chắc sẽ không biết nấu ăn , không nghĩ là cô chẳng những nấu cơm mà còn làm cả những món ăn này

Tư Đồ Viêm cầm đũa định ăn rau , lại ý thức được gì nên dừng động tác , anh

ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Vì đời anh thưởng thức tay nghề của mình , nên một bên cô chờ mong thậm chí quên mất việc phải ngồi xuống .

“Đứng làm gì? Ngồi xuống đi”

“À...” Nghe được anh nói vậy cô ngoan ngoãn ngồi xuống

Tuy rằng cái miệng của anh lúc nào cũng ra lệnh làm cô khó chịu nhưng cô cũng nghi ngờ : Chẳng lẽ nói , vừa rồi anh thay đổi thành quan tâm cô sao?

Nhưng giây tiếp theo liền đánh gãy ý nghĩ này của cô . Như thế nào có thể? Tên máu lạnh như anh cho dù cô nói sắp đói hoặc sắp chết anh cũng sẽ không liếc nhìn một cái , phỏng chừng đây chỉ là thói quen trong lúc anh ăn mà thôi , ừ , chắc là thế

Về phần Tư Đồ Viêm , anh chú ý những món ăn trước mặt , tùy khởi gặp vài món bỏ vào miệng , tinh tế nhắm nháp

”Như thế nào? ăn ngon không? Nhìn thấy anh không nói gì , Lâm Khả Tâm khẩn trương dò hỏi , thậm chí cô đã chuẩn bị tốt mọi thứ

Nhưng anh chỉ gật gật đầu :” Ừ , không tồi , so với tôi nghĩ tốt hơn chút” , nghe

được sự tán dương từ nội tâm , trong lòng miễn bàn hiếm có “Vì những món ăn này , tôi đã dùng hết năng lực.”

“Cô không phải sinh viên sao? Học nấu cơm từ lúc nào?” Tư Đồ Viêm vừa ăn , vừa thuận miệng hỏi

Bị hỏi như vậy , Lâm Khả Tâm có chút xấu hổ , nụ cười trở nên ngượng ngùng.

40. Chương 40: Nhà Của Chúng Ta Không Giống Nhau

Thật ra Lâm Khả Tâm cũng không muốn trả lời câu hỏi của anh , vì cô không thích nhắc đến tình huống của gia đình mình , bất quá lo lắng thân phận vợ

chồng trong một năm thì cũng nên cần hiểu biết nhau , vì vậy Lâm Khả Tâm liền nói thật

“Là bởi vì. nhà của chúng ta không giống nhau Ba tôi chết sớm , mẹ lại đi bước nữa nhưng cũng không thể nói là tái giá , bởi vì chú tôi còn có vợ và con gái mà tôi và mẹ tôi lại ở nhà bọn họ Anh có thể hiểu được không?” Lâm Khả Tâm mang theo vẻ mặt khó khăn , nếu có thể , cô thật không muốn nói cho ai biết chuyện của gia đình mình , vì cô tin nếu họ biết họ sẽ khi dễ mẹ Lâm , nhưng điều làm cho cô ngoài ý muốn là Tư Đồ Viêm thân nhiên trả lời: “Ừ,” một tiếng , không giống như những gì cô lo lắng .

Dù sao Tư Đồ Viêm thông qua tư liệu cũng biết hết , tất nhiên sẽ không có gì ngạc nhiên , chẳng qua Lâm Khả Tâm không biết thôi

Lâm Khả Tâm còn tưởng anh sẽ ghét bỏ cô vì thân phận của cô , vì vậy cô cũng có dũng khí nói tiếp: ” Bởi vì vợ của chú tôi không thích tôi và mẹ tôi , nên không ẹ và tôi ngồi chung bàn ăn , đồ ăn đều do người làm mang đến , nhưng cũng vì thân phận mà người làm đối xử không tốt với mẹ tôi , có đôi khi rất trễ mới cho chúng tôi ăn cơm , càng đáng giận hơn chính là trong đồ ăn còn có đinh .

. Bất quá bác đầu bếp cũng tốt , chú ấy thấy người làm khi dễ mẹ và tôi thì thỉnh thoảng ẹ tôi táo , còn làm rau xào nữa ... dần dần , cũng đỡ hơn nhiều.” Nghĩ đến chuyện cũ , con người của Lâm Khả Tâm trở nên ảm đạm hơn nhiều.

Nghe được lời nói của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm có chút bất ngờ.

Ở trong ấn tượng của anh , phụ nữ chính là làm trời làm đất , đánh rớt rắn nuốt khổ sừng vào bụng , cho nên anh nghĩ Lâm Khả Tâm là con gái của Hách Thiếu Hoa thì cũng sẽ ra vẻ Đại Tiểu Thư này nọ , không ngờ cô cũng chỉ như người bình thường , kim lòng không nổi , Tư Đồ Viêm sinh ra cô thương tiếc , bất quá dù là vậy anh cũng như trước ghét thứ tiểu tam ..

Nghĩ đến Lâm Khả Tâm là tiểu tam , anh vốn định an ủi nhưng ương ngạnh mà nuốt vào

Thấy Tư Đồ Viêm không nói gì , Lâm Khả Tâm còn tưởng anh không thích nghe nên cô vội vàng nói: ” Quên đi đừng nói chuyện khổ sở nữa , mà bây giờ chúng ta nói chuyện vui được chứ? Ví dụ như.” Lâm Khả Tâm nghĩ nghĩ

”Đúng rồi đúng rồi lúc tôi học trung học tôi có tham gia cuộc thi nấu ăn nha , lúc đó còn được giải 2 , khi đem cúp về mẹ tôi rất vui.”

41. Chương 41: Khổ Trung Mua Vui

Có lẽ cảm thấy Lâm Khả Tâm có chút đáng thương , nguyên bản Tư Đồ Viêm

đang im lặng liền mở miệng: ” Vậy mẹ của cô có từng thử qua món cô nấu chưa?”

“Có ~ Hơn nữa tôi không ngừng nấu ẹ , mà còn rất nhiều bạn bè thưởng thức bento nữa ! Đối với tay nghề của tôi ai cũng nhất trí tán thưởng nhất là Cố Ca ca.”

Nói đến ba chữ Cố Ca Ca , Lâm Khả Tâm tự nhiên ngừng lại , đều do chính mình lộp chộp mà nói bậy , tự nhiên nhắc tới Cố Ca ca cái này thắm ...

Cô cảm thấy Tư Đồ Viêm là người tính cách mạnh mẽ , nếu để cho anh biết người vừa rồi cô nhắc tới là người cô thì thì kết quả thật thắm Dù sao đêm qua Tư Đồ Viêm cũng đã nói mấy câu, liền.

Trời ơi , hy vọng anh không phát hiện ra , nghĩ đến đây , Lâm Khả Tâm ngẩng đầu nhìn anh , chỉ thấy không biết từ lúc nào anh dừng đưa lại , trên mặt tỏ vẻ không vừa lòng.

Cố Ca Ca? Tư Đồ Viêm không vui nhúu mày , anh còn nhớ rõ , đêm đầu tiên , cô cũng gọi tên này , hơn nữa bây giờ cũng như lúc đó ba chữ này làm anh khó chịu

Người phụ nữ này trước mặt chồng mình lại nhắc đến tên người đàn ông khác? Hơn nữa người đàn ông đó là chồng của em mình? Thật là hèn hạ

Tư Đồ Viêm mặt lạnh lùng nhìn lướt qua Lâm Khả Tâm , sau đó hung hăng đập đũa xuống , âm thanh thật lớn làm cho Lâm Khả Tâm không khỏi run rẩy một chút

“Thật mất hứng ! Không ăn nữa.” Nói xong , Tư Đồ Viêm đứng dậy không quay đầu liền đi làm.

Âm thanh cửa đóng truyền đến , biết anh đã đi , Lâm Khả Tâm cả người mềm nhũn

“Hô.”

Lâm Khả Tâm cảm thấy bộ dáng vừa rồi của Tư Đồ Viêm như muốn giết người thậm chí nhớ lại hai chân của cô mềm nhũn ra . Bất quá , tại sao tự nhiên anh lại mất hứng?. hay là , anh biết chuyện cô thích Cố Ca Ca?

Trong lòng Lâm Khả Tâm cả kinh , biểu tình trên mặt cũng cứng đờ , nhưng rất nhanh liền lắc lắc đầu , không đúng không đúng , cô căn bản không có nói chuyện Cố Ca Ca cho anh nghe , hơn nữa nếu anh có biết thì cô đã không ăn ổn ngồi ở đây.

Ừ , đúng , cũng không phải do cô nhắc đến Cố Ca Ca mà tâm tình anh không tốt? Dù sao anh là người không có cảm xúc mà .

Lâm Khả Tâm tự an ủi mình nói , sau khi ăn xong , cô thu dọn một chút rồi ra phòng khách xem TV .

Không cần kinh ngạc cô thích ứng nhanh như vậy chẳng qua cô hiểu , hiện tại ngoại trừ việc cùng làm vợ anh trong 1 năm thì cô không còn con đường khác , mà nếu phải nhận thì sao cô không tự làm mình vui? Dù sau cô cũng hiểu khổ trung mua vui ..Cứ như vậy mà Lâm Khả Tâm nhàn nhã coi TV.

42. Chương 42: Anh Đã Trở Lại

Rất nhanh trời cũng tối , Lâm Khả Tâm nhìn đồng hồ , liền lấy đồ ra làm cơm tối nhưng làm xong cô cũng không ăn mà một bên ngồi xem TV , một bên chờ Tư Đồ Viêm trở về , làm như vậy thực sự có vài phần giống Tư Đồ Thái Thái

Lâm Khả Tâm tưởng không lâu nữa anh sẽ về nhưng cô đợi mãi không thấy gì , chán ghét , anh rốt cuộc đi đâu a? Chẳng lẽ không biết đói sao? Cho dù anh không biết nhưng cô thì có , ít nhiều cũng nên gọi điện thoại về nhà chứ?

Vì vừa đói vừa khát , trong lòng Lâm Khả Tâm không vui nén giận , nhưng cô vẫn không đi ăn mà tiếp tục ngồi ở sofa đợi anh về , đã mấy tiếng trôi qua , sự giận hờn trong lòng cô biến thành lo lắng ..

Kì lạ , giờ này rồi anh còn chưa về , anh sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Tuy rằng bình thường cô hay chửi anh nhưng chỉ cần nghĩ anh sẽ gặp chuyện không may thì cô sẽ hối hận không thôi .

Lão Thiên Gia , những lời con nguyện rửa ngày trước đối với Tư Đồ Viêm chỉ là giỡn , mong ngài đừng để nó thành sự thật , trong lòng Lâm Khả Tâm cầu nguyện nói

Nhưng tiếp giáp theo , Lâm Khả Tâm bỗng phản ứng lại : A? Không phải cô rất ghét Tư Đồ Viêm sao? Tự đứng bây giờ lại cầu phúc cho anh? Hơn nữa nếu anh xảy ra chuyện gì thì cô sẽ tự do , không phải rất tốt sao?

Nhưng cô cũng ngẫm lại , cô vẫn hy vọng anh sẽ không xảy ra chuyện gì , không muốn thừa nhận mối quan hệ đó nên tìm lời giải thích hợp lý —— bởi vì cô rất lương thiện nha.

Lâm Khả Tâm vừa đứng dậy định đem đồ ăn hâm nóng , nhưng lúc cô xoay người cửa liền mở ra , nghe được âm thanh mở cửa , cô quay đầu thấy Tư Đồ Viêm đứng ngay cửa , thoát nhìn một mắt ...

“Anh đã trở lại?”

“Ừh” Tư Đồ Viêm một bên trả lời , một bên cởi nút áo ra , sau đó tùy tiện tháo cà- vạt trên cổ , xương quai xanh khiêu gợi trước mắt của Lâm Khả Tâm

Cô không nuốt nước miếng một cái , ách , Tư Đồ Viêm rõ ràng nam tính , nhấc tay nhấc chân đều tỏa ra mị lực này chính là tai hoạ ...

Nhìn thấy Lâm Khả Tâm trở mặt , Tư Đồ Viêm không khỏi giơ khoe miệng lên.

43. Chương 43: Cô Nhìn Cái Gì?!

anh nhin không được vẫn muốn chọc cô một chút

Bị Tư Đồ Viêm hỏi vậy , Lâm Khả Tâm nhất thời có chút bối rối ” Ách , tôi có nhìn gì đâu. Tôi. Đúng rồi , tôi làm cơm cho anh rồi , anh ăn nha? Tôi

đi làm nóng lại.” Lâm Khả Tâm giả vờ đánh trống lảng

“Không cần.” Tư Đồ Viêm đến sofa ngồi xuống: “Lúc này tôi đi gặp khách đã ăn rồi”

Lời nói của tùy ý của anh làm cho cô nhất thời phẫn nộ , cái gì mà thôi? Anh bên ngoài ăn uống no nê , một cú điện thoại cũng không gọi? Làm hại cô chờ anh mà đến giờ vẫn chưa ăn gì , thật sự quá đáng.

Tuy rằng Lâm Khả Tâm muốn trút giận ra ngoài nhưng vì sợ hãi nên cô nhin xuống: ” A , tôi biết rồi.” Giọng nói mang theo chút không vui , mất mát , nhưng những tình tự nhỏ nhỏ này Tư Đồ Viêm cũng không bỏ qua.

Ngay lúc , Lâm Khả Tâm quay người , anh bỗng gọi cô lại: “Cô đi nhà ăn làm cái gì? Lại đây ngồi xuống chúng ta tán gẫu.”

Anh thật muốn hỏi , rốt cuộc vì sao không cao hứng , nói ra cho anh biết ..

Lời nói của anh làm Lâm Khả Tâm dừng cước bộ , nhưng không quay đầu lại mà thầm tự xem thường anh . Có làm hay không? Nói chuyện phiếm với anh sao? Cô không có thời gian rồi đâu , bây giờ không ăn chắc cô sẽ chết đói mất ...sau đó , Lâm Khả Tâm không nói thêm gì , tiếp tục bước đến phòng bếp.

Tư Đồ Viêm không ngờ cô lại làm trái mệnh lệnh của anh , anh ngồi thẳng , mày cũng hơi hơi nhíu lại :” Lâm Khả Tâm , tôi gọi cô lại đây nói chuyện phiếm chẳng lẽ cô không nghe thấy sao?” Anh không chút che dấu sự hờn giận trong lời nói

Bình thường mặc kệ việc gì , anh nói một lần thì sẽ không ai dám làm trái ý anh , cho nên anh đã đủ khách khí với Lâm Khả Tâm , nếu như cô không nghe thì đừng trách ..

Chính là Lâm Khả Tâm dừng bước chân , nhưng vẫn không có ý đi lại :” Thật ngại nha Tư Đồ Đại Gia , lời nói của anh tôi có thể nghe được , cũng rất muốn đáp ứng mà đi nói chuyện phiếm với anh , nhưng nếu tôi quay lại mà nói chuyện chắc tôi sẽ xấu vì đói , bây giờ tôi cần đi bổ sung năng lực , thứ lỗi tôi không tiếp anh.” Nói xong , liền đi vào phòng bếp.

44. Chương 44: Tôi Thế Nào Lại Cam Lòng Hại Chết Em Đâu ?

Bất quá , sự cự tuyệt của Lâm Khả Tâm cũng không làm cho anh giận , ngược lại còn trở mặt một lát , đã trễ như thế này sao cô lại chưa ăn gì?. Chẳng lẽ , cô chờ anh trở về sao?

Ý thức được điều đó , trong lòng Tư Đồ Viêm cảm thấy ảm áp hơn , mà này với anh mà nói là chuyện rất hiếm thấy , anh đứng dậy , chậm rãi đi vào nhà ăn.

Trong phòng bếp , Lâm Khả Tâm đưa lưng về phía Tư Đồ Viêm , tuy rằng anh không thấy mặt của cô nhưng theo bóng dáng có thể nhận ra được giờ phút này cô “ngấu nghiến thức ăn” bao nhiêu , cô mặc kệ cả hình tượng của mình.

Bất quá nhìn thấy dáng vẻ của cô , anh không hề chán ghét mà lại trong lòng lại mỗi lúc ảm áp thêm.

Không nhịn được , anh đi đến choàng tay ôm cô từ đằng sau , bởi vì đột ngột nên Lâm Khả Tâm trong lòng cả kinh , thiếu chút nữa mắc nghẹn miếng thịt gà mà chết rồi.

“Khụ. khụ khụ khụ khụ khụ khụ.” Lâm Khả Tâm ho khan , một bên vỗ vỗ ngực của mình.

Mà Tư Đồ Viêm thấy vậy cũng buông cô ra , lấy tay đập đập sau lưng cô , sau một lát , không còn ho nữa , chuyện đầu tiên cô làm là xoa người thần tình ai oán nhìn Tư Đồ Viêm

Trời , rốt cuộc cô chọc ai mà để tự chuốt lấy vậy?Cô chỉ ăn một bữa cơm tử tế thôi mà cũng khó khăn vậy sao?

”Tư Đồ Đại Gia , tôi chỉ là ăn chút đồ thôi chứ không có ý cự tuyệt anh đâu , anh đừng có mang thù trong lòng rồi dùng cái chiêu này hại chết tôi nha”.

Đối với anh mà cô dùng từ mưu sát thì anh chỉ ảm đạm cười , sau đó dùng tay ôm cô vào trong lòng ngực: ” Tôi thế nào cam lòng hại chết em đâu?” (TT : hừm , cái này đối xưng hô xúu ~)

Đúng vậy , trò chơi này chỉ vừa bắt đầu , anh còn chưa đùa đủ mà ...

Hành vi của Tư Đồ Viêm làm cho cô nhất thời cứng đờ , vì cẩn thận đề phòng , nên cô xiêu vẹo , ánh mắt cũng khẩn trương: ” Anh. Anh làm gì?”

Nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm bỗng có tâm tình đùa giỡn ” Em nói thử em tôi định làm gì , hả?” Anh vừa nói , vừa bỏ nhào đến , sau đó vùi đầu vào cổ của cô.

“Thật thơm a~.”

Ý thức được âm thanh rất gần , nên Lâm Khả Tâm không khỏi đỏ mặt , đang lúc lo lắng sợ anh sẽ làm gì thì câu tiếp theo anh liền tạt nguyên xô nước vào trong mặt cô: “Em đừng nghĩ nhiều , tôi đang nói thức ăn trên bàn thôi.”

45. Chương 45: Vậy Ý Em Là Gì?

Tuy rằng Tư Đồ Viêm không nói thêm gì nhưng kia ý rõ ràng là nói cô đa tình , cô cảm thấy vừa thẹn vừa giận , nói chuyện cũng không dẫn theo cơn tức: ” Vô nghĩa

, tôi đương nhiên biết anh nói đồ ăn , nhưng anh có nên phải nói một câu giải thích không?”

“Có.” Tư Đồ Viêm dùng một chút , đứng thẳng người nhìn cô , nở nụ cười mỉa hoặc: ” Bởi vì em cũng rất thơm.”

Cái này chết , làm Lâm Khả Tâm hoàn toàn đỏ mặt , cô mở mắt ngượng ngùng nhìn anh: ” Anh , anh nói này làm gì? Anh lại uống say à?”

Lâm Khả Tâm thuận miệng nói không nghĩ anh thật sự hỏi đáp: ” Ừ , có uống chút nhưng không tính là nhiều.”

Kinh ngạc khi nghe anh nói vậy , lúc này cô mới phát hiện trên người anh có mùi rượu.

Mà anh nói anh uống rượu? Như vậy. Anh có thể sẽ đối xử với cô giống tối hôm qua hay không. Đừng a!

Tưởng tượng đến chuyện hôm qua , cả người Lâm Khả Tâm cứng đờ , cảm giác cô không được tự nhiên , Tư Đồ Viêm đại khái cũng biết cô nghĩ gì , dù sao cô là người đơn giản , nghĩ gì thì sẽ biểu hiện lên mặt , nên để muốn biết được cũng

không khó.

“Yên tâm đi , đêm nay tôi sẽ không bắt buộc em.”

Nghe anh nói vậy , Lâm Khả Tâm mới thở phào nhẹ nhõm , nhưng cô ngượng ngùng thừa nhận chính mình lo lắng “chuyện kia” , vì thế cô không tự nhiên nói: “Ê , ai nói tôi lo lắng cái đó? Tư Đồ Viêm , anh nghĩ nhiều quá.”

Lâm Khả Tâm khẩu thị tâm phi làm cho Tư Đồ Viêm nheo mắt lại. ” A , tôi đây cũng không có ý tứ lý giải , em sở dĩ phản bác lời nói của tôi thật ra vì em hy vọng tôi muốn em?” Ngờ ngợ của Tư Đồ Viêm làm cho cô khiếp sợ , nên vội vàng xua tay nói: ” Không không , tôi không có ý đó.”

“Vậy ý em là gì?” Như là cố ý khiêu khích Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm tiếp tục ép hỏi.

Trong nháy mắt , khuôn mặt Lâm Khả Tâm đỏ bừng , qua một lúc sau , mới nhỏ giọng nói: ” Nhưng mà , nhưng mà ngay từ đầu ý anh là chuyện đó. Được rồi được rồi , anh đừng quấy rối tôi nữa , tôi còn muốn ăn cơm.”

Nói xong , Lâm Khả Tâm nhẹ nhàng đẩy Tư Đồ Viêm ra , sau đó xoay người cúi đầu vào ăn cơm , chẳng qua lúc này đây , cô không có để ý hình tượng thậm trí trong lúc ăn cũng rất căng thẳng.

Đối với cô mà nói , Tư Đồ Viêm là kẻ khó mà đoán được bước tiếp theo anh sẽ làm gì , nên vẫn tự mình phòng bị sẽ tốt hơn.

Sau đó , Tư Đồ Viêm cũng không tiếp tục trêu chọc Lâm Khả Tâm nữa , mà ngồi xuống cẩn thận quan sát cô ăn cơm.

46. Chương 46: Anh Muốn Làm Gì?!

Thấy bộ dạng thống khổ ăn uống của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm ngược lại cảm thấy thật đáng yêu ..

Đáng yêu? Tư Đồ Viêm sững sốt một chút , rốt cuộc anh bị gì vậy? Từ trước đến giờ anh chưa bao giờ dùng từ này với phụ nữ cả , bởi vì phụ nữ bên cạnh anh

toàn vì tiền mà bán thân ...

Tuy rằng nghĩ là vậy , nhưng Tư Đồ Viêm vẫn nói: ” Tôi sẽ không quấy rầy em , em cứ bình thường mà ăn uống , chứ bộ dạng em lúc này khiến người ta khó chịu.”

Nghe được anh nói vậy , Lâm Khả Tâm ngẩng đầu , ánh mắt hoài nghi nhìn anh , vẻ mặt rõ ràng “thật vậy sao?”..

Mà Tư Đồ Viêm trực tiếp trả lời sự nghi hoặc của cô: “thật đó , hơn nữa nếu em cứ làm bộ dạng thần nghi quỷ ngờ này , thì đồ ăn sẽ nguội hết.”

Thấy anh cam đoan , Lâm Khả Tâm mới thở phào nhẹ nhõm , giống như trước vùi đầu ăn uống , sau khi no say , cô tựa lưng vào ghế , vỗ vỗ cái bụng của mình: ” Ôi , ăn thật ngon , đáng tiếc cái người nào đó không có lộc ăn , hừ! ”

Biết “người nào đó” mà cô nói chính là mình , Tư Đồ Viêm không khỏi cười nhẹ , rồi anh đứng dậy , vỗ vỗ vai của Lâm Khả Tâm: ” Đi thôi.”

“Đi? Đi đâu?” Lâm Khả Tâm tò mò xoay người hỏi anh

Tư Đồ Viêm nhún vai , tùy ý trả lời: ” Đã muộn rồi đương nhiên phải về phòng để ngủ.”

“What? Nhưng mà anh nói không bức bách tôi mà? Tư Đồ Viêm anh là đàn ông , anh không thể không giữ lời nha.” Lâm Khả Tâm nói xong , co rụt người lại , ánh mắt nhìn anh rất sợ hãi.

Đối với sự lý giải của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm bắt đầu dĩ nhiên mảy: “Lâm Khả Tâm , em làm ơn , tôi khi nào thì nói bức bách em? Tôi nói đi ngủ theo nghĩa đúng của nó , em đừng suy nghĩ nhiều được không?”

“Nha. A... như vậy à.” Lâm Khả Tâm cuối đầu , ngượng ngùng nói.

Thật là , tự cô suy nghĩ cái gì đâu không nói vậy chẳng trách được vì sao trong lòng anh cứ chề cười cô?

Nghĩ vậy , Lâm Khả Tâm ngẩng đầu nhìn anh , nhưng anh về mặt hứng hờ nói: ”

Thất thần làm gì , còn không mau đi?” “A.”

Lâm Khả Tâm ngoan ngoãn đứng dậy theo anh về phòng ngủ , ngồi trên giường , anh đưa tay cởi giầy nịt

“Anh , anh làm gì vậy?!”

Thấy Lâm Khả Tâm hỏi vậy , Tư Đồ Viêm liếc mắt một cái , không trả lời , sau đó anh đứng dậy , quần áo từ từ trượt xuống dưới .

47. Chương 47: Anh Cởi Quần Áo Làm Chi?!

“A , anh cởi quần áo để làm chi? Mau mặc, vô mặc vô.” Lâm Khả Tâm bịt mắt nói

, nhưng đáp lại là sự trầm mặc

Thấy anh không nói gì , Lâm Khả Tâm biết chỉ có thể dựa vào lỗ tai của mình , bịt mắt , cô thấy tiếng cởi quần áo xa xa , đợi cho tất cả dừng lại cô mới tiếp tục hỏi: “Anh mặc quần áo làm chưa?”

Nhưng Tư Đồ Viêm vẫn vậy không nói gì , này anh bị câm điếc sao? Như thế nào lại không trả lời cô a.

Trong chốc lát , Lâm Khả Tâm phản ứng lại: ” Nếu anh không trả lời cô , kia chắc hừng đông?”

Sau đó , Lâm Khả Tâm cắn chặt răng , mở miệng: ” Này , tôi mở mắt à , nếu như tôi xem cái gì không nên xem thì anh đừng trách tôi nha.”

Cô cẩn thận mở to mắt làm cho anh nhìn không được bật cười . Cái gì mà không nên nhìn? Không phải cô đã từng thấy qua hết rồi sao? Còn bảo là không nên nhìn?

Nhưng Lâm Khả Tâm không cho rằng như vậy , lúc cô mở mắt thì thấy anh chỉ mặc cái quần lót nằm trên giường , cô lại không tự giác cao giọng: ” Nha ! Tư Đồ Viêm anh đùa giỡn lưu manh à , như thế nào sao không mặc quần áo vào?”

Cái này làm anh hoàn toàn bất đắc dĩ: ”Lâm Khả Tâm , thứ nhất bây giờ đã tối rồi

, mong em đừng náo loạn ảnh hưởng đến người khác , thứ hai , ngủ không phải là không nên mặc gì sao? Có ai mà mặc trang phục đi làm ngủ không?” Tư Đồ Viêm nói lý lẽ , làm cho Lâm Khả Tâm á khẩu

Cô nghĩ nghĩ anh nói cũng đúng , nhưng cô vẫn không thể thích ứng cùng Tư Đồ

Viêm bộc trực thành khẩn .

”Được rồi , tôi sẽ không miễn cưỡng anh mặc quần áo , nhưng tôi phải mặc đồ để ngủ.”

Vì sợ anh cự tuyệt , cô thêm một câu: ” Đừng quên , anh nói không mạnh bách tôi à.”

Đối với sự khấn trương của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm không khỏi nhúc nhích đầu: ” Em muốn sao cũng được , nhưng gây sức ép đủ rồi , em liền nhanh nằm xuống ngủ đi , phải biết tôi không có kiên nhẫn đâu , nếu em cứ lo ngại như vậy , tôi sẽ đổi ý đó.”

Thấy anh uy hiếp , cô cũng biết anh nói được sẽ làm được nên không nói gì , trực tiếp mặc đồ ngủ rồi lên giường ngủ.

“Vậy là được rồi.” Tư Đồ Viêm vừa lòng nhìn Lâm Khả Tâm , sau đó nghiêng người , đưa tay khoát lên vai cô.

Về phần Lâm Khả Tâm , cô muốn tránh sự đụng chạm của anh , nên nằm cứng đờ , hơn nữa anh chạm vào cô làm cô như cá nằm trên thớt vậy: ” Tư Đồ Viêm , anh lại làm gì a.”

48. Chương 48: Tiểu Cánh

Lâm Khả Tâm oán giận , để ngón trỏ trước miệng anh:“Đừng quên tôi vừa nói gì”

Nhớ đến lời nói uy hiếp của anh , Lâm Khả Tâm không dám lo ngại nữa , nhưng vẫn bắt mắt trừng mắt liếc anh một cái

Bất quá anh không để ý sự căm tức của cô , người trong lòng ngực làm cho tâm

tĩnh anh rất tốt , anh nhắm mắt lập tức ngủ, mà Lâm Khả Tâm bị anh ôm , thật sự không dám nhúc nhích nữa cũng liền rơi vào giấc mộng đẹp ..

Sáng hôm sau , khi Tư Đồ Viêm tỉnh lại thì Tư Đồ Viêm vẫn chưa dậy , cô định ngồi dậy , nhưng cánh tay của anh trên người cô không có cách này lay động được , rốt cuộc bất đắc dĩ cô đẩy đẩy anh: ” Đây ... tỉnh tỉnh lại ... mau”

“A?” Tư Đồ Viêm mở mắt , vì vừa tỉnh nên mắt vẫn lờ mờ , tuy rằng anh mang theo mỹ cảm nhưng lúc này cô cũng chẳng có tâm trạng thưởng thức.

“Cánh tay của anh đặt trên người tôi , phiền lấy lại dùm một chút” “À.”

Tư Đồ Viêm dời cánh tay , sau đó trở mình tiếp tục ngủ ..

Lâm Khả Tâm bước xuống giường , hoang mang rồi loạn chạy vào trong nhà vệ sinh , thấy một dòng máu đỏ chảy ra , cô nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Hoàn hảo

, luôn luôn chính xác , hơn nữa mấy ngày rồi phỏng chừng hôm nay sẽ phải giặt ra giường , cô cảm thấy may mắn , một bên theo ngăn kéo lấy Tiểu Cánh (ha, thì ra là bang vệ sinh hồ T__T) vừa mua hôm qua , chuẩn bị tất cả mới mở cửa phòng vệ sinh ra

Mà lúc này , điều xảy ra ngoài ý muốn nhất là cánh cửa đụng phải một chương ngại vật lớn —— Tư Đồ Viêm

“Thế nào mà lâu quá mới ra a.” Tư Đồ Viêm vừa nói vừa ngáp

Dù sao anh cũng là đàn ông , cô thế nào lại không biết xấu hổ mà đi nói với anh

bạn tốt của cô đã đến? Vì vậy Lâm Khả Tâm đẩy anh ra nói: ” Đừng chặn tôi , tôi muốn đi làm điểm tâm.”

Nghe Lâm Khả Tâm nói vậy , anh nghiêng người , sau đó cô bước ra.

Nhưng vì khoảng cách quá nhỏ nên lúc cô nghiêng người cũng là dính chặt vào người anh , hơn nữa cô còn cảm giác rõ ràng hạ thân anh đang cứng lên

Ý thức được là gì , cô đỏ mặt , mà Tư Đồ Viêm lại ngằm hiểu nên bật cười.

49. Chương 49: Không Thể

“Aha.” Nghe thấy Tư Đồ Viêm nhẹ nhàng cười , cô càng thêm đỏ mặt , thậm chí cô nghĩ anh cố ý để ra khoảng nhỏ như vậy để làm cô thêm bối rối

“Cười cái gì cười?” Lâm Khả Tâm tức giận trừng mắt liếc anh một cái , sau đó chạy vào bếp

Nhìn theo bóng dáng của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm rõ ràng nhếch miệng nở nụ cười.

A , xem ra lần này anh tìm được một cái đồ chơi thú vị rồi !

Qua một lúc sau , Lâm Khả Tâm đã làm xong điểm tâm , mà Tư Đồ Viêm cũng đã chuẩn bị xong ngồi xuống ăn sáng.

Tuy rằng bữa sáng cô chuẩn bị rất đơn giản nhưng anh rất vừa lòng , hoặc có thể nói đúng hơn là buổi sáng này anh có cảm giác được một chút gọi là ấm áp của gia đình.

Về phần Lâm Khả Tâm , trong lúc ăn cô một mực trộm quan sát biểu tình của anh

, thấy anh tâm tình không tồi , cô mới cẩn thận nói: ” Tôi muốn hỏi , chút nữa ăn xong , tôi có thể ra ngoài một chút được không?”

“Làm gì?” Tư Đồ Viêm hỏi lại.

Thấy anh không cự tuyệt , nên Lâm Khả Tâm tiếp tục nói: ” Chỉ là tôi nhớ tôi còn chưa thông báo tạm nghỉ học , nên hôm nay tôi tranh thủ muốn quay lại trường”.

Đối với thỉnh cầu của cô , anh trầm mặc một chút , sau đó buông đũa nói: ” Không thể”

Thật không ngờ ngay cả yêu cầu hợp lý của mình cũng bị cự tuyệt nên Lâm Khả Tâm bổ sung nói: ” Nhưng một năm tôi cũng không thể đi học , nếu như không báo thì trường sẽ đuổi tôi ! Nên làm ơn , anh cho tôi đi đi , xong xuôi tôi liền về nhà sẽ không trốn đâu.”

Nhưng Tư Đồ Viêm vẫn kiên trì :” Không được”.

Anh cự tuyệt lần nữa làm cho cô xém tí khóc ra , nhưng lúc sau anh lại mở miệng

:” Em không cần để ý chuyện đó , tôi sẽ giải quyết.”

Lời nói của anh làm cho Lâm Khả Tâm có chút ngoài ý muốn.

“Cám ơn.” theo bản năng , Lâm Khả Tâm nói ra , sau khi nói cô ý thức được liền vội vàng lắc lắc đầu :“Không đúng , nếu không phải công việc thì sao lại không cho tôi đi? hay anh vẫn hoài nghi tôi là tôi sẽ chạy trốn?”

Không được anh tin tưởng , làm cho cô có cảm giác khó chịu , cuối đầu , nhỏ giọng than thở: ” Tôi đã nói tôi sẽ không trốn mà , sao anh lại không tin tôi.

.”

Dù sao nếu cô muốn trốn thì hôm qua đã trốn rồi , cần gì đợi đến lúc này?

50. Chương 50: Bí Hiểm

Thấy Lâm Khả Tâm hiểu lầm , anh vốn không định giải thích nhưng sau khi quan sát , vẫn không khỏi mềm lòng: ” Tôi không phải không tin em.”

“?” Lâm Khả Tâm ngẩng đầu , nghi hoặc nhìn anh , đợi chờ lời giải thích kế tiếp của anh.

Nhưng Tư Đồ Viêm cũng không bật người giải thích , mà nói một vấn đề khác: “Việc tạm nghỉ học phải có lí do thích hợp , vậy em có lí do gì?”

Lời nói của anh làm cho Lâm Khả Tâm sững sốt , lúc này mới phát hiện cô không nghĩ tới điều này , bất quá vẫn mạnh miệng nói đại lý do: ” Tôi , tôi có thể nói tôi bị bệnh ?”

Tư Đồ Viêm trừng mắt liếc cô một cái: “sinh bệnh? Chỉ bằng tinh thần bộ dáng của em hiện tại thì ai nghĩ là em sinh bệnh? Huống gì , nghỉ bệnh phải có giấy chứng nhận của bệnh viện , em có không?”

“Tôi.” Lâm Khả Tâm bị anh ép hỏi , cũng không biết nói gì cho đúng , dừng một chút , cô ngẩng đầu nhìn anh: ” Nếu tôi cũng không nghĩ ra được vậy anh càng không thể ?”

Nghe vậy , Tư Đồ Viêm chỉ nở nụ cười: ” Cũng không hẳn.” “Ý của anh là.?”

“Thật là chậm tiêu, tôi là một trong những cổ đông của trường học em , hơn nữa tiền tham gia sửa chữa lại sân vận động của trường em cũng có phần tôi.”Lúc nói lời này , Tư Đồ Viêm vẻ mặt lạnh lùng chỉnh chu cổ tay áo , giống như anh đang nói một việc chẳng có gì to tát.

Cái gì? Anh là cổ đông trong trường cô? Khó trách anh chắc canh chuyện cô có thể nghỉ học bắt quá ngh.ĩ vậy , hôm qua chính cô không có trốn về trường nếu không thì anh sẽ dễ dàng tìm ra , lúc đó anh sẽ lợi dụng chức quyền mà hại cô khổ ...

Nghĩ đến mình thoát khỏi một ải gian nan, sau lưng Lâm Khả Tâm không khỏi đổ

mồ hôi , mà Tư Đồ Viêm sửa sang áo sơmi của mình một chút

“Nếu không có gì tôi đi trước , chuyện em nghỉ học tôi sẽ giao cho Đại Vĩ làm , em cứ yên tâm thoải mái ở nhà.”

“Ừh.” Lâm Khả Tâm gật gật đầu , sau đó đợi anh ra khỏi phòng bếp mới thở phào nhẹ nhõm một hơi , cô không thể không xúc động , Tư Đồ Viêm thật sự là cao thâm khó lường !

Tổng Tài của một công ty , cổ đông của trường học rốt cuộc ngoại trừ những thứ này , anh còn có danh phận gì mà cô chưa biết? Nói không chừng , dù cho cô có trốn đằng trời , liều mạng mà trốn đi cũng không thể thoát khỏi bàn tay của anh?

Nghĩ nghĩ , Lâm Khả Tâm có chút sợ hãi , hy vọng anh sẽ làm theo hợp đồng , 1 năm sau sẽ trả tự do cho cô , bằng không cả đời này cô thật thảm rồi ...

51. Chương 51: Hai Người Chúng Ta Không Phải Rất Giống Sao

Mang theo tia lo lắng , Lâm Khả Tâm trở nên vô tri vô giác , cho đến khi tối , làm xong cơm chiều cô vẫn không thể lấy lại được bình tĩnh , ngay lúc cô sợ hãi thì cửa mở ra , không khỏi làm cô giật mình ,cả người bật dậy.

Thấy Lâm Khả Tâm khấn trương , Tư Đồ Viêm an ủi nói: ” Là tôi , không cần sợ”

“A. A. à là anh sao.” Lâm Khả Tâm cười gượng một chút , sau đó tự nhủ trong lòng : chính là anh nên đáng sợ nhất đó.

Tư Đồ Viêm vào nhà , để áo khoác trên sofa , sau đó thuận miệng hỏi: ” Vừa rồi em suy nghĩ gì mà nhập thần vậy? Chỉ có tiếng mở cửa mà làm cho em giật mình?”

“Không , không có gì. Tôi chỉ là không nghĩ hôm nay anh về sớm như vậy , nên có chút kinh ngạc thôi.” Lâm Khả Tâm cúi đầu , sợ anh phát hiện ra cô đang nói dối.

Cũng may là cả ngày anh làm việc đã mệt mỏi nên không chú ý đến sự dị thường của cô , anh tháo cà-vạt , sau đó đi vào nhà bếp: ” Cơm đã làm xong hết rồi?”

“Ừ , tất cả đã để trên bàn.” Lâm Khả Tâm nói xong , đi theo sau anh , đồng thời cũng thở phào vì anh không phát hiện ra cô nói dối.

Trên bàn ăn , Tư Đồ Viêm một mực suy nghĩ chuyện của xí nghiệp Tần Thị nên anh không thấy Lâm Khả Tâm đang nhìn anh , cô thấy bộ dạng nhú mảy , bỗng nhiên cô muốn biết anh suy nghĩ cái gì , như thế cô có thể biết sau 1 năm anh có thả tự do cho cô không? Hay lại dùng thủ đoạn làm khó cô?

Cứ như vậy , mỗi người một ý nghĩ riêng , từng chút một chậm chậm ăn cơm , sau khi ăn xong , vì còn sớm nên Lâm Khả Tâm ngồi xem TV , mà Tư Đồ Viêm cũng không có việc gì làm nên ngồi xem TV cùng cô.

Tuy rằng anh luôn khinh bỉ phim truyền hình vì nó chẳng thực tế chút nào , nhưng thấy bộ dạng nhập thần của Lâm Khả Tâm , anh vẫn nhìn không được nên tò mò xem.

“Ây , em xem phim gì vậy? Thế nào lại quá nhập thần?”

Nói đến phim truyền hình thì cô rất chú tâm , thậm chí lời nói của Tư Đồ Viêm cũng trở thành hư không.

“Anh cứ nhiên cái này cũng không biết sao? Phim này rất đặc biệt , tên là Số phận đã định anh yêu em , nội dung phim rất lãng mạn , nữ chính và nam chính trải qua tình một đêm , sau đó nữ chính ngoài ý muốn mang thai đứa bé , nhưng vì hợp đồng kết thúc nên sau khi đứa nhỏ sinh ra sẽ chia tay.”

Đang lúc Lâm Khả Tâm cao hứng kể nội dung bộ phim , bỗng nhiên Tư Đồ Viêm ngắt lời: ” Nghe ra , không phải hai chúng ta cũng giống vậy sao?”

52. Chương 52: Tôi Cho Em Hảo Hảo nhớ Lại Một Chút

Nghe Tư Đồ Viêm nói vậy , Lâm Khả Tâm không khỏi sửng sốt một chút , đúng ha , cô và anh đều vì tình một đêm nên mới ký hợp đồng hôn nhân , điều duy nhất không giống là đứa bé , còn những thứ kia không có gì khác , bất quá nếu anh không nói cô cũng chẳng phải hiện ra ...

Lúc Lâm Khả Tâm phát hiện được nội dung bộ phim giống như tình trạng của bọn họ thì cô mới hiểu nữ chính có bao nhiêu đau khổ , cô không khỏi nhìn thoáng qua TV , nếu giờ phút này không biết đây là nội dung lãng mạn thì người ta sẽ cảm thấy cuộc sống thật bi thảm.

Cô cũng chẳng còn tâm trạng mà tiếp tục xem phim , cô cầm remote định sẽ chuyển kênh nhưng bị anh ngăn lại: ” Làm gì mà phải đổi kênh , xem chút nữa đi.”

Lúc này , anh thật hưng trí muốn nhìn cảnh kế tiếp của đôi diễn viên kia , vì đây là lần thứ 2 Lâm Khả Tâm xem phim này nên cảnh hai người phát sinh quan hệ rất ngắn , đạo diễn để cảnh diễn viên nữ phát sinh quan hệ rất mập mờ.

Tuy rằng cô đối với chính mình lúc ban đầu cũng không có ấn tượng gì về Tư Đồ Viêm , nhưng thấy cảnh triển miên trên TV , thì cảnh tượng đêm đầu tiên đó của cô và anh quay về , nghĩ vậy , cô thẹn thẹn cúi đầu , ngượng ngùng tiếp tục xem.

Bỗng nhiên không biết từ lúc nào thì Tư Đồ Viêm tiến đến bên tai của cô , vang lên âm thanh trầm thấp từ tính: ”Nè , em thế nào lại đỏ mặt? Hay là , em xem

phim rồi nhớ tới tình một đêm của chúng ta?”

“Tôi không có , anh đừng nói vậy Đêm đó tôi say , nên không biết xảy ra chuyện gì.” Tuy ngoài miệng nói thế , nhưng Lâm Khả Tâm càng lúc càng đỏ mặt.

“Vậy sao? đêm đó em không có ấn tượng sao?”

Tư Đồ Viêm cố gắng kéo dài chữ “sao.” , sau đó anh dừng một chút , cố ý nhấn mạnh: ” Đêm nay tôi sẽ làm cho em hảo hảo nhớ lại một chút , tìm trong ấn tượng như thế nào?”

Lời nói của anh còn chưa dứt , Lâm Khả Tâm đã cảm thấy đỉnh đầu như có bom nổ mạnh.

“Không , không cần , tôi nhớ rõ , nhớ rõ.” Lâm Khả Tâm ngồi bên cạnh muốn né tránh anh , nhưng anh không dễ dàng buông tha như vậy liền ném thêm một quả bom.

“Nhưng mà tôi sợ em đã quên rồi nên tôi sẽ ôn tập vài lần với em , so sánh mà nói , có phải tốt hơn không?”

“Không phải!” Đối với ngôn ngữ gài bẫy của anh , Lâm Khả Tâm nhận không được hô ra.

Bất quá , tuy rằng cô cự tuyệt , nhưng Tư Đồ Viêm vẫn như trước vẫn có biện pháp riêng để cô chấp nhận.

53. Chương 53: bạn Tốt Của Tôi Đang Đến

” Lâm Khả Tâm , chẳng lẽ em đã quên rằng trong hợp đồng có ghi em không được quyền chống đối yêu cầu của tôi? Nếu em không nhớ thì lấy ra xem đi.”

“Này.” Lâm Khả Tâm khó xử cắn chặt môi , cô thế nào lại không nhớ rõ chứ

, hơn nữa nếu không vì cái hợp đồng quái quỷ đó thì cô đâu có ôm một bụng tức tối.

Thấy cô trở nên khó xử , Tư Đồ Viêm hạ giọng nói: ” Thật ra tôi cũng không

muốn ép em , dù sao trong việc xxoo em cũng không có kỹ xảo , chỉ cứng như con cá nằm trên thớt , nhưng em phải hiểu tôi chỉ là người đàn ông bình thường , nhu cầu sinh lý là điều hiển nhiên cần thiết , mà em là vợ tôi thì em nên giải quyết nhu cầu sinh lý cho tôi , không phải sao?”

Những lời nói của anh rất có lý làm cô không khỏi bị mê hoặc , theo bản năng gật gật đầu: ” Cũng đúng.” Nhưng vừa ý thức được mình nói gì , lại liền lắc đầu: ” Không đúng, không đúng.”

“Sao , có gì không đúng?” Tư Đồ Viêm cũng không ép bức nữa mà dựa vào sofa , khoé miệng nhếch lên: “. cái kia của tôi đang đến.”

“Cái gì?” Thấy bộ dạng định nói rồi lại thôi của cô , anh không khỏi nhú mày sau

đó anh liền hiểu được: ” À , cho nên sáng nay em mới vào toilet lâu như vậy?” “Ừh”

Lâm Khả Tâm một bên gật đầu , một bên xấu hổ , Tổng Tài Tư Đồ Viêm này không phải nào nhũn , trí nhớ vô cùng ăn khớp với năng lực suy luận mới có thể đem hai chuyện xa xôi liên hệ cùng nhau?

Ngay lúc Lâm Khả Tâm xấu hổ , Tư Đồ Viêm bỗng nhiên tắt TV sau đó vỗ vỗ vào vai của cô: ” Let’s go.”

“Gì?” Lâm Khả Tâm ngạc nhiên nhìn anh: ” Tư Đồ Viêm chẳng lẽ vừa rồi anh không có nghe thấy là bạn tốt của tôi đến sao? Như thế nào anh còn muốn làm chuyện đó? Rốt cuộc anh có phải người không có trái tim không?”

Đối với sự chỉ trích của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm bật ra biểu tình dở khóc dở cười: ” Lâm Khả Tâm , tôi phát hiện ra em đúng là người mơ màng , tôi có nói làm chuyện đó sao? Tôi chỉ tính gọi em cùng tôi ra ngoài thôi , nhưng em lại nghĩ nhiều quá.”

“Ồ.”

Lâm Khả Tâm xấu hổ nhìn Tư Đồ Viêm , cô thật hận tại lúc này không có cái hố cho cô chui xuống đi , mà thấy biểu tình của cô , tâm tình của anh trở nên tốt hơn

, liền bật cười: ” Nè , em xấu hổ đủ rồi , chúng ta nên đi thôi?”

“Ừh.” Lâm Khả Tâm đứng dậy ngoan ngoãn đi theo anh , vì thế hai người cứ vậy mà đi.

54. Chương 54: Cối.

Không biết có phải người giàu đều thích nuôi loại chó lớn , chỉ một chút sấu , Lâm Khả Tâm liền thấy vài chú chó , hơn nữa cùng một màu , mà điều khoa trương nhất chính là chú Ngao Tây Tạng.

Lâm Khả Tâm cũng có nghe qua Ngao Tạng rất dữ , nên khi đi ngang qua cô không khỏi trách rồi né , tay không khỏi gắt gao túm lấy áo của Tư Đồ Viêm.

Cảm thấy tay áo mình bị túm , Tư Đồ Viêm nhìn về phía Lâm Khả Tâm nói: “Sao vậy, em sợ chó sao?”

Lâm Khả Tâm lắc lắc đầu ” Không , tôi chỉ sợ những con chó lớn thôi , nhìn nó cảm giác chúng cắn mình một ngụm liền thấm.”

Thật ra trước đó , hai người không nói gì nên cô cảm thấy buồn , nên lúc anh mở máy hát , cô có chút chịu không được: ” Nói thật với anh , tuy rằng tôi sợ chó lớn nhưng trên thực tế tôi siêu~~ thích chó nhỏ , trước đây tôi còn muốn nuôi dưỡng một con chó Bắc Kinh nhưng vì điều kiện không cho phép , nên. aida~”

” Lâm Khả Tâm , em thật quê không chịu nổi.” Tư Đồ Viêm quay đầu nói: ” Ngay cả chó cũng thích chó Bắc Kinh , không có gì đặc biệt cả.”

Tuy rằng ngữ khí trào phúng của anh làm cho lòng cô phát đỏ nhưng vì mấy ngày nay ở chung với anh chịu không ít đã kích , nên cô xem đó là thói quen , cô dậm chân đá hòn đá dưới đất , đỉnh đặc nói: ” Nửa rồi

nữa rồi , tôi chính là thích sự tiện nghi của Chó Bắc Kinh , tôi không có tiền như Tư Đồ Đại gia ngài đâu? Hơn nữa tôi chỉ là người bình thường , thì có phải loài chó bình thường mới xứng với tôi không?”

“Xem như tiến bộ , em cũng có thể tự mình hiểu lấy.” Tư Đồ Viêm nói xong , nở nụ cười liếc nhìn Lâm Khả Tâm một cái.

“Cám ơn ngài khích lệ.” Miệng nở nụ cười , nhưng vừa nghĩ đến tâm nguyện của mình cô lại không khỏi thở dài.

Aida , tuy rằng chó Bắc Kinh rất bình thường , nhưng để nuôi Tiểu Bắc Kinh thì thật xa vời , muốn chỉ là mong muốn thật đáng buồn ..

Tuy rằng , Lâm Khả Tâm thở dài rất nhẹ nhưng vẫn lọt vào lỗ tai của Tư Đồ Viêm

, bất quá anh cũng không hỏi vì sao cô thở dài , mà cô không nói thêm gì , hai người trầm mặc trở về nhà.

“Tốt rồi , chuẩn bị đi ngủ đi.” Tư Đồ Viêm nói xong liền đi vào phòng ngủ , mà lúc Lâm Khả Tâm bước vào thì anh đã cởi bỏ quần áo xuống.

Tư Đồ Viêm liếc nhìn Lâm Khả Tâm một cái ...

“Thế nào , em sẽ không phải còn muốn mặc quần áo ngủ đi?”

“Tôi.” Về điểm ấy , Lâm Khả Tâm thật đúng là nghĩ không được “Cởi ra ngủ đi.”

“Hả?”

55. Chương 55: Như Vậy Ôm Sẽ Thoải Mái Hơn

Lời nói của Tư Đồ Viêm làm cho Lâm Khả Tâm kinh ngạc một chút , sau đó cô bối rối nhìn anh , biểu tình cũng trở nên mất tự nhiên.

Tuy rằng không ngẩng đầu , nhưng anh cũng đoán được biểu tình của cô lúc này , vì thế một bên anh cởi nút áo , một bên giải thích nói :” Tôi chỉ cảm thấy mặc quần áo ngủ sẽ không thoải mái , em không cần khẩn trương như vậy , tôi sẽ không làm gì em đâu”.

Nghe được Tư Đồ Viêm giải thích , cô do dự chốc lát , sau đó chậm rãi kéo khoá cởi váy ra rồi lên giường nằm , bất quá làm vậy ít nhiều vẫn ngại ngùng , nên khi lên giường cô liền kéo chăn che cơ thể lại.

Thấy phản ứng này của Lâm Khả Tâm , anh nhin không được cười nhạo nói: “Lâm Khả Tâm , em có gì để che? Chẳng lẽ thân thể của tôi còn chỗ nào tôi chưa thấy qua sao?”

Những gì anh nói là sự thật nhưng vẫn làm cho cô đỏ mặt , cô lấy chăn bịt kín một nửa mặt , không để ý đến anh , nhưng anh giống như lúc trước , tay ôm lấy cô.

Trên người truyền đến lực làm cho cô cảm thấy tim đập mạnh , cô rất muốn cự tuyệt nhưng cô biết có làm vậy cũng vô dụng , vì thế tùy ý để anh ôm , cô cảm thấy mình cũng nhường nhịn quá nhiều nhưng rõ ràng anh không vừa lòng .

Tư Đồ Viêm dùng lực , nắm cánh tay củ Lâm Khả Tâm , trở thân , để cho cô mặt

đối mặt với anh.

” Tư Đồ Viêm , anh làm gì ?” Lâm Khả Tâm bất mãn oán giận Mà Anh chỉ thần nhiên cười: ” Như vậy , ôm sẽ thoải mái hơn.”

“Anh.” Lâm Khả Tâm không biết nên nói gì , hướng chi anh cũng chỉ ôm cô , không có làm thêm gì , nên cô mắt nhắm mắt mở nhin nhục.

Vì khoảng cách rất gần , nên hơi thở của anh truyền đến làm cho Lâm Khả Tâm không khỏi nhớ đến khi mình còn nhỏ , cô cũng được ba cô ôm như vậy mà ngủ , chẳng qua ba cô sau khi gặp tai nạn đã qua đời , mà mẹ Lâm gả cho Hách Thúc Thúc , cô cũng ngủ riêng nên chẳng ai ôm cô đi vào giấc ngủ.

Nghĩ đến quá khứ này , cô bỗng cảm thấy không hề chán ghét cái ôm của anh , mà ngược lại còn cảm thấy ấm áp , có lẽ vì anh làm cô nhớ đến chuyện xưa , vì thế dù trong mộng , cô cũng luôn gọi ” Ba ba.”

Về phần Tư Đồ Viêm , anh nghe được cô gọi vậy , còn chưa ngủ trằn trọc to mắt ra , liền thấy cô chau mày , biểu tình bi thương như sắp khóc , anh nhớ tới cô không có ba , vì vậy trong nháy mắt anh có chút thương xót cho cô.

56. Chương 56: Anh Muốn Làm Cái Gì?!

Theo bản năng , anh lấy tay vỗ vỗ nhẹ sau lưng cô , lúc này cô đang trau mày thì giãn ra.

“có ba ba thật tốt.” Nhìn thấy Lâm Khả Tâm nở nụ cười , Tư Đồ Viêm thở dài , sau đó yên lặng hạ quyết định trong lòng.

Mấy ngày kế tiếp , vì Lâm Khả Tâm đến chu kỳ kinh nguyệt , nên anh không chủ động nhắc tới chuyện xxoo , nếu mà sau khi ăn cơm xong còn dư thời gian anh sẽ rủ cô đi tản bộ , rồi sau khi đi tản bộ về hai người sẽ ôm nhau ngủ . Cuộc sống cứ vậy mà kéo dài cả tuần , thậm chí cô đã bắt đầu quen với cái ôm của anh ..

Rốt cuộc , ngày cuối cùng , bạn tốt của cô cũng rời đi.

Bất quá , một cái phiền toái kết thúc thì đồng nghĩa với việc bắt đầu một cái phiền toái khác , hơn nữa với cô mà nói , cái sau làm cho cô mới phát sầu.

Cô không khỏi lo lắng : hiện tại bạn tốt đi rồi , nói vậy chẳng phải anh sẽ đưa ra yêu cầu cái kia với cô hay sao? Tuy rằng cô có thể làm bộ chưa hết nhưng không thể nào trốn mãi được , cô cũng không muốn phát sinh quan hệ với anh , cô phải làm sao bây giờ?

Ngay tại thời điểm Lâm Khả Tâm phiền não không thôi , thì cửa mở , Tư Đồ

Viêm đứng trước cửa , hướng tay vẫy vẫy: ” Lại đây”

“Hả?” Lâm Khả Tâm nghi hoặc đứng một chỗ không hề động , cũng không rõ anh muốn làm gì , bình thường sau khi anh về không phải trực tiếp vào nhà ăn cơm sao? Như thế nào hôm nay trông anh là lạ. hay là.

Có lẽ anh đã đoán được cô qua ngày rồi , nên thú tính của anh nhìn mấy ngày nay liền trở dậy mà phát tiết ra? Nghĩ vậy , Lâm Khả Tâm không những không tiến lên mà còn lui về sau.

Thấy bộ dạng nửa ngày cũng không tiến lên của cô , anh không kiên nhẫn đi đến trước mặt nắm trụ cổ tay của cô.

“Anh , anh muốn làm gì?” Lâm Khả Tâm hoảng sợ , không chút suy nghĩ hô ra.

Nếu như là ngày trước , anh nhất định vì tiếng hô của cô mà giận , nhưng hôm nay tâm tình anh rất tốt , nên anh không hề tức giận mà còn kiên nhẫn nói :” Lại đây theo tôi em sẽ biết.”

“A?Bây giờ? Có phải sớm quá không?”

Lâm Khả Tâm vừa nói , vừa đen hết lực đi ngược lại , không ngờ bị anh túm về.

Lời nói của cô làm cho anh giữ cô lại , sau đó nghi ngờ nhìn: ” Sớm? Không lẽ đi xem những thứ kinh hỉ thì cần sớm muộn gì sao?”

Nghe được Tư Đồ Viêm nói vậy , Lâm Khả Tâm sửng sốt . Sao? kinh hỉ? Xem ra cô lại nghĩ nhiều rồi .

57. Chương 57: Kinh Hỉ

Vì tránh để cho anh biết cô nghĩ gì , nên cô nở nụ cười tùy ý tìm cớ nói: ” Đúng vậy , còn sớm mà anh còn chưa ăn tối phải không? Trước anh cứ ăn đi rồi có gì nói sau.”

Chính là từ kinh hỉ trong miệng anh không chờ được lâu vậy: ” Chút nữa ăn cũng được , hiện tại trước đi theo tôi.” Tư Đồ Viêm nói xong liền túm cổ tay Lâm Khả Tâm đi đến ngoài cửa , lúc này đi ra liền thấy Đại Vĩ đang đứng đó.

“Anh nói yêu thích là Đại Vĩ?” Lâm Khả Tâm không hiểu nhìn về phía Tư Đồ Viêm , mà anh nở nụ cười , sau đó nói với Đại Vĩ. ” Được rồi , đừng dấu nữa , đem nó ra đây.”

“Được , Tổng Tài. ” Nói xong , Đại Vĩ lấy ra một cái thùng.

“A? Đây là gì?” Lâm Khả Tâm chuyển hướng sang nhìn Tư Đồ Viêm.

“Em đoán đúng rồi , đây là của em.” Tư Đồ Viêm nói xong , liền đưa cái thùng cho Lâm Khả Tâm.

Chẳng qua lúc này phá lệ , cô thậm chí ước gì mình có khả năng nhìn xuyên thấu để nhìn xem bên trong đó là gì , trang sức? giấy? quần áo? Không đúng , những cái đó làm sao mà đựng trong thùng được?

Hay là đồ ăn?

Cũng không đúng nha ... cái kia sao tính là kinh hỉ ... Ai nha , rốt cuộc bên trong là gì? Ngay tạy lúc Lâm Khả Tâm nhắc thùng lên , bên trong truyền đến hai tiếng

” gâu gâu”.

“Là chó con sao?” Về mặt Lâm Khả Tâm kinh hỉ nhìn Tư Đồ Viêm , anh gật gật đầu.

Mang theo chút kích động , cô mở ra , một tiểu bắc kinh nhỏ nhỏ trắng như tuyết nằm trong đó.

“Gâu Gâu ” Nhìn Lâm Khả Tâm , Tiểu Bắc Kinh như chào hỏi cô ..

Lâm Khả Tâm vươn tay cẩn thận bế Tiểu Bắc Kinh trong thùng ra. (oai , con chó này hông phải tên Bắc Kinh nga~~ tại nó là giống bắc kinh nên ghi vậy) , động tác của cô như ôm một cái sủng vậy..

Tiểu Bắc Kinh nằm trong lòng ngực cô , phe phẩy cái đuôi của mình , lúc này cô mới khẳng định cô không có nằm mơ , mà là sự thật , giấc mơ của cô thành hiện thực.

Lâm Khả Tâm vuốt vuốt cái đầu của Tiểu Bắc Kinh , một bên nghe Tư Đồ Viêm nói: ” Em đừng nói nói , tuy rằng Tiểu Bắc Kinh là bình thường , và giá rẻ nhưng cũng vì vậy mà mọi người đều thích loài chó khác , nên muốn tìm một con Tiểu Bắc Kinh không phải dễ dàng đâu”.

Anh như chàng trai mới lớn , lòng khắp mọi nơi mới tìm được một con chó bắc kinh.

58. Chương 58: Lão Hồ Pp Không Thể Sờ

Một bên Đại Vĩ giúp Tư Đồ Viêm, mở miệng nói: ” Lâm Tiểu Thư cô không biết đâu , thật ra tiểu bắc kinh này cũng không phải sủng vật được bán ra , mà là của lão bản Tiểu Tể , ông ấy định sẽ tặng cho bằng hữu , nên dù thế nào cũng không bán , sau đó Tổng Tài năn nỉ ông ta nửa ngày , và ột chút tiền , ông ấy mới đáp ứng.”

Ngay tại lúc Đại Vĩ càng nói càng kích động , Tư Đồ Viêm bỗng lạnh lùng đánh gãy: ” Đại Vĩ , nơi này xong chuyện của cậu rồi , cậu về đi.”

“Được , Tổng Tài.” Đại Vĩ nói xong , trở lại trên xe đi về.

Tư Đồ Viêm nhìn theo bóng dáng xe , ánh mắt ngập tràn mâu thuẫn.

Phát ra từ nội tâm , Tư Đồ Viêm cũng không muốn để cho Lâm Khả Tâm biết , chính bản thân anh vì cô thuận miệng nói một câu liền bỏ ra công sức nhiều như vậy ...

Giống kiểu như , chính mình bại bởi ai đó ..

Nhưng là Lâm Khả Tâm nghĩ Tư Đồ Viêm luôn cao ngạo , cứ nhiên lại cho giấc mơ nhỏ nhoi của cô trở thành hiện thực , trong lòng không khỏi dưng mãnh nổi lên cổ ảp ảp , thậm chí nước mắt tụ lại , tùy lúc sẽ rơi xuống.

“Cám ơn anh nha.” Lâm Khả Tâm nhìn Tư Đồ Viêm , trong mắt mang theo cảm động , rung động nói

“Không cần cảm ơn tôi , cũng không phải là chó mắc tiền , em không cần suy nghĩ nhiều , chỉ vì sau này tôi phải đi làm nghĩ đến em ở nhà một mình , nên thuận tiện mua cho em một con chó bắc kinh thôi”. Tư Đồ Viêm giấu đầu lòi đuôi giải thích , ngược lại làm cho Lâm Khả Tâm cảm động.

Rõ ràng là làm chuyện tốt cho cô mà còn giả vờ , anh không khỏi kì lạ đi? Hay là anh thẹn thùng?!

Nghĩ vậy , Lâm Khả Tâm bật người nhìn chằm chằm ánh mắt Tư Đồ Viêm , cô muốn nhìn rõ anh nghĩ gì, mà anh bị cô nhìn cảm thấy không tự nhiên , lập tức xoay người: ” còn đứng ngoài đó làm gì? Tôi không muốn cùng em bị muỗi cắn đâu.”

Nhìn theo bóng dáng của Tư Đồ Viêm, cô 100% khẳng định , anh tuyệt đối là thẹn thùng!!

“Này , Tư Đồ Viêm , có phải vừa rồi anh thẹn thùng hay không?”

Tư Đồ Viêm nghe vậy dừng cước bộ , sau đó xoay người lại , chau trau mày: “Em lầm rồi”

Anh nhất định sẽ không thừa nhận chuyện mất mặt như vậy , nhưng ở Trung Quốc có một câu ngạn ngữ Mông Lão Hồ Không Thể Sờ .

Lâm Khả Tâm thả Tiểu Bắc Kinh xuống , sau đó đi đến trước mặt anh , đắc ý vỗ vỗ vai: ” Ai nha , anh đừng giả vờ , tôi đã thấy hết rồi. A” Cô chỉ vừa nói được một nửa ,anh đã hung hăng ôm lấy cô , rồi hôn lên môi cô.

59. Chương 59: Chân Chính thẹn Thùng

Bởi vì hành động của anh quá đột ngột , Lâm Khả Tâm nhất thời cứng người , thậm chí những gì cô định nói cũng đã quên hết , mà Tiểu Bắc Kinh không biết hai người đang làm gì nên tò mò đến cọt cọt vào hai người , nhưng bọn họ vẫn không nhúc nhích.

Đương lúc Lâm Khả Tâm ý thức tìm về , thì Tư Đồ Viêm đã buông đôi môi của cô ra , còn hứng thú nhìn cô.

” Tư Đồ Viêm , anh ,anh đột nhiên hôn tôi làm gì?” Lâm Khả Tâm cúi đầu ,ánh mắt không dám nhìn anh Nhưng cô càng muốn tránh né ánh mắt của anh thì anh lại không để cho cô toại nguyện , anh dùng ngón trở nâng cằm của cô , thẳng cho đến khi cô nhìn anh.

Tư Đồ Viêm nheo mắt lại , mang theo chút đắc ý: ” Thật ra cũng không có gì , tôi chỉ muốn chỉ ột ai đó , rốt cuộc như thế nào mới là chân chính thẹn thùng .”

Lâm Khả Tâm quả thật không thể tin vào những gì mình nghe.

Cái gì? Anh dùng lý do lãng xẹt đó để hôn cô?Người có tài năng đặc biệt ha , cô hiểu được , anh làm vậy vì không muốn giải thích thôi , hơn nữa cô cũng tin nếu như ánh mắt không tiếp tục nói thì sẽ dùng miệng ngăn lời cô lại.

“Được rồi được rồi , anh nói thế nào cũng được , ai bảo anh là Tư Đồ Đại Gia làm chi? Tư Đồ Đại Gia , bây giờ chúng ta có thể đi ăn cơm rồi chứ?” Lâm Khả Tâm nói xong , hướng đến anh le lưỡi.

Nhìn thấy đầu lưỡi phấn nộn của cô , anh cảm thấy hạ thân buộc chặt , nghĩ nghĩ

, cũng đúng , anh đã cầm dục một tuần , cũng khó trách dễ dàng phản ứng như vậy.

Từ từ , cầm dục một tuần? Thì phải nói Lâm Khả Tâm cũng đã qua kỳ rồi?

Phản ứng lại đây , Tư Đồ Viêm trực tiếp hỏi: ” Đúng rồi , bạn tốt của em đã đi rồi chứ?”

Đây chính là vấn đề mà Lâm Khả Tâm lo lắng, không nghĩ tới anh hỏi ra , cô có chút khấn trương: ” Không , chưa đâu.”

Không thể không nói , cô không phù hợp với việc nói dối , chỉ cần anh liếc nhìn một cái liền có thể nhận ra: ”Ồ, thật sao?”

Tư Đồ Viêm dùng ánh mắt kỹ càng quan sát Lâm Khả Tâm , giống như anh sẽ đoán được cô nghĩ gì , bị anh làm cho chột dạ , Lâm Khả Tâm biết cô không thể gạt anh , khẽ cắn môi thừa nhận: ” Được rồi, được rồi , quả thật hôm nay tôi đã hết.”

Lời nói của Lâm Khả Tâm vừa dứt , anh liền hung hăng hôn lên môi cô.

60. Chương 60: Không Thể

Đúng vậy , bởi vì cầm dục lâu rồi nên anh như con hổ đói lâu ngày , bá đạo , cường ngạnh hôn , làm cho cô một trận choáng váng.

Ngay từ đầu , Lâm Khả Tâm còn đẩy anh ra nhưng vì nụ hôn đó quá mãnh liệt , cô làm sao ngăn cản được? Từ từ chậm rãi buông nắm tay , mà trong lòng cũng bị nụ hôn đó làm cho hoà tan , thậm chí cả người đều nóng lên , ý thức được cô không còn chống cự nữa , Tư Đồ Viêm buông lỏng đôi môi sưng đỏ của cô ra.

“Chúng ta vào phòng ngủ , được chứ?” Âm thanh mang theo từ tính của Tư Đồ

Viêm càng thêm kích thích cảm quan của Lâm Khả Tâm.

Mà nụ hôn này càng đốt lửa thân thể của cô , cô dùng ánh mắt mê ly nhìn anh , cuối cùng lý trí còn sót lại , cô cự tuyệt nói: ” Nhưng mà chúng ta còn chưa ăn

cơm.”

Tư Đồ Viêm cúi người , nhẹ nhàng nói: ” Hiện tại anh chỉ muốn ăn em.” Nói xong

, anh khẽ hôn lên vành tay nắm của cô , cảm giác tê dại như luồng điện xẹt qua thân thể của Lâm Khả Tâm , làm cho cô vô lực chống đỡ: ” Đừng như vậy. . .

. . .”

Lâm Khả Tâm ngoài ý muốn đẩy anh ra , nhưng cổ tay của anh bắt được , anh dừng động tác một chút: “Khả Tâm , anh đã nhịn 1 tuần rồi , phải biết đối với người đàn ông bình thường đó là thời gian lâu lắm , nhưng anh không muốn ép em , nếu em nói không thì anh sẽ không làm nữa , nói cho anh biết được hay không?” Tư Đồ Viêm nói xong , không động đậy nhìn cô , mà Lâm Khả Tâm cúi đầu , ngượng ngùng.

Thật ra lúc anh thốt ra hai chữ Khả Tâm , cô cảm giác trong lòng mình rạo rực , cô cũng hiểu đó chính là rung động , chẳng lẽ chính mình thích anh sao? Cô khẽ lắc đầu , không có khả năng , người cô thích là Cố Ca Ca mới đúng !

Nghĩ đến Cố Thiếu Kiệt , trong lòng Lâm Khả Tâm cảm thấy ảm áp nhưng cũng không khỏi đau khổ, chứng minh là cô còn thích Cố Thiếu Kiệt ..

Ý thức được điểm đó , cô muốn cự tuyệt thỉnh cầu của Tư Đồ Viêm nhưng lúc sau

, Tiểu Bắc Kinh cọt cọt trên đùi của cô , nhìn bộ dáng vui vẻ đáng yêu của Tiểu Bắc Kinh , trong lòng sinh ra một cảm xúc mềm mại , sau đó cô nghĩ tới những gì Đại Vĩ nói , nên những gì cô xây dựng thành bức tường trong lòng liền sụp đổ.

Tư Đồ Viêm thấy cô không cự tuyệt , biết là cam chịu , trong nháy mắt anh liền cúi thân hôn lên cổ cô

Không , không thể.

61. Chương 61: Không Cần Ở Trong Đây

Nghĩ đến Cố Thiếu Kiệt , Tư Đồ Viêm nâng tay , muốn đẩy anh ra , nhưng không đợi cô đụng tới , thì cảnh tượng Cố Thiếu Kiệt và Hách Sa Sa lại hiện ra trong đầu cô , cô để tay ở không trung ...

Đúng vậy , Cố ca ca và Sa Sa đã cùng chỗ , hơn nữa sẽ rất nhanh 2 người đính hôn , chính cô năm lần bảy lượt nghĩ về anh , ngoại trừ làm mọi người thêm khó xử thì được lợi gì nữa đâu?

Lâm Khả Tâm tưởng tượng , cô đã ký vào hợp đồng , trở thành người vợ không ai biết của Tư Đồ Viêm , như vậy dù cho lần này cô có thể cự tuyệt thì những lần khác cũng không được , nếu lúc đó anh giận thì cô lại tự trút khổ vào thân , hơn nữa nếu anh thật sự làm cô cảm động thì cũng tốt , ngay lúc này cô vẫn cảm giác được là mình rung động ..

Có lẽ cứ như vậy với anh và buông tay Cố ca ca thì cũng đâu có gì sai? Lâm Khả Tâm một bên nghĩ , một bên dùng ánh mắt mê ly nhìn Tư Đồ Viêm: ” Không cần ở trong đây , chúng ta vào phòng ngủ.”

Đây là câu nói cuối cùng mà cô cố gắng bỏ qua lý trí của bản thân nói ra , Tư Đồ Viêm cúi xuống ôm lấy Lâm Khả Tâm đi vào phòng ngủ , vì để cho Tiểu Bắc Kinh không quấy rầy chuyện tốt của 2 người nên anh đóng cửa lại để chú chó con bên ngoài.

Bên ngoài , Tiểu Bắc Kinh không rõ chuyện gì nên cứ đi qua đi lại còn trong phòng lại là một cảnh xuân sắc diễn ra , bất quá đây là lần đầu tiên, Tư Đồ Viêm phá lệ , anh trở nên ôn nhu , cảm giác ngọt ngào từ lúc đầu đã dần mất đi , thay vào đó là hoà hợp theo động tác của anh cho đến khi hai người thoả mãn rồi cùng nhau ngủ.

Ngày hôm sau , Lâm Khả Tâm tỉnh dậy , cô tỉnh táo quan sát vẻ mặt tuấn suất của Tư Đồ Viêm , bỗng nhiên cô cảm thấy anh cũng không đến nỗi chán ghét như vậy

, lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng sủa của Tiểu Bắc Kinh , còn có tiếng cào cào của chú chó con , cô đoán được là Tiểu Bắc Kinh đói bụng , nên cô trở thân muốn lấy chút gì cho nó ăn , nhưng cô vừa quay thân thì Tư Đồ Viêm liền tỉnh: ” Sao em dậy sớm vậy?” Tư Đồ Viêm nhìn Lâm Khả Tâm , vừa ngáp

“Chó con bên ngoài cửa kêu không ngừng , em nghĩ nó đói bụng , nên định đem chút đồ cho nó ăn.” Lâm Khả Tâm giải thích nói . (TT: sửa anh em nhớ , cho nó tìm củm chút)

Nhưng anh không thèm để ý những gì cô nói , anh ôm cô mỗi lúc chặt hơn: ” Không cần quan tâm đến nó , em nhìn em xem hôm qua dùng sức như vậy hử bây giờ vẫn mệt chết đi?”

Không thể không nói tới hôm qua cô làm cho anh thực thoả mãn , nhưng anh cũng biết như vậy đối với cô là quá sức nên anh phá lệ quan tâm.

62. Chương 62: Cầu Ba Ba , Cầu Mụ Mụ

Lời nói của Tư Đồ Viêm làm cho Lâm Khả Tâm không khỏi nhớ tới đêm triền miên của hai người hôm qua , làm cho sắc mặt nhất thời đỏ lên.

“Không cần , Em không mệt.”

Nhưng đối với anh mà nói , ôm cô làm cho anh rất thích , nên không tính liền vậy mà buông tay: ” Em ngủ thêm chút nữa đi.” dừng một chút , anh bổ sung nói: “Nghe lời anh.”

Hai chữ cuối tràn đầy mỉa mai hoặc làm cho Lâm Khả Tâm thiếu chút nữa liền gật đầu.

Nhưng cuối cùng cô vẫn thẹn thùng , không muốn để cho anh phát hiện , liền đẩy anh ra một phen: “Em không muốn ngủ nữa , anh buông tay ra , em đi làm đồ ăn sáng cho anh , hơn nữa nếu như em không dậy , không chừng chó con sẽ cào nát cửa.”

Như là nghe được lời nói của Lâm Khả Tâm , Tiểu Bắc Kinh càng lúc cào cửa càng mạnh hơn , làm cho Lâm Khả Tâm và Tư Đồ Viêm không khỏi bật cười..

“Xem ra anh nên đổi một cái cửa bằng inox ” Một bên , Tư Đồ Viêm trêu đùa , một bên bỏ tay ra nhưng trên mặt không chút tình nguyện.

Lâm Khả Tâm đứng dậy , nhặt quần áo mặc lại.

“Sáng nay anh muốn ăn gì?” Lâm Khả Tâm thuận miệng hỏi một câu

Tư Đồ Viêm nghĩ nghĩ , nhưng chẳng biết ăn gì: ” Tùy em , anh không kén ăn.”

Đối với người bận rộn như anh , có ăn là tốt lắm rồi , làm gì mà chọn lựa? Huống chi tay nghề của cô cũng không tệ .

Mặc quần áo vào , Lâm Khả Tâm mở cửa ra , lúc này Tiểu Bắc Kinh chạy vào phòng ngủ , quấy quấy đuôi cọ cọ vào chân của cô , cô ôm lấy Tiểu Bắc Kinh đang làm nũng , sau đó giơ lên trước mặt: ” Chó con à , con nói xem ba ba không có kén ăn , vậy còn con , sáng nay con sẽ ăn gì? Mẹ làm cho con nha.”

Bất quá Chú Chó con còn chưa mở miệng thì Tư Đồ Viêm liền giành trước: ” Đợi chút, Ba Ba của nó , em đang nói anh sao?”

“Đúng đó.” Lâm Khả Tâm nhìn Tư Đồ Viêm , bày ra một dạng đương nhiên ” Bình thường người ta nuôi chó không phải kêu vậy sao?”

Tuy rằng anh đã gặp qua tình huống này nhưng để gọi là cầu ba ba không được tự nhiên , dù sao thấy Lâm Khả Tâm cao hứng , anh cũng không nói thêm gì: ” Được rồi , chỉ cần em vui là được , cầu mẹ mụ. ”

“Ừh” Lâm Khả Tâm cũng thật cao hứng , ánh mắt trở nên sáng loá . “Đi thôi , chúng ta đi chuẩn bị đồ ăn cho ba ba con nào ”

Nhìn theo bộ dáng của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm bất đắc dĩ lắc đầu nhưng trên mặt nở ra nụ cười hài lòng.

63. Chương 63: Khách Không Mời Mà Đến

“Đồ ăn cho chó để ở trong phòng khách đó. ” Tư Đồ Viêm không quên nhắc nhở.

“Ừh, biết rồi. ” Nói xong , Lâm Khả Tâm ôm Tiểu Bắc Kinh đến phòng khách , cô vừa lấy đồ ăn cho Tiểu Bắc Kinh ra thì chuông cửa vang lên.

Nghe tiếng chuông , cô đứng dậy hướng đi ra cửa , ai nha , sáng sớm vậy tới làm gì? Mang theo nghi hoặc , Lâm Khả Tâm mở cửa , trước cửa là một người phụ nữ xinh đẹp.

Không đợi Lâm Khả Tâm hỏi là ai thì người phụ nữ kia liền mở miệng trước :” Cô là ai?Tại sao lại ở đây?”

Nhìn thấy Lâm Khả Tâm , người phụ nữ kia vẻ mặt còn kinh ngạc hơn , bị người

đó hỏi , Lâm Khả Tâm bỗng không biết nên giải thích về mối quan hệ của cô và Tư Đồ Viêm như thế nào ...

Người phụ nữ kia thấy cô không trả lời liền cao thấp dò xét một phen.

“Bộ dạng cô. Nhìn cũng chỉ tầm thường thôi, nhưng mà quần áo thì lại không tầm thường ha”

Người phụ nữ đánh giá nhìn quần áo Lâm Khả Tâm mặc không dưới mấy trăm vạn , cô ta chau mày , trên mặt thập phần chán ghét , tiếp giáp theo , bỗng lộ ra vẻ mặt như phát hiện ra điều gì:” A~~ Tôi biết rồi , cô là người giúp việc Tư Đồ ca mới mời đến?”

“Hả?” Bởi vì lời nói của người phụ nữ đối diện quá lớn nên Lâm Khả Tâm nhất thời trở mắt.

Thấy Lâm Khả Tâm bất động , người phụ nữ không kiên nhẫn vươn tay đẩy cô sang một bên , sau đó không chút khách khí tự vào phòng khách rồi ngồi xuống .

“Thật đúng là , Tư Đồ Ca muốn người giúp việc không có năng lực gì cả ,khách ở ngoài cửa nữa ngày cũng không biết tiếp đón vào nhà , nếu lần sau cô còn như vậy , cần thận tôi kêu Tư Đồ Ca đuổi cô đó.” Nói xong ,cô ta liếc Lâm Khả Tâm một cái , nhíu mày , tiếp tục nói: ” Sao còn bất động đứng đó? Còn không mau kêu Tư Đồ Ca ra đây , nói với anh ấy có Hiểu Linh tới tìm.”

Không thể không nói , từ lúc gặp người phụ nữ này những lời nói của cô ta làm cho Lâm Khả Tâm lọt vào trong sương mù , dù không biết người đó nói gì nhưng cô cũng không thích thái độ kiêu căng của Hiểu Linh.

“Thật ngại , Hiểu Linh tiểu thư.” Lâm Khả Tâm vừa nói một nửa , liền bị Hiểu Linh cắt lời.

”Stop ! Tôi nói cho cô biết nha , hai chữ Hiểu Linh chỉ có Tư Đồ Ca mới

được gọi thôi , còn thứ loại người như cô căn bản không có tư cách gọi nó.”

Dừng một chút , Hiểu Linh khinh thường nhìn Lâm Khả Tâm , như là ban ân giống nhau: ” Quên đi , coi như đây là lần đầu tiên tôi gặp cô , tôi sẽ tha thứ cho cô , nhưng về sau cô phải gọi tôi là Tần Tiểu Thư , hơn nữa nếu như Tư Đồ Ca có

mang phụ nữ qua đêm cô liền phải chủ động thông báo cho tôi . Do ——you —— understand?”

Như là biểu hiện trình độ hơn Lâm Khả Tâm , nên Tần Hiểu Linh còn nói thêm tiếng Anh.

64. Chương 64: Không Biết Xấu hổ

Thấy Tần Hiểu Linh mang bộ dạng cao ngạo , Lâm Khả Tâm nhin không được , người gì đâu vừa cao ngạo rồi còn khoa tay múa chân cắt ngang lời nói của người khác, chẳng lẽ gia đình cô ta không chỉ thế nào là lễ phép sao?

Lâm Khả Tâm cẩn thận nhìn Tần Hiểu Linh một phen , không thể không nói mặc dù Tần Hiểu Linh tính tình rất xấu nhưng bộ dáng bên ngoài rất đẹp , đôi mắt dài nhỏ xếch lên , mũi hoặc , duyên dáng , cái mũi mảnh khảnh cao ngất , đôi môi đỏ mọng gợi cảm , dáng người ngực tấn công hông phòng thủ của cô ta làm cho đàn ông không thể nào không mê muội , cả người tản ra sự quyến rũ .

Bất quá , Lâm Khả Tâm nghĩ sự gợi cảm này không phải từ bên trong bộc phát ra mà nhờ có cách ăn mặc theo mốt , quần áo trên mặt trang điểm rất đậm , mới che đậy thanh xuân 20 , quần áo bại lộ ra cái eo nhỏ và đôi chân thon dài nhưng làm cho cô ấy không thân thiết , hơn nữa cảm giác giống như gái đứng đường vậy.

Nhưng nhìn quần áo một thân hàng hiệu của Tần Hiểu Linh , Lâm Khả Tâm khẳng định gia cảnh cô ấy nhất định không tồi , bất quá cho dù có là Đại Tiểu Thư nhưng trong lòng Lâm Khả Tâm , cô ta không hề xứng với ba chữ đó , vì Hách Sa Sa cũng là Đại Tiểu Thư nhưng so với Tần Hiểu Linh thì tốt hơn rất nhiều ..

Tuy rằng đối với Tần Hiểu Linh , Lâm Khả Tâm không thích nhưng cô vẫn lễ phép hỏi đáp: ” Được rồi , Tần Tiểu Thư , thật ra tôi không phải người giúp việc của Tư Đồ Viêm.”

Thật mà nói cô so với người giúp việc cũng có khác gì đâu , trong lòng Lâm Khả Tâm tự nói.

Lời nói của cô làm cho Tần Hiểu Linh nhất thời kinh ngạc trừng to mắt:” ”Cái gì?

Cô không phải người giúp việc của Tư Đồ Ca , vậy tại sao cô lại ở đây? hay là.

.”

Tần Hiểu Linh lại nhìn Lâm Khả Tâm lần nữa , đương lúc thấy vết hôn trên cổ của cô , Hiểu Linh nhất thời kêu lên :” A!!!! Cô và Tư Đồ ca ca qua đêm? A ! Thật không biết xấu hổ.”

Tần Hiểu Linh còn tính toán nhờ Lâm Khả Tâm giúp cho cô ta đề phòng Tư Đồ Viêm không mang phụ nữ về , ai ngờ người đứng trước mặt lại chính là người phụ nữ không đứng đắn .

Tần Hiểu Linh thét chói tai , làm cho Lâm Khả Tâm đau cả lỗ tai , vì không muốn cô ta bát nháo thêm nữa , cô xoay mình nói, ” Tần Tiểu Thư , nếu không còn việc gì tôi phải đi chuẩn bị điểm tâm , nếu cô muốn tìm Tư Đồ Viêm , thì tự cô đi đi , anh ấy trong phòng ngủ.” Nói xong , Lâm Khả Tâm định rời đi nhưng vừa xoay người cánh tay đã bị Tần Hiểu Linh túm lại.

65. Chương 65: Ác Nhân Cáo Trạng Trước

“Chờ tôi một chút , ai cho phép cô bỏ đi?” Tần Hiểu Linh dùng móng tay dài bầu vào thịt của Lâm Khả Tâm.

Lâm Khả Tâm quay đầu , nhin không được nói: ” Đau quá , Tần Tiểu Thư phiền cô nhẹ tay chút.”

“Đồ Đê điện , nói , cô và Tư Đồ Ca Ca quen biết nhau bao lâu rồi? Còn nữa , cô chỉ thuộc mặt hàng loại ba , thế nào dám câu dẫn Tư Đồ Ca Ca của tôi?”

Ngữ khí cùng sự công kích của Tần Hiểu Linh làm cho Lâm Khả Tâm thập phần tức giận , cư nhiên dám kêu cô là đồ đê tiện? Sao cô ta không xem lại gương coi ai giống đồ đê tiện hơn ai? Còn nữa cái gì mà hàng loại ba? Cô tuy rằng không phải đại mỹ nữ nhưng cũng không có kém đến vậy a? Tần Hiểu Linh này cũng quá đáng đi?

Cái này chết thì chết , Lâm Khả Tâm bất chấp lễ phép , cùng Tần Hiểu Linh tranh cãi: ” Tần Tiểu Thư , thứ 1 tôi không có câu dẫn Tư Đồ Ca Ca của cô ngược lại là do anh ấy thích tôi , chủ động tìm tôi ; thứ 2 , làm ơn cô đừng cố tình gây sự được không? Nhìn bộ dạng cô xem? Còn giống tiểu thư khuê các không? Tôi thật thay

ba mẹ cô mà mất mặt đó.”

Tần Hiểu Linh xuất thân từ nhà giàu lại là con một trong gia đình , được Tần Lão nâng như trứng , nên người chung quanh lúc nào cũng ngọt ngào với cô , đâu có ai dám chống đối cô , nên lời nói của Lâm Khả Tâm làm cho Tần Hiểu Linh như núi lửa sắp phun trào: ” Cô nói cái gì? Đồ đê tiện.” Tần Hiểu Linh nói xong , hung hăng tát cho Lâm Khả Tâm một cái “Bốp ——”

Bởi vì cái tát đột ngột nên cả người Lâm Khả Tâm choáng váng , quay vòng .

“Đáng đời , gọi cô là đồ đê tiện cũng đúng , hừ .” Tần Hiểu Linh đắc ý nói , mang theo tiếng ong ong vang vọng trong biệt thự.

Lúc này , một âm thanh quen thuộc thay thế giọng nói chói tai của Tần Hiểu Linh .

” Tần Hiểu Linh , cô đang làm gì?” giọng nói phẫn nộ của Tư Đồ Viêm làm cho Tần Hiểu Linh sợ tới mức buông lỏng cổ tay của Lâm Khả Tâm ra , mà Tần Hiểu Linh vẫn như trước , giả vờ bộ dáng vô tội.

“Tư Đồ Ca Ca bây giờ sao anh mới dậy? Anh không biết vừa rồi người phụ nữ này mắng em không có gia giáo , rất khó nghe.” Tần Hiểu Linh chẳng những ác nhân cáo trạng trước mà ngữ khí cũng trở nên đáng yêu ..

Nghe Tần Hiểu Linh nói vậy , Lâm Khả Tâm không khỏi dở khóc dở cười , cô mắng cô ta khi nào? Rõ ràng cô ta còn chửi cô là Đồ Đê Tiện đó thôi

Lâm Khả Tâm đứng dậy , không nhìn biểu tình của Tư Đồ Viêm , cũng không muốn cho anh nhìn thấy bộ dạng chật vật bây giờ của cô , thậm chí cô còn không ngờ anh giúp cô nói nữa.

66. Chương 66: Cô Ấy Là Vợ Của Tôi

Dù sao Lâm Khả Tâm nghe Tần Hiểu Linh kêu Tư Đồ Viêm là Tư Đồ Ca thân thiết như vậy , thì phải biết quan hệ giữa bọn họ không đơn giản , hơn nữa đối với anh mà nói cô chỉ là người vợ trên hợp đồng , ngoại trừ việc cô giúp

anh giải quyết nhu cầu sinh lý thì còn lý do gì để anh vì cô mà tức giận với Tần Hiểu Linh?

Cúi đầu , Lâm Khả Tâm trong lòng có chút uỷ khuất , có chút bất đắc dĩ , còn có một loại chua xót trong máu tràn ra , mà cô cũng hiểu đây gọi là ghen .

Bất quá điều làm cho cô ngoài ý muốn đó là , Tư Đồ Viêm không những không đồng tình với việc Tần Hiểu Linh đánh cô mà còn mở miệng răn dạy Tần Hiểu Linh ” Chửi không gia giáo? Chẳng lẽ Khả Tâm nói sai sao? Có ai mà có giáo dục mà hờn chút là động tay động chân đánh người không? Giải thích dùm tôi!”

Không nghĩ tới Tư Đồ Viêm vì Lâm Khả Tâm mà mắng mình , Tần Hiểu Linh nhất thời không vui , từ nhỏ đến lớn không ai đối với cô mà hung hăng như vậy , huống chi người kia là người từ nhỏ cô đã thích ——Tư Đồ Ca , điều này nói cô làm sao chấp nhận được?

“Tư Đồ Ca~~! Em và anh quen biết nhau lâu như vậy , anh thế nào vì một người phụ nữ không quen biết bao lâu mà lại mắng Hiểu Linh? Hơn nữa dù cho anh và cô ấy có xảy ra quan hệ nhưng em hiểu Tư Đồ Ca sẽ chỉ là vui đùa thôi , hơn nữa tùy lúc anh muốn em cũng có thể lên giường với anh.”

Nghe được lời nói hùng hồn của Tần Hiểu Linh , Lâm Khả Tâm không biết nên khóc hay cười .

Mà biểu tình của Tư Đồ Viêm càng lúc càng nghiêm túc: ” Tần Hiểu Linh , tôi nghĩ tôi phải nói rõ 2 việc : Một , tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ lên giường với cô , vì một chút tình cảm tôi đối với cô cũng không có ; hai, người mà cô kêu gặp dịp thì chơi chính là vợ của tôi —— Lâm Khả Tâm.”

“Như thế nào có thể?”

Bị Tư Đồ Viêm hung hăng cự tuyệt , đã tổn thương trái tim của Tần Hiểu Linh , huống chi biết người lâu ngày mình thích đã kết hôn Tần Hiểu Linh nhất thời như sét đánh ngang tai .

“Không thể nào ! Em chưa nghe chuyện anh kết hôn , hơn nữa anh cũng không có tổ chức hôn lễ a?” Tần Hiểu Linh vẫn không muốn chấp nhận sự thật.

Tư Đồ Viêm cười lạnh một chút :” Ai nói kết hôn nhất định phải tổ chức hôn lễ? Không phải chỉ cần hôn thú là đủ rồi sao?”

Nhìn thấy vẻ mặt nói thật của anh, Lâm Khả Tâm cứng ngắc quay đầu nhìn về phía Lâm Khả Tâm chứng thực: ” Cô , cô là vợ của Tư đồ Ca?”

Lâm Khả Tâm gật gật đầu , nghĩ đến vừa rồi trước mặt cô Tần Hiểu Linh bị Tư Đồ Viêm thẳng thắn cự tuyệt , tâm tình cô cũng trở nên tốt hơn nhiều , nhưng cô cũng thấy đáng thương cho Tần Hiểu Linh.

Mặc dù lần này Tần Hiểu Linh thập phần đáng ghét nhưng tâm tình của cô ấy cô cũng có thể hiểu dù sao bỗng nhiên biết được người mình thích nhiều năm có hôn ước , ai mà không khó chịu chứ?

Quả nhiên , khổ sở cùng phần hận hỗn loạn ở trong Tần Hiểu , hướng về Lâm Khả Tâm nói: ” Đồ Đê Tiện ! Cô ! Cho dù cô và Tư Đồ Ca có kết hôn tôi cũng sẽ không nhận thua , một ngày nào đó tôi sẽ đoạt Tư Đồ ca từ tay cô , đừng đắc ý sớm ! Hừ.” Nói xong , Tần Hiểu Linh quay đầu bỏ chạy.

67. Chương 67: Bồi Thường

“Em có sao không?” Tư Đồ Viêm bước lại khều lên vai của Lâm Khả Tâm , cô quay đầu nở nụ cười đau xót: “Em không sao , anh không cần lo cho em. Em đi làm đồ ăn đây.”

“Chờ chút,” Tư Đồ Viêm bỗng nắm vai của Lâm Khả Tâm lại: ” Em không cần làm , chúng ta ra ngoài ăn.”

“Không cần như vậy , em thật sự không sao.” Lâm Khả Tâm biết anh tốt bụng nhưng cô thật lòng không muốn phiền toái như thế.

Nhưng Lâm Khả Tâm đã quên rằng chỉ cần anh nhận định một việc thì sẽ không dễ dàng mà thỏa hiệp: ” Lâm Khả Tâm , chẳng lẽ em đã quên trên hợp đồng có ghi rõ mọi việc em phải theo yêu cầu của anh không được làm ngược lại sao?”

“Lại là hợp đồng.” Lâm Khả Tâm thở dài nhưng lần đầu tiên cô phát hiện ra cô cho rằng thực hiện theo hợp đồng cũng không tồi .

“Vậy em có đi hay không?” Tư Đồ Viêm giả bộ hồ đồ hỏi han .

Mà Lâm Khả Tâm cũng không vui tròng mắt liếc anh một cái: ” Anh thì lúc nào cũng đem hợp đồng ra áp bức em , em lại thế nào có thể không nghe theo?” Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

Tư Đồ Viêm ôm vai của cô đi ra ngoài xe , một bên hỏi: ” Vậy giờ em muốn ăn gì?”

“Bánh ngọt.” Lâm Khả Tâm không hề nghĩ ngợi trả lời “Bánh ngọt sao? Được , chúng ta đi ăn bánh ngọt”

Nói xong , Tư Đồ Viêm chở Lâm Khả Tâm đến tiệm bánh ngọt tên là Ba Lạc

Khắc , ngồi trong quán bánh ngọt , Lâm Khả Tâm nhìn xung quanh , nơi này tuy rằng không lớn nhưng trang trí rất tinh tế ; các thứ đều theo cách thức Châu Âu , trên tường có vẽ hoa văn , làm cho người ta cảm thấy như ở Châu Âu.

“Thích nơi này sao?” Tư Đồ Viêm chọn bánh , thấy Lâm Khả Tâm đang nhìn tiệm bánh , thuận tiện hỏi một câu .

Lâm Khả Tâm gật gật đầu: ” ừ , nơi này rất được , bất quá nơi này nằm trong chỗ hẻo lánh như vậy anh thế nào tìm ra được?”

Đối với câu hỏi của cô , Tư Đồ Viêm cũng không vội trả lời mà hỏi ngược lại: ”

Đúng rồi , em đã từng nghe qua trường quý tộc St.Louis chưa?”

Lâm Khả Tâm nghĩ nghĩ sau đó nhất thời lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: ” Em biết, em biết ! Trường đó chỉ có học sinh có tiền mới có thể học , học phí rất mắc đúng không? Trung học anh đã từng học ở đó sao?”

Tư Đồ Viêm nghe vậy , lắc lắc đầu: ” Không phải anh , là người em họ của anh , chẳng qua lúc ấy nó chuyển trường nên ba mẹ nó kêu anh đi xem trường nên anh mới biết được ở đây có tiệm bánh này.”

” Người em họ của anh?” Lâm Khả Tâm lo lắng nhíu mày: ” Vậy có phải rất giống anh không?”

68. Chương 68: Cầm Miệng !

“Nói thế nào đây. Bọn anh rất giống nhau nhưng tính cách thì khác nhau rất nhiều , A Niệm là người theo truyền thống , nó là đứa tính cách tốt , ôn hoà thiện lương , không làm cho ba mẹ hay phải lo lắng .”

Nói đến người em họ của mình , Tư Đồ Viêm nở nụ cười ôn nhu , điều này làm cho Lâm Khả Tâm ngoài ý muốn , lúc này cô mới phát hiện ra là : Từ lúc cô quen biết anh đến giờ ít khi nào nghe anh nhắc đến gia đình của mình thậm chí không thấy ba mẹ của anh gọi tới thật không biết ba mẹ anh là người như thế nào?

“Đúng rồi , em chưa bao giờ nghe anh nói về gia đình của anh , ba mẹ anh đâu? Tính cách họ ra sao?Có ở chung không?”

Lâm Khả Tâm thấy Tư Đồ Viêm nói đến người em họ của mình vui vẻ như vậy nên cô tưởng anh sẽ cao hứng khi nhắc tới gia đình của mình , không nghĩ tới sau khi cô hỏi, sắc mặt anh liền thay đổi , cả người lạnh xuống .

Thấy anh trầm mặc , cô không khỏi có chút kì quái.

“Anh sao vậy? Sao tự nhiên không nói gì? Em nói sai gì rồi sao? Hay là em hỏi những thứ không nên hỏi? Nếu em có làm thế thì em sẽ giải thích , đối.”

Ba chữ Thật xin lỗi Lâm Khả Tâm còn chưa kịp nói xong , thì Tư Đồ Viêm

đã lạnh lùng lờ mờ nói ra một câu: ” Cầm miệng.” “Hả?”

“Anh nói , cầm miệng.” Tư Đồ Viêm liếc một cái sau đó ra lệnh: ” Lâm Khả Tâm , em nhớ kĩ từ nay về sau không được chủ động hỏi chuyện của anh , có nghe không?”

“Được.” Lâm Khả Tâm tuy rằng bên ngoài đáp ứng nhưng trong lòng lại rối mờ rối mịt.

Thật ra , cô cũng không có nói gì chỉ hỏi ba mẹ anh thế nào , sao anh lại nổi giận như vậy? Đúng là người quái dị , dừng một chút , trong lòng Lâm Khả Tâm lại nghĩ , thật biết cách làm cho người khác tò mò, rồi cuộc gia đình như thế nào lại nuôi dưỡng ra một đứa con như Tư Đồ Viêm chứ ?

Cứ như vậy , hai người không nói thêm gì nữa , cho đến khi ăn xong , rồi về , ngồi trên xe , Lâm Khả Tâm nhìn ra ngoài cửa sổ bỗng phát hiện con đường không giống :” Aida , chúng ta không phải về nhà sao? Hiện tại còn đi đâu?”

Tư Đồ Viêm như còn chưa nguôi giận , chỉ nói ra ba chữ: Dân Chính Cục .

“Dân chính cục?!” Lâm Khả Tâm ngạc nhiên nhìn anh: ” Đi Dân Chính Cục làm gì?”

“Làm hôn thú”- Vẫn vậy , Tư Đồ Viêm chỉ nói ngắn gọn , kiểu như chỉ là chuyện nhỏ.

Chuyện này có thể nhỏ với anh nhưng với Lâm Khả Tâm mà nói là tin tức động trời.

69. Chương 69: Hôn Thú Giá Rẻ

Hôn thú?Ngày cũng không phải là việc để đùa chứ , rồi cuộc anh lại làm gì?

Bất quá Lâm Khả Tâm cũng không muốn chọc giận Tư Đồ Viêm , nên khéo léo nói: ” Nhưng mà. em còn chưa chuẩn bị tốt , bằng không vài ngày nữa.”

Lời nói của Lâm Khả Tâm còn chưa nói xong liền bị anh cắt ngang:” Lúc trước anh đã cho em thời gian để thích ứng , bây giờ không chuẩn bị tốt là vấn đề của em , hơn nữa nếu cứ chờ cho đến khi em thích ứng với thân phận Tư Đồ Phu Nhân thì chưa chắc gì anh còn muốn làm.”

Tư Đồ Viêm nói ra một cách nghiêm túc , làm cho Lâm Khả Tâm không thể phản bác lại , cô sớm muộn gì cũng không tránh khỏi chuyện này , hơn nữa cô cũng hứa không phản nghịch lại lời của anh , nên ngoại trừ chấp nhận cũng chẳng còn cách nào .

“Được rồi , nhưng em còn có cái vấn đề.”

“Cái gì?” Tư Đồ Viêm thẳng nhìn về phía trước, thuận miệng hỏi.

“Tại sao đột nhiên anh lại muốn làm giấy chứng nhận kết hôn? Là bởi vì liên quan đến chuyện Tần Hiểu Linh hôm nay đến làm loạn sao?”

“Ừ!” Tư Đồ Viêm thừa nhận làm cho Lâm Khả Tâm trở nên không vui .

Cô chợt nhớ đến câu nói của anh ” Ai nói kết hôn phải tổ chức hôn lễ? Không phải chỉ cần có giấy chứng nhận kết hôn thì đủ rồi sao?” Chẳng lẽ nói , anh lo lắng chuyện đó sẽ tái lập lại nên mới muốn dùng hôn thú để chứng minh thân phận của cô?

Hay nói một cách khác. là anh bảo vệ cô?

Nhưng Lâm Khả Tâm cũng không có đem sự nghi ngờ của mình nói cho anh biết bởi vì cô hiểu tính tình của anh , dù có nói ra anh cũng sẽ không nhận. Bất quá chỉ cần trong lòng cô hiểu là tốt rồi

~Xuống xe , hai người vào cục dân chính làm thủ tục , lập tức lấy hôn thú , trở lại trên xe , Lâm Khả Tâm nhìn tờ giấy trong tay có chút hoảng hốt , thì ra chỉ cần có tiền thì có thể xác nhận quan hệ của nhau , giấc mộng kết hôn từ nhỏ của cô cứ nhiên có giá trị rẻ như vậy , nhưng dù là giá rẻ hay không thì từ giờ trở đi cô coi như chân chính trở thành vợ hợp pháp của Tư Đồ Viêm , cho nên một năm kế tiếp , cô không còn là người độc thân nữa , cũng như không có quyền tiếp tục được thích Cố Thiếu Kiệt .

Ý nghĩ này , làm cho cái mũi của Lâm Khả Tâm ê ẩm , giờ khắc này , cô hy vọng

được nhìn Cổ Thiếu Kiệt biết bao , dù cho là một lần thôi cũng được rồi . Nhưng cô cũng hiểu , hy vọng sẽ không bao giờ trở thành hiện thực được .

Lâm Khả Tâm khẽ nhắm mắt lại , đem hôn thú gắt gao ôm vào trong lòng ngực , muốn cùng Cổ Thiếu Kiệt nói lời từ biệt .

Cổ Ca Ca , em thật sự thích anh , cũng thật lòng không muốn buông tay anh , nhưng anh bây giờ đã có Hách Sa Sa bên cạnh , em cũng đã trở thành vợ của

người khác , anh và em có lẽ không bao giờ còn cơ hội , cho nên từ lúc này em sẽ buông tay anh , hoàn toàn buông tay. Chào tạm biệt , Cổ Ca Ca , người em yêu 9 năm , xin chào tạm biệt , thanh xuân của tôi Sẽ không bao giờ .

. gặp lại nữa

70. Chương 70: Anh Muốn Em

Nước mắt theo hai gò má của Lâm Khả Tâm chảy xuống , mà màn này cũng không thoát khỏi tầm mắt của Tư Đồ Viêm , tuy rằng trong lòng anh không khỏi xốn xang nhưng anh cũng không mở miệng khuyên giải , vì anh biết tại sao cô khóc .

Nghĩ đến hôm nay , chính bà xã của mình khóc vì đàn ông khác , trong lòng anh cực kỳ khó chịu , tay lái tốc độ cũng trở nên nhanh hơn , cũng bởi vì như vậy mà anh càng thêm giận cô .

Quên đi , dù sao hôm nay cô cũng trở thành vợ của anh , coi như bỏ qua lúc này .

Về đến nhà , Tư Đồ Viêm lên phòng ngủ , Lâm Khả Tâm không nói gì lặng lẽ theo từ sau.

Nhưng cô vừa đóng cửa lại , Tư Đồ Viêm liền đặt cô ngay cửa , mãnh liệt hôn lấy . “A.”

Nụ hôn của anh điên cuồng , kịch liệt , làm cho Lâm Khả Tâm khó mà chống đỡ , bàn tay bắt đầu không an phận lần vào trong áo của cô , vuốt ve đùa bỡn bộ ngực

.

Anh bắt đầu dời nụ hôn xuống cái cổ trắng nõn , anh cảm giác được hạ thân càng lúc càng lớn ...

Lâm Khả Tâm vô lực kháng cự nói: ” Không cần.”

Nhưng anh cũng không để ý tới lời nói của cô , những gì bất mãn khó chịu lúc này , bây giờ anh đang phát tiết ra , anh chôn đầu vào ngực của Lâm Khả Tâm , sau đó cắn một chút , một chút.

“A...” Lâm Khả Tâm nhịn không được hô : ” Đau quá , Tư Đồ Viêm anh đang làm gì thế?”

Nghe cô kêu đau , anh bật cười vì cảm thấy đã trả thù được , ngẩng đầu , hôn lên miệng của cô , làm cho Lâm Khả Tâm một bụng nghi ngờ không nói ra được.

Thật lạ , hôm nay anh muốn cô sao? Trời sáng sớm mà sao anh phấn khởi đến thế? Hơn nữa bộ dáng của anh đang như muốn không nghe người khác nói gì?

Nhưng còn không chờ cô có cơ hội nói ra , anh liền dùng sức đem cô lên phòng ngủ , vào phòng , anh dùng chân đá cửa lại , rồi để cô lên giường .

“A!”

Tuy rằng tấm nệm rất êm , không làm cô đau , nhưng vẫn nhịn không khỏi hoảng sợ: ” Tư Đồ Viêm , rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Mà không biết từ lúc nào anh đã cởi áo , một bên đang cởi thắt lưng , một bên vừa vặn nói: ” Anh muốn em”.

Lời nói quá rõ ràng , nhất thời làm ặt của Lâm Khả Tâm nóng lên .

71. Chương 71: Cô Có Khả Năng Mong Chờ Cái Gì Đâu?

“Nhưng mà đêm qua không phải anh đã muốn.” Lâm Khả Tâm nghiêng đầu sang một bên hỏi .

Mà Tư Đồ Viêm đã cởi xong quần áo , không nói hai lời liền đặt cô dưới thân .

“Bây giờ trời còn sớm như vậy hay là thôi đi.” Lâm Khả Tâm muốn cự tuyệt nhưng anh căn bản không để ý tới những gì cô nói , anh bá đạo xé rách toàn bộ quần áo thành từng mảnh , sau đó mặc kệ cô có muốn hay không , anh điên cuồng như hổ đói mà ăn sạch sẽ.

“Không cần. Đau”

Sự khẩn cầu của Lâm Khả Tâm cũng không làm cho Tư Đồ Viêm dừng tay , mà

thậm chí còn kích thích động tác của anh ngày càng kịch liệt hơn , cô cau mày nhìn khuôn mặt tuần mỹ của anh , trên mặt mang theo chút phần nộ cùng tàn ác , sự ôn nhu của ngày hôm qua tìm một chút cũng không có .

Trong lòng nói cho cô biết lúc này đây còn hơn là dục vọng , dường như anh đang đem cô ra để phát tiết cái gì đó , ý thức được anh thuần túy đem cô thành công cụ cho anh phát tiết , cô bỗng cảm thấy thật buồn cười , mà cũng đúng thôi , từ ngày đầu tiên quen biết anh , anh chính là người lãnh khốc vô tình lại khó có thể nắm bắt , cho nên cô làm sao có thể chờ mong anh sẽ vì cô mà thay đổi? Mà cuộc hôn nhân này , cô có năng lực chờ mong cái gì đâu?

Sau khi phát tiết xong , Tư Đồ Viêm đứng dậy tắm rửa , còn Lâm Khả Tâm không nhúc nhích nằm trên giường , ánh mắt giống như không có tiêu cự , không nhớ rõ anh đã phát tiết bao nhiêu lần , cô chỉ biết hạ thân đau đến tê điếng .. Lòng cô bây giờ đã không còn cảm giác gì nữa ..

Tắm xong , ánh mắt Tư Đồ Viêm thấy Lâm Khả Tâm trống rỗng nằm trên giường

, liền nói một câu: ” Anh đi công tác , ba ngày này em ở nhà cho anh , nếu để anh biết em dám tự tiện ra ngoài , hậu quả em hiểu rõ.” Nói xong , anh đóng cửa lại , để ột mình cô đối mặt với cả phòng trống không .

Lâm Khả Tâm nằm trên giường từ giữa trưa cho đến tối mới bước xuống , hơn nữa chỉ cần động một cái thì cả người liền đau nhức .

Bởi vì không có tâm tình và sức lực để nấu cơm nên cô đi tắm rửa , rồi tùy tiện lấy chút gì đó mà ăn .

Ngồi trên sofa , vô tình cô nhìn thấy hôn thú rút ngay cửa , cô đứng dậy nhặt lên , cô mở ra nhìn thấy chữ kí của chính mình rất cuộc nhện không được nước mắt liền chảy ra.

Thì ra ngoài hôn thú giá rẻ , ngay cả hôn nhân của chính cô cũng rẻ như vậy .

72. Chương 72: Anh Nói Đủ Chưa?!

Hai ngày sau Tư Đồ Viêm trở về nhà , tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng mấy ngày đi công tác anh luôn mong được về nhà nên anh làm nhanh công việc , thậm chí không đợi thêm ngày nào nữa liền mua vé ban đêm để về đây .

Đứng trước cửa , Tư Đồ Viêm ấn chuông cửa . “Ding Dong.”

“Ai đó?” Trong nhà truyền đến giọng nói của Lâm Khả Tâm làm cho anh có chút hoảng hốt , anh đi mới có hai ngày mà sao cảm thấy như rất lâu rồi?

Ý thức được anh bắt đầu ý lại vào Lâm Khả Tâm nên bật người điều chỉnh tâm tình , đem cảm xúc giấu vào bên trong.

“Anh về rồi ,mở cửa.” Tư Đồ Viêm lạnh lùng nói

Nhưng điều làm cho anh ngoài ý muốn là Lâm Khả Tâm không có mở cửa liền mà một lúc sau cô mới mở ra .

“Tại sao mở cửa lâu vậy? Em ở trong làm gì?” Cửa vừa mở , Tư Đồ Viêm lạnh lùng nói , ngữ khí còn tệ hơn lúc này.

“Không , không có gì”

Như là đang làm chuyện áy náy , Lâm Khả Tâm cúi đầu không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của anh , Tư Đồ Viêm đóng cửa lại , ngữ khí lạnh như băng chất vấn hỏi: ” Không có làm cái gì? Vậy tại sao em chột dạ? Nếu thật sự không làm gì thì nhìn thẳng vào mắt anh mà trả lời”

“Em thật sự không có làm gì hết , Tư Đồ Viêm anh tại sao không bao giờ tin em?” Tuy rằng ngoài miệng hỏi vậy nhưng Lâm Khả Tâm vẫn không ngẩng đầu.

Thấy bộ dáng áy náy của Lâm Khả Tâm , anh vốn là người đa nghi , như thế nào lại không nghi ngờ , anh liền nắm chặt vai của cô , dồn ép hỏi.

“Tại sao không dám nhìn anh? Hay là em đang làm chuyện mờ ám không thể để cho người khác biết? Em không phải là ra ngoài rồi dắt đàn ông về đây chứ? Mau nói ra.” Sự nghi ngờ của Tư Đồ Viêm làm cho Lâm Khả Tâm vô cùng uỷ khuất ,

rốt cuộc nhẹn không được cô ngẩng đầu hai mắt đầy lệ ” Tư Đồ Viêm , anh nói đủ chưa?”

“Em. . . .” Sỡ dĩ anh ghen lời không phải vì Lâm Khả Tâm bỗng nhiên phản kháng mà là vì trên trán của cô , theo góc độ mà nhìn mặc dù trên trán được phủ rất nhiều lớp phấn nhưng vẫn thấy được vết thương nhỏ.

“Trán của em làm sao vậy?” Nhìn thấy vết thương trên trán của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm một chút lạnh lùng cũng biến mất tiêu không thấy dấu.

73. Chương 73: Là Ai Làm?!

Có thể nhìn ra được là Lâm Khả Tâm đang cố tình che giấu vết thương nên mới đánh lớp phấn dày như vậy , nhưng có lẽ vì vội vàng nên kết quả vẫn là không thể che đi , ý thức được điểm đó , Tư Đồ Viêm cũng hiểu ra một chuyện khác , chẳng lẽ lúc này mở cửa lâu như vậy là vì đánh phấn sao?

Bất quá , anh còn chút nghi hoặc , nếu chỉ là một vết thương nhỏ sao cô phải làm vậy? Chẳng lẽ cô lúc nào cũng quan tâm đến bề ngoài sao?

Nhưng theo anh biết , Lâm Khả Tâm không phải hạng người như thế , bất quá nếu không phải là quan trọng hình thức bên ngoài thì chỉ còn một nguyên nhân là vết thương này cho người khác làm ra , nên cô mới che lấp đi.

Nghĩ đến Lâm Khả Tâm không muốn để anh thêm phiền toái mà tự bản thân chịu uỷ khuất , vậy mà anh còn hiểu lầm cô , nói ra những lời không tốt. . . . Trong lòng Tư Đồ Viêm bỗng sinh ra loại áy náy

Tuy rằng hiểu mình sai , nhưng ba chữ Thật xin lỗi vẫn không thể nói thành lời , trầm mặc nửa ngày , rốt cuộc anh vẫn mở miệng: ” Là ai làm?”

Lúc hỏi câu này , ánh mắt của anh lạnh như tảng băng , làm cho lông tơ trên người Lâm Khả Tâm đều dựng ngược lên: ” Không ai hết , chỉ là do em không cẩn thận thôi , anh nghĩ nhiều quá rồi , ha ha”

Lâm Khả Tâm nở nụ cười gượng gạo , vẫn kiên trì không chịu nói , bất quá cô càng nói dối thì biểu tình của Tư Đồ Viêm càng lúc càng nghiêm trọng , lực nắm

hai vai của cô cũng mạnh hơn ” Tại sao bị ức hiếp cũng không chịu nói thật ? Có phải người đó uy hiếp em không ? Người đó là ai?”

“Này.” Lâm Khả Tâm do dự không tiếp tục nói

“Hay thân phận của đối phương rất lợi hại nên em lo lắng anh không thể giúp em báo thù nên không nói cho anh biết? Anh thật muốn xem trên đời này ai mà dám động đến Tư Đồ Viêm?” Anh vỗ vỗ vai của Lâm Khả Tâm .

Cô nghĩ nghĩ , rốt cục vẫn nói ra: ” Là Tần Hiểu Linh.”

Nói đến Tần Hiểu Linh , vết thương trên miệng không khỏi ỉn đau lên.

“Tần Hiểu Linh?” Tư Đồ Viêm nheo mắt lại ” Cô ấy rất hiểu tính của anh , như thế nào còn dám đến đây gây sự nữa?”

Lâm Khả Tâm dù dè: ” Ngày anh đi thì hôm sau cô ấy tới , có vẻ cô ấy đã biết anh không có ở nhà.”

Lời nói của Lâm Khả Tâm làm cho Tư Đồ Viêm trầm tư , nếu như đoán không lầm thì bên người của anh có người được cài vào.

74. Chương 74: Còn Đau Phải Không?

Đối với Tư Đồ Viêm mà nói , nếu người được cài vào là Tần Hiểu Linh phái tới thì cũng không đến nỗi , dù sao cô ấy chính là thích anh, không tạo ra thương tổn gì cho anh , nhưng nếu là do Xí Nghiệp Tần Thị thì không thể xem thường , bất quá chuyện này trước nên để qua một bên , vết thương của Lâm Khả Tâm mới là cho hắn lo lắng .

“Vết thương trên miệng em là thế nào?”

Lâm Khả Tâm theo bản năng lấy tay sờ sờ vết thương ” Ngày đó cô ấy đến , thái độ rất dữ dội , nên bọn em cãi nhau , sau khi cãi một trận , Hiểu Linh lấy tay đẩy em , vì không vững nên ngã đập vào bên bàn , bất quá cô ấy thấy em bị thương thì không tiếp tục gây phiền toái nữa , liền vội vàng rời khỏi.”

Lời nói của Lâm Khả Tâm làm cho trong lòng Tư Đồ Viêm cười lạnh , không tiếp tục gây phiền toái? Nói trắng ra là chạy tội đi?

Thấy biểu tình không vui của anh , Lâm Khả Tâm vội vàng bổ sung thêm: ” Thật ra cũng vì cô ấy tức giận thôi , chứ không cố ý đâu ! Hơn nữa vết thương của em cũng không sao , chỉ là vết thương nhỏ , vài ngày nữa sẽ hết , cho nên anh không cần vì em mà đi tìm cô ấy.”

“Ngu ngốc.” Tư Đồ Viêm bỗng hung hăng mắng Lâm Khả Tâm.

“Cô ta làm em bị thương , em tại sao lại còn nói giúp? Nói , có phải cô ta đã uy hiếp em cái gì không?”

Lời nói của Tư Đồ Viêm làm cho Lâm Khả Tâm thở dài , aida , vì cái gì mà anh thông minh như vậy , dù cô cố nói cũng không giấu được , hừ hừ

”Thật ra là cô ấy uy hiếp em , nói không được đem chuyện này cho anh biết.

.”

“Hừ , anh biết ngay.” Tư Đồ Viêm tức giận hừ lạnh một tiếng , sau đó nhìn ngược lại: ” Nhưng mà nè Lâm Khả Tâm , đầu của em làm bằng gỗ sao? Người khác kêu em đừng nói là em sẽ không?”

Lâm Khả Tâm nhú nhú mày: ” Lúc đó em không có biện pháp nào cả Vì cô ấy nói , anh có ngày hôm nay đều do ba cô ấy giúp đỡ , hơn nữa ba cô ấy có nắm giữ điểm yếu của anh , tùy thời sẽ làm cho anh thân bại danh liệt. Cô ấy còn nói , nếu em muốn tốt cho anh thì hãy mau rời khỏi anh , càng nhanh càng tốt , nếu không.”

Lâm Khả Tâm còn chưa nói hết câu thì Tư Đồ Viêm đau lòng , nhẹ nhàng xoa xoa cái trán của cô: ” Còn đau phải không?” Giọng nói của anh có chút ôn nhu

“Không , đã sớm em không còn đau nữa.” Lâm Khả Tâm lắc lắc đầu , có chút kinh ngạc nhìn anh.

Không phải cô đang hoa mắt chứ? Về mặt bây giờ của anh thật lạ. Anh cứ nhiên quan tâm cô a?!

Tuy rằng kinh ngạc nhưng Lâm Khả Tâm cảm thấy trong lòng thật ấm áp , mà

điều làm cho cô ngoài ý muốn , là anh sờ sờ đầu của cô.

75. Chương 75: Ai Sợ Ai?!

” Tư Đồ Viêm ,anh.” Lâm Khả Tâm thật sự không ngờ , cô trở mắt nhìn vẻ mặt ôn nhu của anh , mà khẩu khí của anh cũng trở nên ôn nhu giống vậy .

“Cái gì mà Tư Đồ ? Gọi anh là Viêm.” Âm thanh của anh trầm thấp , từ tính , nhất thời Lâm Khả Tâm rơi vào tay giặc .

“Viêm.” Lâm Khả Tâm ôn nhu gọi Tư Đồ Viêm , ánh mắt trong suốt loé ra chút ánh sáng.

Anh lấy tay vỗ vỗ hai má của Lâm Khả Tâm , chậm rãi cúi người , mà cô cũng biết bước kế tiếp sẽ làm gì , nên cô nhắm mắt lại , lông mi run rẩy lộ ra sự khẩn trương cùng chờ mong.

Bỗng nhiên , Tư Đồ Viêm nhớ tới cái gì nên dừng động tác. “Đúng rồi , Tiểu Bắc Kinh đâu? Sao anh không thấy nó?”

Nghe hỏi đến Tiểu Bắc Kinh , Lâm Khả Tâm mở mắt , trong ánh mắt ngập tràn nước rõ ràng là bộ dạng muốn khóc .

“Chớ cưng bị thương , nên em gọi Đại Vĩ mang đến bệnh viện thú y.” “Bị thương? Tại sao?” Tư Đồ Viêm nhú mày

Tại sao anh chỉ đi khỏi nhà có 2 ngày mà ở trong nhà người và chớ đều bị thương? Thật sự không thể làm cho người khác bớt lo Ai nha~ xem ra lần sau có đi công tác , anh phải mang theo “một người một chớ” bên mình mới được.

Lâm Khả Tâm cúi đầu , ngón tay đan chéo cùng nhau: “ Ngày đó Tần Hiểu Linh đến đây , lúc cô ấy mắng em , em cũng không nói gì , Tiểu Bắc Kinh thấy vậy nên chạy ra sủa rồi vây quanh như muốn đuổi cô ấy đi , sau đó cô ấy không kiên nhẫn

liền một cước hung hăng đá Tiểu Bắc Kinh , anh biết đó giày cao gót rất nhọn , nên bụng của chớ cưng liền đổ máu , cũng vì vậy em mới cãi nhau với cô ấy.”

Nghe Lâm Khả Tâm nói vậy , Tư Đồ Viêm nheo mắt lại . Tốt , Tần Hiểu Linh cứ nhiên thừa dịp anh không ở nhà chạy đến đây phát uy phát tác , cô ta nghĩ cô ta là ai ?!

Thật ra , giống như chuyện tình trước kia , lúc trước , Tần Hiểu Linh cũng đối với bạn gái bên người Tư Đồ Viêm không khách khí một chút nào , âm thầm uy hiếp tổn thương người ta , nhưng lúc trước anh không để ý , bởi vì từ trước đến giờ anh lười phải quản lý chuyện của phụ nữ , hướng chỉ trước đây phụ nữ chỉ là đồ chơi , tùy lúc có thể thay đổi , mà những người đó nghe đến Xí Nghiệp Tần Thị cũng thấy đáng sợ .

Nhưng lúc này đây , anh hoàn toàn bị chọc giận . A , nói cái gì mà có nhược điểm của anh? Tần Hiểu Linh nghĩ anh sẽ sợ sao? Lúc trước anh hết lần này đến lần khác nhường nhịn là vì nể mặt Tần Lão thôi , bây

giờ ông ta đang trong tình trạng nguy kịch , anh sẽ không kiên nhẫn bất cứ điều gì nữa , anh cũng nắm được nhược điểm của Xí Nghiệp Tồn Thị trong tay , nếu như làm cho anh tức giận , thì anh cũng muốn xem ai sẽ là người thân bại danh liệt trước? Cho đến lúc này đây , anh không tin Tồn Hiểu Linh còn có thể cao ngạo nữa.

76. Chương 76: Tiểu Bảo ~ Tiểu Bối ~

Sự trầm mặc không nói lời nào bây giờ và sự ôn nhu lúc nãy của Tư Đồ Viêm tương phản quá lớn làm cho Lâm Khả Tâm không biết anh nghĩ gì , chỉ biết thoát nhìn rất đáng sợ .

“Viêm , suy nghĩ gì vậy?” Nghe Lâm Khả Tâm gọi mình , Tư Đồ Viêm phục hồi tinh thần , lại thấy cô đang cẩn thận nhìn biểu tình của anh.

Vì trấn an cô , nên anh nở nụ cười: ” Không có gì , anh chỉ suy nghĩ là Tiểu Bắc Kinh có bị thương nặng hay không thôi , khi nào thì có thể đem về?”

Nói đến Tiểu Bắc Kinh , tinh thần của Lâm Khả Tâm trở nên tỉnh táo: ” À , bác sĩ có nói với em , chỗ cứng chỉ bị thương ngoài da , mai có thể đem về..”

“Tốt , vậy mai chúng ta đi mang nó về , còn bây giờ. . . .” Tư Đồ Viêm dừng một

chút , sau đó ghé bên tai Lâm Khả tâm , hơi thở phả ra nhất thời làm cho cổ của cô ngứa ngáy

“Thừa dịp Tiểu Bắc Kinh không quấy rầy , chúng ta không phải nên hảo hảo hưởng thụ một đêm sau vài ngày không gặp sao?”

Lâm Khả Tâm biết anh muốn nói gì , mặt không khỏi đỏ bừng , thấy cô không nói lời nào , anh biết cô đồng ý nên anh ôn nhu đem cô vào phòng , mà hai người cứ trầm luân ôn nhu triền miên cả đêm ...

Ngày hôm sau , sáng sớm Tư Đồ Viêm chở Lâm Khả Tâm mang Tiểu Bắc Kinh về

..

Trên đường trở về , Lâm Khả Tâm một bên chơi đùa cùng Tiểu Bắc Kinh , một bên nói: ” Aida , anh có phát hiện , chỗ cứng còn không có tên , mỗi lần muốn gọi rất phiền nha.”

Tư Đồ Viêm quẹo tay lái , ánh mắt nhìn phía trước nói: ” Vậy em muốn gọi nó là gì?”

Lâm Khả Tâm nghĩ nghĩ: ” Vượng Tài cùng Tiểu Bạch rất tục , gọi gì cho tốt đây. .

. . . . A , không bằng kêu Tiểu Bối đi.”

“Tiểu Bối?” Tư Đồ Viêm nhíu mày: ” Em thích xem bóng đá sao?”

Lâm Khả Tâm trừng mắt liếc anh một cái: ” Ai nói chỉ có Bối Khắc Hán Mỗ mới có thể kêu Tiểu bối? Tiểu Bối này của em chính là Tiểu Bảo Bối .. Có phải hay không Tiểu Bối?” Cô một bên hỏi , một bên đóng đũa chú cún cưng , trên mặt nở ra nụ cười hồn nhiên ngây thơ.

Nhưng trong lòng Tư Đồ Viêm đã có câu trả lời: ” Nếu như là Tiểu Bảo Bối thì tại sao em không gọi nó là Tiểu Bảo?”

Thấy anh hỏi trọng điểm , Lâm Khả Tâm cúi đầu , ánh mắt liếc liếc một bên ngưỡng nhìn anh

“Bối vì tên Tiểu Bảo này em đã nghĩ cho người khác từ trước rồi. . . .” Lâm Khả Tâm nói chuyện không đầu không đuôi làm cho Tư Đồ Viêm không khỏi nhíu

mày .

“A? Là ai?”

“Chính là Chính là.” Lâm Khả Tâm ấp a ấp úng , như thế nào cũng không nói thành lời , mà mặt cô đỏ bừng tới mang tai: ” Chính là em dự định sẽ kêu cục cưng của mình là Tiểu Bảo.”

77. Chương 77: Đứa Nhỏ?

Lời nói của Lâm Khả Tâm làm cho Tư Đồ Viêm nhất thời kinh ngạc trừng to hai mắt: "Đứa nhỏ? Em mang thai?"

Tư Đồ Viêm cầm tay Lâm Khả Tâm, bởi vì kích động nên giọng nói cũng lớn hơn hẳn, thấy bộ dạng kích động của anh, trong lòng cô bỗng nghĩ "Tuy rằng bình thường anh đối với cô cũng không được tính là tốt, nhưng anh nhất định sẽ là người ba tốt.."

Bất quá vì vậy mà lời nói tiếp theo của Lâm Khả Tâm thập phần áy náy: "Em chỉ là muốn nghĩ trước thôi, chứ em không có mang thai."

Quả nhiên, nghe được lời giải thích của cô, bộ dạng kích động của Tư Đồ Viêm liền hụt hẫng, nhưng anh vẫn chưa từ bỏ ý định nên tiếp tục hỏi: "Thật sự không có?"

Anh thậm chí hoài nghi vì sợ điều khoản trên hợp đồng nên cô mới cố tình giấu.

Lâm Khả Tâm thật sự lắc đầu: "Hẳn là không có, ít nhất hiện tại em không có cảm giác buồn nôn, em nghe nói mang thai không phải lúc nào cũng muốn ói sao?"

Tư Đồ Viêm thấy Lâm Khả Tâm nói chân thành như vậy, anh biết cô không nói dối...

Cũng đúng, từ lúc hai người phát sinh quan hệ cũng không lâu, cho dù mang thai, cũng phải ba tháng mới thấy, nào có nhanh như vậy?

Nghĩ nghĩ, anh thả lỏng tay ra, thở dài.. Thấy anh hụt hẫng, trong lòng Lâm Khả Tâm một trận áy náy, cô không khỏi lộ ra vẻ mặt có lỗi: "Cái đó, em không nghĩ anh thích đứa nhỏ như vậy, làm cho anh mừng hụt rồi, xin lỗi."

Tư Đồ Viêm khoanh tay: "Không sao, là anh nghĩ nhiều."

Dừng một chút, anh khôi phục lại biểu tình bình thường, cười nói: "Bất quá, Lâm Khả Tâm em cũng thật ra, chẳng những yêu cầu đối với cún con không à ngay tên đứa nhỏ cũng tầm thường như vậy."

"Cái gì? Như thế nào tầm thường?" Lâm Khả Tâm bất mãn nói.

Tư Đồ Viêm trảo mắt nhìn cô một cái: "Em nghĩ lại xem, khi ba mẹ đặt tên cho con mình không phải hết sức phức tạp sao? họ phải suy nghĩ sâu xa mới tìm ra.. Còn em thì sao? Em cứ nhiên kêu con là "Tiểu Bảo", cái tên tầm thường này, em nói xem không phải em không có đầu óc chút nào?"

"Tiểu Bảo" thì có gì không tốt? Rất đáng yêu a! Hơn nữa nói không chừng tên của cún cũng giống vậy, đúng là tên rất phổ biến nhưng có ai gọi vậy đâu?" Lâm Khả Tâm nói xong, vì cao hứng nên miệng cũng chu ra.

78. Chương 78: Chúng Ta Có Cục Cưng Đi?

"Hơn nữa, con là của em, em gọi sao là do em, hừ!"

Nghe được Lâm Khả Tâm nói vậy, Tư Đồ Viêm không vì cô chống đối mà tức giận, ngược lại anh dùng ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve cằm của cô: "Được rồi, em muốn gọi là Tiểu Bảo thì là vậy, bất quá anh phải thanh minh một chút.

."

Giọng nói ngập tràn từ tính của Tư Đồ Viêm làm cho Lâm Khả Tâm không còn tức giận nữa, ngay cả suy nghĩ cũng trở nên mờ ảo: "Cái gì.?"

"Tiểu Bảo không phải chỉ là con em, đó là con của chúng ta." "Con của chúng ta.?"

Nghe Tư Đồ Viêm không nói là con của anh, mà nói là con của hai người, cảm thấy kinh ngạc, chẳng lẽ anh thay đổi chủ ý, đồng ý cùng cô nuôi dưỡng đứa bé? Hay là anh thích cô?

Mang theo nghi ngờ , Lâm Khả Tâm ngẩng đầu , nhìn thẳng vào con người của anh , mà anh thì nở nụ cười vui vẻ để cô không đoán ra nguyên cớ gì , ngón tay anh xẹt qua xương quai xanh của cô , cảm xúc tê dại như có luồng điện xẹt qua cơ thể làm cho cô chấn động.

“Khả Tâm , anh muốn có đứa nhỏ , cục cưng sẽ là của chúng ta được không?” Tư Đồ Viêm nhìn thẳng vào Lâm Khả Tâm , con người đen láy toả ra mị lực làm cho cô bị lôi cuốn vào.

“Uhm.”

Lâm Khả Tâm nhắm mắt lại , cô đón nhận đôi môi của anh đang tiếp xúc lên từng nấc da thịt của mình , mang theo một luồng nóng rực , như vậy trong nháy mắt , những điều khoản trong hợp đồng liền hiện lên , nhưng sau đó sự lo lắng của cô hoà tan theo động tác ôn nhu của anh , chỉ còn lại triển miên

Từ lúc Tiểu Bắc Kinh trở về , Lâm Khả Tâm đối xử với nó rất cẩn thận , cô ăn cơm xong sẽ mang cùn ra ngoài dạo phố hơn nữa thật lâu mới trở về , tuy rằng anh cũng muốn đi theo nhưng gần đây công việc rất nhiều , về nhà còn có vấn đề xử lý huống chi Lâm Khả Tâm có kinh nghiệm trong việc chăm sóc Tiểu Bối , vì không muốn anh chấn động nên hy vọng anh không đi theo , cho nên Tư Đồ Viêm cũng đáp ứng ..

Lúc đầu còn bình thường nhưng sau một thời gian Tư Đồ Viêm bắt đầu hoài nghi.

79. Chương 79: Chính Là Người Quen?

Bất quá chỉ là dạo phố nên mỗi lần đi cũng không quá lâu chứ? Huống chi dù chỉ Tiểu Bối học chút kỹ năng thì ban ngày cũng có thể mà , đâu cần đợi đến ban đêm làm gì?

Hơn nữa , điều kì lạ nhất là mỗi lần Lâm Khả Tâm ra ngoài đều là thời gian cố định Chẳng lẽ cô thừa dịp này sau lưng anh làm chuyện vì?

Vì thế mỗi buổi tối , Tư Đồ Viêm giả vờ hỏi Lâm Khả Tâm: ” Vừa lúc hôm nay anh không có việc gì , anh và em mang Tiểu Bối ra ngoài đi dạo đi?”

“Không , không cần.” Đối với đề nghị bất thành linh của Tư Đồ Viêm , Lâm Khả Tâm vội vàng cự tuyệt: ” Em nói là phải huấn luyện Tiểu Bối , anh không cần xem đâu.”

Bộ dạng kích động của Lâm Khả Tâm càng xác định những gì anh nghĩ là đúng , nhưng anh cũng không vạch trần liền , ngược lại còn nói: ” Được rồi , em đi đi , trở về sớm một chút.”

“Ừ , Tiểu Bối chúng ta đi thôi”

Lâm Khả Tâm ôm Tiểu Bối chạy đi , sau lưng mang theo vài phần sốt ruột , nhìn theo bóng dáng cô , Tư Đồ Viêm nheo mắt lại.

Vội vã xuất môn Hay là cô ấy lén lút gặp ai?

Nghĩ vậy , Tư Đồ Viêm đứng lên , vẻ mặt không vui đi theo Lâm Khả Tâm , lúc anh tò mò chạy đến thì Lâm Khả Tâm đã nhấn chuông nhà của một ai đó ..

Một lát sau , cửa mở ra , đứng ở cửa là người đàn ông tuổi còn trẻ , tuy rằng không đẹp trai nhưng cũng có thể ở nơi sa hoa như vậy thì khẳng định không phải người bình thường .

“Sao bây giờ mới đến? Tôi, Hoà Thiêm đã chờ cô thật lâu.”

Người đàn ông có chút không vui mắng Lâm Khả Tâm , kia nhất định không phải lần đầu tiên gặp mặt , Tư Đồ Viêm âm thầm nắm chặt 2 tay.

Tốt , cứ nhiên dám bên ngoài tìm người đàn ông khác , hoàn hảo lúc này anh không vạch trần nếu không Lâm Khả Tâm sẽ không thừa nhận ,mà bây giờ có muốn làm vậy cũng không được .

Nghĩ vậy , Tư Đồ Viêm không trốn mà đi ra: “Lâm Khả Tâm”

“?!” Âm thanh quen thuộc truyền tới từ sau lưng , Lâm Khả Tâm không có quay

đầu mà sợ đến cứng đờ người.

Người đàn ông kia nhìn thấy Tư Đồ Viêm cũng không khỏi nghi hoặc , chau mày: ” Anh là ai vậy?Người quen sao?”

80. Chương 80: Tình Nhân Hoà Thiêm?

Lâm Khả Tâm hướng tới người đàn ông nở nụ cười :” Ừ , là người quen. . . . quen.” Nói xong , Lâm Khả Tâm nóng nảy quay lại , ánh mắt mang theo chút che lấp: ” Viêm , sao anh đến đây?”

Chỉ thấy anh đang từng bước một đến trước mặt cô: ” Anh tại sao đến đây ư? Nếu anh không đến , thì còn không biết em sau lưng anh làm chuyện như vậy , a.

.”

Ngữ khí của anh lạnh rét , nhưng Lâm Khả Tâm vẫn cảm nhận được vẻ mặt phẫn nộ , thậm chí ngay cả Tiểu Bối cũng đem đầu chôn vùi vào lòng ngực lạnh run của cô .

“Viêm , anh đừng giận Chút nữa em sẽ giải thích ” Lâm Khả Tâm khẩn trương , nói chuyện ấp a ấp úng

Nhưng Tư Đồ Viêm căn bản là không nghe theo , anh hiện tại càng rối rắm vì mối quan hệ của cô và người đàn ông trước mặt , anh nheo mắt , chất vấn nói: ” Người quen? Anh và em chỉ là người quen thôi sao? Vì sao lại không nói rõ quan hệ của chúng ta , nói cho anh ta biết anh là chồng của em? Chẳng lẽ quan hệ của anh và em nói ra mất mặt sao?”

“Không phải Viêm anh đang nói gì vậy?” Lâm Khả Tâm bị anh nghi ngờ , ngượng ngùng cúi đầu lí nhí nói.

A , còn làm bộ sao. trong lòng Tư Đồ Viêm cười lạnh , anh nên sớm biết , cô cũng chỉ là người tùy tiện có thể lên giường với bất kì ai , nhịn không được cô đơn sẽ đi tìm người đàn ông khác , mà anh —— Tư Đồ Viêm lại vì loại phụ nữ này mà đi chạy đôn chạy đáo kiếm một con Tiểu Bắc Kinh , kia thật là quá nực cười !!

Vì quá tức giận , Tư Đồ Viêm không nói gì , lạnh lùng nhìn Lâm Khả Tâm , mà cô

không biết mình đang làm sai đến mức anh biến thành bộ dạng này , nên cũng không biết mở miệng làm sao ..hai người trầm mặc ..

Bỗng nhiên.

“Khụ khụ, xin phép quấy rầy một chút.” Thật không nhịn được , người đàn ông đứng một bên nói.

Nói cái gì mà quấy rầy một chút? Hừ , chính mình còn không tính sổ với anh ta, cứ nhiên dám chạy đến chịu chết?

Tư Đồ Viêm quay đầu , hung hăng liếc nhìn: ” Nói.”

Tuy rằng người đàn ông kia cũng có gặp qua những bộ mặt lớn trong thành phố nhưng khí thế của Tư Đồ Viêm mạnh mẽ phi thường , làm cho hồn của anh ta đã bay hết một nửa.

”Anh , anh đừng hiểu lầm.. tôi không có ý khác ! Tôi chỉ là muốn nói , nếu hai người cãi nhau thì có thể trước đi gặp Hoà Thiêm không? Vì anh ấy đã đợi lâu. . .

. . .Nên” Âm thanh của người đàn ông càng nói càng nhỏ , những lời phía sau cũng không ra khỏi miệng.

81. Chương 81: Thì Ra Là Thế

“Hoà Thiêm?” Tư Đồ Viêm nghi ngờ nhìn người đàn ông trước mặt .

Hay là tình phụ của Lâm Khả Tâm không phải người này , mà là tên gọi Hoà Thiêm ?

“Được rồi , kêu Hoà Thiêm ra đây cho tôi xem.” Tư Đồ Viêm muốn biết tình nhân mà mỗi tối Lâm Khả Tâm gặp là bộ dáng thế nào?

Thấy Tư Đồ Viêm đồng ý , người đàn ông mở cửa , sau đó hô một tiếng: ” Hoà Thiêm , xuất hiện đi.” vì thế một con chó to lớn màu đen chạy ra .

Thấy chú chó bụi trước mặt , Tư Đồ Viêm cảm giác có điểm hỗn loạn .

“Này chính là Hoà Thiêm?”

Nghe thấy có người kêu mình , Hoà Thiêm sủa gâu gâu 2 tiếng trả lời.

Mà người đàn ông vì e ngại Tư Đồ Viêm , nên sau khi kêu Hoà Thiêm ra liền núp sau cửa.

“Hoà Thiêm giao cho các người , tôi đi làm việc đây , cúi chào.” Nói xong , người đàn ông liền đóng cửa lại

Thấy cửa đã đóng , Tư Đồ Viêm trở mắt nhìn Lâm Khả Tâm , sau đó nhìn con chó màu đen: ” Em đây là?”

“Aida , anh thông minh như vậy , em biết sẽ giấu không lâu Được rồi , thành thật thừa nhận với anh, em ở đây thay người dắt chó đi chơi.” Lâm Khả Tâm nói xong , bất đắc dĩ thở dài.

“Thay người dắt chó đi chơi?”

“Đúng” Lâm Khả Tâm gật gật đầu , sau đó lôi kéo dây của chú chó màu đen: ” Chỉ là chủ nhân không có thời gian dắt nó đi dạo nên mượn em làm giùm.”

“Thì ra là như vậy a.” Tư Đồ Viêm nhẹ giọng nói

Nhưng Lâm Khả Tâm nghe được vậy , cô để sát vào người anh , tò mò hỏi: ” Nếu không thì anh nghĩ là gì? Xem anh tức giận như vậy , thì biết anh nghĩ tới đâu rồi.

. À , nhưng tại sao anh lại tức giận dữ vậy?”

Đối với câu hỏi của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm dừng cước bộ , anh thể nào nói cho cô biết anh tức giận vì sau lưng anh cô đi tìm tình nhân? Hay nói cách khác là anh đang ghen? Đây rất mất mặt nha .

Lúc này, Tư Đồ Viêm hồi đáp: ” Anh đương nhiên biết em giữ chó , nhưng em dám giấu anh lâu như vậy , sao anh lại không tức giận?”

“Xí , lòng dạ hẹp hòi.” Lâm Khả Tâm mắng , liếc nhìn anh một cái , sau đó lại đi đến một nhà khác.

“Em muốn làm gì?” Tư Đồ Viêm hỏi lại

“Đương nhiên là giữ chó !” Lâm Khả Tâm một bên nói , một bên thu nhận chú chó khác

82. Chương 82: Chống Đối

Còn không đợi Tư Đồ Viêm kinh ngạc , Lâm Khả Tâm tiếp tục nhận hai chú chó

Đức khác.

Tư Đồ Viêm nhìn nhìn , một nơi đứng giữa bày chó , thân hình của cô càng thêm nhỏ bé , như vậy rất mắc cười .

Bất quá tuy rằng một chút hứng thú với chó anh cũng không có nhưng vì làm vừa lòng Lâm Khả Tâm nên anh mới cùng nhau dắt chó đi dạo xong mới về nhà.

Trở lại phòng , Lâm Khả Tâm để Tiểu Bối xuống đất , chú chó con liền đi đến chậu đồ ăn của mình.

Tư Đồ Viêm đứng phía sau , tháo cà vạt: ” Lâm Khả Tâm , không phải chó của khu này đều là em giữ chứ?”

Lâm Khả Tâm lắc đầu: ” Không có , hiện tại tính luôn Tiểu Bối thì tổng cộng là 8 con , so với tất cả chó trong khu này còn kém xa.”

Cô muốn ôm đầm cả bày chó của khu này , nhưng người ta không đồng ý đó chứ

~Đi qua đi lại , Tư Đồ Viêm bỗng nhớ cái gì: ” Đúng rồi không phải em nói sợ loại chó bị sao? Như thế nào còn gan dạ mà giữ nó?”

Nghe Tư Đồ Viêm hỏi vậy , Lâm Khả Tâm tự hào một chút: ” Đúng vậy , lúc đầu em rất sợ nhưng sau đó em phải tự vượt qua bằng chính thực lực của mình , thấy em lợi hại không?”

Nhìn bộ dáng đắc ý của Lâm Khả Tâm , anh không kìm lòng nở nụ cười , sau đó hướng đến gần cô một chút: ” Ý anh không phải vậy , ý anh hỏi là em nghĩ sao

nếu phải giữ một con chó bị?”

“Nha , này à.” Lâm Khả Tâm dừng một chút sau đó không cam lòng nói: ” Đây em có thấy người khác làm , nên em làm theo , ngay từ đầu em cũng không muốn giữ chó bị , nhưng chỉ có chó bị như vậy mới cần ra ngoài thôi , dù sao khu nhà của anh rất lớn , nếu chó nhỏ thì người ta tự giữ được đâu có cần bỏ tiền mua em đâu.”

Tư Đồ Viêm nghe xong hiểu được , nói một lèo thì ra nguyên nhân vẫn là Lâm Khả Tâm vì tiền mới giữ chó , anh ôm cô vào lòng nói: ” Đừng giữ nữa , nếu như em thiếu tiền , chỉ cần chăm sóc anh là được , sẽ không lo vì không có tiền chi tiêu

, không phải vất vả như thế.”

Chính là điều làm cho anh ngoài ý muốn là , Lâm Khả Tâm cự tuyệt: ” Không cần.” Mà cũng vì cự tuyệt đã làm ột trận gió to kéo đến.

83. Chương 83

Không được , em đã đáp ứng với chủ của những chú chó đó ít nhất phải giúp họ canh chó 2 tháng”

Bởi vì Lâm Khả Tâm chịu khó , giá cả cũng phải chăng nên những người giàu có trong khu nhà Tư Đồ Viêm đều tìm Lâm Khả Tâm giúp họ giữ chó , chính là cô cự tuyệt làm cho Tư Đồ Viêm không vui .

Phải biết rằng , rất có ít người dám bác bỏ yêu cầu của anh , huống chi anh vẫn là vì muốn tốt cho cô nhưng cô cứ nhiên lại không nể mặt anh , chẳng lẽ anh đối với cô tốt quá nên cô lên mặt?

Lâm Khả Tâm ! Anh nhắc lại lần nữa , từ bỏ công việc đó ”

Nhưng Lâm Khả Tâm cũng rất kiên trì: “Tư Đồ Viêm , anh có làm không , em đã nói em không thể bỏ công việc này hơn nữa nó cũng rất quan trọng với em , em không muốn từ bỏ. ”

“Quan trọng?Hả?” Tư Đồ Viêm cười lạnh : ” Nói thanh cao quá làm gì? Nói trắng ra là em muốn tiền đi ! Nếu muốn cứ nói , anh cho em.” Anh nói xong , tùy tiện rút ra vài tờ tiền ném lên .

Tư Đồ Viêm , anh làm gì vậy , cho dù anh có nhiều tiền cũng không thể lãng phí như vậy.” Lâm Khả Tâm nói xong liền cúi người nhặt lên .

Thấy bộ dạng nhặt tiền của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm khinh thường ra mặt.

Quả nhiên lại là người phụ nữ ham tiền tài , vậy mà còn giả bộ thanh cao , thật sự làm cho người ta ghê tởm , nhưng điều điều làm cho Tư Đồ Viêm ngoài ý muốn chính là sau khi Lâm Khả Tâm nhặt lại toàn bộ tiền liền mang đến trước mặt cho anh mà không lấy một xu .

Bất quá anh cũng không nhận: ” Không cần trả lại cho anh , em không phải thích tiền sao? Đây coi như anh cho em.” Tư Đồ Viêm lạnh lùng trào phúng nói

Nghe được ngữ khí châm biếm của anh , Lâm Khả Tâm nắm chặt tay: “Tư Đồ Viêm , anh đừng coi thường người khác ! Đúng , em vì tiền mới đi giữ chó dùm người ta nhưng đó là dựa vào sức lao động của chính mình mà kiếm tiền , em không thẹn với lương tâm ! Mà còn tiền này của anh em không cần ! Bởi vì không phải do em kiếm được em sẽ không bao giờ nhận..”

Biểu tình quật cường của Lâm Khả Tâm làm cho lòng Tư Đồ Viêm như ngọn lửa sắp phun trào , Lâm Khả Tâm này nhiều lần bác bỏ yêu cầu của anh còn không nói , cứ nhiên bây giờ còn dám lên mặt giáo dục dạy đời anh sao? Được , nếu vậy anh không thể không giáo dục lại cô

Chỉ thấy Tư Đồ Viêm nhíu mày: “Ồ, thật không? Nếu là vậy, anh cần phải để em ra sức [lao động một chút mới được?”

Lâm Khả Tâm rõ ràng , cái biểu tình này của anh khẳng định không phải chuyện tốt , cô lui hai bước : ” Anh , anh có ý gì?”

Tư Đồ Viêm nở nụ cười tà mị: ” Không có gì , chẳng qua nghe em nói nếu như không phải tiền cho chính em lao động thì em sẽ không cần , nên anh giúp em lao động một chút , sau đó chắc em sẽ nhận tiền của anh.” Nói xong , còn không đợi Lâm Khả Tâm phản ứng chuyện gì xảy ra , Tư Đồ Viêm bỏ nhào đến , đặt cô ở trên sofa.

“Đau quá , Tư Đồ Viêm anh làm gì vậy?!”

“Làm gì vậy? đương nhiên là lao động chuyện vợ chồng rồi.”

Lại một lần nữa , anh bá đạo muốn cô , hơn nữa lại là trên sofa , động tác cường ngạnh làm cho cô không thoải mái , huống chi nghĩ đến lời nói ban nãy của anh , trong lòng của Lâm Khả Tâm không khỏi đau xót.

Để cô lao động như vậy đổi lấy tiền , anh xem cô là gì ?!? Đây rõ ràng là làm nhục cô , nhưng vì khí lực quá nhỏ nên vô luận chống lại thế nào cũng không thể đẩy anh ra , chỉ có thể tùy ý để anh phát tiết mà thôi.

Cứ như vậy , thân thể cùng tâm hồn bị tra tấn , cho đến khi nước mắt khô lại , Tư Đồ Viêm mới thoả mãn .

Anh đứng dậy , không thèm nhìn cô , thẳng bước vào phòng tắm , mà Tiểu Bối không biết lúc nào đến bên cạnh Lâm Khả Tâm , nó liếm liếm ngón tay của cô , nhưng một chút đáp lại Lâm Khả Tâm cũng không có , bây giờ cô cứ như người có thể xác nhưng không có linh hồn .

Không , mà không nên nói không có linh hồn , mà là thể xác phản đối tình cảm , làm cho cô không biết biến thành dạng gì?!

Khổ sở , uỷ khuất , xấu hổ , nhục nhã Mỗi lần Tư Đồ Viêm phát tiết xong là cô thấy bản thân thật dơ bẩn , thật đê tiện , thật hèn mọn .

Tiếng nước chảy trong phòng tắm vang lên ,lúc này nước mắt của Lâm Khả Tâm cũng vậy mà rơi xuống .

Tại sao , tại sao biết không hay ho rồi mà còn gặp phải chuyện này? Tại sao không ai cứu vớt cô? Tại sao?

Tuy rằng trong lòng tự hỏi nhưng Lâm Khả Tâm hiểu được tất cả là vì cô gặp Tư Đồ Viêm , nếu lúc ấy chính mình bị người đàn ông đáng khinh đem đi cho dù kết quả có tệ thì cũng không khổ thế này.

Lâm Khả Tâm cùng Tư Đồ Viêm ở chung , cô mới càng lúc càng phát hiện anh chẳng những là ác ma mà còn là ác ma bậc cao , có thể nói anh giống Ma Vương , hắc ám , nguy hiểm , giống như chỉ một động tác là tàn phá tất cả mọi thứ

Mà cô cũng thập phần hiểu rõ chính mình bị động hút vào , chạy sẽ không bao giờ thoát

Buổi tối , Lâm Khả Tâm không có quay về phòng ngủ mà Tư Đồ Viêm cũng không có để ý tới , hôm sau lúc anh rời giường chỉ thấy bên cạnh trống trơn nhưng có chút không quen .

Anh mặc quần áo vào bước ra ngoài , chỉ thấy Lâm Khả Tâm không nhúc nhích ở

sofa , trên mặt lộ ra sự mệt mỏi , chắc là cả đêm không ngủ .

Thấy Tư Đồ Viêm đi ra , Lâm Khả Tâm không động , ánh mắt tiếp tục nhìn phía trước: ” Mặc kệ anh có đồng ý hay không , em vẫn là kiên trì quyết định của mình.”

Nghe cô nói thế , anh nhíu mày: “Em nói gì?”

84. Chương 84

“Em nói em vẫn sẽ giữ chó , cho đến khi ước định này kết thúc.”

Tuy rằng ngữ khí của Lâm Khả Tâm rất bình thản nhưng trời mới biết thiếu chút nữa tất cả dũng khí của cô trở thành vô dụng , bằng không cô cũng sẽ không dám nhìn Tư Đồ Viêm .

“Lâm Khả Tâm, em cứ nhiên dám chống đối tôi?” Tư Đồ Viêm tưởng sự giáo huấn hôm qua sẽ làm cho Lâm Khả Tâm từ bỏ chuyện này nhưng ai ngờ cô ngang bướng đến thế?

Anh nhìn sắp tiền trên bàn , không hề có dấu vết động qua , thấy anh không nói gì

, Lâm Khả Tâm bổ sung thêm: “Em đã quyết định rồi , cho dù anh có tiếp tục giáo huấn em thế nào em cũng sẽ không thoả hiệp đâu , dù cho ngủ ở sofa một tuần cũng không thành vấn đề.”

Thái độ của Lâm Khả Tâm làm cho Tư Đồ Viêm cảm thấy tức giận , cô nghĩ cô là ai? Nói trắng ra không bằng nô lệ trong nhà này , vậy mà dám dựa vào cái gì để dùng kiểu nói chuyện này nói với anh?

Tư Đồ Viêm hừ lạnh một tiếng: ” Lâm Khả Tâm , đừng tưởng em dùng biện pháp này áp chế tôi mà tôi sẽ vì thương em mà thoả hiệp , được em thích ngủ ở sofa , vậy ngủ đi ! Hơn nữa , tôi không đưa nệm , đưa chăn cho em , tôi xem lúc đó em còn quật cường hay không!”

Nhưng Lâm Khả Tâm không vì vậy mà sợ hãi , cô quay đầu , bình tĩnh nhìn anh: ” Ngủ thì ngủ.”

Ai sợ ai a?! Dù sao chuyện cũng đã đến nước này , cô nói gì cũng không thể để

cho bản thân mình trở nên hạ tiện tiếp nữa !

Bị Lâm Khả Tâm lần nữa chống đối , Tư Đồ Viêm tức giận không thôi: “Em! Lâm Khả Tâm , em thật giỏi ” Anh vừa nói vừa đi đến sofa hung hăng đẩy cô xuống , lực lớn làm cho cô không thể đứng dậy .

Cảm nhận được anh tức giận , Lâm Khả Tâm trong lòng sợ phát khiếp. Khuôn mặt bình tĩnh , Tư Đồ Viêm từng bước từng bước đi đến , mỗi một bước đều làm cho cô như đang lên dây cót.

“Anh , anh muốn làm gì?!”

“Như thế nào , em sợ sao? Cái gan dạ làm trái ý tôi lúc nãy chạy đi đâu rồi?” Tư Đồ Viêm lạnh lùng dừng cước bộ , lạnh lùng trào phúng nói .

Bị anh nhắc cho tỉnh , Lâm Khả Tâm ngồi thẳng dậy: ” ai sợ anh?”

Được rồi , thật ra cô có nhiều điểm sợ đi? Nhưng là .. “Vô luận thế nào , em vẫn sẽ giữ chó dùm người ta.”

Bị nhiều lần cự tuyệt , Tư Đồ Viêm đã không thích , hướng chỉ đối phương lại là Lâm Khả Tâm —— một người luôn chịu đựng nhẫn nhục? Điều này làm cho anh thế nào mà chấp nhận được?

Chết tiệt , Tư Đồ Viêm hoàn toàn phát hỏa: ” Lâm Khả Tâm , có gan lập lại tôi nghe lần nữa.”

“Nói thì nói.” Lâm Khả Tâm cố lấy dũng khí , nhìn thẳng vào Tư Đồ Viêm: ” Tóm

lại mặc kệ anh có đồng ý hay không , em sẽ tiếp tục giữ chó.” “Vô Liêm Sĩ.” Nói xong , Tư Đồ Viêm giơ tay lên ...

Nhưng giây tiếp theo , đột nhiên ” Đing đing đing. ” Tiếng di động bên trong túi quần truyền đến , anh sững sốt , vốn định mặc kệ nhưng tiếng chuông một lúc càng dồn dập nhưng là báo cho anh có chuyện gấp.

Cuối cùng , không còn cách nào khác, Tư Đồ Viêm rút tay lại lấy điện thoại ra , lúc ấy nghe anh không quên liếc nhìn Lâm Khả Tâm một cái .

“Đại Vĩ , có gì gấp sao?” Tư Đồ Viêm ngữ khí bị phá ngang nên không vui.

Đại Vĩ này hy vọng tốt nhất có việc gấp bằng không thì không biết hậu quả sẽ ra sao , Đại Vĩ cũng không dám trì hoãn , vội vàng lo lắng nói: ” Tổng Tài có chuyện không tốt rồi ! Ở khu C có chút vấn đề , Giáp Phương không biết vì sao lại thay đổi , nguyên bản nói cung cấp cho chúng ta hạng mục nhưng bây giờ thì đổi ý.”

Tư Đồ Viêm nghe vậy , nhíu mày , vấn đề Đại Vĩ nói thật khó giải quyết , lúc ấy bởi vì nhìn hạng mục đó có thể mang đến lợi nhuận nên Tư Đồ Viêm nhập số lượng lớn , không tiếc hết thảy , chính là ai ngờ Giáp Phương lại đổi ý? Nếu vấn đề này không xử lý được , công ty của anh lỗ rất nhiều , anh hiểu được , khẳng định có người âm thầm động tay động chân , bằng không Giáp Phương sẽ không tự nhiên mà thay đổi , hơn nữa trong lòng anh cũng biết được là công ty nào.

Xem ra lúc trước chuyện tình cổ phiếu của Xí Nghiệp Tần Thị là quá nóng vội , đối phương cứ nhiên dùng biện pháp này để hại anh A , Tần Hữu Minh rốt cuộc vẫn là Chó cùng rứt giậu .

“Được , tôi biết rồi , bây giờ lập tức chuẩn bị vé máy bay đi thành phố C cho tôi , tôi sẽ trực tiếp đến sân bay”.

“Được , Tổng Tài.”

Nói xong , Đại Vĩ cúp điện thoại , đi đặt vé máy bay thượng hạng cho Tư Đồ Viêm

, mà còn lại Tư Đồ Viêm không hề nghĩ ngợi lập tức bước ra ngoài cửa , bởi vì tất cả xảy ra quá đột ngột nên sau khi anh đi một lát rồi Lâm Khả Tâm mới kịp phản

ứng xảy ra chuyện gì .

Trời à , vừa rồi anh tức giận như vậy cô cứ tưởng lần này cô đã chết chắc rồi ! May mắn nhờ có cuộc điện thoại anh mới trực tiếp rời khỏi nhà mà thật sự cứu chính cô ~ Nghĩ đến chính mình đào thoát khỏi ma chướng của Tư Đồ Viêm , Lâm Khả Tâm nhất thời trầm tĩnh lại , xụi lơ ngã xuống sofa.

Trong quá trình cãi nhau với Tư Đồ Viêm lúc nãy , Lâm Khả Tâm vẫn căng thẳng

, khẩn trương cùng sợ hãi cơ hồ dùng hết sức mà nói , bây giờ cô thở phào nhẹ nhõm liền bắt đầu miên man suy nghĩ , vừa rồi biểu tình của anh nghiêm túc như vậy , đi lại gấp xem ra cuộc điện thoại là có chuyện rất gấp rồi? không biết có phải công ty của bọn họ đã xảy ra chuyện gì hay không?

Nghĩ vậy , Lâm Khả Tâm không khỏi lo lắng , nhưng lúc ý thức được cô liền lắc đầu , không đúng không đúng , chính mình tại sao phải lo lắng cho tên bá đạo đáng ghét này? Cái loại thứ người như vậy , chính cô mới không cần quan !

Nhưng vừa nghĩ xong , Lâm Khả Tâm liền thở dài . Aida , sự tình phiền toái như vậy , không biết anh sẽ đi công tác bao lâu nữa

Tuy rằng trong lúc cãi nhau với anh , cô thật hy vọng anh tốt nhất nên nhanh mà biến khỏi trước mặt mình và không bao giờ xuất hiện lại nữa nhưng lúc anh đã đi rồi nhìn căn nhà trống không , Lâm Khả Tâm không khỏi có chút luyến tiếc ..

Thật lạ , làm sao vậy? Từ lúc anh rời khỏi nhà đến giờ , cô thể mà cứ ngồi ngáy

đơ ngáy ngốc ở đây mà lo lắng , đều là nghĩ đến cái tên kia ! Chẳng lẽ là.

.Không , không thể nào!

Lâm Khả Tâm điên cuồng lắc đầu , Tư Đồ Viêm là tên bá đạo anh còn khi dễ cô , nhất là chuyện đêm qua đến giờ cô vẫn còn cảm thấy bị sỉ nhục , chính cô cũng không phải chịu ngược cuồng , như thế nào có thể thích tên biến thái như anh?! Không , không có khả năng!!

Đúng rồi , chắc chắn bởi vì lúc nào anh cũng là người thích gây sự nên cô không ngừng nghĩ về anh , không được phải thay đổi suy nghĩ , không được nhớ anh nữa !

Quả nhiên , rốt cuộc bóng dáng của anh cũng biến mất trong đầu Lâm Khả Tâm , nhưng có một người khác càng làm cho cô đau đầu hơn, thậm chí vết thương

trên trán và vết thương ở miệng cũng ần ần đau ...

Đúng vậy , người đó chính là Tần ——Hiếu ——Linh !

Lâm Khả Tâm há to miệng , trời àh , Tư Đồ Viêm lại không có ở nhà , cô ta sẽ không đến đây gây sự chứ? Thảm , nếu lần này cô ta chạy đến đây khóc lóc om sòm thì Tiểu Bối và cô cũng sẽ không hay ho ..

Ai cha , nếu Tư Đồ Viêm ở nhà thì tốt rồi .. A? từ từ , như thế nào nghĩ một vòng cô lại nghĩ về anh? ...

Lâm Khả Tâm ôm lấy đầu , vò vò tóc

Mấy ngày sau đó Tư Đồ Viêm cũng không có trở về , bất quá Tần Hiếu Linh cũng không có tới gây sự , hơn nữa Lâm Khả Tâm vẫn có thể giữ chó mà không cần Tư Đồ Viêm nổi giận ..

Nhưng có điều làm cho Lâm Khả Tâm ngoài ý muốn là , một tuần lễ rồi mà Tư Đồ Viêm cũng không có trở về , cô nhịn không được điều ra số điện thoại của anh

, nhưng ngay lúc ấn gọi cô lại do dự , cô dừng trong chốc lát cuối cùng nhấn gọi cho Đại Vĩ.

85. Chương 85

“Alo , là Đại Vĩ sao?”

“Đúng , là tôi , Lâm Tiểu Thư có chuyện gì dặn dò?” Đại Vĩ cung kính hồi đáp

“Không thể nói là phân phó , tôi chỉ muốn hỏi anh một chút Tổng Tài của anh đi công tác bao lâu , khi nào thì trở về?” Lâm Khả Tâm cố ý dùng ngữ khí như là không để ý hỏi , nhưng Đại Vĩ có thể nhận ra ngữ khí của cô rất khẩn trương , không chỉ như thế , Đại Vĩ còn đoán được tại sao cô lại như vậy , vì thế anh nhịn không được bật cười: ” Lâm Tiểu Thư , cô đừng lo lắng , gần đây có nhiều việc nên Tổng Tài còn chưa về , bất quá vừa rồi Tổng Tài có kêu tôi đặt vé máy bay chiều nay , phỏng chừng 8g sẽ về đến nhà.”

Bị Đại Vĩ nhìn thấu trong lòng cô khẩn trương , Lâm Khả Tâm liền giấu đầu hở

đuôi phủ định nói: ” Ô, tôi đâu có lo lắng cho anh ấy? Tôi cũng chỉ tùy tiện hỏi thôi.”

“Vâng ! Tôi hiểu , tôi hiểu Lâm Tiểu Thư.” Tuy rằng ngoài miệng Đại Vĩ nói vậy nhưng ngữ khí nhịn cười vẫn làm cho Lâm Khả Tâm ngượng ngùng .

“Đại Vĩ , cảm ơn đã nói cho tôi biết , tạm biệt.” “Vâng ! Tạm biệt Lâm Tiểu Thư.”

Cúp điện thoại , Lâm Khả Tâm vỗ vỗ ngực , cô vẫn cảm thấy Đại Vĩ đã hiểu được cái gì đó , đúng là không hổ danh thư kí của Tư Đồ Viêm , thật lợi hại a.

Bất quá nghĩ chỉ là nghĩ , Lâm Khả Tâm vẫn không quên chính sự , đêm nay anh sẽ về , nên cô vội vàng lo lắng chạy vào phòng bếp , thậm chí Tiểu Bối tìm cô làm nũng cô cũng không để ý đến.

“Tiểu Bối ngoan , chờ một chút mẹ làm xong cơm sẽ chơi cùng với con”.

Như là hiểu ý của Lâm Khả Tâm , Tiểu Bối ngoan ngoãn ra một góc , đuổi theo cái đồ chơi của chính mình , rốt cuộc đồ ăn cũng làm xong , dọn tất cả lên bàn , cô cũng có thể nghỉ ngơi một chút.

“Hô. Rốt cục cũng hoàn thành trước khi Tư Đồ Viêm trở về.” Lâm Khả Tâm thở phào nhẹ nhõm , tuy rằng tay nghề của cô không tồi nhưng cô chưa bao giờ làm nhiều đồ ăn như vậy , thật sự là mệt chết !

Lâm Khả Tâm lau mồ hôi trên trán , cô xem trên bàn toàn món ngon , trong lòng không khỏi tự hào , ha ha , cô thật là thiên tài , không biết anh quay về thấy nhiều đồ ăn như vậy thì biểu tình sẽ ra sao?

Nghĩ đến tình cảnh đó , Lâm Khả Tâm dựa vào bàn cười hắc hắc , kế tiếp sẽ chờ diễn viên trở lại ~ Đáng tiếc , nụ cười trên khuôn mặt của cô duy trì không được bao lâu.

Đồng hồ trên tường bây giờ đã qua 8g , mà anh vẫn không trở về như lời Đại Vĩ nói .. Rốt cục anh sẽ về hay lại chạy đi đâu? Hay là tin tức của Đại Vĩ nói cho cô sai? Không được , cô phải xác nhận lại ..

Ngay sau đó , Lâm Khả Tâm gọi cho Đại Vĩ nhưng điện thoại đã tắt , nghe di động truyền đến giọng nữ nên Lâm Khả Tâm bỏ điện thoại xuống ..

Đại Vĩ đã tắt điện thoại , làm sao bây giờ? Cô còn muốn chờ đợi sao? Lâm Khả Tâm cau mày nhìn những món ăn trên bàn , lại nhìn ra cửa , sau đó khẽ cắn môi ở trong lòng hạ quyết tâm , mặc kệ cô sẽ ngồi ở đây đợi cho đến khi anh quay về mới thôi .

Lâm Khả Tâm nghĩ Đại Vĩ là thư ký mà Tư Đồ Viêm đã chọn thì chắc chắn không thể cho sai tin tức , nói không chừng chỉ là giờ bay trễ hơn một chút thôi .. Chính là không ngờ ,, cô ngồi đợi suốt cả buổi tối

Sáng sớm hôm sau , Tư Đồ Viêm lái xe về nhà , bởi vì còn sớm nên anh đoán là Lâm Khả Tâm vẫn còn ngủ , vì không muốn đánh thức cô nên anh không gõ cửa mà trực tiếp lấy chìa khoá đi vào , nhưng điều ngoài ý muốn là cửa không có khoá

, anh nhíu mày . Lâm Khả Tâm cũng không phải người qua loa cứ nhiên hôm nay lại quên khoá? Nếu không phải anh mà là người xấu thì làm sao? Chờ thêm cơ hội đi vào gặp cô , anh nhất định sẽ hảo hảo nói với cô , một bên anh nghĩ , một bên anh đẩy cửa ra , vừa bước vào anh liền nghe giọng của Lâm Khả Tâm: ” Ai ? Có phải Viêm đã trở lại không?”

Cùng với tiếng dép lê lép xẹp trên mặt đất , Lâm Khả Tâm chạy tới trước mặt Tư Đồ Viêm , sau đó kích động nhìn anh: ” A Rốt cục anh cũng về ! Đại Vĩ nói tối hôm qua anh sẽ về nhưng không có thấy anh đâu , em còn nghĩ máy bay đã xảy ra chuyện , thật lo lắng chết thôi.”

Nhìn thấy bộ dạng này của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm có chút hoảng hốt: ” Tối hôm qua đúng là anh có về nhưng vì có chuyện phải xử lý.”

“Công việc?” Lâm Khả Tâm nghĩ nghĩ: ” A em biết rồi , chắc cuộc điện thoại đó là chuyện khẩn cấp?”

“Gần giống vậy.”

Thật ra Tư Đồ Viêm không muốn nói cho Lâm Khả Tâm biết chính mình chỉ dùng 3 ngày là liền biến nguy thành an , an toàn kí hiệp ước , mà thời gian còn lại là anh điều tra ai đã đâm sau lưng anh , kết quả không sai , chính là Tần Hữu Minh đã hối lộ quản lý của Giáp Phương , hơn nữa còn nói nhiều điều bất lợi cho anh nên hậu quả mới thành như vậy.

Nếu như đã biết là xí Nghiệp Tần Thị thì liền bắt đầu vào kế hoạch trả thù , dù sao anh cũng không phải người lấy ơn báo oán nhưng trong thế giới của anh , dám tính kế hại anh thì chỉ có một con đường là chết !

Vì thế , anh âm thầm trở về công ty , hơn nữa suốt đêm thầm kín lên kế hoạch , vì muốn không để bị bại lộ nên anh yêu cầu mọi người tắt máy di động , nên lúc Lâm Khả Tâm gọi cho Đại Vĩ thì điện thoại cũng tắt ..

Tư Đồ Viêm không muốn đem chuyện anh bị người khác hại nói ra nên anh đánh trống lảng: ” Không có , nhưng sao em lại từ phòng bếp chạy ra?. Hay là cả đêm rồi em không ngủ?”

Lâm Khả Tâm gật gật đầu.

“Đúng vậy , em đã đợi anh cả buổi tối a.”

Tuy rằng nén giận nhưng trong ánh mắt của Lâm Khả Tâm một chút sinh khí cũng không có .

“chờ anh.?” Tư Đồ Viêm nghi hoặc nhìn nhìn: ” Làm gì?”

Lâm Khả Tâm nghịch ngợm lè lưỡi: ” Này thôi. Đi cùng em anh sẽ biết.”

Nói xong , Tư Đồ Viêm cầm tay Tư Đồ Viêm chạy đến nhà ăn ” Đát đát đát đát” cô chạy đến bàn ăn ,cánh tay như mời: ” Kính hỉ chưa?”

Lướt qua người Lâm Khả Tâm , ánh mắt Tư Đồ Viêm dừng lại trên bàn , sau đó một bàn đầy đồ ăn mỹ vị đập vào mắt anh: ” Đây là.?”

“Đây là tất cả tối hôm qua em làm cho anh , thế nào , lợi hại không?” Lâm Khả Tâm đắc ý nói

Tư Đồ Viêm trố mắt: ” Tại sao lại làm nhiều đồ ăn như vậy? Hơn nữa em vẫn chưa động qua?”

Xem ra chẳng những cô đợi anh cả đêm mà cũng vì vậy ngay cả cơm cũng không ăn .

“Này thôi.” Lâm Khả Tâm nở nụ cười , sau đó túm anh đặt xuống ghế: ” Một lát nữa anh sẽ biết.”

Nói xong , Lâm Khả Tâm chậm chạp rời khỏi phòng bếp , đến khi cô quay lại trên tay có một cái hộp được gói rất tỉ mỉ: “Sinh nhật vui vẻ”.

Lâm Khả Tâm lớn tiếng chúc mừng Tư Đồ Viêm .

“Sinh nhật.?” Được cô nhắc tới , anh mới nhớ đến sinh nhật mình.

“Em thế nào biết ngày sinh của anh?” Anh nhớ rõ anh không có nói cho cô biết.

Lâm Khả Tâm đem hộp quà đặt lên bàn , bắt đầu nói: ” Là em chủ động hỏi Đại Vĩ ! Làm ơn , em biết Tổng Tài Đại Nhân anh rất bận nhưng làm sao ngay cả sinh nhật của mình anh cũng quên vậy?” Cô nói xong , trừng mắt liếc anh một cái.

“Cũng không phải là quên , nhưng từ nhỏ anh đã không có người tổ chức sinh nhật với mình nên riết cũng thành thói quen.” Lúc nói câu này , biểu hiện của Tư Đồ Viêm cực kì bình thản nhưng điều đó làm cho Lâm Khả Tâm có chút đau lòng.

Từ lúc còn rất nhỏ? Chẳng lẽ thời thơ ấu của anh cũng như cô? Không hạnh phúc? Khó trách vì sao lần đó cô nhắc đến ba mẹ anh , anh lại không vui như vậy , chắc là trong lòng có bóng ma đè đi?

Bất quá sinh nhật không nên nghĩ đến chuyện không vui , vì vậy Lâm Khả Tâm liền đổi đề tài: ” Không nói chuyện không vui nữa , mau mau anh mở quà ra đi xem có thích không?”

Lâm Khả Tâm vừa nói vừa chờ mong đem hộp quà đến trước mặt anh , Tư Đồ

Viêm mở hộp ra là một cái đồng hồ cao quý trước mặt .

”Thích không? Khi em xem cái này đầu tiên em liền nghĩ đến anh , hơn nữa bình thường công việc anh nhiều như vậy , em nghĩ mua cho anh cái này sẽ thực dụng

.. Mau , anh mang vào xem.”

Lâm Khả Tâm lấy đồng hồ mang vào cổ tay cho Tư Đồ Viêm , quả thực mặc kệ thế nào nhưng cỡ size giống như là đặc theo kích thước của anh mà làm ..

Nhưng nhìn đồng hồ này , chẳng những Tư Đồ Viêm không lộ ra vẻ vui sướng , ngược lại còn cau mày ” Cái này cũng không rẻ , em lấy đâu ra tiền vậy?” Anh nhớ rõ tiền anh đưa cho cô , cô không có nhận , như vậy nói cách khác.

Lâm Khả Tâm cười cười , nhún nhún vai: ” Là em làm việc mà có cũng chính là giữ chó.”

Vì sợ anh sẽ trách cô không nghe theo lời anh , nên cô liền bổ sung: ” Thật ra em cũng không có lừa anh , em thật sự có cố dạy cho Tiểu Bối đứng lên phát tay chúc mừng , nhưng Tiểu Bối không có học.”

Còn tưởng rằng Lâm Khả Tâm khen mình , Tiểu Bối một bên ” Gâu” , mà cô cũng nhìn về phía Tư Đồ Viêm , nhưng anh cũng không nói gì ...

“Nếu không phải chính mình kiếm tiền ra sẽ không có ý nghĩa” ——Cuối cùng Tư Đồ Viêm cũng hiểu tại sao cô cố chấp tự kiếm tiền.

Nghĩ đến vì quà sinh nhật ình, thậm chí không tiếc chính mình bị áp lực trừng phạt mà còn đi giữ mấy con chó lớn bản chất cô đã sợ , nhưng anh hiểu lầm cô , thậm chí còn làm nhục cô , Tư Đồ Viêm không khỏi ân hận , anh không biết làm thế nào để biểu đạt sự cảm động trong lòng , cũng trầm trọng áy náy .

Anh vươn tay vén vén mái tóc đen mềm của Lâm Khả Tâm , nhẹ nhàng xoa xoa mặt cô

“Tại sao. Em lại đối xử tốt với anh như vậy?” Anh không xứng đáng , không phải sao?

Câu hỏi của Tư Đồ Viêm làm cho Lâm Khả Tâm ngây người , đúng vậy , lúc trước cô chỉ lo chuẩn bị sinh nhật cho anh , hoàn toàn không có nghĩ gì nhiều , bây giờ anh hỏi , cô cũng mới bắt đầu hỏi bản thân mình nguyên nhân vì sao .

Lâm Khả Tâm nhìn Tiểu Bối: ” Bởi vì anh giúp em thực hiện giấc mơ mà em cứ tưởng không bao giờ em có thể , đem Tiểu Bối tặng cho em , nên em muốn cảm ơn và báo đáp anh chút gì đó , em biết được sinh nhật anh sắp đến nên em trộm giữ chó dùm người khác , em muốn cho anh bất ngờ.” Dừng một chút , Lâm Khả Tâm quay đầu tức giận nhìn anh: . “Nhưng mà. Người ta cứ nhiên không nhìn được lòng tốt của em , tức giận thiếu chút nữa bầm nát em ra rồi”

Tuy ngoài miệng nói vậy , nhưng dù sao đã là chuyện trong quá khứ , cô sớm đã quên hết , chỉ là muốn đùa với anh một chút , nhưng nghe cô nói vậy , Tư Đồ Viêm càng thêm áy náy cùng tự trách .

“Thực xin lỗi.” Tư Đồ Viêm nói ra lời xin lỗi , Lâm Khả Tâm còn tưởng mình

đang nghe lầm. “Anh nói gì?”

“Thực Xin Lỗi.” Tư Đồ Viêm gằn từng chữ.

Rốt cục , Lâm Khả Tâm cũng khẳng định mình không có nghe sai , nhưng vẫn không thể tin được , người cao ngạo không coi ai ra gì như Tư Đồ Viêm mà để anh nói xin lỗi người khác là chuyện không có khả năng , huống gì còn lặp lại 2 lần?

Lâm Khả Tâm nhất thời có cảm giác vừa mừng vừa lo , mà lúc cô lấy lại tin thần thì Tư Đồ Viêm đã cầm đũa , gấp một khối thịt bò to .

“Từ từ , đồ ăn đã một đêm rồi , để em đi hâm nóng lại.” Nói xong , Lâm Khả Tâm định đứng dậy nhưng bị Tư Đồ Viêm kéo lại , anh bỏ thịt vào trong miệng , rồi gấp rau , vừa ăn vừa nói: ” Không cần , ăn ngon lắm.”

Vì chứng minh lời nói mình là thật , Tư Đồ Viêm múc một muỗng cơm to bỏ vào miệng , Lâm Khả Tâm biết thật ra anh đau lòng vì cả đêm cô không ngủ , không muốn cô thêm phiền nên mới nói vậy , nhưng cô cũng không miễn cưỡng anh , ngồi lại vào ghế , nhìn bộ dáng ăn ngon ăn nghiền của anh , hưởng thụ sự quan tâm nho nhỏ ...

Thật ra , cũng có lúc anh ôn nhu

Tư Đồ Viêm ăn nhưng cũng không có quên: ” Khả Tâm , em đừng chỉ nằm đó nhìn nữa, tối hôm qua em không ăn gì rồi , bây giờ ăn nhiều một chút đi.”

Anh gấp một khối thịt to , định sẽ bỏ vào chén cho Lâm Khả Tâm nhưng điều ngoài ý muốn là cô đã nằm sấp và tiến vào giấc mộng đẹp , nụ cười thỏa mãn còn vượn lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn , làm cho Tư Đồ Viêm không quấy rầy cô nữa

..

Quên đi , tối hôm qua cô đã không ngủ , nhất định sẽ rất mệt bây giờ để cho cô ngủ ngon một chút ..

Tư Đồ Viêm đứng dậy ôm lấy Lâm Khả Tâm , đem cô quay về phòng ngủ , cẩn thận đặt cô lên giường , đắp chăn cho cô , sau đó mới trở lại bàn ăn , có lẽ mang theo cảm động , nên tuy rằng đồ ăn đã lạnh nhưng anh vẫn ăn ngon lành , anh bỗng có một ý định trong đầu , nếu vậy như vậy mãi mãi sẽ tốt biết mấy . .

86. Chương 87

Có lẽ vì thật sự rất mệt nên Lâm Khả Tâm ngủ đến mãi sáng hôm sau mới dậy , nhưng Tư Đồ Viêm cũng không có nằm cạnh cô , cô hồi tưởng một chút , hôm qua cô ngắm anh ăn cơm , sau đó thì không còn ấn tượng nữa .

Ách , không nghĩ cô cứ nhiên lại ngủ ở trên bàn ăn? như vậy là anh ôm cô về phòng ngủ sao?

Nhưng còn chưa nghĩ được nhiều thì bụng cô đã đánh trống in ỏi , cô vuốt ve bụng mình một chút , từ tối kia đến giờ cô chẳng ăn gì rồi ... này khó trách trong mơ cô lại thấy mình được ăn bánh ngọt ...

Lâm Khả Tâm đứng dậy , chuẩn bị đến phòng bếp để tìm gì đó ăn nhưng lúc cô bước qua phòng khác , cô ngoài ý muốn nhìn thấy anh ngủ ở trên sofa , cô đẩy đẩy anh một chút: “Ồ sofa ngủ không thoải mái đâu , anh quay về phòng ngủ đi.”

Nhưng Tư Đồ Viêm đã thức , anh cũng không tính sẽ ngủ tiếp: ” Không cần , anh ngủ vậy là đủ rồi”

“Vì sao hôm qua sao anh không quay về phòng ngủ? Anh là nhân vật chính trong ngày sinh nhật , sao lại ngược đãi chính mình?”

Đối với cô chính là tràn đầy nhận thức .

“Anh thấy em ngủ , sợ quấy rầy em.” Vì không muốn Lâm Khả Tâm áy náy , Tư Đồ Viêm bổ sung thêm: ” Không có việc gì , ngủ ở sofa cũng có cảm giác mới mẻ thú vị”

Nguyên lai là anh sợ quấy rầy cô a.

Lâm Khả Tâm có cảm giác trong lòng thật ấm áp , cảm động ..

Bỗng nhiên , Tư Đồ Viêm nhớ tới cái gì: ” Đúng rồi , em mệt thì dậy sớm làm gì?”

Còn chưa đợi cô trả lời thì cái bụng đánh ầm ỉ liền lên tiếng trước , cô ngượng ngùng cúi đầu ,nhưng Tư Đồ Viêm liền bật cười , anh nắm chặt vai cô: “Cũng đúng , em chưa ăn gì rồi , đi , ra ngoài anh chở em đi ăn , em muốn ăn gì?”

Lâm Khả Tâm không chút nghĩ ngợi ” Ba Locker , bánh ngọt phô mai .”

Vừa rồi trong giấc mơ cô còn được ăn bánh đó , lúc này , Tư Đồ Viêm chở Lâm Khả Tâm đến Ba Locker ăn bánh , ăn xong liền mang cô đến khu trung tâm mua sắm mua quần áo .

Cơ hồ chỉ cần Lâm Khả Tâm bước vào cửa hàng nào thì Tư Đồ Viêm đều kêu nhân viên mang đồ hàng hiệu ra cho cô , hại cô không dám nhìn về phía trước vì sợ anh tiêu nhiều tiền vì cô .

Nhìn ra được Lâm Khả Tâm nghĩ gì , Tư Đồ Viêm khuyên nhủ: ” Nếu em thích gì cứ mua , không cần sợ tốn tiền của anh.”

Lâm Khả Tâm nghe vậy , lắc lắc đầu: “anh mua cho em nhiều lắm rồi , hơn nữa tại sao anh mua quần áo cho em vậy?”

“Không phải đột nhiên mà mua” Tư Đồ Viêm giải thích nói ” Lúc trước , Tần Hiểu Linh chê bai quần áo của em thì anh đã muốn dẫn em đi mua rồi , nhưng anh không rảnh nên đến bây giờ mới có thể.”

Không nghĩ tới anh vì lời chê bai của Tần Hiểu Linh mà mang cô đi mua quần áo

, lại một lần nữa , cảm nhận được sự che chở của anh , Lâm Khả Tâm cúi đầu , khoe miệng cong lên

87. Chương 88

Nhắc tới Tần Hiểu Linh , Tư Đồ Viêm không quên hỏi: ” Đúng rồi , lần này anh đi công tác , cô ấy có tìm em gây sự không?”

Nghe Tư Đồ Viêm hỏi vậy , Lâm Khả Tâm lắc đầu: ” Không có , hại em lo lắng chết đi.”

“Vậy là tốt rồi.” Tuy rằng ngữ khí của anh rất bình thản , nhưng Lâm Khả Tâm cảm giác được anh gạt cô cái gì..

“A? Anh lại có gì không nói cho em biết sao. . . ” Lâm Khả Tâm vỗ vỗ tay: ” Em biết rồi nha , cô ấy không đến nhưng có phải anh đã làm chuyện gì lén lút không?”

“Em suy nghĩ nhiều quá.” Tư Đồ Viêm nói xong , rảo bước nhanh hơn.

Tuy rằng anh bác bỏ suy đoán của cô , nhưng Lâm Khả Tâm cảm thấy chuyện này có liên quan đến anh , nhìn theo bóng dáng của anh , cô không khỏi bị mê hoặc . Thật lạ , vì cái gì anh không thừa nhận anh đối xử tốt với cô?

Lâm Khả Tâm còn đang tìm hiểu nguyên nhân ,thì Tư Đồ Viêm quay đầu: ” Kế tiếp em muốn đi đâu?”

“A? Đi nơi nào?” Lâm Khả Tâm chạy lên: ” Ý của anh là. . . . chúng ta không về nhà mà em còn có thể chọn lựa được đi đâu sao?”

“Đúng, muốn làm gì cũng được.”Dừng lại , Tư Đồ Viêm bổ sung một câu: ” Trừ việc quay về nhà và trường học.”

Lâm Khả Tâm nghe vậy liền lè lưỡi , làm ơn, hiện tại Đồ Viêm đang ở bên cạnh cô , hơn nữa quan hệ giữa hai người kì quái , dù cho phép cô quay về trường học cô cũng không về ..

Hừm , đi nơi nào cho tốt một chút ... Lâm Khả Tâm nghĩ nghĩ: ” Có rồi , đi xem phim đi.”

“Xem phim?” Phải biết rằng , phim ảnh đối với Tư Đồ Viêm là không có hứng thú

, nhất là những cô gái trong phim lúc nào cũng làm ra vẻ ngây thơ , anh đối với loại giả dối này không có thiện cảm.

“Như thế nào? Không thể sao?”

Thấy Tư Đồ Viêm cau mày , Lâm Khả Tâm không khỏi lộ ra biểu tình thất vọng , anh nhìn cô , sau đó anh kéo vai cô ôm vào sát mình: ” Anh nói không thể lúc nào?”

“Nhưng mà em cảm thấy dường như anh không thích xem phim , không sao đâu , không cần vì em mà miễn cưỡng.” Lâm Khả Tâm cúi đầu nói

” Lâm Khả Tâm.” “Sao?”

Nghe thấy Tư Đồ Viêm kêu mình , Lâm Khả Tâm nghi ngờ ngẩng đầu , anh nghiêm túc nói: ” Một , sự cảm thấy của em là sai ; hai, em đừng hiểu lầm , anh nói là làm cũng không phải vì em , anh —— Tư Đồ Viêm sẽ không vì bất luận kẻ nào mà miễn cưỡng chính mình.”

Anh không có nói dối , ít nhất trước kia là vậy , còn bây giờ thì. anh cứ ỉnh giống lúc trước , chính là sự thay đổi của mình anh cũng không nhận ra

“À.” Lâm Khả Tâm bán tín bán nghi lên tiếng ..

Xem đi xem đi , anh lại vậy rồi , mỗi lần chỉ cần nói anh tốt với cô thì anh liền đồng đồng thay đổi thái độ , không cố ý biểu hiện ra sự ngọt ngào mà chỉ là dối lấy sự ảm đạm lạnh như băng Thật kỳ quái ..

Hai người vào tầng cao nhất của khu trung tâm xem phim , Lâm Khả Tâm chọn bộ phim tình cảm đau khổ , lúc nghe được tên Tư Đồ Viêm thoáng nhíu mày , nhưng anh cũng không nói gì , lấy thẻ ra thanh toán tiền .

“Cám ơn anh đã giúp em xem phim. ” Ngồi vào chỗ , Lâm Khả Tâm nhẹ nhàng nói.

“Là mang em đi xem , không phải giúp đỡ cho em” Tư Đồ Viêm không muốn thừa nhận anh vì Lâm Khả Tâm mà làm chuyện gì .

Chết tiệt , Lâm Khả Tâm nhin không được muốn hỏi vì sao anh luôn tỏ vẻ như

vậy , nhưng còn chưa kịp nói thì phim đã bắt đầu chiếu , không thể không nói phim quả thật là hay , cô rất nhanh quên những nghi hoặc trong lòng , cả người đều dựa vào ghế mà chú tâm xem phim.

Trong phim , lúc diễn viên chính khóc , Lâm Khả Tâm cũng nhin không được mà khóc theo , cô hoang mang tìm khăn tay , thì Tư Đồ Viêm bên cạnh liền đưa.

“Cám ơn ” Lâm Khả Tâm hít hít cái mũi , một bên lấy khăn lau nước mắt , nhưng vì khóc quá nhiều nên khăn liền ướt đầm.

“Còn cái khăn tay nào không?”

“Có.” Tư Đồ Viêm đem một bịch khăn giấy ra đưa cho Lâm Khả Tâm , sau đó oán giận nói: ” Lâm Khả Tâm , em cũng thật dễ khóc quá?”

Lâm Khả Tâm xé bịch lấy khăn giấy lau nước mắt: ” Nào có , do phim thương cảm quá thôi. Anh nhìn xem chung quanh ai cũng khóc.”

“Chả có gì mà thương cảm , chỉ thấy thật nhàm chán.” Nói xong , Tư Đồ Viêm thập phần khinh thường hừ một tiếng.

Bị nói là Nhàm chán], Lâm Khả Tâm muốn phản bác nhưng bỗng nhiên cô phản ứng lại , người xung quanh đều chú tâm chỉ có mình Tư Đồ Viêm là không cảm xúc , quả nhiên anh giống như cô đoán , anh không thích xem phim ..

Nghĩ vậy , Lâm Khả Tâm liền chụp bả vai của Tư Đồ Viêm , dạt dào nói: ” Anh xem đi , rõ ràng em đoán đúng là anh không thích xem phim , vậy mà anh còn nói em sai.” Nhưng tay cô vừa vươn ra liền dừng lại ...

Tư Đồ Viêm là vì chính cô mới đến xem phim , anh là vì cô , ý thức được điểm đó

, Lâm Khả Tâm không còn hứng thú trách móc những chuyện lặt vặt nữa , huống chi tự cô hiểu là được rồi ...

Lâm Khả Tâm mang theo biểu tình không bình tĩnh nhìn Tư Đồ Viêm .

” Không xem phim đi , nhìn anh làm gì?” Tuy rằng Tư Đồ Viêm nhìn phía trước nhưng ánh mắt của anh không rời khỏi người bên cạnh, bằng không anh sẽ không đưa ra khăn giấy đúng lúc như vậy.

Bị anh phát hiện ra cô đang nhìn trộm anh , cô liền quay đầu về phía màn ảnh , lúc này phim đang diễn cảnh sinh ly tử biệt , vì thế trong giây lát Lâm Khả Tâm liền bật khóc oà như đứa trẻ lạc mẹ

Tư Đồ Viêm nhìn sang người đang khóc thảm thiết , sau đó lại nhìn màn hình , anh cũng không hiểu có cái gì đáng khóc , vì thế không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu ..

Bất quá tuy rằng vậy , nhưng hiểu được Lâm Khả Tâm là người dễ khóc , dễ cảm

động , xem ra 90phút này cũng không quá lãng phí ..

Xem xong phim , Tư Đồ Viêm chở Lâm Khả Tâm đến một khách sạn cực kỳ xa hoa —— Khách Sạn Âu Dương , để ăn tối ..

Từ lúc bước vào đây , Lâm Khả Tâm liền biểu hiện bộ dạng đứng ngồi không yên.

“Sao vậy? Ghế không thoải mái sao?” Tư Đồ Viêm nhìn thực đơn , bỗng nhiên hỏi ra một câu

Lâm Khả Tâm nhìn xung quanh , sau đó nhỏ giọng hỏi ” Viêm , nơi này không phải rất đắt tiền sao?”

“Tạm tạm.” Tư Đồ Viêm thuận miệng hồi đáp

Lâm Khả Tâm nhìn vào thực đơn , một loạt món ăn ngon , cô không khỏi nuốt nước miếng: ” Cái gì mà tạm tạm? Viêm , bằng không chúng ta đi nơi khác ăn đi?”

“Không được.” Tư Đồ Viêm quyết đoán cự tuyệt .

Tuy rằng , ngữ khí của anh là không thương lượng , không cho con đường sống

nhưng Lâm Khả Tâm vẫn than thở nói: ” Nhưng nơi này rất mắc tiền.”

Hiểu được cô sợ anh tốn tiền , nên ngữ khí của anh cũng trở nên kiên nhẫn hơn: ” Em còn chưa ăn sao biết không đáng? Phỏng chừng ăn rồi em sẽ không nói vậy nữa đâu.” Nói xong , anh khép thực đơn , gọi người phục vụ tới.

Người phục vụ bước đi , Lâm Khả Tâm do dự , sau đó mở miệng: ” Nhưng mà. . .

. . .”

“Không có nhưng nhị gì hết. . . .” Tư Đồ Viêm đánh gãy lời nói của Lâm Khả Tâm: ” Khả Tâm , em đừng nghĩ đến vấn đề tiền bạc nữa , chút tiền này đối với anh không là gì cả , chẳng lẽ em hoài nghi năng lực của anh sao?”

“Không có. . .” Lâm Khả Tâm lắc đầu , sau đó ngẩng đầu , cẩn thận dò hỏi: ” Em chỉ muốn hỏi anh , vì cái gì hôm nay đối xử tốt với em quá vậy?”

88. Chương 89: Chương 89.

Tư Đồ Viêm bị câu hỏi của Lâm Khả Tâm làm cho sững sốt , sau đó anh nhếch miệng nở nụ cười: ” Lâm Khả Tâm , nếu em cho rằng anh tốt là vì anh bỏ tiền ra dẫn em đi chơi này nọ thì anh có thể nói cho em biết em lại suy nghĩ quá nhiều rồi , anh đối với mỗi bạn gái đều vậy , dù sao anh chính là người có tiền mà.”

Anh cố ý nói với giọng bạc tình bạc nghĩa , nhất là Mỗi người bạn gái , cái cụm từ này làm cho Lâm Khả Tâm chói tai , tuy rằng anh không thừa nhận nhưng cô cũng hiểu sự thật không như anh nói.

Mặc dù nhìn qua người ta có thể chỉ thấy anh tiêu tiền vì cô nhưng trên thực tế mà nói chính là cô cảm nhận được sự ôn nhu che chở của anh đối với mình .

Bất quá Lâm Khả Tâm cũng hiểu , dù cho đem những gì cô nghĩ mà nói ra anh cũng sẽ không thừa nhận , vì vậy cô không trực tiếp bản phác anh mà chỉ thay đổi phương pháp một chút :” Chỉ là vậy sao? Chẳng lẽ không có lý do khác?”

Thấy ánh mắt mong chờ của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm thở dài: “Có” , anh dừng một chút: ” Khả Tâm , em là bà xã của Tư Đồ Viêm , nếu như để cho người ta biết em là vợ anh mà ăn mặc cổ hủ như vậy , thì anh còn mặt mũi nào nhìn đời? Anh nói vậy em hiểu không?”

Lâm Khả Tâm không nghĩ tới , thì ra trong ánh mắt của anh , chính cô chỉ là đồ đạc làm nền , cái đó và quần áo thì có gì khác nhau?

“Thực xin lỗi , em không hiểu. . . .” Lâm Khả Tâm lắc lắc đầu ” Em không hiểu rốt cuộc anh xem em là gì?”

Nhìn ánh mắt ảm ảm nước của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm không khỏi có chút

khẩn trương: ” Em khóc?!”

Lâm Khả Tâm liên tục lắc đầu: ” Không , tại sao chỉ vì việc nhỏ này mà em phải khóc ?” Cô vừa nói xong , liền nở nụ cười tỏ vẻ như chính mình không sao nhưng nụ cười kia không bao lâu liền vụt mất: ” Em chỉ là cảm thấy , mình tự đa tình , thực buồn cười quá đi. . . .”

Nhìn thấy biểu tình mất mát của cô , trong lòng Tư Đồ Viêm mềm nhũn ra , không kìm được nói ” Thật ra không phải tự em đa tình , hôm nay quả thật cũng muốn đối xử với em tốt một chút.”

Không nghĩ tới anh sẽ thừa nhận , Lâm Khả Tâm ngạc nhiên trừng to mắt. “Vì cái gì?”

“Vì chuyện lần trước em giữ chó mà anh hiểu lầm em , nên phải bồi thường cho em một chút.” Trong lúc Tư Đồ Viêm nói lời này , Lâm Khả Tâm cẩn thận nhìn vào ánh mắt của anh , để biết được anh có nói thật hay không .

Không biết vì sao , tuy rằng anh đã thừa nhận muốn đối xử tốt với cô nhưng trong lòng càng nghe càng hụt hẫng.

Thì ra chỉ là muốn bồi thường cho cô thôi sao? Cô còn tưởng rằng. . . . Lâm Khả Tâm cúi đầu , nở nụ cười khổ sở , nếu sớm biết là nguyên nhân này thì thà cô không hỏi anh sẽ tốt hơn , cuối cùng vẫn là tự cô đa tình Về phần Tư Đồ Viêm , lấy chỉ số thông minh của anh thì cũng có thể hiểu vì sao cô lại như vậy , anh biết , Lâm Khả Tâm đã yêu anh , nên mới vì một đáp án mà lo được lo mất , bất quá dù cho cô có muốn đáp án thật lòng , anh vẫn không thể nói ra ..

Nhìn thấy biểu tình mất mát của Lâm Khả Tâm , trong lòng Tư Đồ Viêm bỗng có tiếng nói vọng ra:không lẽ là anh yêu Khả Tâm sao?

Đối với vấn đề này , Tư Đồ Viêm không lập tức phủ nhận , anh trở mắt nhìn , giống như là tìm ra đáp án , không , Lâm Khả Tâm bắt quá chỉ là con mồi ti tiện rơi vào bẫy của anh , hướng chỉ chính anh sớm đã có người trong lòng , nên vĩnh viễn anh không thể yêu Lâm Khả Tâm !

Nghĩ vậy một chút , Tư Đồ Viêm quyết định không an ủi , chỉ nói ra một câu: ” Ăn thôi.” Ngữ khí của anh lạnh như băng , làm ọi thứ xung quanh cũng đều

băng giá theo .

Lâm Khả Tâm bắt đầu ăn , mặt không chút thay đổi , tuy rằng đồ ăn rất ngon đáng với giá trị mà Tư Đồ Viêm đã nói nhưng cô đã sớm không còn tâm tình ăn uống ..

“Ngày mai em chuẩn bị tốt một chút , tối theo anh đi dự tiệc.”

“Dự tiệc?” Lâm Khả Tâm dừng nĩa trên tay: ” Chính là , có phải đột ngột quá hay không.”

Tư Đồ Viêm bỏ dao nĩa đang cầm trên tay xuống bàn, động tác không mạnh nhưng âm thanh lại vang dội , chặn lời nói của Lâm Khả Tâm: ” Lâm Khả Tâm , đừng vì anh tốt với em mà quên thân phận của mình , nơi này không có chỗ cho em có quyền lựa chọn , anh đã quyết thì ngày mai em phải đi.”

“Được.” Lâm Khả Tâm cúi đầu , không có chút tinh thần nào.

Ngày hôm sau , Lâm Khả Tâm chọn trang sức , quần áo mà Tư Đồ Viêm mua cho cô , mặc vào , cô đứng trước gương nhìn bản thân mình , ruy rằng quần áo không quá rực rỡ nhưng đều toả sáng thêm cho thân thể của cô , thoạt nhìn người thiên kim tiểu thư xinh đẹp ...

Lâm Khả Tâm nghĩ trước kia cô đâu có mặc những trang phục thể này , khó trách Tần Hiểu Linh nghĩ cô là người hầu của Tư Đồ Viêm .

Lúc này , anh mở cửa ra đi vào phòng.

89. Chương 90

Bị Tư Đồ Viêm làm cho hoảng sợ , Lâm Khả Tâm lấy lại tinh thần vội vàng hỏi: ” Nhất định phải đi sao?”

Sau khi thấy cô ăn mặc , trang điểm , Tư Đồ Viêm không khỏi trở mắt , nhưng vài giây sau đó liền bật người hồi phục lại trạng thái lạnh lùng: ” Kêu em chuẩn bị một chút , ai ngờ lâu như vậy , đi thôi nếu không sẽ trễ.” Anh nói xong liền xoay người đi ra ngoài cửa , Lâm Khả Tâm đi theo sát , trên mặt có các cơ cực như bị

đông cứng.

Aicha , lại hung hăng nữa rồi Còn tưởng anh sẽ khen cô một câu chứ.

Ngoài cửa , Đại Vĩ một thân mặc tây trang mang giày da đã đứng đợi: ” Mời Tổng Tài , Lâm Tiểu Thư lên xe.” Một bên vừa nói , vừa mở cửa.

Đúng vậy , vì lo lắng tối nay Tư Đồ Viêm lại uống rượu nên Đại Vĩ hôm nay sẽ lái xe , ngồi ở ghế lái , thông qua mặt kiếng , Đại Vĩ có thể thấy khuôn mặt lạnh lùng của Tư Đồ Viêm , còn Lâm Khả Tâm biểu tình cũng không vui vẻ gì , hơn nữa còn là chuyện liên quan đến Tư Đồ Viêm.

Vì không khí trong xe ngột ngạt , Đại Vĩ chủ động trêu ghẹo nói: ” Lâm Tiểu Thư , hôm nay cô thật xinh đẹp nha , nói vậy chắc Tổng Tài sẽ bị cô làm mê hoặc đi?”

Lời nói của Đại Vĩ đọng tới nỗi đau trong lòng của Lâm Khả Tâm , cô cười gượng sau đó phủ tay nói ” Tôi có đẹp gì đâu? Đại Vĩ , anh đừng đùa.”

“Tôi đâu có đùa , không tin thì hỏi Tổng Tài đi , anh ấy cũng nghĩ vậy đúng không?”

Nghe Đại Vĩ nói vậy , Lâm Khả Tâm quay đầu nhìn Tư Đồ Viêm , cô muốn biết xem anh có nghĩ vậy không , nhưng điều làm cho cô thất vọng chính là Tư Đồ Viêm chỉ nhìn Đại Vĩ , lạnh lùng nghiêm túc nói: ” Đại Vĩ , chuyện tâm lái xe đi , đừng nói nhảm nhí nữa.”

“Vâng, Tổng Tài”

Nghe giọng nói không vui của anh , Đại Vĩ cũng không dám đùa giỡn nữa , chỉ tập trung lái xe , mà Lâm Khả Tâm thấy anh phủ quyết , trong lòng cô lại thêm mất mát , cô không rõ những ngày qua hai người ở chung , rõ ràng quan hệ đã thân hơn rất nhiều , thậm chí hôm qua hai người còn đi ăn đi chơi rất vui , như thế nào chỉ một chút thời gian trong nháy mắt , anh lại biến thành như xưa?

Lâm Khả Tâm cúi đầu , nhẹ nhàng thở dài , vì ngồi bên cạnh cô , nên Tư Đồ Viêm nghe được rõ là cô đang thở dài , nhưng anh cũng không an ủi , chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ ... anh như mây trầm nghĩ , thật lạ vì sao nghe được cô thở dài , lòng ngực anh lại căng thẳng , rầu rĩ như vậy? Chẳng lẽ anh làm vậy là sai sao?

Cứ như vậy , trên đường đi , hai người không ai nói với ai câu nào

“Tổng Tài , chúng ta đến rồi.” Đại Vĩ dừng xe , sau đó chủ động xuống xe mở cửa dùm Lâm Khả Tâm

“Cám ơn.” Lâm Khả Tâm bước xuống , nhìn toà cao ốc trước mặt có ghi là Xí Nghiệp Tư Đồ .

“Xí Nghiệp Tư Đồ ? Nơi này là công ty của anh sao?”

Lâm Khả Tâm quay đầu kinh ngạc nhìn Tư Đồ Viêm , tuy rằng cô sớm biết anh là Tổng Tài nhưng không nghĩ công ty của anh lại có quy mô lớn như vậy

Với ánh mắt kinh ngạc của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm trong lòng cảm thấy đắc ý

, mà này cũng làm cho ngữ khí của anh tốt hơn: ” Hoan nghênh em , đi thăm công ty một chút , đi thôi.” Nói xong anh ôm eo của Lâm Khả Tâm đi vào bên trong đại sảnh.

Ngay tại lúc Tư Đồ Viêm cùng Lâm Khả Tâm tiến vào , bên trong đều im lặng , chỉ còn lại âm thanh của âm nhạc , cơ hồ ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn về bọn họ ..

Đầy đủ giới truyền thông , các phóng viên thấy Tư Đồ Viêm lại thay đổi bạn gái liền chạy đến tranh nhau phỏng vấn 2 người , đối với trường hợp này , anh không thể trách , anh cũng mặc kệ là mục tiêu của mọi người , huống chi đêm nay là do anh tổ chức nên anh đã sớm đoán được điều này , nhưng Lâm Khả Tâm thì không có thích ứng được như anh , cô cảm giác mồ hôi đổ ra trong lòng bàn tay , tim cũng đập nhanh hơn .

Các phóng viên tranh nhau mở miệng hỏi: “Xin quý rầy một chút Tổng Tài , nghe nói ngài tổ chức bữa tiệc này là có chuyện muốn tuyên bố , mà hôm nay ngài dẫn bạn gái mới đến , chẳng lẽ tuyên bố chuyện đính hôn sao?”

“Không phải.” Tư Đồ Viêm dứt khoát.

“Vậy ngài và vị tiểu thư này có quan hệ thế nào?” Người phóng viên lại vội vàng truy vấn .

Nếu là trước kia , Tư Đồ Viêm chắc chắn sẽ giận tái mặt và chấm dứt đề tài , nhưng bây giờ anh lại ngoài ý muốn nói: ” Vấn đề này , các người có thể trực tiếp hỏi Lâm Tiểu Thư.”

Lời nói của anh làm Lâm Khả Tâm cả kinh , anh nói vậy rõ ràng là đem cô bỏ vào hồ lửa rồi !

Các phóng viên nghe vậy , liền ngửi được cỗ hương vị , vì thế bọn họ thay đổi ánh mắt hướng mirco về phía Lâm Khả Tâm , cô vốn khấn trương , hiện tại lại đối mặt với nhiều người như vậy , cô không khỏi có chút mộng ảo.

90. Chương 91

”Xin chào Lâm Tiểu Thư , chúng tôi có thể hỏi cô một chút , có phải cô và Tư Đồ

Tổng Tài yêu nhau hay không?”

“Không phải.” Lâm Khả Tâm không chút suy nghĩ liền trả lời , làm cho đám phóng viên thất vọng , sắc mặt của Tư Đồ Viêm cũng không khỏi thay đổi.

Cái gì , cô cứ nhiên phủ quyết mối quan hệ của cô và anh? Cô không xem anh đang tồn tại sao?

Lúc này , Tư Đồ Viêm càng làm trò trước mặt truyền thông , anh dùng lực ôm chặt Lâm Khả Tâm , nhìn tư thế này , người phóng viên bật người mở miệng: ” Í, Tư Đồ Tổng Tài và Lâm Tiểu Thư thân mật như vậy , thế nào lại không có quan hệ? Lâm Tiểu Thư cô gạt chúng tôi sao?”

Mà Tư Đồ Viêm dường như còn chưa đùa đủ , anh ghé sát vào người Lâm Khả Tâm: ” Đúng vậy , không cần thẹn thùng , em nói ọi người biết , tốt cùng quan hệ của chúng ta là gì đi ”

Bởi vì tò mò , ánh mắt đều tập trung lên người Lâm Khả Tâm , mà cô cắn chặt môi , bối rối không biết nên làm sao ...Này này này , cô và anh quan hệ kia ... làm cho cô nói ra thế nào đây?

Biết rằng anh cố ý làm khó mình , nhưng cô vẫn quay đầu nhìn về phía anh mà cầu cứu .

Thấy ánh mắt cầu cứu của Lâm Khả Tâm , bất đắc dĩ nở nụ cười , thật ra anh nguyên bản muốn cô mở miệng thừa nhận anh là chồng cô nhưng cái này xem ra không có khả năng rồi , vì anh đã mềm lòng .

Tư Đồ Viêm thanh tăng hắng: ” các vị , hôm nay tôi tổ chức buổi tiệc này chính là muốn tuyên bố tin vui của Xí Nghiệp Tư Đồ , hi vọng mọi người đừng chú ý quá người bạn gái bên cạnh tôi.”

Nói xong , anh ôm eo Lâm Khả Tâm bước đi , tuy rằng tất cả phóng viên ai cũng rối mớ nhưng cũng không dám ngăn cản bước chân của Tư Đồ Viêm .

Sau khi anh đi được 2 bước , bỗng nhiên dừng lại cước bộ , lạnh lùng quét mắt qua mọi người một cái.

“Còn nữa , tôi hy vọng các vị sẽ không quấy rầy sự thanh tĩnh của người bạn gái đang đứng cạnh tôi , nếu như ngày mai tôi thấy được tin tức gì mà có liên quan đến cô ấy , thì tôi nghĩ Xí Nghiệp Tư Đồ không ngại phát thư thừa kiện một tạp chí nào đâu.”

Nghe thấy anh uy hiếp , tất cả những người phỏng vấn Lâm Khả Tâm lúc này có chút hốt hoảng , dù sao chỉ là tin tức nhỏ , có gì mà để anh khủng bố đến vậy?

Nhìn thấy tất cả lo lắng , Tư Đồ Viêm nở nụ cười , quay đầu lại , tiếp tục ôm lấy Lâm Khả Tâm bước đi , đợi cho đến lúc đi ra khỏi một góc , nụ cười của Tư Đồ Viêm liền biến mất :” Tại sao em không thừa nhận quan hệ của chúng ta?”

Tuy rằng ngữ khí Tư Đồ Viêm không vui nhưng cả tâm tình của Lâm Khả Tâm không biết đã bay đi đâu “Em còn muốn hỏi anh tại sao chia hướng sang kêu em trả lời kia , thật làm sợ chết.”

Thậm chí bây giờ cô cũng không thoát khỏi cảm giác khẩn trương lúc này , đối với vấn đề của cô , Tư Đồ Viêm cũng không trả lời , anh muốn cô nói ra là cô thuộc về anh, mang theo tia chờ mong nói: ” Lâm Khả Tâm , khi nào thì anh nói em có thể hướng đến vấn đề của anh? Nói , tại sao không thừa nhận? Chẳng lẽ làm vợ Tư Đồ Viêm làm em mất mặt sao?”

Sự mãnh liệt của Tư Đồ Viêm , làm cho Lâm Khả Tâm nhú mào: ” Van anh đó , anh đừng bá đạo như vậy được không? Không phải anh đã nói em không được nói chuyện chúng ta cho bất kì ai biết sao? Anh đã định ra rồi bây giờ anh quên?”

Tuy rằng cô nói ra nguyên nhân không phải là căn bản nhất nhưng biết được cô cự tuyệt anh là không tình nguyện , điểm ấy làm cho lòng Tư Đồ Viêm thư thái rất nhiều.

(TT : ôi mấy cái chương này , từ ngữ có chút lộn xộn , lập đi lập lại , mong mọi người đọc có đỡ cũng thông cảm dùm mình :”3)

Cũng đúng , anh thế nào lại quên yêu cầu anh đặt ra?. Tư Đồ Viêm trầm mặc một lát , sau đó mở miệng: ” Cái điều khoảng đó từ hôm nay trở đi coi như thành phế thải , về sau có ai hỏi , em phải nói là vợ của Tư Đồ Viêm , em nghe chưa?”

“Trở thành phế thải? Có thể sao?” Lâm Khả Tâm trừng to mắt , kinh ngạc nhìn anh.

“Anh chính là người định ra , thì có gì mà không thể?” Tư Đồ Viêm trả lời đúng lý hợp tình

Lâm Khả Tâm cười ngượng một chút: ” A , có thể , có thể.”

Đừng nói là một cái thành phế thải , nếu tất cả đều trở thành phế thải thì còn tốt hơn nữa là ...

~Đúng lúc này , ngọn đèn bỗng nhiên chiếu đến thân thể của hai người , sau đó nghe giọng nói của Đại Vĩ trên sân khấu truyền đến: ” Mời Tổng Tài Tư Đồ Viêm lên sân khấu ,xin tràng vỗ tay.”

“Bốp bốp bốp.”

Cùng với sự nhiệt liệt vỗ tay của mọi người , ánh mắt đều dồn về phía Tư Đồ

Viêm .

“Ồ. trong này đó đồ ngọc , không được tùy tiện đi lung tung , nếu chút nữa anh xuống không thấy em thì em chết chắc” Nói xong , Tư Đồ Viêm nở nụ cười đắc ý , mọi người cũng nhìn chăm chú , kia bộ dáng giống vương giả .

Nhìn theo bóng dáng của anh , Lâm Khả Tâm học ngữ khí của anh nói ” Nếu như tí nữa không tìm thấy em thì em chết chắc Xí , dù em chạy thì thế nào?” Cô cũng không tin anh sẽ đem cô huỷ diệt ...

Nhưng Lâm Khả Tâm còn chưa hừ xong thì bản thân liền ngậy ngấn cả người .

91. Chương 92

Mạnh miệng mềm lòng ... chính cô lại cứ nhiên bắt đầu ca ngợi anh? Lâm Khả Tâm chậm rãi ngừng đầu , nhìn theo khuôn mặt tươi cười của anh trên sân khấu , bỗng nhiên cô phát hiện không biết từ lúc nào cô đã không còn chán ghét anh nữa

Trên sân khấu , Tư Đồ Viêm đắc ý công bố thành quả sau khi đi công tác: ” Theo mọi người đã biết , Tần Lão và tôi vẫn là bạn bè , mặc kệ là trong việc làm ăn có người lên lút lui tới , từ lúc Tần Lão bệnh nguy kịch , thì cổ phần của Xí Nghiệp Tần Thị đã bị rớt xuống , cả xí nghiệp cũng vì mất đi ông chủ mà nhân viên hoang mang rối loạn.. Bản thân tôi là bằng hữu của Tần Lão , vì không muốn tâm huyết nhiều năm của Tần Lão trôi về biển đông , nên tôi —— Tư Đồ Viêm tuyên bố , Xí Nghiệp Tư Đồ sẽ mua 30% cổ phần của Tần Thị , mà tôi chính là cổ đông , cũng sẽ dẫn dắt Tần Thị ra khỏi hố sâu , ngoại trừ Xí Nghiệp Tư Đồ , đó là kì tích của người làm ăn.”

Lời nói của Tư Đồ Viêm vừa xong , dưới sân khấu liền vang lên trận vỗ tay ầm ầm , các phóng viên đều ghi lại lời nói của anh , rồi tranh nhau mà chụp ảnh , bất quá , dưới sân khấu có 2 người không vỗ tay , một trong số đó là người thừa kế của Xí Nghiệp Tần Thị ——Tần Hữu Minh.

Tuy rằng , trên sân khấu Tư Đồ Viêm nói nghe có vẻ như là tương trợ nhưng thật ra thủ đoạn của Tư Đồ Viêm thì Tần Hữu Minh quá hiểu rõ ..

Cái gì mà không muốn cho tâm huyết nhiều năm của Tần Lão trôi về biển đông? Hừ , rõ ràng chính là Tư Đồ Viêm đã phái người âm thầm ngăn lại , nói bệnh tình nguy kịch của Tần Lão , tùy thời mà điều khiển , bằng không thì sẽ không có ai hoang mang rối loạn , làm cho cổ phiếu của Tần Thị hạ giá như thế !

Bằng hữu Tần Lão? Giao Tình sâu?

Tần Thị chính là vì anh mới rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm , nào có ai là bạn bè mà dùng thủ đoạn tàn ác như vậy?

Thật ra , lúc Tư Đồ Viêm mua lại cổ phiếu thì Tần Hữu Minh đã nhìn ra mục đích của Tư Đồ Viêm , anh biết , Tư Đồ Viêm muốn đợi lúc cổ phiếu của Tần Thị hạ giá , rồi sẽ từ từ mua lại và thôn gôm toàn bộ Xí Nghiệp Tần Thị ..

Vì ngăn cản Tư Đồ Viêm tới mục đích , Tần Hữu Minh quyết định trả thù , nên sau khi Tư Đồ Viêm đem tài chính đầu tư vào hạng mục , Tần Hữu Minh liền hối lộ người phụ trách muốn để cho Tư Đồ Viêm ném mìn thua lỗ .

Nhưng nào ai biết được , Tư Đồ Viêm không những giải quyết vấn đề nhanh gọn lẹ mà còn nhân cơ hội này áp chế Tần Hữu Minh đưa ra 5% cổ phiếu của mình , nếu không sẽ tố cáo Tần Hữu Minh hối lộ ...

Để tránh việc ngồi tù trong tương lai cuối cùng Tần Hữu Minh thoả hiệp mang cổ phiếu đưa cho Tư Đồ Viêm , mỗi khi nhớ tới chuyện này , Tần Hữu Minh đều hận thấu xương tủy.

Vì cái gì mà Tư Đồ Viêm thành công còn anh thì tiền mất tật mang? Anh rốt cuộc có gì không bằng Tư Đồ Viêm?

Nhưng hận là hận , Tần Hữu Minh cũng không phải người dễ đối phó , anh biết khi nào nên giả vờ ngoan , thì nào thì lật mặt , anh phân đặc sự thật rõ ràng , bằng không anh sẽ không được ngồi vào vị trí Tân Tổng Tài tạm định của Tần Thị .

..

Sau đó , khi Tư Đồ Viêm bước xuống sân khấu , Tần Hữu Minh liền chủ động đi lên chúc mừng Tư Đồ Viêm: ” Chúc mừng Tư Đồ Tổng Tài đã có được 30% cổ phần công ty của chúng tôi ! Cứ như vậy , anh coi như đã là Tổng Tài của một nửa Tần Thị rồi , chắc chắn anh sẽ dẫn dắt chúng tôi ra khỏi hố sâu”.

Là Một con sói , Tư Đồ Viêm như thế nào không biết sự giả vờ của Tần Hữu Minh? Nhưng anh cũng cười đáp lại: “Nào có , tôi nên chúc mừng Tần đệ lên vị trí Tổng Tài mới thì đúng hơn ! Tôi thật không ngờ , là thân phận con nuôi mà lại có vị trí như bây giờ , nói như vậy nhất định rất đáng kính đi?” Sự châm chọc của Tư Đồ Viêm chọc thẳng vào nỗi đau của Tần Hữu Minh

Đúng vậy , Tần Hữu Minh không phải là con ruột của Tần Lão mà chỉ là con nuôi

.

Bởi vì không có quan hệ huyết thống , nên khi Tần Lão sinh bệnh thì chính anh liền thành phó tổng tài của Tần Thị nhưng anh không được quyền để giải quyết những vấn đề chính mà chỉ làm bù nhìn trên công ty , có rất nhiều người làm lâu năm sai anh rót nước và nhiều việc lặt vặt khác

Không chỉ vậy mà ngay cả ở nhà , anh cũng phải cam chịu tình hình thất thường của Tần Hiểu Linh , người hầu trong nhà đều nói anh ,cười nhạo anh là đồ bất tài

..

Nhưng dù cho bị người khác khi dễ , Tần Hữu Minh vẫn nhịn nhục chịu đựng , nghe theo mỗi sự sắp xếp của Tần Lão , cho dù trên công ty cũng giả vờ ra bộ dáng hiếu thuận , khiêm tốn.

Rốt cuộc , Tần Hữu Minh thông qua thảo nghiệm , sau khi Tần Lão bị bệnh , luật sư của công ty liền tuyên bố sự an bài của Tần Lão , mà Tần Hữu Minh cư nhiên nhảy lên làm Tổng Tài công ty .. Mọi người biết vậy kinh ngạc không thôi , nhưng anh lại nở nụ cười đắc ý .

Thật ra , Tần Hữu Minh biết tất cả là Tần Lão rèn luyện anh , dù sao sức khỏe của ông ta càng lúc càng giảm đi , mà thân sinh ngoại trừ Tần Hiểu Linh cũng chẳng có ai , nên Tần Lão đành dùng cách này để khảo nghiệm Tần Hữu Minh .

Tần Hữu Minh giả trang cũng rất giỏi , biểu hiện lúc nào cũng khiêm tốn , trung thành giống chó , để lấy sự tín nhiệm của Tần Lão.

Những ngày hèn mọn này Tần Hữu Minh không muốn đối mặt , anh một mực yên lặng nhẫn nại chính là chờ đợi ngày hôm nay ,ngày mà không còn cái gì có thể ngăn cản anh !

Đáng tiếc , Tần Hữu Minh cao hứng quá sớm , bởi vì trên thế giới này còn có một người tên là Tư Đồ Viêm tồn tại.

92. Chương 94

Bị Tư Đồ Viêm nhắc tới thân phận con nuôi , Tần Hữu Minh không khỏi phát hoả nhưng vì không thể trút giận lên người Tư Đồ Viêm nên Tần Hữu Minh chỉ có thể tiếp tục nhịn nhục , bất quá nụ cười đã không còn: ” Tư Đồ Tổng Tài , chuyện quá khứ rồi ngài còn nhắc lại làm chi? Phải hiểu rằng bây giờ tôi là Tổng Tài của

Tần Thị , vì sự hợp tác vui vẻ của chúng ta , có một số việc không nên nhắc lại làm gì”

Buồn cười , Tần Hữu Minh dám lấy vài ngày mới được bổ nhiệm chức vụ Tổng Tài mà uy hiếp Tư Đồ Viêm sao? Huống chi trên tay của anh nắm cổ phần cũng không thua gì Tần Hữu Minh , theo quy định ,anh coi như là nửa Tổng Tài của Tần Thị rồi , vậy mà Tần Hữu Minh cư nhiên ép anh? A , xem ra lúc trước anh còn quá mềm lòng , đáng ra nên lấy hết cổ phần của Tần Hữu Minh thì đúng hơn

,để xem bây giờ Tần Hữu Minh còn dám nói vậy không?

Mặc dù trong lòng không ưa nhưng Tư Đồ Viêm thản nhiên nở nụ cười: ” Ấy , Chú Em đang uy hiếp tôi sao?”

Tư Đồ Viêm cố ý thêm hai chữ chú em , để nhấn mạnh thân phận của Tần Hữu Minh lúc nào cũng thấp hơn anh , mà Tần Hữu Minh nghe thấy vậy , biết bây giờ chọc giận Tư Đồ Viêm cũng không có lợi gì , nên liền phẩy tay: ” Không dám , không dám , Tư Đồ Tổng Tài suy nghĩ nhiều quá rồi , ngài là ân nhân của Tần Thị chúng tôi , chú em như tôi đây nào dám làm vậy chứ?”

“Ừ , này cũng không tệ lắm , cậu.” Tư Đồ Viêm nói một nửa , biểu tình bỗng nhiên cứng lại .

Tần Hữu Minh nhìn theo ánh mắt của Tư Đồ Viêm , lại thấy một đôi nam nữ đang nói chuyện phiếm , mà người phụ nữ chính là bạn gái Tư Đồ Viêm mang theo , về phần nam là người còn lại không vỗ tay —— Cố Thiếu Kiệt .

“Thực xin lỗi , tôi không thể tiếp cậu nữa.” Tư Đồ Viêm nói xong liền vội vàng đi tới chỗ bọn họ , trên mặt mang theo sự phần nộ ..

Tần Hữu Minh đắm chiêu nhìn theo bóng dáng Tư Đồ Viêm , đây là lần đầu anh thấy Tư Đồ Viêm vì một người phụ nữ mà biểu hiện như vậy , vì vậy Tần Hữu Minh liền nhìn Lâm Khả Tâm , nói không chừng người này anh có thể dùng tới .

Về phần Lâm Khả Tâm đứng bên kia , nguyên nhân vì Cố Thiếu Kiệt xuất hiện mà cô sứt đầu mẻ trán (* ý chỉ người bị công kích nặng nề)

Vốn vừa rồi Lâm Khả Tâm còn chú tâm nghe Tư Đồ Viêm đứng trên sân khấu nói chuyện , lúc đó , cô cảm giác có người vỗ vỗ vai của mình , cô liền quay người thì thấy Cố Thiếu Kiệt .

“Khả Tâm , là em sao?” Nhìn thấy Cố Thiếu Kiệt , Lâm Khả Tâm còn kinh ngạc hơn , thậm chí phản ứng hơn nửa ngày mới nhớ ra ba chữ vô cùng quen thuộc.

“Cố. Ca Ca Sao anh lại ở chỗ này?” Lâm Khả Tâm cơ bản không nghĩ hôm nay sẽ gặp lại Cố Thiếu Kiệt , nếu biết sớm cô đã không tới đây rồi

“Thật ra không chỉ là anh , mà tiệc lần này anh và Sa Sa đều được mời.” Tuy rằng ngữ khí của Cố Thiếu Kiệt dứt đoạn nhưng vẫn làm cho Lâm Khả Tâm cả kinh .

Sa Sa? Cô ấy cũng đến đây? Thảm rồi , nếu như để cô và Sa Sa gặp mặt sẽ không hay đi? Nghĩ đến mối quan hệ phức tạp giữa 3 người , Lâm Khả Tâm bỗng muốn tránh né.

Cảm giác được cô khẩn trương , Cố Thiếu Kiệt đỡ lấy bờ vai của cô , an ủi nói: ” Đừng lo , hôm nay thân thể của Sa Sa không thoải mái nên không có đến , anh chỉ đến một mình thôi. Nhưng thật ra lúc này anh còn hoài nghi không biết có phải đã nhìn nhầm người không , cho đến khi Tư Đồ Tổng Tài lên nói chuyện thì anh mới biết mình không lầm , Khả Tâm , sao em lại ở đây? Mà còn một chỗ với Tư Đồ Tổng Tài nữa?”

Bị Cố Thiếu Kiệt hỏi , Lâm Khả Tâm cảm giác đầu lưỡi cô thắt lại: ” Em. Anh

ấy...” Lâm Khả Tâm cúi đầu , thậm chí một từ cũng không nói ra được.

Nên làm cái gì bây giờ? Cô phải giải thích cho Cố Ca Ca như thế nào về mối quan hệ của cô và Tư Đồ Viêm? Trước Tư Đồ Viêm không cho phép cô không nói, nhưng giờ anh đã cho phép thì chính cô cũng chẳng biết giải thích làm sao, hơn nữa dù nói gì thì Cố Ca Ca sẽ khinh bỉ cô thôi.

Ngay tại lúc Lâm Khả Tâm bối rối, thì bên tai của cô truyền đến âm thanh quen thuộc.

“Khả Tâm.”

Lâm Khả Tâm biết rõ, người xử dụng ngữ khí lạnh như băng mà vô cùng thân thiết gọi cô thì chỉ có một người duy nhất ... Lập bập, cô cảm thấy tim mình đập mạnh, thậm chí, vốn gặp Cố Thiếu Kiệt đã làm cho cô phát rầu mà bây giờ Tư Đồ Viêm cũng đến đây giúp vui, cái này làm sao bây giờ a?

Thấy Lâm Khả Tâm không lên tiếng, Tư Đồ Viêm ngược lại mở miệng cười: ”

Khả Tâm, vị này là...? Sao em không giới thiệu một chút cho anh biết nhỉ?”

Tư Đồ Viêm vừa nói vừa choàng lấy bả vai của Lâm Khả Tâm, làm ra một bộ dạng hai người vô cùng thân thiết, nhưng nụ cười trên mặt kia lại mang theo sự khiêu khích.

Lời nói của anh làm cho Lâm Khả Tâm nhú mày. Hả...? Giới thiệu Cố Thiếu Kiệt cho Tư Đồ Viêm? Điều này cô phải giới thiệu làm sao? Chẳng lẽ cô sẽ nói với Tư Đồ Viêm đây là Cố Thiếu Kiệt người em thân mến 9 năm, rồi quay sang nói với Cố Thiếu Kiệt đây là Tư Đồ Viêm, là ông xã của em? Trời ạ, cô có thể đùa vậy sao?

Lâm Khả Tâm do dự nửa ngày không biết nên nói thế nào cho xuôi, lúc này đây, Tư Đồ Viêm cũng không thúc giục cô mà chỉ như đang xem kịch vui, chờ coi cô thế nào mà giải thích.

93. Chương 95: Chương 95

Bất quá Cố Thiếu Kiệt nhìn ra sự khó xử của Lâm Khả Tâm, biết chắc cô có nỗi niềm khó nói nên anh chủ động mở miệng, giải thoát sự phiền toái cho Lâm Khả Tâm: ” Xin chào Tư Đồ Tổng Tài, tôi nghe danh anh đã lâu, tôi là Cố Thiếu Kiệt, và cũng là bạn từ nhỏ của Lâm Khả Tâm.” Cố Thiếu Kiệt nói xong, lễ phép vươn tay ra, nhưng Tư Đồ Viêm cũng không vội vàng bắt tay lại, đợi vài giây mới bắt.

“Xin chào, thật vui khi được quen biết anh.” Tuy rằng ngoài miệng Tư Đồ Viêm nói là vui nhưng trong ánh mắt không hề có tia vui vẻ nào mà còn có chút chán ghét.

Sau đó, Cố Thiếu Kiệt chúc mừng Tư Đồ Viêm vì lấy được cổ phần của Tần Thị, hai người cùng nhau cười ha ha thì Tư Đồ Viêm nói ra một câu: ” Cùng Cố Huỳnh nói chuyện phiếm thật vui, nếu như Khả Tâm sớm giới thiệu anh với tôi thì tốt quá... Đúng rồi, nhắc tôi mới nhớ, anh nói anh và Khả Tâm là bạn từ nhỏ, tại sao tôi chưa từng nghe cô ấy nói qua?”

Tư Đồ Viêm nói xong, lộ ra vẻ lơ đãng nhìn Lâm Khả Tâm một cái, làm cô cảm thấy một cỗ áp lực, cô nghi hoặc nhìn về phía Tư Đồ Viêm, không biết vì cái gì mà cô cứ cảm thấy anh không tin rằng cô và Cố Thiếu Kiệt là bạn bè từ nhỏ.

Nhưng còn không chấp nhận nghi hoặc của cô, Cố Thiếu Kiệt nhìn về phía cô nói: ” Thật không? Khả Tâm em không có kể qua với Tư Đồ Tổng Tài sao?”

“Thực xin lỗi.” Lâm Khả Tâm nhìn về phía Cố Thiếu Kiệt, trong ánh mắt mang theo sự áy náy.

Đúng lúc này, dường như Tư Đồ Viêm còn chưa thấy vui đủ, lại nói thêm một câu: ” Xem ra quan hệ của hai người cũng thực bình thường thôi.”

Nghe anh nói thế, nụ cười của Cố Thiếu Kiệt lại càng không rõ ràng, thật lạ không khí giữa ba người không khỏi lúng túng, Lâm Khả Tâm cắn môi dưới, mồ hôi cũng đổ ra.

Tư Đồ Viêm đúng thật phiền! Không được, nếu anh lại công kích Cố Ca Ca thì sẽ thảm... đúng, cô phải nhanh rời nơi này đi.

Nghĩ vậy, Lâm Khả Tâm vội vàng nắm tay Tư Đồ Viêm làm nũng nói: ” Anh à, thân thể em có chút không khỏe, muốn trở về nghỉ ngơi... Chúng ta có thể trở về không?”

Đây là lần đầu tiên cô làm nũng với anh , nhưng cô không phát hiện ra lúc cô nắm tay Tư Đồ Viêm thì nụ cười trên mặt Cố Thiếu Kiệt liền cứng đờ .

Khả Tâm chẳng những chủ động nắm tay Tư Đồ Viêm , mà còn làm nũng nói chuyện , rốt cuộc quan hệ của bọn họ là gì?

Ngay tại lúc Cố Thiếu Kiệt nghi hoặc , Tư Đồ Viêm mở miệng nói: ” Như vậy sao được? Hai người lâu không gặp rồi , hiện tại em đi nhanh vậy , Cố Huynh sẽ thất vọng... Tôi nói có đúng không Cố Huynh?”

Anh dùng chiêu Mượn dao giết người , chính mình không cự tuyệt mà để cho Cố Thiếu Kiệt từ chối Lâm Khả Tâm , cứ như vậy , Lâm Khả Tâm trách mình không thấu tình đạt lý , rồi chuyện của cô và Tư Đồ Viêm sẽ sớm bị phát hiện.

Nghe Tư Đồ Viêm nói vậy , Lâm Khả Tâm nhìn về phía Cố Thiếu Kiệt , mà Cố Thiếu Kiệt cũng có nhiều việc mù mịt muốn hỏi cô , nhưng thấy ánh mắt cầu xin của cố , Cố Thiếu Kiệt vẫn là mềm lòng: ” Không sao , nếu Khả Tâm không khỏe vậy các người đi trước đi”.

Nghĩ đến kế phép khích tướng của mình vô dụng , Tư Đồ Viêm tiếc nuối thật nhiều , thông qua việc này anh cũng hiểu tính cách của Cố Thiếu Kiệt hơn .

Xem ra Cố Thiếu Kiệt trong lời nói hoàn toàn giống nhau , là người cực kỳ ôn hoà

, khiêm tốn , bất quá Tư Đồ Viêm cảm thấy tuy rằng lương thiện là đức tính tốt nhưng ở trong phương diện gạt người thì lòng dạ đàn bà mới là độc.

“Cố Huynh , lần sau gặp lại.” Tư Đồ Viêm kéo tay Lâm Khả Tâm , nở nụ cười đắc ý như vừa thắng trận .

“Tư Đồ Tổng Tài , hẹn gặp lại.” Cố Thiếu Kiệt nở nụ cười với bọn họ , sau khi bọn họ rời đi thì nụ cười đó biến thành nỗi sầu lo .

Tuy rằng đây là lần đầu tiên Cố Thiếu Kiệt gặp mặt Tư Đồ Viêm , nhưng lúc trước ba của Cố Thiếu Kiệt có kể cho anh nghe rất nhiều việc liên quan đến Tư Đồ Viêm

, mặc kệ là gì , nếu Tư Đồ Viêm chưa đạt được mục đích sẽ không từ bỏ , tốc độ đổi phụ nữ giống như quần áo , vì vậy mà Cố Thiếu Kiệt không khỏi lo lắng cho Lâm Khả Tâm , bởi vì hai người từ nhỏ đã là bạn , nên sự đơn độc , tinh khiết , lương thiện của Lâm Khả Tâm là anh hiểu nhất , nên anh sợ Tư Đồ Viêm sẽ lừa gạt cảm tình của Lâm Khả Tâm , và sẽ bị anh lừa dối như con rối

Cố Thiếu Kiệt vốn tưởng rằng Lâm Khả Tâm và Tư Đồ Viêm là tình nhân , xem ra cô như rất sợ Tư Đồ Viêm , nghĩ vậy , Cố Thiếu Kiệt không khỏi chau mày ...

Khả Tâm , em và Tư Đồ Viêm rốt cuộc là quan hệ gì?

Trở lại trên xe , Lâm Khả Tâm thở phào nhẹ nhõm , tình huống vừa rồi thật nguy hiểm , cô còn tưởng chính mình thiếu chút nữa đã lâm vào bi kịch rồi ! Mang theo sự lo lắng , cô lén nhìn về phía Tư Đồ Viêm , chỉ thấy sắc mặt anh lạnh lùng , trầm mặc , giống như pho tượng.

94. Chương 96

Tuy rằng lúc trước cô cũng có thấy anh lạnh lùng , nhưng sắc mặt của anh bây giờ làm cho cô thập phần bất an , thà là nói còn hơn anh im lặng , sự im lặng này làm cho người khác không khỏi sợ hãi

“Viêm , suy nghĩ gì?” Lâm Khả Tâm mở miệng , thử hỏi han .

Tư Đồ Viêm liếc nhìn Lâm Khả Tâm một cái , sau đó lại nhìn về phía trước: ” Anh suy nghĩ về Cố Thiếu Kiệt , người đó thật làm cho anh cảm thấy thú vị.”

Tuy rằng ngoài miệng nói vậy , nhưng biểu tình của anh lại như trước , lạnh lùng dọa người ...

Nghe anh một lần nữa nhắc đến Cố Thiếu Kiệt , trong lòng Lâm Khả Tâm không khỏi lo lắng , có phải anh đã nhận ra cái gì rồi không?

Ngay sau đó , Lâm Khả Tâm nói: ” Viêm , em và Cố Ca ... À Không , Cố Thiếu Kiệt là bạn bè từ nhỏ , em thật không muốn anh hoài nghi. ”

” Lâm Khả Tâm , em đừng suy nghĩ nhiều , bất quá em chỉ là vợ anh trên danh nghĩa thôi , còn quan hệ giữa hai người , anh không quan tâm đâu.” Tư Đồ Viêm biểu hiện ra bộ dạng anh không thêm quan tâm ..

Mặc dù , anh không hỏi coi như cô thoát được một kiếp , nhưng nghe anh nói rằng cô chỉ là vợ trên danh nghĩa , thật trong lòng cảm thấy khó chịu , cô nghĩ rằng , mặc dù chính cô là vợ trên danh nghĩa nhưng hôn nhân giữa 2 người cũng là pháp luật làm chứng , thử hỏi có người đàn ông nào không quan tâm quá khứ của vợ mình không? Huống chi , cô và Cố Thiếu Kiệt không đơn giản chỉ là bạn bè! Trừ phi , Tư Đồ Viêm đối với cô một chút tình cảm cũng không có

Lâm Khả Tâm nhú nhú mày , thật buồn cười , chuyện anh không thích cô không phải lẽ thường sao? Từ ngày đầu gặp mặt , thái độ của anh đối với cô đã giống vậy rồi , vì sao hiện tại cô cảm thấy mất mát?

Bất quá , đạo lý chỉ là đạo lý , nhưng hiểu được đạo lý cũng không làm cho lòng người khác dễ chịu hơn , Lâm Khả Tâm cảm thấy càng buồn hơn , mặt mày nhăn nhó thẳng đến nhà cũng không giãn ra ...

Thoạt nhìn như Tư Đồ Viêm chỉ thụ chung nhìn về phía trước , nhưng thật ra dư quang anh đều để ý đến biểu tình của Lâm Khả Tâm , nhìn thấy cô mặt mày cau có không nói gì , anh còn tưởng cô nhớ Cố Thiếu Kiệt , vì vậy mà anh càng trở nên lạnh lùng hơn .

Chờ sau khi xe chạy đến nhà , Đại Vĩ chủ động mở cửa xe cho Lâm Khả Tâm , cô

bước xuống xe , rồi quay đầu lại nhìn Tư Đồ Viêm , anh vẫn không nhúc nhích như pho tượng ngồi trên xe .

“Em vào nhà đi , đêm nay anh có việc bận , sẽ không về.” Lúc nói ra lời này , Tư Đồ Viêm vẫn nhìn về phía trước , ngay cả liếc nhìn cũng không có .

Lâm Khả Tâm ” Ừ ” một tiếng , Đại Vĩ liền hạ chân ga , chạy xe đi ...Bước vào nhà

, Lâm Khả Tâm đi một vòng , bỗng cảm thấy mưa nhà lớn không phải chuyện tốt , lúc chỉ có một người trong nhà thật trống rỗng.

Như là nghe được nội tâm của cô , Tiểu Bối từ trong chạy ra , chủ động tới trước mặt Lâm Khả Tâm .

“Tiểu Bối~” Lâm Khả Tâm bế chú chó con lên: ” Cục Cưng ngoan , ba ba con đi công tác rồi , đêm nay chỉ có hai chúng ta ở nhà thôi , nếu có người xấu thì con phải bảo vệ mẹ a.”

Tiểu Bối như đáp lại lời của cô liền sủa lớn một tiếng ” Gâu ” , Lâm Khả Tâm nở nụ cười , cô cao hứng hôn Tiểu Bối , sau đó ôm nó ngồi trên sofa: ” Vẫn là Tiểu Bối tốt nhất , luôn nhiệt tình với mẹ , không giống ba con , cho dù động đất cũng lạnh như băng Aizz. ”

Nghĩ đến Tư Đồ Viêm , Lâm Khả Tâm không khỏi thở dài. Thật ra cô hiểu được anh nói có công việc phải làm nhưng nếu bận vậy anh sẽ không tổ chức tiệc này nọ , nói thẳng ra chỉ là cái cớ mà anh không muốn về nhà thôi ...Nhưng tại sao anh lại không muốn về nhà?

Lâm Khả Tâm nhìn theo góc độ suy nghĩ ra đáp án , nhưng cô không phải anh huống chi ý nghĩ của anh người ta đâu dễ suy đoán được , mà anh rốt cuộc muốn thế nào?

Quả thật , tính tình của anh thật dễ thay đổi , đúng là người quái dị ! Nhưng tại sao không có anh ở nhà cô lại cảm thấy nhớ anh?

Ngay tại lúc Lâm Khả Tâm ngẩn người , Tiểu Bối chạy đến liếm liếm mặt của cô ” Ngứa quá , ngứa quá. ” Lâm Khả Tâm không khỏi cười đến chảy nước mắt ..

Vì muốn dừng lại động tác của Tiểu Bối , cô liền ôm nó giơ lên , rồi dăm chiêu nói ” Hay là Tiểu Bối , con muốn dùng phương pháp này để an ủi mẹ? Muốn

mẹ cười lên sao?”

“Gâu. ” Tiểu Bối lắc lắc cái đuôi , làm ra dáng đắc ý , khiến Lâm Khả Tâm không thể nhịn liên bật cười

“Tiểu Bối , cảm ơn con nha.” Lâm Khả Tâm ôm Tiểu Bối trong lòng ngực , sau đó tự an ủi chính mình ” Đúng , mẹ không thể sầu bi như vậy , ba ba không về nhà thì thôi , có gì đặc biệt đâu? Cho dù không có, thì mẹ cũng có Tiểu Bối bên cạnh , như vậy mẹ vẫn có thể vui.”

Nói xong , Lâm Khả Tâm liền ôm Tiểu Bối mở TV xem , lúc cô xem TV mệt mỏi rơi vào giấc ngủ cô lại không khỏi nói mơ như vẫn đang suy nghĩ về anh :” Tư Đồ Viêm , tại sao anh không về nhà? Thật sự là cô đơn quá.”

Đây là chuyện dù cho cô có thật nhiều người bạn cũng không thể lấp đầy khoảng trống này .

95. Chương 97: Chương 97

Cùng lúc đó , tại văn phòng làm việc Tổng Tài của Tư Đồ Xí Nghiệp . “Hắt xì” Tư Đồ Viêm hắt xì một cái ...

Đại Vĩ ở một bên trêu ghẹo nói: ” Tổng Tài , xem ra có người nhắc anh rồi.”

”Đại Vĩ , không có gì thì đừng đùa , bằng không ngày nào đó đầu lưỡi của cậu liền đứt , cậu sẽ không còn cơ hội để mở miệng nữa.” Tư Đồ Viêm lạnh lùng cảnh cáo

.

Nghe anh nói vậy , Đại Vĩ liền nghiêm túc lại , nhưng trong lòng cũng không khỏi nghi ngờ , kỳ quái rốt cuộc Tổng Tài bị làm sao vậy? Tại sao từ lúc tiệc về mặt chỉ khư khư lạnh lùng , chẳng lẽ ai đụng đến Tổng Tài sao? Hơn nữa nếu ai dám đụng đến Tư Đồ Viêm , kết cục chắc chắn thảm rồi Nhưng người hiện tại thăm tới nay là anh , thật vất vả mới thở phào vì xử lý xong chuyện , nhưng vì tâm tình của Tổng Tài không tốt liền kêu anh tặng ca , anh chọn hay gây sự với ai sao?

“Đại Vĩ,” Tư Đồ Viêm bỗng nhiên mở miệng , dọa Đại Vĩ giật bắn người

Đại Vĩ một bên cung kính nói: ” Vâng , Tổng Tài có chuyện gì phân phó sao?”

Tư Đồ Viêm nhìn nhìn văn kiện trên tay , cũng không ngẩng đầu liền nói: ” Cậu về đi , không cần tặng ca với tôi.”

“Không có gì , tôi không phiền lụy.” Đại Vĩ sờ sờ cái đầu của mình

“Thôi , đừng giả vờ nữa , biểu tình của cậu đã sớm bán đứng cậu rồi.” Tư Đồ Viêm ngẩng đầu , liếc mắt một cái: ” Tốt rồi , về nhà đi , tôi cũng muốn ở một mình.”

Lời nói của Tư Đồ Viêm không khỏi làm cho Đại Vĩ cảm khái , tuy rằng bình thường Tổng Tài lạnh như băng , đối đãi với người không bao giờ lưu tình nhưng thân là thư kí của anh , Đại Vĩ hiểu Tư Đồ Viêm vẫn là đối xử với người thân rất tốt , nhưng muốn biết được điều này phải là người rất thân với Tư Đồ Viêm mới phát hiện ra.

Mang theo tia cảm kích , Đại Vĩ cúi người: ” Đã biết Tổng Tài , tôi đi trước.” “Ừ , nhớ giữ cửa.”

Sau khi Đại Vĩ rời đi , Tư Đồ Viêm tiếp tục đọc văn kiện trên tay , nhưng thế nào cũng không tập trung được bởi vì trong đầu anh toàn suy nghĩ về Lâm Khả Tâm , hiện tại cô đang làm gì? Ở nhà một mình có sợ hay không? Có nhớ anh không? Hay là cô đang nhớ Cố Thiếu Kiệt?

Tuy rằng chính mình lúc gặp Cố Thiếu Kiệt , Lâm Khả Tâm vẫn đưa lưng về phía anh , nhưng anh vẫn cảm giác được sự khấn trương của cô , nhất là khi cô nắm tay anh , toàn thân cô đều run nhẹ một trận ..

Nghĩ đến Cố Thiếu Kiệt , Tư Đồ Viêm nhíu mày , nhìn thấy tình nhân cũ cô kích

động vậy sao? Hừ.

Hơn nữa , điều làm cho Tư Đồ Viêm mất hứng nhất là , lúc anh muốn cô giới thiệu anh và Cố Thiếu Kiệt , cô cứ nhiên chọn trầm mặc? Này rõ là không muốn để cho Cố Thiếu Kiệt biết quan hệ của hai người , hay cô vẫn còn hy vọng gì đối

với Cố Thiếu Kiệt sao? Hay là do anh dặn cô không được nói chuyện giữa 2 người cho ai biết nên bây giờ cô lại tìm cơ này mà làm vậy?

Tư Đồ Viêm nghĩ nghĩ , rồi nheo mắt lại , tốt lắm , Lâm Khả Tâm không phải không muốn nói cho Cố Thiếu Kiệt biết chuyện anh và cô sao? Cô càng làm vậy , anh sẽ càng tìm cách để cho Cố Thiếu Kiệt biết !

Ngày hôm sau , khi Tư Đồ Viêm trở về nhà thì Lâm Khả Tâm còn ngủ trên sofa , anh tiến lên , nhẹ nhàng lay nhẹ cô .

“Viêm , anh đã về. Hô.” Lâm Khả Tâm ngáp ngáp , còn chưa tỉnh ngủ hoàn toàn .

Tư Đồ Viêm bỗng đem điện thoại trước mặt cô :” Gọi điện thoại.”

“Sao?” Vốn đang chưa tỉnh ngủ nghe anh nói vậy ,càng làm cho Lâm Khả Tâm thêm mơ hồ: ” Gọi cho ai?”

“Đưa số điện thoại Cố Thiếu Kiệt đây.” Tư Đồ Viêm đem điện thoại nhét vào trong tay Lâm Khả Tâm: ” Nói cho anh ta biết quan hệ của em và anh”

“Cái , cái cái cái gì?!” Bị Tư Đồ Viêm dọa một trận , Lâm Khả Tâm liền tỉnh ngủ ngay .

“Tại sao làm vậy?” Cô nghi hoặc nhìn anh , đồng thời ánh mắt có chút khấn trương , chẳng lẽ anh biết chuyện của cô và Cố Thiếu Kiệt sao?

Mà Tư Đồ Viêm chỉ lạnh lùng nói: ” Vì anh muốn em làm vậy.”

Mồm mép của anh như là không được xía vào , Lâm Khả Tâm nhìn điện thoại trong tay , sau đó lại nhìn anh , cười mỉa mai nói: ” Nếu gọi cho Cố Thiếu Kiệt nói quan hệ của chúng ta không phải làm cho người nhà em mặc danh kỳ diệu sao? Hay là thôi đi , ha ha.”

Thấy Lâm Khả Tâm tìm cơ , sắc mặt của Tư Đồ Viêm lại như pho tượng: ” Anh ra lệnh cho em , gọi cho anh ta, ngay lập tức”

“Nhưng mà.” Lâm Khả Tâm cúi đầu , phát sầu , chân mày cứ chau lại.

“Nhưng mà?” Tư Đồ Viêm cười lạnh , sau đó vươn tay túm Lâm Khả Tâm đứng dậy.

“Nói , em do dự cái gì? Tại sao không dám nói cho anh ta biết quan hệ của anh và em? Có phải hai người lại bí mật làm chuyện gì không?”

Bị Tư Đồ Viêm truy vấn , Lâm Khả Tâm liên tục lắc đầu nói: ” Không có , thật sự cái gì cũng không có.”

“Vậy tại sao không dám gọi cho anh ta , hả?” Tư Đồ Viêm dùng lực nắm chặt Lâm Khả Tâm , ngữ khí mãnh liệt làm cho cô không có đường lui

96. Chương 98

Lâm Khả Tâm trừng to mắt: ” Em. Em , chỉ là em sợ mẹ biết Sức khỏe của mẹ em không tốt , nếu như bà biết chúng ta kí hợp đồng hôn nhân thì không chừng bệnh tim sẽ tái phát.”

Mặc dù Lâm Khả Tâm nói rất có lý nhưng chính là Tư Đồ Viêm cũng không tính toán nhận lý do của cô hướng chỉ anh đối với tiểu tam như mẹ Lâm là cực kỳ không có hảo cảm.

” Lâm Khả Tâm , em còn cho rằng tôi sẽ tin tưởng lý do của em sao? Chẳng lẽ em nghĩ tới hôm qua tôi không phát hiện ra điều gì? Tôi khuyên em vẫn nên thẳng thắn bằng không tôi sẽ không còn kiên nhẫn đâu , mau nói , em và Cố Thiếu Kiệt có quan hệ gì?”

(TT : sẽ thay đổi cách xưng hô một chút , cho đúng theo trường hợp nha :D ^^)

Sự chất vấn của Tư Đồ Viêm làm cho Lâm Khả Tâm cảm thấy mệt mỏi , đừng nói anh lúc nào cũng làm cho người ta khó chịu mà còn đi so đo những việc không đâu , nghĩ đến tối hôm qua anh còn chẳng bận tâm về mối quan hệ này cô cảm thấy rằng mình chẳng có gì phải lo , ở trong lòng cô tổng cảm thấy anh nhất định đã biết gì bằng không sẽ không phản ứng kịch liệt như vậy .

Không còn cách nào , Lâm Khả Tâm đành nói thật ”Thật ra em và Cố Ca Ca không

chỉ là bạn từ nhỏ như anh ấy nói , vào đêm em gặp anh , đó là lúc em vừa thổ lộ với anh ấy”
Đừng một chút , cô nói tiếp: ” Bất quá anh đừng hiểu lầm , em bị anh ấy từ chối nên hiện tại em và anh ấy không có gì hết.”

Lâm Khả Tâm nói xong , thử nhìn về phía Tư Đồ Viêm , chỉ thấy anh trầm mặc , biểu tình gì cũng không có , cũng không biết anh suy nghĩ gì , sợ anh không tin tưởng mình , cô lại nói thêm một câu: ” Những gì em nói đều là thật , là thật đó.”

Về phần Tư Đồ Viêm , bởi vì anh đã sớm điều tra tư liệu của Lâm Khả Tâm nên anh biết những gì cô nói là thật , mà sợ dĩ anh ép cô tự chính miệng nói ra là vì anh không muốn để cho cô biết anh đã biết điều đó , bằng không cô sẽ biết anh có âm mưu với cô.

Nhưng nếu không làm chuyện này sáng tỏ về sau nếu gặp lại chuyện có liên quan đến Cố Thiếu Kiệt thì anh cũng chỉ sinh hờn dỗi , mà anh lại phải nén giận? cho nên anh buộc cô phải nói ra sự thật: ” Lâm Khả Tâm , ý của em là em đã từng thích Cố Thiếu Kiệt? Nếu vậy tôi cũng không thể không nghĩ rằng em không muốn nói với anh ta bởi vì em sợ sau khi anh ta biết sẽ rời xa em? Và em sẽ không còn cơ hội nào nữa?”

“Không , không , không , không phải như thế” Lâm Khả Tâm hươ tay nói: ” Ngày mà Cố Ca Ca cự tuyệt em thì anh ấy đã nói chuyện của anh ấy cùng Hách Sa Sa —

— kể muội của em ở cùng nhau rồi , nên hiện tại em làm sao còn hi vọng xa vời gì nữa chứ?”

Tuy rằng Lâm Khả Tâm liều mạng giải thích nhưng Tư Đồ Viêm chỉ thần nhiên liếc cô một cái: ” Làm sao tôi biết được? Hiện tại tôi còn hoài nghi không biết em còn thích Cố Thiếu Kiệt nữa không là. Hừ ”

“Em ——” Lâm Khả Tâm á khẩu , cô cúi đầu , trong lòng cũng tự hỏi câu giống vậy

, cô bây giờ còn thích Cố Ca Ca sao?

Cô xoa xoa lòng ngực của mình , chẳng bao lâu sau cô nhớ đến Cố Thiếu Kiệt nhưng cảm giác này chẳng còn giống như là sự rung động của tình yêu nam nữ nữa , mà điều kinh ngạc hơn chính là từ lâu lắm rồi cô không còn nhớ đến Cố Thiếu Kiệt .

Vì cái gì lại trở nên như vậy? Lâm Khả Tâm tự hỏi chính mình nhưng cũng chưa tìm ra đáp án thì Tư Đồ Viêm không còn bình tĩnh thúc giục nói :” Lâm Khả Tâm

em choáng váng sao? Nhanh nói cho tôi biết đúng hay là không?”

Lâm Khả Tâm ngẩng đầu nhìn anh , cô chậm rãi lắc đầu: ” Không , em đã không còn thích anh ấy.”

Ngữ khí của cô có chút hoảng hốt , dù sao khi ý thức được điểm đó cô vẫn là người kinh ngạc hơn ai hết , phải biết rằng cô đã từng lặng lẽ thích Cố Thiếu Kiệt trong vòng 9 năm , ban đầu cô còn tưởng dùng cả đời cũng sẽ không bao giờ quên được Cố Thiếu Kiệt , nhưng không ngờ chỉ mất chưa đến 1 tháng tình cảm này liền nhạt phai , 1 tháng đối lấy 9 năm , thử tình cảm này liệu có phải là thật?

Tuy rằng biết Lâm Khả Tâm nói thật nhưng Tư Đồ Viêm còn muốn cô dùng hành động để chứng minh ” Nếu không phải vậy thì coi như nể mặt tôi liền gọi cho anh ta ngay lập tức.”

Tư Đồ Viêm ném điện thoại vào tay Lâm Khả Tâm , nhìn điện thoại cô do dự một chút , rốt cục hạ quyết tâm: ” Được , em sẽ gọi.”

Lâm Khả Tâm nghĩ muốn thừa lúc cơ hội này cô sẽ chính thức nói từ biệt với Cố Thiếu Kiệt , coi như là một dấu chấm hết cho tình cảm này , không cần tra , cô ấn 11 con số , kia là dãy số điện thoại của Cố Thiếu Kiệt mà cô ghi nhớ trong lòng , mà điều này cũng làm Tư Đồ Viêm chú ý đến .

“Ha Hả , nhớ rõ số điện thoại của đối phương như vậy thì tôi thế nào có thể tin rằng em không còn thích anh ta đây?”

Lâm Khả Tâm liếc nhìn anh một cái , kiên định nói: ” Em sẽ chứng minh cho anh xem.”

Qua vài giây , điện thoại đã gọi được . “Alo?”

Bên kia truyền đến giọng nói của Cố Thiếu Kiệt , làm cho Lâm Khả Tâm nhất thời xúc động lạ thường .

“Alo , Cố Ca Ca , em là Khả Tâm”

Nghe giọng nói của cô , Cố Thiếu Kiệt bật người biến giọng: ” Khả Tâm? Lúc này anh có đến ký túc xá tìm em nhưng bạn của em nói em tạm nghỉ học hơn nữa đã một tháng rồi , rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Khả Tâm , tại sao em phải tạm nghỉ học?”

97. Chương 99

Cố Thiếu Kiệt hỏi một lèo câu hỏi làm cho Lâm Khả Tâm không thể thở được:: ” Cố Ca Ca , chuyện này hơi phức tạp , nói chuyện trong điện thoại cũng không thể giải thích rõ được , còn nữa sao tự nhiên đến ký túc xá tìm em làm chi?”

Cố Thiếu Kiệt nghe vậy , liền thở dài ” Là hôm nay anh đến nhà của em thì dì Lâm có nói lâu rồi em không về nhà , còn nói em bận rất nhiều việc nên anh muốn xem em bận chuyện gì , nhưng có ai ngờ em đã tạm nghỉ học , hơn nữa chuyện lớn như vậy sao em không nói cho Dì Lâm biết một tiếng?”

Nghe Cố Thiếu Kiệt nhắc đến mẹ Lâm , Lâm Khả Tâm vội vàng nói: ” Đúng , mẹ em còn chưa biết chuyện này nhưng Cố Ca Ca em cầu xin anh đừng nói ẹ em biết , sức khỏe của mẹ em không tốt nếu biết chuyện này sẽ sinh bệnh”::

Tuy rằng Cố Thiếu Kiệt biết chuyện này cũng nghiêm trọng không nói ẹ Lâm biết cũng không được nhưng nghe đến ngữ khí lo lắng của Lâm Khả Tâm anh không khỏi mềm lòng ” Được , anh đáp ứng em nhưng em phải nói thật cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Cố Ca Ca , có một số việc trước em không thể nói cho anh biết , để về sau em sẽ giải thích , hiện tại em chỉ có thể nói em sống rất tốt , anh không cần lo.” Lâm Khả Tâm nói vậy chủ ý muốn trấn an Cố Thiếu Kiệt , chứ thật ra trong lòng cô cũng rối rắm rồi mịt mịt::

Nhưng lời nói của cô không những không thể trấn an Cố Thiếu Kiệt mà ngược lại anh còn đề cao giọng nói ” Không cần lo lắng cho em? Khả Tâm , chúng ta cùng nhau lớn lên , anh xem em như em gái của mình , như thế nào lại không lo lắng cho em đây? Bây giờ em đang ở đâu? Có phải đang ở cùng một chỗ với Tư Đồ Viêm không?”

Nghe Cố Thiếu Kiệt nói chỉ xem cô như em gái , Lâm Khả Tâm ít nhiều có chút nhẹ nhõm cũng chẳng còn cảm giác lòng dạ đau đớn tan nát như lúc trước , cũng

tốt nếu Cố Ca Ca xem cô là em gái kia chính cô cũng không cần do dự gì nữa ,
đem tình hình thật nói ra là được.

Lâm Khả Tâm thoáng nhìn qua Tư Đồ Viêm , sau đó hít sâu một hơi :” Cố Ca Ca , anh nói đúng , hiện tại em ở cùng một chỗ với Tư Đồ Viêm , hơn nữa anh ấy đang bên cạnh em.”

Nghe thấy Lâm Khả Tâm nói vậy , trong lòng Cố Thiếu Kiệt trở nên căng thẳng , vì thế vội vàng hỏi: ” Khả Tâm , em. . . .Không phải là em ở chung nhà với Tư Đồ Viêm chứ?”

“Không chỉ ở chung , thật ra em và anh ấy đã kết hôn luôn rồi.” Nói xong câu đó , Lâm Khả Tâm thở phào nhẹ nhõm , nhưng bên điện thoại bên kia Cố Thiếu Kiệt lại cảm thấy ngực đau thắt lại .

” Em nói em và Tư Đồ Viêm đã kết hôn? Sao lại có thể? Em và anh ta bắt quá chỉ vừa quen biết vài ngày , Khả Tâm nhất định em đã bị lừa rồi , em hãy nghe anh nói nè.”

Cố Thiếu Kiệt định nói tiếp thì Lâm Khả Tâm liền giành trước: ” Cố Ca Ca trước hết nghe em nói , em hiểu tất cả là do anh quan tâm em , nhưng xin anh yên tâm , em không bị ai lừa cả em cũng đủ lớn hiểu mình đang làm gì , huống chi em đã đủ tuổi kết hôn rồi , em có thể chịu trách nhiệm về hành động của mình , tin tưởng em.”

“Nhưng mà.”

Cố Thiếu Kiệt vẫn không thể chấp nhận sự thật , ngày hôm qua khi thấy Lâm Khả Tâm và Tư Đồ Viêm đứng bên cạnh nhau , anh chỉ hoài nghi không biết có phải 2 người ở chung một chỗ với nhau không chứ không nghĩ tới chuyện kết hôn .

Bất quá dù cho Cố Thiếu Kiệt có chấp nhận hay không thì Lâm Khả Tâm cũng không nói thêm gì: “Cố Ca Ca , em còn có việc , trước em cúp máy đây. à , đúng rồi anh giúp em chăm sóc mẹ em dùm và ngàn vạn lần đừng để mẹ em biết chuyện này , phải giữ bí mật đó. ” Nói xong , Lâm Khả Tâm liền cúp điện thoại , miễn Tư Đồ Viêm làm phiền .

Cúp xong , Lâm Khả Tâm trả điện thoại lại sau đó nhìn về phía Tư Đồ Viêm hỏi: ” Anh vừa lòng chưa?”

Nói thật , Tư Đồ Viêm không hề nghĩ tới Lâm Khả Tâm sẽ nói chuyện kết hôn cùng anh cho Cố Thiếu Kiệt biết nhất là cô nghĩ trách nhiệm cô đều đổ lên bản thân mình , hoàn toàn không hề nói chuyện anh hăm hại bách bức cô .

Lâm Khả Tâm lại một lần nữa làm cho Tư Đồ Viêm nhìn cô với con mắt khác xưa

, nhưng bên ngoài anh chỉ thản nhiên đáp: ” Có cái gì vừa lòng hay không vừa lòng?”

“Chứng minh đó, em đã chứng minh mình không thích Cố Thiếu Kiệt rồi còn gì , không phải anh rất muốn xem sao?” Lâm Khả Tâm nghi ngờ trừng to mắt nhìn anh , cô thật hoài nghi rốt cuộc anh có phải bị bệnh lãng trí của người già hay không?

“Tôi xem cái gì? Huống gì trong lòng em thích ai thì chỉ có em là rõ nhất , có hà tất phải chứng minh cho tôi xem đâu?” Tư Đồ Viêm bộ dạng không quan tâm làm cho Lâm Khả Tâm tức giận muốn học máu

Sớm biết anh như vậy cô sẽ không gọi điện rồi ! Hiện tại tốt lắm , Cố Ca Ca nghe cô trở thành vợ của Tư Đồ Viêm liền phản ứng lớn như vậy thì một năm sau lại cho anh biết cô rời khỏi người này thì sẽ không mắng cô mới là lạ.

Nghĩ đến cảnh tượng kia , Lâm Khả Tâm cảm thấy nhức đầu , cô hung hăng trừng mắt nhìn Tư Đồ Viêm một cái: ” Trở mặt không giữ lời. Tránh ra , em đi làm điểm tâm.” Dừng một chút , Lâm Khả Tâm bổ sung thêm một câu: ” Còn nữa sẽ không có phần của anh , hừ.” Nói xong , cô hùng hổ đi vào phòng bếp

, lại không thấy Tư Đồ Viêm ở phía sau lộ ra nụ cười vừa lòng ..

Càng ở chung với cô , anh càng cảm thấy cô nhỏ này tính tình cũng rất khả ái a !

98. Chương 100

Trong phòng bếp , Lâm Khả Tâm mạnh mẽ cắt đồ ăn , kia giống như cô đang xem đồ ăn là Tư Đồ Viêm rồi lấy dao băm nhuyễn ra , cô một bên cắt , một bên quệt quệt miệng .

Đúng vậy , Tư Đồ Viêm nói cũng đúng , có một số việc chỉ cần trong lòng cô hiểu là được , cần gì phải chứng minh cho anh biết? Huống chi anh luôn là người đa nghi , mặc kệ cô làm gì anh cũng sẽ không tin .

Bất quá , Lâm Khả Tâm hiểu điều này nhưng nếu như cho cô chọn lại cô vẫn sẽ chọn chứng minh cho anh xem bởi vì cô không thích người khác hiểu lầm mình , hơn nữa lại chính là anh

Về phần Tư Đồ Viêm , lúc này anh đang ở phòng khách xem TV , hôm nay đều là tin tức của tiệc tối qua “Chiều hôm qua , Tổng Tài Tư Đồ Viêm của Tư Đồ Xí Nghiệp chính thức tuyên bố giữ lấy 30% cổ phần của Tần Thị , hơn nữa Tư Đồ Viêm sẽ đích thân dẫn dắt tập đoàn Tần Thị ra khỏi cảnh khốn đốn , tin tức này được tuyên bố ra thì cổ phiếu của Tần Thị cũng đã tăng trở lại.”

Người MC trong TV nói xong , mà Tư Đồ Viêm đã nghe được những gì mình muốn nên liền tắt TV ..

Cổ phiếu của Tần Thị tăng lại là điều nằm trong kế hoạch của anh , dù sao ba chữ

Tư Đồ Viêm phải quảng cáo có lợi nhất ..

Bởi vì đã từng trải nên cho dù công ty gần đến mức phá sản anh cũng có thể lật ngược tình thế mà hồi sinh lại , thậm chí sẽ phát triển hơn so với trước , quả nhiên sau khi biết được Tư Đồ Viêm sẽ dẫn dắt công ty ra khỏi cảnh phá sản thì những cổ đông đã bỏ đi liền quay về , mà những người không có đầu tư lúc trước nghe đến tên Tư Đồ Viêm cũng liền đem tiền bỏ vào ...

Tư Đồ Viêm gọi cho Đại Vĩ: ” Đại Vĩ , cổ phiếu Tần Thị hiện tại thế nào?”

“Tổng Tài , cổ phiếu sáng nay đã bắt đầu tăng lại , dự tính tới chiều nay sẽ có thể khôi phục như trước.” Đại Vĩ mang theo chút kích động đưa tin , dừng một chút , lại tiếp tục hỏi: ” Đúng rồi Tổng Tài , lần này tăng bao nhiêu thì chúng ta sẽ tung ra?”

“Không bán.” Tư Đồ Viêm thản nhiên trả lời làm cho Đại Vĩ có chút kinh ngạc .

“Không bán? Nhưng mà lúc trước đều là giá thấp mà mua vào , không phải tăng rồi sẽ bán sao?”

Hơn nữa mỗi lần Tư Đồ Viêm đều đặc biệt tinh mắt , tung ra giá cả so với thị trường không lệch quá nhiều .

Ngữ khí của anh vẫn kiên định: ” Đó là trước kia , còn tình trạng bây giờ không giống vậy nữa..”

Phải biết lúc trước Tư Đồ Viêm bị Tần thị áp bách , nên công ty của anh không thể phát triển được , cũng vì vậy mà anh đã sớm định ra kế hoạch sẽ có 1 ngày dấn nát Tần Thị dưới chân mình , bây giờ anh đã có 30% cổ phần trong tay , anh muốn nó sống thì nó sẽ sống , còn muốn nó chết thì mọi giá phải chết .

“Đúng rồi,” Tư Đồ Viêm bỗng nghĩ đến một việc ” Phái giúp tôi mấy người đi chiếu cố Tần Lão , nếu như có gì sơ xuất thì tôi liền hỏi tội cậu.”

“Đã biết , Tổng Tài.” Tuy rằng Đại Vĩ không rõ vì sao Tư Đồ Viêm quan tâm đến Tần Lão nhưng nếu là việc Tổng Tài dặn dò thì phải nghe theo.

Mà sở dĩ Tư Đồ Viêm phái người đi săn sóc Tần Lão là vì 2 điều: một, khi ông ta chết thì thị trường chính khoán sẽ liền rung chuyển, 2 là mặc kệ ông ta áp bách anh thế nào thì nói cho cùng cũng là người có ơn với anh , vì phòng ngừa Tần Hữu Minh ham tài sản mà âm thầm hại chết Tần Lão nên anh mới làm vậy ; còn về điều thứ 3 , anh muốn khi Tần Lão tỉnh lại sẽ liền nhìn ra chỉ trong vòng thời gian ngắn ngủi mà Xí Nghiệp Tư Đồ đã phát triển vượt bậc.

Tư Đồ Viêm chưa bao giờ lo lắng mình ác hay thiện , anh chỉ biết ai đã từng giúp anh thì anh sẽ trả gấp bội , còn hại anh thì anh cũng sẽ đáp lại gấp bội —— đó là nguyên tắc từ trước đến nay của Tư Đồ Viêm .

Cho nên trên phương diện đối đãi với Tần Lão cũng còn chút ân tình , nhưng nếu làm trái ý anh thì anh cũng sẽ đòi lại .

Bất quá, tuy rằng anh nắm quyền nhưng anh cũng không khỏi lo ngại về Tần Hữu Minh .

Lấy sự thấu hiểu của anh về Tần Hữu Minh thì anh biết tên này cũng mưu mô giống vậy , giống như để đạt được mục đích sẽ không chừa thủ đoạn nào , nhưng điều cuối chính mình bất đồng đó là Tần Hữu Minh so với anh còn ác hơn , ít ra anh còn biết báo ân còn Tần Hữu Minh sẽ không bao giờ trả ơn cho ai mà lúc trước coi hấn như công cụ , dùng xong rồi vứt.

Suy xét đến dã tâm của Tần Hữu Minh, Tư Đồ Viêm biết Tần Hữu Minh sẽ không dễ dàng bỏ qua anh , huống chi Tần Hữu Minh vì Tần Thị mà ngay

cả cổ phần công ty cũng giao ra , cho dù chính mình hiện tại giải quyết vấn đề

cạnh chia nhưng chắc chắn Tần Hữu Minh sẽ dùng cách khác mà đối phó.

Tư Đồ Viêm bỗng nghĩ đến , chính mình hiện tại sẽ có gián điệp bên Tần Thị nên anh càng phải cẩn thận hơn , bằng không ngày nào đó Tần Hữu Minh lại nhất định làm anh sống không bằng chết .

Lúc này , Tư Đồ Viêm bỗng nhớ tới Tần Hiểu Linh , đúng rồi , lần trước Tần Hiểu Linh có nói với Lâm Khả Tâm là xếp gián điệp vào , như vậy xem ra cô ấy có biết được chút gì , hơn nữa cô ấy thích anh như vậy , sẽ là đối tượng tốt để lợi dụng .

Nghĩ vậy , Tư Đồ Viêm hướng đến phòng bếp hô to: ” Khả Tâm ,tôi còn một số việc , tôi đi trước.”

Nghe được anh nói , Lâm Khả Tâm liền vội vàng trong bếp chạy ra.

99. Chương 101

“Sao thế? Nhưng mà em đã làm phần ăn rồi , nói thế nào đi là đi.” Tuy rằng ngoài miệng vì giận mà Lâm Khả Tâm nói sẽ không làm điểm tâm cho Tư Đồ Viêm nhưng sau khi xuống bếp cô vẫn là không thể.

Nhưng Tư Đồ Viêm chạy đến cửa , liền nói: ” Không cần , em cứ ăn trước ăn không hết thì bỏ.”

“Tôi có về ăn cơm không?” Lâm Khả Tâm không quên hỏi

Tư Đồ Viêm nghĩ nghĩ , lúc trước vì Lâm Khả Tâm mà anh mắng Tần Hiểu Linh , phỏng chừng bây giờ phải phí một phen công phu với Tần Hiểu Linh nên chắc sẽ không về được: ” Tối nay tôi ăn ở ngoài , nếu qua 12g tôi còn chưa về thì khoá cửa rồi đi ngủ đi.” Nói xong , anh liền rời đi.

Tối đó , Tư Đồ Viêm thật không có về , có lẽ vì trong tiềm thức của Lâm Khả Tâm vẫn còn đợi anh nên cả buổi tối ngủ không thẳng giấc , một chút động tĩnh liền có thể đánh thức cô dậy , sáng hôm sau tiếng đập cửa vang lên , Lâm Khả Tâm liền tỉnh :” Đợi chút , tôi ra liền.” Cô một bên nói , một bên chậm chạp chạy đi mở cửa

, mà cửa vừa mở cô cũng không để ý liền cười nói: ” Anh về rồi sao , như thế nào

còn không mang theo chìa khoá Sao”

Sau khi nhìn thấy người đứng trước cửa , nụ cười trên mặt Lâm Khả Tâm liền cứng lại .

“Khả Tâm , là anh.”

“Cố cố Ca Ca” Theo bản năng Lâm Khả Tâm nhìn lại là Cố Thiếu Kiệt đang đứng trước cửa .

Ánh mặt trời dần lộ lên , bộ dáng của Cố Thiếu Kiệt vẫn như trước thật khôi ngô , tuấn tú , nhưng lại không có sự lạnh nhạt thanh thoi mà chỉ có biểu tình phức tạp.

Thấy Lâm Khả Tâm chậm chạp không nói gì , Cố Thiếu Kiệt thanh giọng hỏi: ” Khụ Khụ , cái kia , anh có thể vào nhà không? Không có gì bất tiện chứ?”

“Không có, không có , làm gì mà có gì không tiện , em chỉ là không nghĩ anh sẽ đến đây nên có chút cả kinh rồi quên.” Lâm Khả Tâm vừa nói vừa mang Cố Thiếu Kiệt vào trong phòng khách , vì xấu hổ nên cô ấp a ấp úng giới thiệu sơ qua căn nhà cho Cố Thiếu Kiệt .

”Đây là phòng khách , đối diện là WC , phòng phía trong là bếp còn phòng ngủ là

ở trên lầu.”

Nhắc tới phòng ngủ , người bình thường đều thích nhất chính là nơi để ngủ , mà nghĩ đến Lâm Khả Tâm cùng Tư Đồ Viêm ngủ cùng nhau , trong lòng Cố Thiếu Kiệt bỗng thấy đau xót , nhưng anh không biểu hiện ra ngoài mà chỉ bộ dạng lễ phép khách khí như trước.

“Khả Tâm , anh đến sớm như vậy chắc Tư Đồ Tổng Tài còn ngủ? Anh đến không nói lời nào có thể sẽ quấy rầy anh ấy không?”

Nghe Cổ Thiếu Kiệt hỏi vậy , trong lòng Lâm Khả Tâm cũng không tự nhiên , thật đúng , chính mình tìm đề tài gì để nói vậy , tự nhiên làm chi nhắc đến phòng ngủ trước mặt Cổ Ca Ca? Anh ấy hỏi vậy thật mất mặt

Lâm Khả Tâm cúi đầu , ngượng ngùng nhìn ánh mắt Cổ Thiếu Kiệt: ” Không , tối hôm qua anh ấy không về , bây giờ chỉ có em ở nhà thôi.”

Cô định mượn cơ hội trốn tránh đi rót nước nhưng Cổ Thiếu Kiệt đã ngăn lại: “ Không cần , anh không khát , anh đến đây là có việc muốn hỏi em.”

Biết tránh không khỏi , Lâm Khả Tâm thở dài một hơi sau đó quay người , đợi câu hỏi của anh , Cổ Thiếu Kiệt cũng do dự nửa ngày mới nói ra một câu: ” Khả Tâm , mấy ngày này , em. sống tốt không?”

Không nghĩ tới sáng sớm Cổ Thiếu Kiệt đến đây vì quan tâm cô sống thế nào , bỗng cảm thấy thật ảm áp , xúc động muốn khóc ra , cái mũi cũng ê ẩm: “Vâng , em sống tốt lắm ... nhưng Cổ Ca Ca sao anh lại tìm tới nơi này.?”

Với sự xuất hiện đột ngột của Cổ Thiếu Kiệt , Lâm Khả Tâm thậm chí hoài nghi có phải cô đang nằm mơ không? Vì vậy , cô khẽ trộm nhéo mình một cái thật đau .

Cổ Thiếu Kiệt giải thích: ” Ngày hôm qua em cúp điện thoại xong anh liền phái người tìm địa chỉ nhà Tư Đồ Viêm , nên hôm nay anh đến đây tìm em.”

Thật ra khi Lâm Khả Tâm nói chuyện xong cô cũng không phải không nghĩ Cổ Thiếu Kiệt sẽ tìm đến mình , nhưng xét theo tính cách của Cổ Thiếu Kiệt mà nói anh không thích cô cũng không phải là hạng người thích để ý vào chuyện người khác nên cô không nghĩ nhiều nữa , nào ngờ anh không những đến đây mà còn rất gấp.

” Cổ Ca Ca cho dù tìm em cũng không cần gấp đến thế, bây giờ trời chỉ vừa sáng , nói vậy chắc anh dậy rất sớm?” Lâm Khả Tâm nhin không được quan tâm hỏi

Cổ Thiếu Kiệt hươ tay: ” Không phải thức dậy sớm mà căn bản hôm qua anh không ngủ , sau khi nói chuyện điện thoại với em xong , anh sao có thể yên tâm mà ngủ? Nếu không sợ tối qua em ngủ sớm thì anh đã chạy đến đây rồi.”

Nghe Cổ Thiếu Kiệt nói vậy , Lâm Khả Tâm nhất thời cả kinh , ở trong ấn tượng của cô anh tuy rằng người không phải chậm chạp nhưng cũng không phải người hay nôn nóng , mà cô đã quen nhìn bộ dáng thư thái thông dong của anh , còn đây là lần đầu cô thấy anh khẩn trương vì cô như vậy .

Lâm Khả Tâm nhìn Cổ Thiếu Kiệt , đôi mày hơi nhíu lại nhưng chưa bao giờ nhìn

qua , lúc này cô thật cảm động nhưng cũng mang theo chút nghi hoặc , tại sao Cổ Ca Ca quan tâm cô như vậy? Thậm chí vì cô mà trở thành lạ thường?

100. Chương 102

” Cổ Ca Ca , cảm ơn anh đã quan tâm em. Em có chút không quen.”

“Đứa ngốc này , cái gì mà không quen? Chúng ta lớn lên cùng nhau , em là em gái của anh , có anh trai nào mà không quan tâm em gái mình không?” Cổ Thiếu Kiệt nói xong , ôn nhu sờ sờ đầu Lâm Khả Tâm , độ ẩm , động tác quen thuộc gần gũi làm cho cô thêm ảm áp .

Nghe ngữ khí ôn nhu trước sau như một của Cổ Thiếu Kiệt , giống như không có gì thay đổi nhưng trong lòng Lâm Khả Tâm hiểu được mọi thứ đã không còn như xưa từ cái đêm cô tỏ tình với Cổ Ca Ca , đúng vậy cô như thế nào lại quên chính mình chỉ là em gái thôi.

Tuy rằng đây không phải lần đầu tiên Cổ Ca Ca đối xử với cô như vậy nhưng nghĩ đến tình cảm 9 năm qua mà trong mắt của anh chỉ xem cô như em gái Lâm Khả Tâm không khỏi uỷ khuất cho sự chờ đợi của mình trong nhiều năm qua .

Bất quá dù đau khổ Lâm Khả Tâm vẫn cố gắng che giấu , giả vờ nở nụ cười: ” Cảm ơn Ca Ca.”
Cố Thiếu Kiệt vỗ vỗ vai cô: ” Khả Tâm , nếu như em thật lòng xem anh là ca ca thì nghe anh nói mấy câu.”
“Dạ, anh cứ nói”.

“Rời nơi này đi , về nhà với anh.” Cố Thiếu Kiệt thập phần thật lòng nói .

8 chữ ngắn cùn này làm cho Lâm Khả Tâm sửng sốt , sau đó cô xua xua tay nói: ” Không được không được , Cố Ca Ca em không thể về nhà, em.”

Sự sốt ruột này cô không biết nói làm sao , thật sự không thể nói hai người đã kí hợp đồng trong vòng một năm sẽ không được rời Tư Đồ Viêm mà đi?

Bởi vì không biết chuyện còn có ẩn khúc nên Cố Thiếu Kiệt tưởng rằng Lâm Khả Tâm luyến tiếc , vì vậy vẻ mặt càng thêm nghiêm túc: “Khả Tâm sao em lại không nghe lời anh? Em chỉ là một người con gái cho dù có thích Tư Đồ Viêm cũng không thể vừa quen biết vài ngày liền vội gã cho anh ta , dù sao thời gian hai người quen biết rất ngắn em có chắc em hiểu rõ anh ta không? Anh nghe bên ngoài đồn đại Tư Đồ Viêm cực kì lăng nhăng , bạn gái thay đổi như thay quần thay áo , chưa từng thật lòng với một ai , cho nên em nên xác định rõ anh ta là có tình cảm với em hay vui đùa? Nói không chừng vài bữa nữa liền bỏ em thôi , mà người nhà của em thì không biết chuyện này , đến lúc đó em sẽ nhờ ai giúp đỡ em?”

Sự lo lắng của Cố Thiếu Kiệt làm cho Lâm Khả Tâm cảm thấy buồn cười , thứ 1: cô không phải vì thích Tư Đồ Viêm mà gã cho anh , phải nói đúng hơn là ngoại trừ cách đó cô cũng chẳng còn cách khác ; thứ 2 ngay từ lúc đầu Cố Thiếu Kiệt đối với cô cũng chỉ là đùa giỡn thôi ; thứ 3 là bởi cũng chẳng có ai giúp đỡ cô nên cô mới phải gã cho Tư Đồ Viêm .

Nhưng cô cũng không đem những điều này nói cho Cố Thiếu Kiệt biết vì cô tin nếu nói ra Cố Thiếu Kiệt sẽ giúp cô trả hết tiền , nhưng cô không muốn nợ ân tình của Cố Thiếu Kiệt dù sao quan hệ bọn họ thực phức tạp huống chi nếu Hách Sa Sa biết liền mất hứng .

“Cố Ca Ca , anh yên tâm , em có thể cam đoan , Tư Đồ Viêm sẽ không vứt bỏ em.” Nói xong , cô còn bổ sung thêm một câu: ” Ít nhất là trong vòng một năm.”

Huống chi nếu Tư Đồ Viêm rời bỏ cô thì quá tốt nhưng cô còn lo ngược lại anh sẽ không nguyện buông tha cho cô thì sao?

Nhưng Cố Thiếu Kiệt lại nghe như kiểu Lâm Khả Tâm rất thích Tư Đồ Viêm nên anh khẳng khái: ” Khả Tâm , nếu Tư Đồ Viêm thích em , thì anh ta sẽ danh chính ngôn thuận lấy em mà không phải để cho em làm người vợ yên lặng vô danh , em đừng để lời nói dối của anh ta dụ ngọt , hơn nữa chuyện 2 người kết hôn nếu truyền ra ngoài thì người ta sẽ chỉ trở sau lưng em , như vậy em cũng. . .

. . .”

Cố Thiếu Kiệt còn chưa nói xong thì Lâm Khả Tâm liền cắt ngang: ” Cố Ca Ca em biết anh tốt với em nhưng chưa bao giờ em bị lời nói dối của Tư Đồ Viêm dụ ngọt , bởi vì anh ấy cũng chưa bao giờ nói những lời đường mật với em , hơn

nữa về phần vấn đề thanh danh , chỉ cần Cố Ca Ca không nói cho ai biết thì chuyện kết hôn của bọn em sẽ không bị lộ , dù sao em không nói ra thì bây giờ anh cũng đâu biết chuyện kết hôn này , cho nên người khác thì làm sao biết? Vả lại từ nhỏ đến giờ em cũng đã quen với việc bị người khác chỉ trích , đó là thói quen rồi.”

Nhưng Cố Thiếu Kiệt vẫn không cho rằng như vậy: ” Khả Tâm , em nghĩ thật đơn giản , em nên hiểu rằng Tư Đồ Viêm là nhân vật được giới truyền thông yêu thích

, chỉ cần em ở bên cạnh anh ta 1 ngày thì giới truyền thông sẽ cố tìm ra chuyện 2 người , bây giờ người ta không biết nhưng tương lai thì sao? Chẳng lẽ em định dấu cả đời? Nếu hai người có con? Rồi đứa bé đó cũng không được quyền nói ra ba nó là ai sao?”

Đối mặt với một lèo vấn đề của Cố Thiếu Kiệt , Lâm Khả Tâm cảm thấy choáng , dù sao những vấn đề này cô chưa từng nghĩ qua , làm ơn , hôn nhân giữa cô và Tư Đồ Viêm chỉ có 1 năm , sao phải lo lắng lâu dài? Thậm chí đứa nhỏ cũng lo tới?

Lâm Khả Tâm muốn nói sự thật cho Cố Thiếu Kiệt biết như vậy sẽ không nói những chuyện dư thừa nữa nhưng phiền toái chính là cô không thể ...

Cố Thiếu Kiệt không yên tâm liền tiếp tục: ” Khả TÂM , anh biết em từ lúc còn nhỏ nên căn bản anh hiểu em , bây giờ vì một người đàn ông mà em lừa gạt người nhà của mình là không nên , nếu dì Lâm biết thì dì sẽ nghĩ sao? Dì khổ nuôi em khôn lớn , chuyện em kết hôn lại không nói cho Dì biết , đến khi sự thật phơi bày Dì sẽ nhiều thương tâm thế nào?”

101. Chương 103

“ ” Lời nói của Cố Thiếu Kiệt đánh vào nỗi lòng của Lâm Khả Tâm , thật ra điều cô lo lắng nhất vẫn là mẹ Lâm , dù sao bây giờ tư liệu của cô ghi tình trạng vẫn là kết hôn rồi nên dù có thể gạt mẹ Lâm một lúc cũng không thể gạt cả đời , đến lúc đó hậu quả thật khó lường.

Thấy chính mình khuyên bảo không có tác dụng , Cố Thiếu Kiệt tiếp tục nói: ” Hơn nữa , em không dễ dàng mà vào được trường đại học này , nếu vì tình cảm mà từ bỏ bài vở thì tương lai em sẽ phải hối hận , nên anh hi vọng em lấy việc học của mình làm trọng , cho dù chưa ly hôn với Tư Đồ Viêm thì trước em cũng nên trở về và tiếp tục học , đợi sau khi tốt nghiệp xong lựa chọn ở cùng chỗ với

anh ta , Cố Ca ca sẽ không ngăn cản”.

Cố Thiếu Kiệt nói xong , vươn tay ra với Lâm Khả Tâm , chỉ cần cô bắt tay anh thì anh liền mang cô rời đi chỗ này .

Lâm Khả Tâm nhìn cánh tay của Cố Thiếu Kiệt , có chút do dự.

Làm ơn , cô thế nào lại không muốn tiếp tục học? Dù sao lúc cấp ba cô phải cố gắng lắm mới được vào trường Đại Học này , nhưng Tư Đồ Viêm là một trong những giáo đồng của trường kia nếu cô quay trở lại học thì cũng đâu thoát khỏi tay anh?! Càng đừng nói hơn là tốt nghiệp xong rồi tiếp tục lựa chọn bên cạnh anh? Như thế nào có thể?

Lâm Khả Tâm tự nhủ trong lòng và cô cũng thừa hiểu chuyện đó không có khả năng ... A , có lẽ , nói không chừng.

Phát giác đến chính mình càng lúc càng do dự , cô mới bắt đầu có chút tin tưởng lời nói của Cố Thiếu Kiệt , tuy rằng có cả một đồng lý do không thể rời đi nhưng dù sao cũng chỉ là lý do nếu cô thật sự muốn thì có gì mà ngăn cản được? Nói không chừng cô không muốn rời đi chính là vì ngôi nhà này có sự tồn tại của Tư Đồ Viêm.

Lâm Khả Tâm ngẩng đầu , nhìn vào ánh mắt ôn nhu của Cố Thiếu Kiệt , đã có lúc ánh mắt này giúp cô vượt qua nhiều khó khăn , và cũng là ánh mắt luôn xuất hiện trong những giấc mơ của cô , thậm chí chỉ cần nhìn nó cô sẽ tiêu tan hết những đắng cay, khổ sở trong lòng.

Nhưng hiện tại , cô cũng nhìn vào ánh mắt này như lúc trước , nhưng vì sao chẳng còn cảm giác rung động khi xưa? Mà chỉ còn lại tiếc hận cùng hoài niệm , không chỉ vậy , lúc cô cúi đầu nhìn cánh tay của Cố Thiếu Kiệt thì người đầu tiên cô nghĩ lại là Tư Đồ Viêm?

Nếu chính mình đưa tay ra thì đồng nghĩa với việc cô sẽ rời khỏi Tư Đồ Viêm , nhưng việc ở chung nhà với anh không biết từ lúc nào đã trở thành thói quen của cô , mỗi ngày cùng đợi nhau về , nếu như không có anh bên cạnh , liệu cô có dễ chịu không?

Mà điều quan trọng là chỉ cần nghĩ đến Tư Đồ Viêm lẻ loi ở trong căn nhà này một mình , bỗng trong lòng cô cảm thấy thật ẽ ảm , chua xót , đúng vậy , cho dù là

tự cô đa tình nhưng cô cũng không muốn để anh cô đơn , cô hiểu được niềm đau của điều đó.

Lúc này , Lâm Khả Tâm mới nhận ra nguyên lai bất tri bất giác cô đã yêu Tư Đồ

Viêm rồi!

Không biết bắt đầu từ lúc nào mà Tư Đồ Viêm đã dần dần thay thế vị trí của Cố Thiếu Kiệt trong lòng cô , anh chiếm lấy toàn bộ trái tim của cô .

“Thực xin lỗi , Cố Ca Ca em không thể đi cùng anh.” Dừng một chút , Lâm Khả Tâm ngắc đầu: ” Nhưng anh yên tâm , bài vở em sẽ hoàn thành , chẳng qua chỉ là tạm nghỉ 1 năm thôi , em hứa. ”

Nhìn sắc mặt kiên định của Lâm Khả Tâm , Cố Thiếu Kiệt đành thu hồi tay lại: ” Em không nỡ xa anh ta sao?”

Nghĩ đến Tư Đồ Viêm quan trọng như vậy với Lâm Khả Tâm , trái tim của Cố Thiếu Kiệt cũng cảm thấy thật nhói.

“Em không phải luyến tiếc Tư Đồ Viêm mà em là , là , là À , em luyến tiếc Tiểu Bối.”

Ngượng ngùng thừa nhận chính mình thích Tư Đồ Viêm nên Lâm Khả Tâm xả đại một câu nói dối .

“Tiểu Bối?” Cố Thiếu Kiệt đầy nghi hoặc nhìn cô .

Nghe thấy người khác nhắc đến mình , Tiểu Bối đang ngủ liên tỉnh rồi vẫy vẫy đuôi chạy về hướng Lâm Khả Tâm , cô ôm Tiểu Bối lên , nhìn Cố Thiếu Kiệt nói: ” Đây là Tiểu Bối.”

“Em không chịu đi chỉ vì một con chó?” Cố Thiếu Kiệt nghĩ dù cho Lâm Khả Tâm có tìm cớ thì cũng nên hợp lý một chút đi.

Lâm Khả Tâm lắc lắc đầu , thật ra lúc Cố Thiếu Kiệt đem Tiểu Bối xem chỉ như một con chó cô bỗng cảm thấy thất vọng: ” Tiểu Bối với em không chỉ là chú chó mà nó còn là giấc mộng không thể đụng tới của em , em đã từng nói với anh rất nhiều lần nhưng anh không nhớ.”

Nói đến này , Cô lại cảm thấy nhớ Tư Đồ Viêm , tuy rằng anh luôn miệng không quan tâm cô nhưng chính anh đã biến giấc mơ của cô thành thật.

Có lẽ vì vậy nên cô chẳng sợ tính tình xấu xa của Tư Đồ mà vẫn đắm đầu vào yêu anh.

Nghe Lâm Khả Tâm nói vậy , Cố Thiếu Kiệt mới nhớ tới , hơn nữa lúc đó nghe âm giọng của cô biết bao nhiều là khát vọng , nghĩ đến chính bản thân mình luôn nói quan tâm cô nhưng những gì cô nói Cố Thiếu Kiệt không bao giờ để trong lòng ... anh không nói đến đề tài Tiểu Bối nữa mà đánh lảng sang chuyện khác: ” Khả Tâm , hôm qua anh có thăm mẹ em , có chuyện anh đáp ứng với Dì Lâm sẽ không nói cho em nhưng hiện tại chuyện này mới có thể làm em hồi tâm chuyển ý.

102. Chương 104

“Chuyện gì?” Lời nói của Cố Thiếu Kiệt làm cho Lâm Khả Tâm khản trương

Anh thở dài: ” Gần đây sức khỏe của Dì Lâm không tốt , hôm qua lúc anh đến là Dì vừa từ bệnh viện trở về , anh nghe nói bệnh cũ của Dì tái phát nhưng vì sợ ảnh hưởng đến việc học của em nên Dì dặn anh không được nói cho em biết.”

Chỉ nghe đến đây Lâm Khả Tâm liền hốt hoảng , còn những gì sau đó Cố Thiếu Kiệt nói cô căn bản nghe cũng chẳng lọt tai.

Bệnh tim của mẹ lại tái phát? Còn phải vào viện? Nói vậy chắc chắn rất nghiêm trọng nhưng vì cô mà mẹ Lâm không cho nói ra , lúc mẹ nguy hiểm cô cũng chẳng bên cạnh . Mẹ , con xin lỗi ..

Lâm Khả Tâm chỉ cảm thấy đầu óc mình như ” Đùng” một tiếng .

“Khả Tâm , Khả Tâm”. Cố Thiếu Kiệt thấy Lâm Khả Tâm mất hồn , thoáng lo lắng gọi cô .

Lúc trước sở dĩ Cố Thiếu Kiệt không nói là vì ngoại trừ đáp ứng với mẹ Lâm còn thêm chuyện Lâm Khả Tâm rất hiếu thảo nếu cô biết được sẽ áy náy tự trách , hiện tại quả nhiên là vậy .

“Khả Tâm , em đừng tự trách mình nữa , này không phải lỗi của em , dù sao cũng chẳng ai mong muốn Dì bị như vậy mà? Hiện tại việc cấp bách , em nên cùng anh trở về đi , dù sao dì cũng vừa khỏi , sức khoẻ còn yếu , em có thể mang Tiểu Bối theo , nếu như nhà em không cho em nuôi thì anh sẽ giúp em chăm sóc Tiểu Bối hơn nữa sẽ không mang chuyện của em cùng Tư Đồ Viêm nói ọi người biết”.

Cố Thiếu Kiệt đem sự tình an bài chu đáo , Lâm Khả Tâm nghe vậy cắn chặt môi , cô lại lâm vào tình trạng do dự ... Thời gian lặng yên trôi qua , cô càng lúc càng cắn chặt môi dưới , giống như đến khi môi mình chảy máu cô mới chịu buông , mà Cố Thiếu Kiệt cũng không thúc giục chỉ yên lặng ngồi chờ.

Cố Thiếu Kiệt không vội vã vì anh biết anh nắm chắc phần thắng trong tay , Lâm Khả Tâm sẽ cùng anh rời đi , dù sao cô luôn là đứa con hiếu thảo mà Lâm Xảo Như tình trạng đã không được tốt (TT : tên mẹ Lâm í nha) , nên chắc chắn không có chuyện nghe bà bị bệnh mà Lâm Khả Tâm có thể thờ ơ ..

Nhưng điều làm cho Cố Thiếu Kiệt kinh ngạc là Lâm Khả Tâm vẫn kiên định: ” Thực xin lỗi Cố Ca Ca , tuy rằng em rất muốn trở về thăm mẹ nhưng em không thể đi , có lẽ anh sẽ xem em là đứa bất hiếu nhưng em chỉ có thể làm vậy , hi vọng anh hiểu cho.”

Không nghĩ tới chiều cuối cùng của mình cũng không có tác dụng , Cố Thiếu Kiệt không còn cách nào chỉ có thể thở dài: ” Được , Khả Tâm , anh biết anh không thể khuyên em , nhưng em nhớ rõ mặc kệ lúc nào Tư Đồ Viêm khi dễ em hoặc em muốn trở về thì nói cho anh biết ngay , anh lúc nào cũng là chỗ dựa vững chắc cho em.”

Lâm Khả Tâm nghe vậy , liên tục gật đầu: ” Dạ , cảm ơn Cố Ca Ca ,cảm ơn anh đã không chê em , còn cố gắng duy trì vì em.”

Cô tiễn Cố Thiếu Kiệt ra tới cửa . “Được rồi , anh đi đây.”

“Vâng , Cố Ca Ca đi thông thả , còn nữa lúc nào rảnh thì thay em chăm sóc mẹ em dùm.” Lâm Khả Tâm không quên dặn dò .

Cố Thiếu Kiệt ôn nhu sờ sờ đầu của cô: ”Yên tâm , anh sẽ chăm sóc Dì như chính

mẹ ruột của mình em không cần lo , còn nữa em sống hạnh phúc là điều anh muốn thấy nhất , có hiểu chưa?”

” Vâng , em biết.”

Cố Thiếu Kiệt cất bước rời đi , Lâm Khả Tâm trở lại trong nhà nằm trên sofa , không khí khẩn trương lúc này vẫn chưa giảm bớt ..

Hô. rốt cục Cố Ca Ca cũng đã về , lúc này cô còn tưởng Cố Ca Ca khi nào chưa khuyên được cô khi đó sẽ không rời đi ... thật may mắn vừa vặn Tư Đồ Viêm không có ở nhà , nếu không anh biết Cố Ca Ca đến đây muốn mang cô rời đi thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa?

Bất quá nghe Cố Thiếu Kiệt nói mẹ Lâm bị bệnh làm cho cô thập phần lo lắng , tuy rằng cô không tính lên sau lưng Tư Đồ Viêm mà trở về nhưng cũng không có nghĩa cô sẽ không chủ động xin anh cho cô quay về , dù sao Tư Đồ Viêm cũng là do ba mẹ nuôi lớn ít nhiều sẽ hiểu cho cô , chắc anh sẽ không ép cô?

Nghĩ vậy , Lâm Khả Tâm cầm điện thoại , trước muốn gọi ẹ Lâm quan tâm chút , nhưng lúc đó , chuông cửa vang lên.

“Anh sao lại quay lại? Có quên đồ sao?” Lâm Khả Tâm để điện thoại sang một bên

, đứng dậy hướng ra cửa , không nghĩ tới người trước cửa không phải là Cố Thiếu Kiệt mà là Tư Đồ Viêm .

“Em đang nói gì? Cái gì mà quay lại? Hay lúc này có ai tới đây?” Tư Đồ Viêm nghi ngờ nhìn chằm chằm Lâm Khả Tâm , mà trong lòng cô lại không khỏi thầm kêu không tốt .

Thầm , chính cô còn tưởng Cố Ca Ca quên đồ ai ngờ là Tư Đồ Viêm? Thật là chuyện không tốt a , nếu anh biết Cố Ca Ca đến đây thì không biết anh phát hỏa với cô ra sao nữa.

Nghĩ đến đây , Lâm Khả Tâm ngượng ngùng sau đó làm bộ dạng vô tội nói: ” Không có , em có nói gì đâu? Anh nghe lầm gì sao?”

“Em không nói?” Tư Đồ Viêm lạnh lùng nhìn cô , ánh mắt phi thường chán ghét , hơn nữa còn dám nói dối. Bị anh nhìn chăm chăm , Lâm Khả Tâm nhất thời run một trận , ánh mắt đảo quanh một chút rồi chạy đến một bên điện thoại :” A , Đúng rồi , lúc này em nói chuyện điện thoại , chắc anh nghe một chỗ nào đó thôi , không tin , điện thoại em còn để trên bàn.”

103. Chương 105

Theo ngón tay của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm quả thật thấy điện thoại tùy ý để trên bàn , anh đi lại cầm điện thoại , rồi để lên lỗ tai chỉ nghe tiếng ” Tút Tút Tút” liên tiếp ..

Thấy Tư Đồ Viêm nhú mày , Lâm Khả Tâm một bên giải thích nói: ” Chắc là đối phương thấy em không nói gì nên đã cúp điện thoại rồi đi?”

“Đối phương là ai?” Tư Đồ Viêm dùng mồm miệng thăm vấn phạm nhân .

Lúc này , Lâm Khả Tâm không suy nghĩ liền nói ra: ” Là mẹ em ! Em nghe nói sức khỏe của mẹ không tốt nên em gọi điện hỏi thăm mẹ sao thôi”

“A? Thật không?” Tư Đồ Viêm nhú một bên mày ” Nhưng em nghe ai nói là sức khỏe của mẹ em không tốt?”

Chán ghét , Tư Đồ Viêm cái người này cứ như trinh thám , sao năng lực tốt vậy a? Lâm Khả Tâm cúi đầu , xoắn xuýt tay , không biết nên tìm cớ thế nào: ” Đây.

.Cái này. Mẹ em. A đúng rồi mẹ em báo mộng tới mẹ nói sức khỏe mẹ

không tốt muốn em gọi ẹ”

Nghe cái cớ của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm có loại dở khóc dở cười , thiệt là, cái lời nói dối giở tẻ vậy mà cũng dám nói ra? Cái gì mà báo mộng? Cô xem anh là đứa trẻ 3 tuổi sao?

“Không quan hệ , em nói em không nói dối , chỉ cần gọi lại sẽ biết ngay.” Tư Đồ

Viêm nói xong ấn điện thoại và loa ngoài sau đó đưa cho Lâm Khả Tâm .

Cô biết chính mình nói dối kết quả sẽ thảm nhưng điều cô lo hơn là người bắt máy sẽ là ai đây? Đã biết bình thường cô sẽ không dùng điện thoại a. Lâm

Khả Tâm suy nghĩ , nhưng lúc suy nghĩ ra kết quả thì cô liền cứng người.

“Alo , Khả Tâm , anh vừa về , em thế nào lại gọi điện đến đây?” Truyền bên kia là giọng nói ôn nhu của Cố Thiệu Kiệt , nhưng điều này làm cho cô không thoải mái . Cô rụt rè nhìn về phía Tư Đồ Viêm , chỉ thấy sắc mặt anh bình tĩnh làm cô sợ tới mức liền cúp điện thoại .

“Không có gì , em gọi sai rồi , tạm biệt.” Lâm Khả Tâm vốn trực tiếp cúp điện thoại , nhưng cô sợ Cố Thiệu Kiệt sẽ vì lo lắng mà lại đến đây , kia cô vạ lằn thảm hơn ..

Bất quá bây giờ , dù có sao thì hoàn cảnh của cô cũng đã thật tẻ rồi .

“Sao không nói chuyện thêm tí nữa? Chẳng lẽ vì vừa gặp mà không tiếp tục nói chuyện sao?” Âm thanh của Tư Đồ Viêm lạnh như băng , mỗi chữ đều làm cho những thứ xung quanh dần đóng băng lại.

” Lâm Khả Tâm , em giỏi lắm , dám thừa dịp tôi không có ở nhà mà đem tình nhân đến đây? Em đừng nói với tôi là vô tình anh ta đến đây nha? Nói , em và anh đã làm gì? Anh có qua đêm ở đây không?” Tư Đồ Viêm chậm rãi tiến đến phía Lâm Khả Tâm .

Cô liên tục xua tay: ” Không phải , em không có tìm anh ấy , là sáng nay anh ấy đến tìm em , hơn nữa cũng chưa có làm gì , anh nghe em giải thích.”

Tư Đồ Viêm nghe vậy , túm trụ cổ tay của Lâm Khả Tâm , một lực kéo cô gần sát người mình: ” Giải thích? Ha , em dám viện cớ mà dùng để nói với trẻ con để giải thích cho tôi sao? Em xong đời rồi , bây giờ nói thật cho tôi biết nếu em không có tạt rứt rứt vì sao lúc tôi hỏi em không nói thật?”

“Em không có muốn lừa anh nhưng em sợ nói Cố Thiếu Kiệt đến đây anh sẽ tức giận.” Tuy rằng ngoài miệng Lâm Khả Tâm nói vậy nhưng trong lòng cô cũng không khỏi hối hận : sớm biết rằng nói dối anh phát hoả thì cô sẽ chọn nói thật , ít nhất anh sẽ đỡ hơn một chút , còn bây giờ đã vậy cô có nói gì anh cũng sẽ không tin.

Quả nhiên , Tư Đồ Viêm không nhận lý do của cô: ” Sợ tôi phát hoả? Nếu sợ tôi phát hoả thì tại sao em dám lén lút gặp Cố Thiếu Kiệt?!”

“Em không phải lén lút.” Lâm Khả Tâm nhin không được liền phản bác một câu.

“Không lén lút?” Tư Đồ Viêm lạnh lùng “A ——” một tiếng , anh nắm chặt tay nói ” Không phải lén lút thì gọi là gì? Em nói tôi nghe thử?”

Biết chính mình càng cãi thì càng tệ nên Lâm Khả Tâm thành thật nói: ”Là vậy. . . .

. . Là sáng nay Cố Ca Ca đến tìm em , anh ấy khuyên em về nhà , nhưng em không có về.”

“Hử? Thật không? Vì cái gì mà em không theo anh ta? Không phải em rất thích anh sao?” Tư Đồ Viêm ngữ khí châm biếm làm cho Lâm Khả Tâm cảm thấy ỷ khuất ..

Van anh , không phải cô đã chứng minh cô không còn thích Cố Thiếu Kiệt sao? Huống chi người bây giờ cô có thích cũng là anh , cứ gì anh cứ không tin cô?

“Dù sao sự thật cũng là vậy , tin hay không tùy anh” Lâm Khả Tâm nén giận nhìn anh ,hai môi cắn vào nhau biểu hiện sự không vui.

Nhưng Tư Đồ Viêm cũng không áy náy , ngược lại còn dùng tay xiết hai bờ má của Lâm Khả Tâm: ” Tốt lắm Lâm Khả Tâm , có tình nhân làm chỗ dựa , gan của em càng lúc càng to ! Tôi còn chưa nổi giận với em , mà em liền không biết xấu hổ dùng cách này nói chuyện với tôi?”

“Cố Ca Ca và em không có gì cả , anh ấy lại càng không phải tình nhân hay tình đầu , chỉ là em đơn phương thôi , Tư Đồ Viêm anh không cần lăng mạ em.” Lâm Khả Tâm bất bình phản bác .

“Cái gì cũng không có? Em nghĩ tôi sẽ tin sao?” Tư Đồ Viêm nheo mắt lại , cả người tản ra một hơi thở nguy hiểm

Lâm Khả Tâm vẫn vậy , như không chút nào sợ hãi chống lại ánh mắt anh: ” Trong nhà không phải có camera sao? Nếu anh không tin có thể xem lại , để coi em có lừa anh không? Huống hồ nếu em cùng anh ấy đi rồi thì bây giờ anh còn thấy được em sao?”

104. Chương 106

Thấy bộ dáng tràn đầy tin tưởng của Lâm Khả Tâm , xem ra sự thật đúng là không xảy ra chuyện gì huống chi Tư Đồ Viêm cũng đã ít nhiều nói chuyện với Cố Thiếu Kiệt , lấy tính cách của Cố Thiếu Kiệt mà nói sẽ không phải dạng người trộm đạo , nên anh cũng không tính xem lại bằng ghi hình.

“Được , lần này tôi sẽ bỏ qua cho em nhưng đừng để tôi phát hiện ra em cùng Cố Thiếu Kiệt lui tới nữa , nếu còn lần sau thì sẽ không đơn giản như hôm nay đâu.” Tư Đồ Viêm nói xong định xoay người đi nhưng Lâm Khả Tâm gọi lại.

“Chờ chút.”

“Có chuyện gì sao?” Tư Đồ Viêm không kiên nhẫn quay người.

Lâm Khả Tâm co rúm lui từng bước: ” Có chuyện Em có thể về nhà một chuyến không? Vừa rồi Cố Ca Ca nói bệnh cũ của mẹ em lại tái phát , mấy hôm trước còn vào viện , em muốn về thăm mẹ , có được không?”

Lâm Khả Tâm hơi giương mắt chờ mong câu trả lời của anh , cô vốn tưởng anh sẽ đồng ý nhưng có lẽ lại làm cô thất vọng .

“Không thể.” Tư Đồ Viêm chắc như đinh đóng cột nói Lâm Khả Tâm trừng to mắt: ” Tại sao?”

“Bởi vì điều này trong hợp đồng đã ghi rõ.” Anh thản nhiên trả lời .

“Nhưng mà.” Lâm Khả Tâm cắn cắn môi: ” Nhưng hợp đồng là do anh viết , mấy ngày trước anh còn huỷ bỏ , vì sao hiện tại lại không thể?”

Lâm Khả Tâm càng nói càng kích động nhưng Tư Đồ Viêm lạnh lùng liếc cô một cái, cô rúm người không dám hó hé thêm tiếng nào.

“Huỷ bỏ một cái? Rõ ràng tôi không bỏ tất cả? Em biết hợp đồng là tôi viết nên cái gì huỷ và không huỷ đều nghe theo lời tôi chứ không phải là em.”

Lời nói của anh làm cho Lâm Khả Tâm không thể tin ngẩng đầu lên: ” Anh.

.Mẹ của em bệnh anh cũng không cho gặp , Tư Đồ Viêm anh có lương tâm không?”

Tư Đồ Viêm cười lạnh: ” Tôi khi nào thì nói trong thân thể tôi chứa loại vô dụng này? Hơn nữa tốt nhất em nên hiểu rõ hợp đồng là tôi viết nhưng chính em cũng ký vào hơn nữa đã ký thì không có đường thay đổi. ”

Đúng , anh nói rất phải , hợp đồng là cô ký hiện tại hối hận thì còn được gì? Nhưng cô thật sự muốn về thăm mẹ Lâm , nếu cứng không được thì đành mềm.

”Viêm , mẹ em bệnh rất nặng , coi như anh làm việc thiện cho em trở về thăm mẹ

, em sẽ nhanh quay về đây Van anh , được không?”

Thấy bộ dạng khẩn cầu của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm có chút dao động nhưng anh vẫn bắt buộc tâm mình phải cứng như sắt thép: ” Không được.” Tư Đồ Viêm lại chắc như đinh đóng cột nói.

“Lại là không được.” Lâm Khả Tâm huyệt huyệt thì thảo tự nói , sau đó cô ngẩng đầu chất vấn: ” Tư Đồ Viêm anh đừng máu lạnh vậy được không? Em chỉ là muốn nhìn mẹ một chút thôi , vì cái gì quyền lợi đó cũng chẳng có?”

Tư Đồ Viêm khinh thường nhìn cô , nếu như mẹ của cô không phải Tiểu Tam thì có lẽ anh sẽ đồng ý nhưng chỉ cần nghĩ đến mẹ cô là Tiểu Tam anh không có chút nào đồng tình , ngược lại còn thấy bà bị vậy rất xứng đáng , đây là báo ứng nên nhận ..

“Sự máu lạnh của tôi đâu phải em chưa từng lĩnh giáo qua? Huống chi em nói về nhà thăm mẹ nhưng ai biết sẽ gặp ai?”

Không cần phải nói , Tư Đồ Viêm đang ám chỉ đến Cố Thiếu Kiệt

Thấy anh cự tuyệt rồi lại nói xấu cô , trong lòng không khỏi phẫn nộ cùng uỷ khuất tới cực điểm , thấy anh định đi , cô chạy tiến lên giang tay ngăn anh lại: ” Từ từ , Tư Đồ Viêm anh không thể đi như vậy , em nói còn chưa xong”.

“Sao? Em muốn nói gì nữa?” Tư Đồ Viêm nhíu mày , đợi cô nói tiếp

” Tư Đồ Viêm , anh đủ rồi , anh dựa vào cái gì mà nói xấu em và Cố Ca Ca?”

Tư Đồ Viêm nghe vậy , nheo nheo con ngươi lại: “tôi nói xấu? Chẳng lẽ em dám khẳng định em không hề thích Cố Thiếu Kiệt , dù chỉ là một chút?”

Lâm Khả Tâm nhìn anh , cực kỳ kiên định mở miệng: ” Thật ra hôm nay khi thấy Cố Ca Ca , em cũng nghĩ em sẽ có chút tình cảm với anh ấy , nhưng đợi đến khi gặp rồi em mới hiểu ra một chút cảm giác như xưa em cũng không còn . Tư Đồ Viêm , anh không hỏi vì sao em không về cùng Cố Ca Ca sao? Em sẽ nói cho anh nghe.”

Dừng một chút , Lâm Khả Tâm hít sâu một hơi , cô yên lặng nhìn về phía anh: ” Vì em chợt nhận ra em yêu anh , Tư Đồ Viêm.”

Tuy rằng Tư Đồ Viêm có biết Lâm Khả Tâm thích anh nhưng anh không nghĩ tới tình cảm sâu đậm như vậy , lại còn chủ động nói ra?

Bởi vì quá đột ngột , lại làm cho Tư Đồ Viêm ——người luôn luôn bình tĩnh trước mọi tình huống lại nhất thời sửng sốt , anh không nói gì , trong lòng anh bây giờ rất phức tạp .

Cùng lúc , trong lòng anh vừa kinh ngạc vừa vui sướng nhưng về phương diện khác anh lại cực lực khắc chế nội tâm của mình .

Vì vậy Tư Đồ Viêm hết sức tỏ vẻ bình thường , lạnh lùng đáp lại: ” Em đừng tưởng dùng mấy câu mật ngọt gian dối này thì tôi sẽ cho em đi gặp mẹ , nằm mơ đi.”

Nói xong , anh xoay người vào trong thư phòng , khi cửa đóng lại , Lâm Khả Tâm bỏ nhào lên sofa khóc rống lên , vì cái gì anh luôn máu lạnh như vậy? Vì cái gì anh không tin tưởng tình cảm của cô là thật? ...

Tư Đồ Viêm , anh hỗn đản !

105. Chương 107: Anh Chính Là Ác Ma

Bên trong thư phòng , Tư Đồ Viêm khoanh tay để trên bàn , khuôn mặt bình tĩnh suy nghĩ , anh biết Lâm Khả Tâm không hề nói dối mình , vì cẩn thận nghĩ lại chính lúc anh vào cô rõ ràng xem anh là Cố Thiếu Kiệt , mới có thể nói ra Anh thế nào lại quay lại? , hơn nữa sở dĩ cô phải nói dối gọi điện chắc là muốn giấu diếm chuyện Cố Thiếu Kiệt tới tìm cô , về chuyện phát lại số điện thoại của Cố

Thiếu Kiệt chắc là do hôm qua anh bắt cô gọi cho Cố Thiếu Kiệt.

Bởi vì biết nên lúc nói ra lời nhảm tâm có chút không đành lòng , thậm chí nhớ tới cô tỏ tình anh có một tia vui sướng .

Ở trong lòng anh nghĩ , từ lúc bắt đầu anh chỉ xem Lâm Khả Tâm là trò chơi , anh đối đãi tốt chỉ vì kế hoạch của riêng mình chứ không hề cao hứng , huống chi Lâm Khả Tâm chỉ là loại phụ nữ thấp hèn căn bản không xứng đáng với tình cảm của anh ..

Nhưng dù cho anh luôn dằn dò bản thân như vậy thì trong lòng cũng không khỏi áy náy và vui sướng

Ý thức được đối với Lâm Khả Tâm không phải là không có tình cảm , Tư Đồ Viêm có chút sợ hãi , anh chưa từng nghĩ người đặt bẫy là anh và người rơi vào bẫy cũng chính là anh .

Nghĩ vậy , sắc mặt Tư Đồ Viêm trở nên khó coi , anh —— Tư Đồ Viêm sẽ không bao giờ đối với Lâm Khả Tâm mà nảy sinh tình cảm , tuyệt đối sẽ không !

Đúng lúc này , điện thoại của Tư Đồ Viêm vang lên “Alo , Đại Vĩ , có chuyện gì?” “Tổng Tài , chuyện anh dặn , tôi đã điều tra được , bọn họ định là ngày mai.” “Như vậy.” Tư Đồ Viêm trầm tư trong chốc lát , sau đó mở miệng nói: ”

Được , tôi biết rồi , tối mai nhớ đến đón tôi.”

“Được thưa Tổng Tài.”

Cúp điện thoại , ánh mắt của Tư Đồ Viêm liền hiện ra một tia tàn ác , kế tiếp sẽ có kịch để xem rồi !

Vì muốn chứng minh bản thân mình không có tình cảm với Lâm Khả Tâm , và cũng phòng tránh để điều đó xảy ra mà Tư Đồ Viêm đã quyết định bắt đầu tiến thêm một bước trong kế hoạch của mình .

Mà Lâm Khả Tâm lúc này cũng không hề nghĩ cuộc sống tiếp theo của cô sẽ trở nên thống khổ như vậy ..

Sáng hôm sau , Tư Đồ Viêm từ trong thư phòng đi ra liền thấy Lâm Khả Tâm nằm trên sofa ngủ , tuy mặt cô không còn đọng lại giọt nước mắt nào nhưng nhìn đôi mắt sưng húp kia cũng có thể biết tối qua cô khóc thật nhiều.

Theo bản năng , Tư Đồ Viêm vươn tay xoa xoa hai má của cô , cô liền mở mắt , vì vậy anh lật đặt rụt tay lại.

“Viêm? Anh sao lại ở đây.” Lâm Khả Tâm xoay người , dụi dụi con mắt chưa tỉnh ngủ.

Tư Đồ Viêm giấu tay ở phía sau , rồi giả vờ bộ dạng lạnh như băng: ” Vô nghĩa , tôi tất nhiên là kêu em dậy rồi , em nhìn thời gian xem đã rất trễ lại còn ở đây ngủ thật ngon , bây giờ tôi phải đi làm nhưng ngay cả điểm tâm cũng chẳng có , Lâm Khả Tâm , em rốt cuộc có biết tự giác là gì không?”

Tư Đồ Viêm mồm mép rắn dầy làm cho Lâm Khả Tâm cảm thấy khổ sở , sự đau khổ phát ra từ bên nội tâm , cô còn tưởng anh sẽ ít nhiều có chút tình cảm với cô nhưng ai ngờ sau khi cô tỏ tình với anh thì anh vẫn như trước thật lạnh lùng

. . Xem ra anh thật không thích cô ...

Nghĩ vậy , Lâm Khả Tâm nở nụ cười khổ một chút: ” Thật có lỗi , em liền đi chuẩn bị điểm tâm.”

Lâm Khả Tâm đứng lên chuẩn bị đi vào phòng bếp liền bị Tư Đồ Viêm gọi lại: ” Không cần nữa , bây giờ em mới làm thì sao kịp nữa? Tôi không ăn.”

Nghe anh nói vậy , Lâm Khả Tâm không hề oán giận mà cô thậm chí phát hiện ra thời gian ở chung với anh cứ nhiên cô chỉ là nô lệ , bất quá nô dịch của cô không phải Tư Đồ Viêm mà là tình yêu của anh .

Lâm Khả Tâm bỗng có loại nhận thức thật đau , cô xoay người nhìn anh , đợi sự phân phó kế tiếp của anh.

Chỉ thấy Tư Đồ Viêm sửa sang lại quần áo của mình , thản nhiên nói: ” Hôm nay theo tôi đi dự một cái yến tiệc , chuẩn bị cho tốt một chút , tối tôi phải Đại Vĩ tới đón em.”

“Đã biết.”

Sau khi Tư Đồ Viêm rời đi , Lâm Khả Tâm không dám chậm trễ liền đi chọn lựa trang phục cho tối nay , cô một bên chọn một bên nghĩ hoặc : Nếu anh không thích cô, vì cái gì anh lại muốn dẫn cô tham gia cùng? Giống Cổ Ca Ca nói bên cạnh anh không thiếu phụ nữ nếu tìm đại một người thì cũng đâu nhất thiết phải là cô? Chính anh chẳng những mang theo cô mà lần trước thiếu chút nữa anh đã giới thiệu cho giới truyền thông cô là vợ anh rồi Anh thật sự không thích cô sao?

Nghĩ vậy Lâm Khả Tâm bỗng nhớ đến biểu hiện không được tự nhiên của anh , mỗi lần anh đối xử tốt với cô , anh chẳng những kiên quyết không thừa nhận mà thái độ còn thay đổi 180 độ , trở nên lạnh như băng , giống như muốn che giấu cái gì đó. . . . Hay là lần này cũng vậy? Thật ra là anh thích cô nhưng vì không muốn thừa nhận?

Sự suy đoán này làm cho tâm tình của Lâm Khả Tâm trở nên tốt hơn một chút , lòng cô ngọt ngào hơn.

Đúng cô phải thật xinh đẹp để tham gia tiệc đêm nay .. Cố lên !

Sau đó , Lâm Khả Tâm mở tủ đồ lấy ra chiếc váy màu trắng , bởi vì trước đây khi cô mặc cái này Tư Đồ Viêm liền trở nên sững sốt .

Thật ra lúc trước khi mua quần áo , cô không nghĩ sẽ mua cái này bởi vì cô nhớ rõ Hách Sa Sa cũng có một cái giống vậy , hơn nữa còn là chiếc váy Hách Sa Sa rất thích , nhưng sau khi thấy ánh mắt kinh diễm của Tư Đồ Viêm cô lựa chọn ngay

106. Chương 108

Lâm Khả Tâm tự khuyên bản thân mình : Bình thường cũng không gặp Hách Sa Sa nên mặc thể nào cũng không sợ đụng hàng huống chi Hách Sa Sa tính tình tốt như vậy dù cho có thì chắc sẽ không giận cô, vì vậy Lâm Khả Tâm liền vui mừng mặc lên người .

Đợi cho đến tối , Lâm Khả Tâm đợi Tư Đồ Viêm nhưng người đến là Đại Vĩ . “Lâm Tiểu Thư , cô chuẩn bị xong chưa? Tổng Tài kêu tôi đến đón cô.”

Lâm Khả Tâm hướng nhìn ra cửa xe nhưng không thấy bóng dáng Tư Đồ Viêm: ”

Người khác đâu? Không tới sao?”

Đại Vĩ biết người Lâm Khả Tâm nhắc tới là Tư Đồ Viêm nên anh một bên mang cô lên xe một bên giải thích nói: ” Tổng Tài có chút việc phải làm nên tôi sẽ đón cô đến công ty rồi cùng nhau đến tiệc.”

“Àh.” Lâm Khả Tâm ngồi ở ghế sau có chút thất vọng hồi đáp.

Cô vốn mong chờ Tư Đồ Viêm thấy cô mặc đồ rồi sẽ khen , không ngờ tới bóng dáng của anh cũng chẳng thấy đâu.

Có lẽ thấy Lâm Khả Tâm hệt hăng nên Đại Vĩ liền an ủi: ” Lâm Tiểu Thư , hôm nay cô ăn mặc thật xinh đẹp , đợi lát nữa Tổng Tài thấy cô khẳng định sẽ đem công tác ném sang một bên ngay , cô không cần mất hứng.”

Nghe Đại Vĩ khuyên mình , Lâm Khả Tâm có chút ngượng ngùng , chẳng rõ tình cảm của cô đối với Tư Đồ Viêm rõ ràng vậy sao? Ngay cả người khác đều có thể nhận ra? Khó trách ngày đó Cố Ca Ca một mực nói chính bởi vì cô đã yêu Tư Đồ Viêm nên mới không muốn rời bỏ anh mà đi.

Một lát sau , xe tới công ty của Tư Đồ Viêm , Đại Vĩ dẫn Lâm Khả Tâm vào trong: ” Lâm Tiểu Thư xin theo tôi , văn phòng Tổng Tài ở tầng cùng của lầu 8.”

Lâm Khả Tâm theo Đại Vĩ ra thang máy , bước tới phía trước văn phòng của Tư Đồ Viêm , nhìn ở cửa cô liền thấy anh .

Bên trong phòng , Tư Đồ Viêm ngồi trước bàn , sắc mặt uy nghiêm , nhất cử nhất động đều mang theo một cỗ tự tin của vua chúa , tuy rằng cô không nghe anh nói gì nhưng nhìn lên hình chiếu cũng có thể thấy những số liệu phức tạp , mà nhìn thêm bộ dạng chỉ trích của Tư Đồ Viêm trong lòng cô nhất thời không hề oán giận mà trở nên sùng bái anh .:

Khó trách phụ nữ đều thích đàn ông thành công , không thể không nói lúc làm việc anh rất có mị lực ..

Thấy Lâm Khả Tâm dừng lại , Đại Vĩ theo ánh mắt của cô sau đó chủ động giải thích ” A, đây là phòng họp , Tổng Tài hiện tại đang họp ,Lâm tiểu thư trước theo tôi đến văn phòng của Tổng Tài ngồi chờ , lỗi này.”

“Được .”

Lâm Khả Tâm lưu luyến nhìn anh một cái sau đó theo Đại Vĩ vào văn phòng .

“Lâm Tiểu Thư cô đợi một chút , chờ khi cuộc họp chấm dứt Tổng Tài sẽ đến văn phòng tìm cô.” Đại Vĩ xong công việc liền ra ngoài , bên trong chỉ còn lại Lâm Khả Tâm .

Lâm Khả Tâm ngồi ở bàn làm việc của Tư Đồ Viêm , xoay tròn ghế nhìn bố cục văn phòng , tuy rằng văn phòng của anh rất lớn nhưng bố trí lại đơn giản , cơ hồ không hề lạnh lẽo như chủ nhân của nó , xem xong một vòng , Lâm Khả Tâm quay lại bàn làm việc , những văn kiện trên bàn làm cho cô nhũn mày .

Trời ạ , đồ đạc loạn xạ thế này , Tư Đồ Viêm thế nào sẽ dễ dàng tìm ra những gì mình muốn? Vừa vặn không có gì làm , vì thế Lâm Khả Tâm liền chủ động giúp anh thu dọn một chút .

Bởi vì biết Tư Đồ Viêm sắp xếp thế nào hơn nữa bình thường khi ở nhà thư phòng của anh đều là do cô dọn dẹp nên việc này rất dễ dàng như chạy xe trên đường quen .

Lâm Khả Tâm một bên xem tiêu đề văn kiện một bên phân loại , sau một lát đồng hồ liền thành 2 , 3 chồng khác nhau , nhưng đến khi cô nhìn tiêu đề tiếp theo thì cả người liền cứng lại —— Tư Liệu Cá Nhân của Lâm Khả Tâm ?!

Cái gì? Tư liệu của cô? Mang theo một chút khẩn trương cùng sợ hãi , cô nhanh nhìn sơ qua

” Lâm Khả Tâm , nữ.”

Nhìn thấy những dòng thông tin về mình chuẩn xác , thậm chí còn rất rõ ràng , Lâm Khả Tâm cảm thấy sự bất an trong lòng càng lúc càng lớn , cô cảm giác tay mình thật lạnh , đến một lúc sau vẫn không khỏi run rẩy .

Tư Đồ Viêm vì sao lại tìm tư liệu này? Mà anh tìm lúc nào? Là sau khi cô và anh ở chung? Hay sau khi ký hạ khế ước? Hay trước khi 2 người phát sinh quan hệ đã có rồi?

Lâm Khả Tâm suy nghĩ , ngoại trừ cái thứ nhất có thể tính , dù sao khi cô đã kí hợp đồng thì mặc kệ anh hỏi gì cô đều thành thật trả lời , không nhất thiết phải đi tìm tư liệu về cô như vậy a ! Nhưng về phần thứ 2 , thứ 3 cô nghĩ không rõ ràng lắm.

Mà Lâm Khả Tâm quan tâm nhất là anh tìm tư liệu của cô làm gì? Nhưng cho dù không biết anh định làm gì thì cô vẫn hiểu đó là chuyện không tốt .

Đúng lúc này , âm thanh mở cửa vang lên dọa Lâm Khả Tâm nhảy dựng , trong lòng cả kinh , bật người nhét tài liệu của mình vào trong đồng tài liệu kia .

Tư Đồ Viêm đi vào văn phòng , liền thấy Lâm Khả Tâm không nhúc nhích nhìn chăm chú anh , trong mắt mang theo tia kích động.

“Em khẩn trương cái gì?” Tư Đồ Viêm vừa hỏi vừa đi đến bàn làm việc.

Lâm Khả Tâm liên tục lắc lắc đầu: ” Không có gì , chỉ là anh vào đột nhiên nên giật mình thôi.”

“Em vừa rồi làm cái gì? Chỉ việc mở cửa mà cũng dọa em vậy sao?” Tư Đồ Viêm nói xong , liếc nhìn bàn làm việc , anh phát hiện ra văn kiện đang thu dọn một nửa , bất quá điều này cũng không làm anh cao hứng mà còn thâm trầm: ” Lâm Khả Tâm , ai cho em đụng đến bàn làm việc của tôi?”

Tuy rằng bình thường anh cũng thường xuyên phát giận nhưng sau khi phát hiện văn kiện bị cô đụng vào thì cô mới chợt nhận ra có lẽ một chút cô cũng không hiểu anh , mà sự xa lạ này làm cho cô thật sợ hãi .

Lâm Khả Tâm sợ sệt :“Em. Em thấy bàn lộn xộn nên muốn thu dọn một chút , dù sao ở nhà cũng là do em thu dọn”

“Ở nhà là ở nhà còn văn phòng của tôi không cần em lắm chuyện xen vào.” Tư Đồ Viêm sử dĩ tức giận như vậy và anh không muốn Lâm Khả Tâm biết anh điều tra tư liệu của cô , vì để đảm bảo an toàn anh vội đem cô ra khỏi văn phòng . Sau đó , Tư Đồ Viêm một phen túm trụ cổ tay của Lâm Khả Tâm .

“A!” Lâm Khả Tâm sợ tới mức kêu lên: ” Anh , anh định làm gì?”

Tư Đồ Viêm nheo nheo con ngươi: ” Lâm Khả Tâm , em mất trí nhớ sao? Chẳng lẽ em quên mình đến đây là vì tham gia tiệc? Còn nữa, tí có tới hội trường đừng ngạc nhiên , dọa người.”

Nếu bình thường cô có thể chống đối anh thì bây giờ một chút tâm tình tranh luận cũng chẳng có “Ồ.”

Cứ như vậy , Lâm Khả Tâm tùy ý để anh túm lên xe.

Dọc đường đi , hai người không ai nói gì , Lâm Khả Tâm cảm giác thật hoảng loạn , cô không thể nghĩ thêm điều gì , cô trộm quay đầu thoáng nhìn anh .

Nhưng biểu tình của anh vẫn lạnh lùng như trước , làm cho cô cảm giác anh đang có âm mưu gì , thật đáng sợ

Lâm Khả Tâm cúi đầu , mày nín khời , thật lạ , rốt cuộc anh điều tra cô làm gì? Kế hoạch của anh là gì? Cuối cùng thì còn bao nhiêu việc cô không biết? Hơn nữa nếu nói này hết thấy là kế hoạch của anh thì có phải chuyện cô làm vỡ bình hoa cũng là trong kế hoạch đó? Mục đích chính là để cô kí vào khế ước?

Nghĩ vậy , trong đầu của Lâm Khả Tâm chợt nhớ lúc Tư Đồ Viêm nửa đường đi ra phòng khách lấy bánh mì.

107. Chương 109

Đúng rồi , Lâm Khả Tâm thấy có chỗ là lạ nhưng vì không rõ nên yên tĩnh tưởng tượng , cô mới hoàn toàn hiểu được —— Khi đó cô còn tưởng anh để bánh mì trong phòng khách là cho tiện , nhưng ngẫm lại sau khi cô về ở với anh , căn bản anh chưa bao giờ đem bánh mì đặt trong phòng khách , một lần cũng không !

Chả trách khi đó cô còn nghi hoặc làm sao lại vỡ bình hoa? Lúc cô đi vào cơ bản không thấy nó ..

Lâm Khả Tâm đoán : bình hoa là do lúc Tư Đồ Viêm đi lấy bánh mì mà đặt vào , mục đích là để cô làm bể đi , mà anh thừa hiểu gia cảnh của cô nên chỉ có vậy mới có thể thoả hiệp ký hạ vào khế ước

Cô càng nghĩ càng thấy sợ , rốt cuộc anh bày ra trăm phương ngàn kế chính là vì cái gì? Vì tiền?

Nhưng không thể , Tư Đồ Viêm rất giàu huống chi anh điều tra cũng biết cô không có tiền ... Vì sắc? Cô không phải là mỹ nữ , huống gì bên cạnh anh cũng không thiếu phụ nữ hơn nữa trong đó còn có các Đại Tiểu Thư gia cảnh rất tốt , đáng người như người mẫu , thanh danh vang dội ... nếu cô là đàn ông chắc cô sẽ không chọn chính mình

Vì sinh cục cưng? Làm ơn , này không phải phim truyền hình , hơn nữa chính cô cũng không phải diễn viên nữ chính trong phim Số phận đã định anh yêu em

, nếu muốn tìm người sinh cục cưng Tư Đồ Viêm hẳn sẽ tìm ra cái gien tốt , hoặc là không muốn vợ trói buộc thì cũng có thể tìm người mang thai dùm

Lâm Khả Tâm đem tất cả suy nghĩ lại một lượt, nhưng rồi không có cái nào là có khả năng, điều này làm cho cô bị xoay vào trong mê hoặc , nếu chính cô kí khế ước mà không có lợi cho anh, như vậy anh làm gì phải lập ra một kế hoạch phức tạp như vậy?

Ngay tại lúc Lâm Khả Tâm còn chưa nghĩ ra , chợt nghe âm thanh lạnh lùng của Tư Đồ Viêm bên cạnh ” Còn ngây ngốc gì nữa? Không mau xuống xe?”

“A , à , phải.” Lâm Khả Tâm phục hồi tinh thần bước xuống xe nhìn hội trường trước mặt , lần này tuy rằng kiến trúc không giống bên công ty của Tư Đồ Viêm nhưng bố trí cực kì tinh xảo , vườn hoa làm tâm điểm , bốn phía đầy hoa hồng màu đỏ , màu hồng , hai cửa màu trắng áp đá hoa cương , cột rào đều được mang ruybăng màu hồng , trong đại sảnh , âm thanh hoà cùng tiếng cười truyền ra làm cho tâm tình Lâm Khả Tâm trở nên thư thái hơn..

Quên đi , cho dù hỏi Tư Đồ Viêm nguyên nhân là gì thì anh cũng sẽ không nói , hơn nữa bình thường anh đối xử với cô cũng không quá tệ , nói không chừng do cô suy nghĩ nhiều thì sao? Huống chi nếu như cô muốn thì bên cạnh anh cũng không ngại gì , đâu cần phải sợ?

Nhưng những gì Lâm Khả Tâm nghĩ là quá mức đơn giản.

108. Chương 110

Lâm Khả Tâm ngẩng đầu nhìn về phía Tư Đồ Viêm: “Hôm nay là tiệc gì? Trang trí thật đẹp , nói vậy chắc tốn nhiều tiền lắm?”

Trước khi trả lời , Tư Đồ Viêm từng bước đi đến trước mặt Lâm Khả Tâm , nhưng cô không thấy khoe miệng anh đang nở nụ cười lạnh lùng: ” Chờ chút nữa em liền biết.”

” Thật là , còn thừa nước đục thả câu.”

Oán giận rất nhiều , Lâm Khả Tâm cũng không chờ mong , cô chậm rãi đuổi theo Tư Đồ Viêm .

Thấy Tư Đồ Viêm đến , người phục vụ liền vội vàng nghênh đón: ” Hoan nghênh ngài đến dự , Tư Đồ Tổng Tài.”

Người phục vụ vừa nói vừa mở cửa , lúc mở cửa , Tư Đồ Viêm bỗng ôm eo của Lâm Khả Tâm , điều đầu tiên là cô sửng sốt , sau đó cảm thấy ngọt ngào , cô không khỏi cúi người rồi lén lút nở nụ cười.

Bất quá nụ cười này không tồn tại bao lâu , đương lúc thấy 2 người khách đó không xa , nụ cười của cô không còn nữa , nhưng Tư Đồ Viêm lại nhếch miệng .

“Khả Tâm tỷ?!”

Gương mặt xinh xắn phát ra giọng nói ngọt ngào , từ từ chậm rãi tới trước mặt Lâm Khả Tâm , đúng vậy , chủ nhân của giọng nói động lòng người này chính là

—— Hách Sa Sa , kẻ muội của cô.

“Hey , Sa Sa.” Lâm Khả Tâm nở nụ cười ngượng ngạo , sau đó cô chẳng biết nên nói gì cho tốt.

Thấy Lâm Khả Tâm xấu hổ không nói gì , Hách Sa Sa chủ động mở miệng: ” Khả Tâm tỷ , dì Lâm nói gần đây không có liên hệ với chị , mà Cố Ca Ca cũng nói chị rất bận sẽ không tới tham gia tiệc đính hôn của bọn em , nên em nghĩ chị không đến đây.” Hách Sa Sa cầm tay Lâm Khả Tâm , kích động nói.

“Đính. Hôn?” Lời nói của Hách Sa Sa làm cho Lâm Khả Tâm cả kinh .

Cố Ca Ca cùng Sa Sa đính hôn sao!?

Tuy rằng Lâm Khả Tâm đã không còn thích Cố Thiếu Kiệt nhưng biết được tin này lòng của cô vẫn có vài giây khổ sở , mà điều làm cho cô khó tin chính là Tư Đồ Viêm biết rõ đây là tiệc đính hôn của Hách Sa Sa và Cố Thiếu Kiệt , anh lại càng hiểu cô sẽ bị tổn thương nhưng vẫn cố ý mang cô đến đây .

Anh làm vậy có gì tốt sao? Là muốn để cho cô hoàn toàn hết hi vọng với Cố Thiếu Kiệt hay muốn cho cô nhận ra chính bản thân mình có bao nhiêu ngu ngốc và nực cười? Hay muốn cô bị người khác chê cười? Hồn dân !

Hiện tại cô cũng chẳng còn thời gian đau khổ , bằng tốc độ nhanh nhất nhìn quanh một vòng , khi xác định mẹ Lâm không ở gần đó cô liền thở phào nhẹ nhõm.

Biểu tình phức tạp của Lâm Khả Tâm làm cho Hách Sa Sa nhú mày :” Thật lạ , chẳng lẽ Thiếu Kiệt ca ca không có nói cho chị biết chuyện này sao?”

Hách Sa Sa nói xong , liền vẫy vẫy tay với Cố Thiếu Kiệt đứng đó không xa: ” Thiếu Kiệt Ca Ca , lại đây lại đây,”

Thấy Hách Sa Sa ngoắc ngoắc , Cố Thiếu Kiệt đi đến , nhưng khi thấy Lâm Khả Tâm và Tư Đồ Viêm đứng đó , Cố Thiếu Kiệt không khỏi kinh ngạc.

Khả Tâm? Tư Đồ Viêm?bọn họ sao lại ở đây? Chẳng lẽ Khả Tâm đã biết chuyện anh và Hách Sa Sa đính hôn? Nên kêu Tư Đồ Viêm mang cô đến? Nhưng ai nói cho cô biết?

Mang theo sự nghi hoặc , Cố Thiếu Kiệt chậm rãi bước tới , mà Tư Đồ Viêm thấy Cố Thiếu Kiệt tiến lên , anh lại càng dùng lực ôm trụ eo của Lâm Khả Tâm làm cho cô đứng gần anh hơn , trên mặt cũng nở nụ cười đắc thắng.

Về phần Lâm Khả Tâm , giờ khắc này tay của anh như trước ở eo cô nhưng thấy nụ cười kia của Tư Đồ Viêm , trong lòng cô không còn cổ ấm áp như trước nữa.

A , cô còn tưởng anh xuất phát từ tấm lòng muốn che chở cô , thì ra anh chỉ muốn bá đạo tuyên bố cô là vật riêng của anh .

Thấy Lâm Khả Tâm bị Tư Đồ Viêm ôm chặt , trong lòng Cố Thiếu Kiệt không khỏi sinh ra một cổ đau xót khó hiểu , nhưng cảm giác đó rất xa lạ khiến cho Cố Thiếu Kiệt quên chào hỏi chỉ ngơ ngác đứng đó .

Nhìn Cố Thiếu Kiệt không nói gì , Hách Sa Sa một phen ôm cánh tay của anh , oán trách nói: ” Thiếu Kiệt Ca Ca , anh gạt em , còn nói với em là chị Khả Tâm rất bận nên sẽ không đến đây , nhưng căn bản là chị ấy không hề biết chuyện chúng ta đính hôn ! Nói , sao anh lại không nói cho chị Khả Tâm biết?”

“Này.”

Cố Thiếu Kiệt không biết nên giải thích thế nào , nếu anh nói sự thật thì chuyện Lâm Khả Tâm và Tư Đồ Viêm kết hôn liền bị phơi bày , nhưng nếu không giải thích phồng chừng Hách Sa Sa sẽ nổi giận .

Nhìn thấy Cố Thiếu Kiệt vì chính mình mà khó xử , Lâm Khả Tâm liền chủ động mở miệng: ” Cái đó , Sa Sa , Cố Ca Ca không lừa em , em nghĩ xem nếu anh ấy không nói thì bây giờ sao chị lại có thể đến đây?”

“Thật không?” Hách Sa Sa hoài nghi nhìn Cố Thiếu Kiệt , sau đó quay đầu về phía Lâm Khả Tâm: ” Nếu Khả Tâm tỷ biết thì tại sao lúc này chị lại kinh ngạc như vậy?”

“Này.” Lâm Khả Tâm nghĩ nghĩ , sau đó ánh mắt sáng ngời nói :” Đều do Cố Ca Ca , lúc đó anh ấy không nói cho chị biết là yến tiệc gì , chỉ nói đến đây sẽ biết , chắc anh ấy muốn cho em kinh hỉ thôi?”

“Là vậy sao?” Hách Sa Sa nhìn về cố Cố Thiếu Kiệt , anh gật gật đầu , vì vậy Hách Sa Sa chu cái miệng nhỏ nhắn, cả người dính trên người Cố Thiếu Kiệt.

109. Chương 111

“Hắc hắc , Thiếu Kiệt Ca Ca anh thực biết cách giấu diếm nha , em còn không phát hiện ra bắt quá kinh hỉ này em rất thích.”

“Em thích là tốt rồi.” Trong giọng nói của Cố Thiếu Kiệt tràn đầy sự sủng nịch , sau đó anh liếc nhìn Lâm Khả Tâm một cái , ánh mắt cảm tạ cùng ấy nấy , mà cô chỉ là mỉm cười đáp lại.

Thấy hai người trao đổi ánh mắt , Tư Đồ Viêm còn rét lạnh hơn trước.

Người phụ nữ này không phải không thích nói dối sao? Như thế nào bây giờ lại nói dối dùm Cố Thiếu Kiệt? Còn nói với anh là không có gì với Cố Thiếu Kiệt? Vô nghĩa ! Lấy chính mình ra làm trò trước mặt Cố Thiếu Kiệt , thật thấp hèn ! Nhìn anh trở về có dọn dẹp cô một chút hay không.

Về phần Hách Sa Sa , sau khi trong lòng tìm được câu trả lời thuyết phục lúc này mới nhớ tới chuyện khác: ” Đúng rồi Khả Tâm Tỷ , vừa rồi em quên hỏi chị , vị đại soái ca bên cạnh chị là ai? Có phải bạn trai của chị không?”

“Anh ấy.” Lâm Khả Tâm phát hiện ra chỉ cần Hách Sa Sa mở miệng là cứ như bom hẹn giờ làm cho người khác á khẩu không thể nói gì.

Lâm Khả Tâm phát sầu nhúu mày , cô nên giải thích thế nào với Hách Sa Sa về mối quan hệ của cô và Tư Đồ Viêm? Anh nói lúc người khác hỏi thì nên thành thật nói ra nhưng nếu cô nói ra cho Hách Sa Sa biết kia không phải mẹ Lâm cũng sẽ biết sao?

Thấy Lâm Khả Tâm do dự không nói , biểu tình của Tư Đồ Viêm lại trở nên xấu hơn , cô do dự cái gì? Chẳng lẽ cô quên anh dặn dò gì sao? Vẫn là tại sao khi người khác hỏi thì cô lại không nói nên lời? A , nếu cô ngượng ngùng thì để anh nói dùm cho .

Nhưng Tư Đồ Viêm còn chưa mở miệng thì Cố Thiếu Kiệt liền giành trước: ” Sa Sa , vị này chính là Tổng Tài Tư Đồ Viêm của Tư Đồ Xí Nghiệp , là bạn trai của Khả Tâm.”

Nhe Cố Thiếu Kiệt nói vậy , Hách Sa Sa nhảy dựng lên , trên miệng không kìm

được tiếng cười khê: “Nha , em đoán trúng rồi sao? Thật là bạn trai.”

Hách Sa Sa nhìn nhìn Tư Đồ Viêm sau đó lại nhìn Lâm Khả Tâm , có chút hoài nghi vì lời nói của Cố Thiếu Kiệt .

“Khả Tâm Tỷ có bạn trai sao lại không nói cho em biết? Chị thật là gian xảo.” Hách Sa Sa bủi môi trách cứ , trên mặt nụ cười rõ ràng .

”Bọn chị chỉ vừa yêu nhau , cũng không có nói cho ai khác biết , Cố Ca Ca biết

cũng vì lúc trước tham gia tiệc mà gặp thôi.” Dừng một chút , Lâm Khả Tâm bổ sung: ” Đúng rồi Sa Sa , mẹ chị không muốn chị yêu đương nên chị không nói ra , làm ơn , em nhất định phải giúp chị giữ bí mật nha.”

Hách Sa Sa nghe vậy , gật gật đầu.

“Bình thường Di Lâm thương chị như vậy , em thật không nghĩ di lại yêu cầu nghiêm khắc với chị , cũng không cho phép chị yêu đương. Bắt quả chị yên tâm , em sẽ giữ bí mật dùm chị dù sao từ lúc đầu em và Thiếu Kiệt Ca Ca cũng là lén lút , cũng không có nói với ai ! Hi hi.” Hách Sa Sa thập phần đắc ý , nhưng trên mặt Cố Thiếu Kiệt và Lâm Khả Tâm lộ ra vài phần xấu hổ .

Đúng vậy , nếu lúc trước không phải Cố Thiếu Kiệt và Hách Sa Sa bí mật yêu nhau thì Lâm Khả Tâm sẽ không cần phải tỏ tình với Cố Thiếu Kiệt , kia cũng sẽ không xuất hiện một loạt chuyện tình tiếp theo .

Lâm Khả Tâm chỉ biết cười ngượng nói: ” Cám ơn em , Sa Sa.”

Về phần Hách Sa Sa , hỏi Lâm Khả Tâm xong liền chuyển ánh mắt tới trên người Tư Đồ Viêm.

“Tư Đồ Ca Ca , nói cho anh biết nha , em và Khả Tâm tỷ là từ nhỏ lớn lên cùng nhau , nên em rất hiểu chị ấy , nhiều năm qua chị ấy không có yêu ai , xem ra anh là mối tình đầu của Khả Tâm Tỷ rồi , nên anh nhất định phải đối xử thật tốt với chị ấy đó.”

Sự nhắc nhở của Hách Sa Sa làm cho trong lòng của Lâm Khả Tâm trở nên hỗn loạn , cô cảm khái khi Hách Sa Sa mong nhớ đến hạnh phúc của chính cô , lại không khỏi tiếc hận sự nhắc nhở của Sa Sa chỉ là uống phí , mà điều quan trọng khiến cho Lâm Khả Tâm lo lắng đó chính là Tư Đồ Viêm sẽ trả lời thế nào? Nếu anh cự tuyệt quan hệ của 2 người , hoặc là nhìn cô lạnh lùng thì cái cơ trước kia không phải đều lòi ra?

Lâm Khả Tâm nhìn về phía Tư Đồ Viêm , trong lòng cầu nguyện anh có thể giúp cô giấu diếm chuyện này , nhưng điều chờ mong của cô lại làm cho anh cười lạnh

...

Hừ , hiện tại mới nghĩ đến anh? vừa rồi còn hát đệm cho Cố Thiếu Kiệt sao không nhớ còn anh đứng bên cạnh đi?

Tuy rằng giờ phút này Tư Đồ Viêm thập phần không vui nhưng anh cũng không vạch trần , ngược lại vô cùng thân thiết , hướng đến Hách Sa Sa cười nói: ” Yên tâm đi , anh nhất định sẽ làm cho người mình yêu hạnh phúc.” Dừng một chút , anh bổ sung thêm: ” Cho dù không từ một thủ đoạn nào.”

Lời nói bá đạo cùng sủng nịch của Tư Đồ Viêm làm cho Lâm Khả Tâm cả người ngây ngẩn , trong lòng cô “bùm bùm” khiêu khích , tim đập lộn xộn , điều này vừa làm cô vui vừa làm cô lo lắng.

Rốt cuộc lúc Tư Đồ Viêm nói những lời này anh suy nghĩ cái gì? Là thiệt tình hay chỉ đùa giỡn? Hay anh cũng thích cô? Cũng có thể tự cô lại đa tình , một bên tình nguyện mà thôi?

Theo bản năng , Lâm Khả Tâm ngẩng đầu nhìn về phía Tư Đồ Viêm , mà anh vẻ mặt như rất thật lòng , lại làm tim cô chạy loạn xạ lần nữa.

110. Chương 112

Thậm chí ngay cả Hách Sa Sa cũng bị lời nói của Tư Đồ Viêm làm cho rung động , quay đầu nũng nịu nắm tay của Cố Thiếu Kiệt nói: ” Thiếu Kiệt Ca Ca anh có nghe thấy chưa? Tư Đồ Ca Ca quả là người rất lãng mạng , em thật hâm mộ Khả Tâm Tỷ ! So sánh mà nói , Thiếu Kiệt Ca Ca không biết sủng người gì cả , anh chừng nào thì có thể nói với em được như những lời này?”

Đối mặt với sự làm nũng của Hách Sa Sa , Cố Thiếu Kiệt sủng nịch đáp: ” Được được , là anh không tốt , lần sau em muốn nghe gì cứ nói , anh sẽ nói cho em nghe được chưa?”

Hách Sa Sa nghe vậy , liền tựa đầu san một bên: ” Nhưng mà những lời đó không phải nói từ chính cảm giác của mình sao? Thật không có ý nghĩa.”

Thấy Hách Sa Sa đùa giỡn , Cố Thiếu Kiệt theo thói quen định vươn tay sờ sờ đầu của cô để làm cho cô nguôi giận nhưng nghĩ đến Lâm Khả Tâm đang đứng trước mặt , anh vừa vươn tay liền dừng lại .

Anh quay sang nhìn Lâm Khả Tâm , chỉ thấy cô nhìn cánh tay của anh , biểu tình giống như đã từng quen biết .

Trong lòng Lâm Khả Tâm không khỏi cảm khái : khi chính mình không vui , Cố Ca Ca cũng dùng cách này để an ủi cô , đã qua được bao lâu tất cả đều thay đổi , xoay ngoặt 108 độ .

Ánh mắt của cô mang theo sự thương tiếc , Cố Thiếu Kiệt dừng tay sửa lại vổ vổ nhẹ vai của Hách Sa Sa: ” Thôi , là anh không đúng , Sa Sa đừng giận , huống chi chúng ta làm vậy trước mặt Tư Đồ Tiên Sinh cũng không hay , dẫn bọn họ vào trong rồi nói tiếp.”

Thật ra , Hách Sa Sa không có tức giận , cô chỉ là muốn nhân cơ hội cho Cố Thiếu Kiệt đỡ dành mình thôi , dù sao cũng chính là chiều độc quyền của con gái khi yêu .

Nghe vậy , Hách Sa Sa gật gật đầu , dẫn Lâm Khả Tâm và Tư Đồ Viêm vào bên trong.

Tuy rằng tay kéo Hách Sa Sa nhưng trong lòng Cố Thiếu Kiệt thủy chung không thể rời khỏi ánh mắt của Lâm Khả Tâm , ngay cả chính anh cũng không hiểu vì sao mình lại như vậy , thậm chí anh còn hoài nghi , sợ dĩ anh không nói cho Lâm Khả Tâm biết chuyện anh và Hách Sa Sa đính hôn là vì đáy lòng của anh không khỏi sợ hãi , sợ Lâm Khả Tâm thấy anh đính hôn thì sẽ không còn hi vọng gì về anh nữa .

Nghĩ vậy , Cố Thiếu Kiệt quay đầu nhìn Lâm Khả Tâm , chỉ thấy cô đang cúi đầu suy nghĩ chuyện gì , còn Tư Đồ Viêm thì ngược lại bình thần nhìn Cố Thiếu Kiệt , anh nở nụ cười , nụ cười kia mang theo sự châm biếm làm cho Cố Thiếu Kiệt thấy không tự nhiên .

Vì muốn che dấu sự xấu hổ của mình , Cố Thiếu Kiệt mở miệng chỉ cái bàn cách

đó không xa nói: ” Tư Đồ Tổng Tài , hai người ngồi ở đó , vị trí đó tốt lắm.”

Còn không chờ Tư Đồ Viêm đáp ứng , Hách Sa Sa đã giành mở miệng trước: ” Sao lại để Khả Tâm Tỷ ngồi ở đó? Em còn muốn mang chị ấy đến bàn nhất , để gần chúng ta hơn.”

Nghe Hách Sa Sa nói vậy , Lâm Khả Tâm liên tục lắc đầu: ” Không cần phiền toái đâu Sa Sa , chuyện em và Cố Ca Ca đính hôn lớn như vậy , thì hôm nay chắc sẽ có nhiều khách quý tới , chỗ đầu tiên là của nhân vật quan trọng , nếu bây giờ bọn chị ngồi thì chẳng phải giành chỗ của người khác sao? Để bọn chị ngồi đây là ổn

rồi.”

Bởi vì nhiều năm qua sống cuộc sống ăn nhờ ở đậu khiến cho Lâm Khả Tâm thập phần hiểu được cái gì quan trọng và cái gì không quan trọng , huống chi cô cũng chẳng muốn ngồi ở vị trí đầu , tuy rằng bây giờ mẹ Lâm không có ở đây nhưng khi nào đến cũng chẳng biết , nếu để mẹ cô thấy cô cùng một chỗ với Tư Đồ Viêm

, kia cô phải giải thích làm sao?

Nhưng Hách Sa Sa mở miệng nói: ” Nếu vậy thì xem ra Khả Tâm tỷ lo lắng vô ích rồi , hôm nay vừa vặn có hai dãy cho vị trí đầu tiên.” Nói xong , Hách Sa Sa nhìn Lâm Khả Tâm , trên mặt lại là biểu tình định nói lại thôi .

“?” Lâm Khả Tâm nghi hoặc nhìn Hách Sa Sa .

“Khả Tâm Tỷ.” Hách Sa Sa nhìn Lâm Khả Tâm một cái , sau đó mang theo chút do dự nói: ” Trước mấy tiếng khi tiệc bắt đầu , bệnh tim của dì Lâm bỗng tái phát phải vào bệnh viện , mà ba ba bởi vì lo cho dì nên bây giờ đang ở đó , phỏng chừng sẽ không đến.”

Lời nói của Hách Sa Sa như sấm sét giữa trời , đánh thẳng vào người Lâm Khả Tâm , làm cho cô mất thần

Nghe chính mẹ của mình vào bệnh viện , Lâm Khả Tâm hận không thể bật người chạy đến với bà nhưng độ mạnh yếu trên lưng của cô nhắc nhở cô không thể làm vậy , trong lòng cô hiểu rõ nếu cô bội ước thì chẳng những phải trả hết nợ cho Tư Đồ Viêm mà chuyện của cô và anh mẹ Lâm cũng sẽ biết , mà bây giờ bệnh tim của mẹ không tốt , làm sao chịu nổi đả kích này? Nên chẳng muốn mẹ Lâm gặp chuyện mà cô phải nén lại , bởi vì cách này mới thật sự là cách tốt nhất .

Lâm Khả Tâm phục hồi tinh thần , thấy Cố Thiếu Kiệt đang lo lắng nhìn cô , kia ánh mắt quan tâm thật quen thuộc làm cho cô thiếu chút nữa khóc oà ra .

“Khả Tâm Tỷ , dì Lâm xảy ra chuyện như vậy , căn bản chúng ta nên đến bệnh viện nhưng tiệc đính hôn đã báo cho tất cả khách khứa , mọi thứ cũng đã bày trí xong nên chúng ta cũng không thể thay đổi Chị sẽ không trách bọn em chứ?” Hách Sa Sa nhìn về phía Lâm Khả Tâm

Mà Lâm Khả Tâm chỉ lắc đầu nói: ” Không sao , chị hiểu.”

“Em dẫn hai người đi lên chỗ đằng trước.” Hách Sa Sa nói xong định tiếp tục bước đi nhưng bị Lâm Khả Tâm gọi lại.

111. Chương 113

“Thật sự không cần đâu , mấy ngày nay Viêm rất bận , nói không chừng nữa đường bọn chị sẽ rời đi , nếu bây giờ ngồi ở vị trí đầu thì lát nữa có muốn đi cũng sẽ không được.”

“Như vậy à.” Hách Sa Sa cắn môi dưới , bày ra bộ dạng mất mát.

Thấy Hách Sa Sa như vậy , trong lòng Lâm Khả Tâm nhất thời áy náy , vì để chính mình cũng có lo lắng , Lâm Khả Tâm ngẩng đầu , ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Tư Đồ Viêm: ” Có phải hay không , Viêm?”

Tư Đồ Viêm nhìn thẳng lại cô , sau đó nhếch miệng nở nụ cười , có lẽ người ngoài sẽ không xem nụ cười này của anh để trong lòng nhưng vì ở chung với anh một thời gian rồi nên đối với biểu tình này Lâm Khả Tâm rất hiểu .

Vì vậy lúc nhìn thấy anh cười , cô lập tức cảm giác cả người lạnh run.

Thấy Lâm Khả Tâm khẩn trương , Tư Đồ Viêm quay đầu nhìn Hách Sa Sa , nở nụ cười ảm áp hiềm thấy: ” Thật ra cũng không nhất định phải rời đi.”

“?!” Lời nói của Tư Đồ Viêm làm cho Lâm Khả Tâm và Hách Sa Sa cả kinh , bất quá Hách Sa Sa là kinh hi còn Lâm Khả Tâm là hoảng sợ.

“Thật sao?” Hách Sa Sa không che một chút gì sự sung sướng trên mặt của mình.

“Đúng.” Tư Đồ Viêm gật đầu: ” nói gì thì nói , dù sao em cũng là em gái của Khả Tâm , mà hôm nay là ngày trọng đại của em nên chúng tôi đã đến đây sẽ không về nữa chừng”.

“Viêm , vậy công việc của anh.” Lâm Khả Tâm mang theo sự hi vọng cuối cùng , nhưng anh lựa chọn không giúp cô .

Tư Đồ Viêm tiếp tục nhìn Hách Sa Sa nói: ” Công việc lúc nào làm cũng được ,

không nên nóng lòng , yên tâm , anh sẽ nói rõ với nhân viên , không để bọn họ gọi điện làm phiền cho đến khi tiệc đính hôn chấm dứt.”

Tư Đồ Viêm nói xong , sắc mặt Hách Sa Sa liền cảm kích , ôm lấy anh :” Cảm ơn Tư Đồ Ca Ca.”

Bởi vì hành động của Hách Sa Sa quá đột ngột nên trong nháy mắt Tư Đồ Viêm mang theo chút phức tạp thần sắc , Hách Sa Sa ôm anh vài giây sau liền buông. Sau đó cô hướng đến Lâm Khả Tâm lễ lạy: ” Lời nói của Tư Đồ Ca Ca làm em rất vui , em có chút kích động , Khả Tâm Tỷ đừng ghen nha.”

“Không có việc gì , chị sẽ không ăn dấm chua.”

Nói xong , Lâm Khả Tâm cúi đầu , trong lòng tự nói : huống gì ngay cả quyền lợi ghen cô cũng không hề có ... nhưng dù hiểu như vậy cô vẫn không thể giải thích sự cay đắng , bất an như là có chuyện gì sắp sẽ xảy ra.

Cô muốn thoát khỏi Tư Đồ Viêm , thoát đi sự đau khổ này , nhưng lại rồi luyến tiếc .

Nước mắt của Lâm Khả Tâm rơi xuống trên tay của Tư Đồ Viêm , cô bỗng cảm thấy đó không phải là cái ôm mà chỉ là sự xiềng xích , cầm tù cô bên cạnh anh.

Lâm Khả Tâm không khỏi nghĩ tới tư liệu của cô trong văn phòng làm việc của anh , nhất là tình cảnh càng lúc càng làm cô mệt mỏi hơn , đương lúc cô nghĩ anh thật lòng quan tâm mình thì lại phát hiện anh chỉ mượn cô như đồ vật ; đương lúc cô nghĩ anh sẽ vạch trần mình thì anh lại giúp cô nói dối ; đương lúc cô chờ mong anh sẽ cứu cô khi nhìn cảnh cô đang nguy hiểm sắp rơi xuống vực nhưng kết quả anh lại chọn thấy chết mà không cứu.

Rốt cuộc , Tư Đồ Viêm muốn làm gì? Đây là điều Lâm Khả Tâm có nghĩ cũng không ra , huống chi đáp án đó nếu là chuyện tàn nhẫn thì cô cũng chẳng muốn biết làm gì.

Cứ như vậy , Lâm Khả Tâm mặc cho Tư Đồ Viêm kéo đi , theo Hách Sa Sa tới vị trí đầu , sau đó Hách Sa Sa và Cố Thiếu Kiệt đi đón tiếp người khác .

Trước khi đi , Hách Sa Sa nắm tay Lâm Khả Tâm nói: ” Đúng rồi , Khả Tâm Tỷ hôm nay chị mặc quần áo thật xinh đẹp , hơn nữa cái váy này của chị lại giống

chiếc váy em thích nhất ! Sớm biết , em sẽ mặc giống vậy để chúng ta chính là hai chị em.”

“Đúng đó , đáng tiếc.” Lâm Khả Tâm nở nụ cười ngượng ngùng .

Quả nhiên , cô biết Hách Sa Sa phát hiện ra quần áo giống nhau ,may mắn, Sa Sa không nghĩ nhiều bằng không lúc này sẽ trở nên mất hứng , dù sao hai người cùng thích một món hàng giống nhau.

“Khả Tâm Tỷ , em đi trước , chị nhất định phải ở đây đến cuối bữa tiệc nha.” “Ừ , chị sẽ.”

Nghe được Lâm Khả Tâm đáp ứng , Hách Sa Sa hài lòng bật cười sau đó quay người nhẹ nhàng như chú nai chạy đến Cố Thiếu Kiệt đứng đó không xa.

Chưa đợi hai người rời khỏi ánh mắt của Lâm Khả Tâm , chợt nghe Tư Đồ Viêm một bên lạnh lùng nói: ” A , người ta đi rồi vẫn còn nhìn không rời , em luyến tiếc khi người ta đi sao? Lâm Khả Tâm , bây giờ người ta đã đính hôn rồi , đừng mơ mộng viễn vong nữa.”

Ngữ khí châm chọc của Tư Đồ Viêm rõ ràng chỉ trích Lâm Khả Tâm dè tiện , cô cảm thấy thật khó chịu , cô hít sâu một hơi quay đầu nhìn anh: ” Tư Đồ Viêm , rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Tôi muốn làm gì? Tôi không hiểu em nói quái gì?” Tư Đồ Viêm nhún nhún vai , ra vẻ vô tội nói , nhưng Lâm Khả Tâm cũng không ngốc , tuy rằng cô không biết mục đích của anh là gì nhưng cô biết anh chắc chắn có mục đích.

112. Chương 114

“Em nói đúng , tôi đã sớm biết tiệc đính hôn của Cố Thiếu Kiệt và Hách Sa Sa , cũng nhận được thiệp mời của họ , nhưng này lại thế nào? Tôi nghĩ khi tham gia cái tiệc gì cũng đâu cần sự đồng ý của em , phải không Lâm Khả Tâm?”

“Anh.” Lâm Khả Tâm cắn chặt môi dưới , chung quy không thể phản bác lại

, dù sao anh nói cũng đúng , trong hợp đồng thì quyết định là anh , cho dù cô có

biết trước tiệc đính hôn của Cố Thiếu Kiệt và Hách Sa Sa nhưng Tư Đồ Viêm kiên quyết muốn cô đến thì cô vẫn phải đến.

Chỉ là Lâm Khả Tâm cảm thấy không phục: ” Đúng , anh không cần trải qua sự đồng ý của em , nhưng anh cũng không thể tùy tiện làm tổn thương em.”

Tư Đồ Viêm hơi nhướn chân mày:” A? Em nói gì? Tôi làm gì mà tổn thương em?”

Lâm Khả Tâm tiến lên một bước: ” Chỉ cần dựa vào chuyện vừa rồi , anh chẳng những không nhìn lấy sự giúp đỡ của em ngược lại còn đá em xuống giếng , cố ý làm trái lại , bây giờ thì tốt rồi , em ngồi ở vị trí đầu và xem đầu đủ màn trình diễn đính hôn Anh vì cái gì cố ý làm vậy? Không cần giả vờ vô tội , anh không phải không có khả năng biết em không thể ngồi ở vị trí đầu tiên.”

Đối với sự nổi giận đùng đùng của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm chỉ thản nhiên liếc nhìn một cái: ” Ý em là em trách tôi không giúp em nói dối?”

Tuy rằng cô có ý như vậy , nhưng 2 từ “nói dối” này tràn ngập nghĩa xấu , Lâm Khả Tâm nhất thời cảm nhận cô biến thành sai lầm , không thể thừa nhận anh thật cao tay khi dùng chiêu này: ” Em cũng không muốn nói dối nhưng em còn cách khác sao? Anh cũng thừa hiểu quan hệ của 3 người có bao nhiêu xấu hổ?”

Bởi vì ảo não , ngữ quan xinh xắn của Lâm Khả Tâm trở nên tối sầm. “Xấu hổ? Xấu hổ như thế nào? Sao tôi lại không biết?”

Tư Đồ Viêm một bên nói , một bên kẻ sát Lâm Khả Tâm , ánh mắt thâm thúy mang theo chút đùa cợt .

Bị anh nhìn đến sợ hãi , Lâm Khả Tâm không thể tránh né , vì vậy anh hơi khom người xuống, ghé sát bên tai cô , thấp giọng nói: ” A đúng rồi , tôi nhớ rồi , có người nào đó cư nhiên yêu chính bạn trai của kẻ muội mình Lâm Khả Tâm

, em nói xem nếu tôi đem chuyện hôm nay truyền đi , có phải là một màn chấn động hay không?”

Nói xong , Tư Đồ Viêm ngồi thẳng dậy , nụ cười châm biếm trên mặt thật chói mắt , mà Lâm Khả Tâm một bên chết lặng tại chỗ , chậm chạp không nói gì .

Qua nửa ngày , cô mới nói được vài chữ: ” Anh. Hỗn đản” “Cám ơn em đã khen , tôi sớm biết điều đó rồi.”

Tư Đồ Viêm đối với 2 chữ “hỗn đản” thừa nhận không e dè , thậm chí anh chẳng có gì áy náy , Lâm Khả Tâm sớm biết cô không có công phu cao ngạo như anh , nhưng cô cũng không muốn mình thua như thế.

Trong lòng uỷ khuất cùng bất mãn , Lâm Khả Tâm nắm chặt tay hướng về ánh mắt của Tư Đồ Viêm: ” Nói cho em biết , làm tổn thương em sẽ để anh vui sao?”

Lúc thời điểm hỏi câu này , trong lòng Lâm Khả Tâm thầm cầu nguyện : Tư Đồ Viêm , cầu anh , nói cho em biết anh không muốn làm tổn thương em , nói cho em biết anh không cố ý làm vậy , nói cho em biết hết thấy là em hiểu lầm anh , van cầu anh!

Đáng tiếc , ánh mắt Tư Đồ Viêm vẫn lạnh như trước , làm tổn thương sự chờ mong cuối cùng của Lâm Khả Tâm: ” Nếu em nghĩ vậy , thì là vậy đi.” Lạnh lùng nói những lời này , Tư Đồ Viêm xoay người ngồi vào chỗ mà không hề nhìn sắc mặt của Lâm Khả Tâm.

Anh nói vậy. Là thừa nhận anh làm cô tổn thương anh mới vui sao?

Đối với sự thật này , Lâm Khả Tâm rất lâu không thể chấp nhận , cũng không tình nguyện chấp nhận .

Chỉ thấy hai vờ bai nhỏ bé của cô run nhè nhẹ , đôi môi tái nhợt , liền ngay ánh mắt cũng bị che bởi một lớp sương mù , mà Tư Đồ Viêm trước mắt bởi vì vậy trở nên không đúng .

“Tại sao.” Lâm Khả Tâm vừa định hỏi , thì đèn ở trong hội trường tắt đi , chỉ còn lại âm lượng trên sân khấu.

Người MC đi đến sân khấu , tuyên bố nghi thức đính hôn sắp bắt đầu , làm ọi người nhanh chóng ổn định lại chỗ ngồi , v..v

Lâm Khả Tâm ngồi tại chỗ , tuy rằng Tư Đồ Viêm ngồi cạnh cô nhưng trải qua một đoạn nói chuyện lúc nãy , thì câu “Tại sao?...” đột nhiên thật khó mở miệng ,

vì vậy cô cũng không hỏi lại , thậm chí không dám nhìn về phía anh , chỉ ngồi yên nhìn thẳng về trước.

Trên sân khấu , người Mc nói blabla một đồng vô nghĩa , sau đó mới mời 2 nhân vật chính hôm nay ra là — Cổ Thiếu Kiệt , Hách Sa Sa .

Một ngọn đèn chiếu rọi vào họ , hai người nhìn nhau cười , Cổ Thiếu Kiệt kéo tay Hách Sa Sa , chân thành đi tới trung tâm nhận tràng pháo tay chúc phúc của mọi người , ngay sau đó , người Mc khôi hài hỏi vài vấn đề của 2 người , nào là hai người quen biết thế nào , hiểu nhau ra sao , mọi thứ mở ra trước mặt mọi người .

Nghe Cổ Thiếu Kiệt và Hách Sa Sa nói về tình cảm của họ , trong lòng Lâm Khả Tâm không khỏi nhớ trước đại học , tuy rằng cô khởi đại tin tưởng quan hệ giữa 3 người sẽ không có gì thay đổi , nhưng thật ra , bây giờ chuyện cá nhân 3 người đã sớm biến thành “2+1” chuyện xưa , chính là cô quá vô ý nên không nhận biết được thôi.

Nhìn thấy Cổ Thiếu Kiệt trên sân khấu ôn nhu nở nụ cười , Lâm Khả Tâm cảm thấy thật chói mắt , mặc kệ nói thế nào , anh vẫn là mối tình đầu cô thích 9 năm , tuy rằng tình cảm đó bây giờ cũng chẳng còn nữa nhưng thấy người mình từng thích biến thành vị hôn phu của người khác , sẽ không khỏi luyến tiếc , hơn nữa chuyện cũ một màn xuất hiện trong đầu , càng làm cho Lâm Khả Tâm tăng sầu não.

Cho nên Lâm Khả Tâm không muốn ngồi gần quá với bọn họ , rõ ràng mắt chứng kiến tất cả từ đầu đến cuối là sự tra tấn với cô , đó cũng là nguyên nhân, Lâm Khả Tâm mới không muốn ngồi ở đây đầu.

Mà điều đáng buồn chính là , cô không có quyền lợi lựa chọn . Không , phải nói

đúng hơn từ lúc gặp Tư Đồ Viêm cô đã không có quyền lợi để lựa chọn.

113. Chương 115

“ Ngay sau đó , điều quan trọng với chúng ta , cũng là màn động lòng người nhất —— hai vị Kim Đồng Ngọc Nữ sẽ trao đổi nhẫn đính hôn , mọi người vỗ tay hoan nghênh.”

“Ba Ba Ba.” Bốn phía vỗ tay như thủy triều dâng lên , mà Lâm

Khả Tâm đã sớm chết lặng , cô chỉ vỗ tay theo bản năng giống mọi người .

Trong lúc mọi người vỗ tay , Cố Thiếu Kiệt cầm tay Hách Sa Sa rồi mang nhẫn vào , đem nhẫn nằm ở ngón giữa của Hách Sa Sa , Cố Thiếu Kiệt bỗng nhiên lại do dự , mà Hách Sa Sa cũng chú ý đến điều đó , Sa SA nhìn mắt Cố Thiếu Kiệt , trong ánh mắt là sự lo lắng.

Nhưng Cố Thiếu Kiệt cũng không do dự bao lâu , tròng vỗ tay dưới đài thúc giục anh , làm cho anh không còn cơ hội mà chần chờ , liền mang nhẫn vào tay cho Hách Sa Sa , Hách Sa Sa cũng vì vậy lấy lại hơi thở , trên mặt đối về thần sắc ngọt ngào như trước .

“Chúng ta hãy chúc mừng đôi Kim Đồng Ngọc Nữ này.”Người Mc kéo hạ chương trình , dưới đài vỗ tay càng nhiệt liệt , mà Hách Sa Sa chủ động kiễng chân hôn lên mặt của Cố Thiếu Kiệt .

Dưới đài , Lâm Khả Tâm nhìn thấy vậy , cô không khỏi hân hoan, trước đây cô đã từng ảo tưởng đến cảnh này , có lẽ được vậy cô sẽ khóc vì vui sướng , nhưng bây giờ khi thấy cảnh bọn họ như thế cô lại phát hiện mình không hề khổ sở như đã từng nghĩ.

Tuy rằng vẫn có tiếc hận nhưng ít nhất cô không khóc , này cũng nói lên cô đã thật sự buông tay Cố ca ca đi?

Không chỉ như thế , nhìn thấy người chính mình từng yêu nhân thành thân với muội muội của mình , lòng cô lại bị không khí trong hội trường cuốn hút , không khỏi hạnh phúc thay cho bọn họ , nhưng trong sự hạnh phúc đó , cô lại có chút cô đơn.

Người thân yêu của cô đều hạnh phúc , còn cô thì sao? Hạnh phúc của cô ở nơi nào?

Nghĩ vậy , Lâm Khả Tâm quay đầu nhìn về phía Tư Đồ Viêm , bởi vì này giờ cứ mãi nhìn lên sân khấu nên cô mới phát hiện chẳng những Tư Đồ Viêm không vỗ tay mà cả lòng mày cũng cau lại ..

Anh ——thật là hạnh phúc của cô sao?

Theo bản năng , Lâm Khả Tâm định nâng tay muốn vuốt khuôn mặt anh nhưng

tay còn không đụng tới mặt liền bị anh nắm trụ . “Định làm gì?” Ánh mắt Tư Đồ Viêm không vui nói

“Em.” Lâm Khả Tâm có chút ngại lời: ” Em thấy anh cau mày , cho nên. . .

. . .”

“Cho nên em quan tâm tôi? A , như thế nào? Không còn hy vọng với Cố Thiếu Kiệt thì quay sang tìm tôi?”

Tư Đồ Viêm khơi mào một bên lông mi , trong giọng nói tràn đầy sự châm chọc làm cho Lâm Khả Tâm nhất thời cảm thấy thật nhục nhã .

” Tư Đồ Viêm , anh không cần nói xấu em , em đã sớm nói cho anh biết , em không còn thích Cố Ca Ca nữa.”

“Cố Ca Ca? Nếu muốn tôi tin , ít nhất em không cần gọi anh ta vô cùng thân thiết như thế.”

Lâm Khả Tâm biết anh không tin cô , một khi đã vậy thì nói thêm cũng được lợi gì đâu?

“Quên đi , không nói nữa.” Lâm Khả Tâm nói xong , định quay đầu lại nhưng Tư Đồ Viêm một bên cũng không buông tha cô.

“Thế nào? Chột dạ? không còn gì nói sao?”

“Tôi còn gì để nói?” Lâm Khả Tâm quay lại , cảm tức nhìn anh .

Tư Đồ Viêm vẫn nhìn về phía trước , một chút cũng không quan tâm tới sự phẫn nộ của Lâm Khả Tâm: ” Em chột dạ cái gì thì em rõ ràng nhất.”

“Anh ——” Lâm Khả Tâm trừng to mắt , nếu không phải lúc này là tiệc đính hôn , cũng không phải là ngồi hàng đầu nói không chừng cô liền cãi nhau với anh.

“Tuỳ anh muốn nói gì thì nói.” Lâm Khả Tâm tức giận , chỉ nói được một câu , sau đó quay đầu hạ quyết tâm không để ý đến Tư Đồ Viêm nữa.

Lâm Khả Tâm nói là giận nhưng thật ra cũng không có uỷ khuất , nên sau khi xoay đầu không lâu cơn giận liền biến mất , mà cảm giác đau khổ trong lòng một lúc một nhiều , thậm chí khổ hơn so với cảnh cô thấy Cố Thiếu Kiệt , Hách Sa Sa đính hôn cùng nhau .

Chết tiệt , cô hoàn toàn hiểu rõ rồi chứ , chính mình không còn thích Cố Thiếu Kiệt nữa mà lại đi yêu thượng Tư Đồ Viêm ——một cái người đàn ông được coi là ác ma .

Chính là hiểu rõ rồi thì sao?Anh chẳng những chưa từng tin tưởng cô có tình cảm với anh , mà còn nhiều lần hoài nghi cô , cười nhạo chính cô

Nghĩ đến những điều đó , Lâm Khả Tâm bỗng nhiên suy nghĩ rõ ràng hơn: không đúng , cùng với chuyện anh không tin cô yêu anh , thì nói đại ra là anh khinh thường tình cảm của cô đi

Bởi vì anh không thương cô , đúng vậy , cho dù Tư Đồ Viêm là người đàn ông của cô nhưng cô không phải là người phụ nữ của anh.

Cũng không phải là —— hạnh phúc thuộc về cô , suy nghĩ cẩn thận điểm đó , Lâm Khả Tâm cúi đầu , một giọt lệ rớt xuống vậy , nhưng không ai thấy tới.

114. Chương 116

Ở trong tiếng nhạc du dương , nghi thức đính hôn chấm dứt , Cố Thiếu Kiệt kéo tay Hách Sa Sa từ sân khấu bước xuống , mọi người dưới đài chủ động tiến lên , chúc mừng đôi Kim Đồng Ngọc Nữ này

Tuy rằng nói kính rượu , nhưng vì tửu lượng của Cố Thiếu Kiệt không tốt , mà Hách Sa Sa lại là nữ nhân ngoan ngoãn , nên hai người chỉ nhấp một chút , mọi người ai cũng vui vẻ nhận ngoại trừ một người.

Âm thanh của Tư Đồ Viêm từ phía sau truyền đến , tuy rằng không lớn nhưng mang theo sự uy lực của vua chúa , làm cho người ta không thể bỏ qua , chỉ thấy tất cả mọi người dừng động tác trên tay , hướng về phía Tư Đồ Viêm mà nhìn , anh cầm một ly rượu , đi tới Cố Thiếu Kiệt .

Tuy rằng anh đi rất từ từ nhưng mỗi một bước làm cho người ta cảm giác nặng nề nghìn cân , cũng như thể , mọi người né ra để cho anh đi , ai ai cũng nhìn chăm chăm vào anh , anh mang rượu đến trước mặt Cố Thiếu Kiệt: ” Hôm nay là ngày tốt của Cố Huynh , tôi muốn mời Cố Huynh một ly nhỏ , coi như chúc mừng anh , mong rằng Cố Huynh sẽ không từ chối yêu cầu nho nhỏ này của tôi đi?”

Thái độ của Tư Đồ Viêm thật khác lạ , lời nói nghe rất khách khí , nhất là yêu cầu nho nhỏ 4 chữ rất đơn giản nhưng lại không cho Cố Thiếu Kiệt có cơ hội cự tuyệt.

Nhưng cự tuyệt là một chuyện , đáp ứng lại là chuyện khác , nhìn ly rượu trên tay Tư Đồ Viêm , Cố Thiếu Kiệt không khỏi xấu hổ .

Tửu lượng của Cố Thiếu Kiệt không tốt , huống chi làm sao chỉ là một ly nhỏ

? Tư Đồ Viêm cầm ly lớn như vậy , dù là bia anh còn không uống được huống gì là rượu? Chính là Tư Đồ Viêm đã nói vậy , nếu không uống là đồng nghĩa với việc không nể mặt Tư Đồ Viêm , mà Tư Đồ Viêm lại là nhân vật không thể chọc , không biết có mượn đề tài để làm nháo nhào hay không?

Ngay tại lúc Cố Thiếu Kiệt hết sức do dự , Tư Đồ Viêm lại đột nhiên mở miệng.

“Cố Huynh do dự cái gì? Chẳng lẽ mặt mũi của Tư Đồ Viêm tôi không đủ lớn nên Cố Huynh khinh thường không chịu uống cùng tôi một ly?”

Tuy rằng ngoài miệng Tư Đồ Viêm tự hạ thấp mình nhưng ở đây mọi người đều nhận ra : Anh dùng thân phận để chèn ép Cố Thiếu Kiệt .

Đối mặt với một bước bức bách của Tư Đồ Viêm nữa , cái này Cố Thiếu Kiệt không tốt cự tuyệt: ” Tôi làm sao dám xem thường Tư Đồ Tổng Tài? Nhưng mà tử lượng của tôi thật sự không tốt , hy vọng Tư đồ Tổng Tài thấu hiểu và bỏ qua.”

Nhưng đối với sự cự tuyệt của Cố Thiếu Kiệt , Tư Đồ Viêm lại giống như không nghe , đem ly rượu nhét vào tay Cố Thiếu Kiệt , sau đó ra vẻ tiêu sái nói: ” Cố Huynh không cần khiêm tốn , tôi tin tưởng bao nhiêu đây sẽ không thành vấn đề với anh , huống chi còn cần gì khách khí với tôi? Đúng không?”

Cái này tốt lắm , cự tuyệt chính là không nể mặt mũi của Tư Đồ Viêm , khinh

thường Tư Đồ Viêm , Cố Thiếu Kiệt lấy lý do tử lượng không tốt mà từ chối , điều này làm anh phải lao đao , chỉ có thể theo đường của Tư Đồ Viêm ” Được , nếu vậy tôi chỉ có thể liều mình bồi quân tử.”

Cố Thiếu Kiệt nói xong , đem ly rượu giơ lên chờ Tư Đồ Viêm rót , nhưng Tư Đồ Viêm lại ra vẻ vô tội nói: ” Ôi , đừng nói như vậy , nếu Cố Huynh nói vậy giống như tôi bức bách Cố Huynh Hay nói cách khác , chẳng lẽ trong lòng Cố Huynh xem tôi vậy sao?”

Ở đây không người nào không nghe những câu đó là sự tán dương của Tư Đồ Viêm , thậm chí ngay cả Hách Sa Sa cũng hiểu được : Chẳng những Tư Đồ Viêm cố ý làm khó Cố Thiếu Kiệt mà còn để cho Cố Thiếu Kiệt không thể oán giận mà phải cam tâm tình nguyện chịu đựng , cho dù trong lòng Cố Thiếu Kiệt có khohổng vui nhưng nghe Tư Đồ Viêm nói vậy cũng chỉ có thể nở nụ cười , kia nếu như Cố Thiếu Kiệt cam tâm uống ly rượu đó , mà Tư Đồ Viêm dùng biện pháp bức bách này thật sự là mưu kế hay .

Ý thức được điểm đó , Hách Sa Sa lo lắng nhìn Cố Thiếu Kiệt , quả nhiên không ngoài dự đoán , Cố Thiếu Kiệt cười ngượng nói: ” Đây là chính Cố Thiếu Kiệt tôi vui vẻ uống , như thế nào lại tính là Tư Đồ Tổng Tài bức bách đâu? Tư Đồ Tổng Tài đừng nói quá lời.”

Nghe được đáp án chính mình mong muốn , khoé miệng Tư Đồ Viêm nhếch lên: ” Được , Cố Huynh đã nói vậy , thì chúng ta cạn một ly.”

Nói xong , Tư Đồ Viêm giơ chai rượu để trong tay , sẽ định đổ vào ly của Cố Thiếu Kiệt .

Ngay tại lúc đó , lại có một âm thanh truyền đến :” Chờ một chút.”

Người ở đây theo hướng âm thanh nhìn lại , chỉ thấy Lâm Khả Tâm đi đến , trong tay cầm một bình Whiskey , hẳn là vừa rồi nhờ người phục vụ đem tới.

Lâm Khả Tâm chen vào trong đám người , đi tới trước mặt Tư Đồ Viêm và Cố Thiếu Kiệt .

“Khả Tâm , em cầm rượu tới đây làm gì? Nếu bị bể , sẽ không tốt đâu , nhanh để lại chỗ cũ đi.” Ngờ khí ôn nhu của Tư Đồ Viêm hỏi Lâm Khả Tâm , nhưng rõ ràng là đang răn dạy cô đừng nhiều chuyện.

Bất quá , cô đã quen thuộc với ánh mắt đó , nghĩ đến kết quả của mình sau khi làm chuyện này , Lâm Khả Tâm không khỏi co rúm lại , nhưng cô do dự một chút cuối cùng vẫn cắn chặt răng tiếng đến: ” Viêm , nghe anh nói , em thế nào lại không cẩn thận như thế ?”

Lâm Khả Tâm cười duyên oán trách nhìn Tư Đồ Viêm , nhưng nụ cười này không thể che đậy sự khấn trương của cô , sau đó cô nhìn về phía Cố Thiếu Kiệt và Hách Sa Sa nói: ” Cố Ca Ca , Sa Sa , hôm nay là ngày vui của hai người , nếu Viêm phải kính các người một ly , tôi đi theo mà không uống giống vậy thì rõ ràng không có đạo lý ,có đúng không?”

Nghe lời nói của Lâm Khả Tâm , tất cả mọi người đều trở mặt ra.

115. Chương 117: Chương 117

Ngay từ đầu , mọi người thấy Lâm Khả Tâm hùng hực xuất hiện còn tưởng cô tới là ngăn cản Tư Đồ Viêm , ai ngờ cô không có ngăn cản mà còn muốn cùng Tư Đồ Viêm kính rượu? Điều này sao có thể làm cho người ta không kinh ngạc? Thậm chí ngay cả Tư Đồ Viêm cũng có chút ngoài ý muốn.

Thấy biểu tình trở mặt của mọi người , Lâm Khả Tâm làm bộ nghi hoặc trừng to mắt , sau đó quay đầu sang phía Tư Đồ Viêm hỏi: ” Viêm , anh nói xem em nói đúng không?”

Bị Lâm Khả Tâm dùng cánh tay khều nhẹ , Tư Đồ Viêm phục hồi lại tinh thần: ” A , đúng , em nói rất đúng.”

Tuy rằng ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Tư Đồ Viêm vẫn hoài nghi : Rốt cuộc Lâm Khả Tâm trong đầu là gì? Cho dù không đứng ra giúp Cố Thiếu Kiệt cũng không nên giúp anh khi dễ Cố Thiếu Kiệt. . . .Chuyện này khẳng định có vấn đề

Nhưng làm nhiều trò trước mặt mọi người , Tư Đồ Viêm cũng không vạch trần cô , chỉ có thể nói theo: ” Cố Huỳnh , anh xem , cái này nếu anh mặc kệ , liền có vẻ càng không đủ nghĩa khí đi?”

Nghe Tư Đồ Viêm nhắc đến tên mình , lúc này Cố Thiếu Kiệt mới thu hồi ánh mắt trên người Lâm Khả Tâm , anh thật không ngờ có một ngày cô chọn cách

giúp người khác mà không phải là bên phe anh , chẳng lẽ cô trách anh lựa chọn Sa Sa mà không lựa cô sao?

Cảm giác chua xót lan tràn trong lòng , Cố Thiếu Kiệt hận không thể cầm ly rượu uống cạn để xóa đi sự chua xót kia .

Chỉ thấy Cố Thiếu Kiệt cười trả lời , nụ cười kia mang theo vài phần cô đơn ”

Đúng vậy , nếu Khả Tâm đã nói vậy , tôi đây thế nào lại không uống?”

Nói tới đây , Tư Đồ Viêm lại giơ bình rượu trong tay , nhưng anh còn chưa rót cho Cố Thiếu Kiệt liền bị Lâm Khả Tâm gọi lại: ” Từ từ , Viêm.”

“?!”

Tư Đồ Viêm quay đầu , trong ánh mắt cũng không khỏi nghi hoặc , anh đã sớm đoán được Lâm Khả Tâm không thật lòng giúp anh , nếu như cô đã vậy thì anh muốn nhìn xem cô định diễn trò gì? Nhưng mặc kệ cô làm trò gì chỉ cần là đối thủ của anh thì kết cục sẽ chỉ là một chữ Thua .

Ở lúc mọi người chăm chú nhìn , Lâm Khả Tâm cười mỉa nói :” Viêm , trường hợp long trọng như hôm nay , hết thấy đều phải làm cho đúng tông một chút , nên các người lấy cốc có chân sẽ xứng hơn , huống chi Champagne hài âm như kính trọng lẫn nhau , ngụ ý hai người sau khi kết hôn sẽ hoà thuận , cũng phù hợp cho việc đính hôn hôm nay phải không?”

Vì biểu hiện tận lực chân thật , Lâm Khả Tâm cố gắng cười thật tươi, nhưng vì quá dùng sức nên nụ cười của cô mất tự nhiên , mà nghe nói vậy , nên mọi người hiểu ra nguyên lai Lâm Khả Tâm muốn đổi rượu mạnh thành Champagne , như vậy tuy rằng không thể miễn cưỡng Cố Thiếu Kiệt không uống , nhưng nồng độ sẽ giảm bớt hơn.

Nhưng điểm cần thận đó của Lâm Khả Tâm mọi người ai cũng có thể nhìn ra , huống chi là Tư Đồ Viêm? Nhưng khi tất cả chờ đợi anh thay đổi biện pháp thì mọi người liền bị anh làm cho ngoài ý muốn một phen .

“Em đã nói vậy , thì anh còn có thể nói thêm gì nữa?” Tư Đồ Viêm sững sờ nói vậy vì anh thấy được nhãn hiệu bình rượu trên tay Lâm Khả Tâm , tuy rằng ghi là Whiskey nhưng cũng có 40% độ , cũng kém bao nhiêu so với rượu mạnh , dù sao

từ lượng của Cố Thiếu Kiệt không tốt, uống thứ này thì cũng vậy.

Lâm Khả Tâm muốn nhận giúp Cố Thiếu Kiệt , kết quả là cô vẫn như trước đem Cố Thiếu Kiệt bỏ vào hồ lửa , hừ

~Dừng một chút , Tư Đồ Viêm bổ sung : ” Whiskey cũng được , bất quá tôi có yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?” Sợ hãi anh sẽ phá mưu kế của mình , Lâm Khả Tâm có chút khản trương hỏi.

Tư Đồ Viêm nở nụ cười tà mị: ” Sau khi uống xong , em phải hôn anh một cái coi như thưởng.” Anh vô cùng thân thiết nói xong , thì sắc mặt Lâm Khả Tâm liền biến đổi , lúc này Tư Đồ Viêm liếc nhìn Cố Thiếu Kiệt , chỉ thấy Cố Thiếu Kiệt nhếch môi , trong nháy mắt không có vui vẻ mà ngược lại có chút ghen tị , mà đây chính là kết quả Tư Đồ Viêm muốn ——Anh muốn cả thể xác và tinh thần của Cố Thiếu Kiệt không thoải mái .

Nhưng Lâm Khả Tâm căn bản không khá hơn , nghe thấy Tư Đồ Viêm đáp ứng , cô không khỏi đỏ mặt , vội vàng nâng bình rượu trong tay , vui vẻ rót cho hai người .

Cố Thiếu Kiệt cúi đầu , nhìn chất lỏng trong ly rượu , không tự giác nhếch môi cười khổ , tuy rằng tửu lượng anh không tốt nhưng nếu uống hết ly này mà làm cho lòng thoải mái thì cũng không đến nỗi.

Nghĩ vậy , Cố Thiếu Kiệt giơ ly đem một ngụm uống vào , trong khi nước vào , Cố Thiếu Kiệt và Tư Đồ Viêm đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

Này Đây là Mang theo chút kinh ngạc cùng cảm kích , Cố Thiếu Kiệt ngẩng đầu nhìn Lâm Khả Tâm , mà cô lúc này làm bộ như cái gì cũng không biết , cúi đầu nhìn dưới đất .

“Ha Hả , thật sự là hảo tửu .”

Tuy rằng không ngẩng đầu nhưng Tư Đồ Viêm lạnh lùng cười ra tiếng , lại cho Lâm Khả Tâm nghĩ đến bộ dạng sinh khí của anh , mà tất nhiên cô biết anh sinh khí vì cái gì , trước khi cô thấy Tư Đồ Viêm ép Cố Thiếu Kiệt uống rượu , tự nhiên cô sốt ruột không thôi , cùng lúc cô hận không thể đoạt đi bình rượu mạnh trong

tay Tư Đồ Viêm , về mặt khác cô cũng hiểu được chính mình ngàn vạn lần không thể tiến lên ngăn cản Tư Đồ Viêm .

Nếu như cô làm anh mất mặt trước mọi người , kia chẳng những cô không thành công mà Tư Đồ Viêm cũng có thể đánh lại đem chuyện cô từng thích Cố Thiếu Kiệt nói ra Như vậy cô nên làm gì mới đúng?

116. Chương 118

Vì phát sầu nên Lâm Khả Tâm như kiến bò trên chảo nóng , ở tại chỗ đi tới đi lui

, bỗng nhiên cô thoáng thấy cái bình rượu không nên cô nghĩ ngay ra một mưu kế .

Đúng rồi , nếu cô không thể gỡ nghịch Tư Đồ Viêm thì cô sẽ trộm làm , như vậy anh vừa không biết , mà cũng không tìm phiền toái cho chính mình?

Vì vậy , Lâm Khả Tâm lấy bình rượu , bỏ vào bên trong hơn nửa bình nước , làm như là “Whiskey” thật , cô lại lấy thêm bia pha với nước , lúc này mới đại công cáo thành.

Quả nhiên , khi rót ra , chất lỏng vàng óng ánh cùng mùi làm cho Tư Đồ Viêm không hoài nghi , mà bia so với “whiskey” sẽ thấp hơn , như vậy Cố Thiếu Kiệt sẽ không có vấn đề .

Nhưng khi cô còn chưa kịp vui mừng vì kế hoạch hay ho mình vừa nghĩ ra , thì cô chợt nhớ ra 1 điều quan trọng—— đối thủ của cô là Tư Đồ Viêm.

Tư Đồ Viêm nhìn Lâm Khả Tâm , lộ ra nụ cười thản nhiên , nhưng nếu nhìn kỹ , người ta sẽ thấy được trong ánh mắt một chút vui vẻ cũng không có , được lắm Lâm Khả Tâm , học thông minh thôi cư nhiên ngay cả anh cũng dám lừa gạt ? Bất quá nếu có thể giúp Cố Thiếu Kiệt tránh được một kiếp thì cô đã sai !

Dù sao Tư Đồ Viêm như thế nào ai cũng rõ , anh trên thương trường là ác ma mà ai cũng sợ , từ lúc Lâm Khả Tâm đề nghị đổi rượu , anh liền để lại một tay , xem ra hiện tại dùng được ... Lâm Khả Tâm , em đã bắt nạt , đừng trách tôi bắt nạt !

Nghĩ vậy , Tư Đồ Viêm lấy tay choàng qua vai Lâm Khả Tâm , ra vẻ ôn nhu nói: ” Khả Tâm , em nghĩ gì vậy? Hay là em ngại?”

“Ngượng ngùng? Em , em có cái gì mà ngượng?” Tuy rằng miệng nói vậy nhưng kia vẻ mặt của Lâm Khả Tâm lộ ra sự khấn trương .

Cô biết , anh đã phát hiện ra cô giả trò quỷ , cũng không biết anh sẽ làm gì tiếp theo? Anh sẽ vạch trần cô tại đây? Hay về nhà rồi mới tính sổ? Mặc kệ là gì , đều làm cho Lâm Khả Tâm run rẩy .

Nhưng anh chỉ là cười nhẹ nhàng: ” Thật không? Nếu em không ngượng vậy sao còn không hành động?”

“Hành động? Hành động cái gì?” Lâm Khả Tâm ngẩng đầu , nghi hoặc chống lại ánh mắt Tư Đồ Viêm

Kì quái , anh đang nói gì? Cô như thế nào càng nghe càng không hiểu? “Chính là hoàn thành ước định lúc này của chúng ta , em quên rồi sao?”

Tư Đồ Viêm kề sát vai tai của Lâm Khả Tâm , làm như tư thế thì thầm , nhưng cố ý dùng âm thanh không lớn không nhỏ để cho tất cả mọi người đều nghe được , bởi vậy , không đợi Lâm Khả Tâm phản ứng chuyện gì xảy ra , không biết người nào bên cạnh nhắc nhở nói: “Hôn một cái, hôn một cái!”

Người hiểu chuyện còn chưa nói xong , bầu không khí liền trở nên náo nhiệt , ai ai cũng bị cuốn hút , cùng nhau nói: “Hôn một cái, hôn một cái” , tiếng la càng lúc càng lớn , mà sắc mặt của Lâm Khả Tâm theo đề-xi-ben cũng hồng hơn .

“Khả Tâm , em không hành động đi , còn suy nghĩ gì? Mọi người đã không thể chờ nữa kia.” Tư Đồ Viêm cười tà mị , nhìn thấy Lâm Khả Tâm như con nai chạy loạn chaoạng.

“Thật sự phải ở trong này sao? Nơi này nhiều người như vậy. Nếu không về nhà rồi nói sau?”

Mang theo chút khó xử, Lâm Khả Tâm ngượng ngùng địa đối Tư Đồ Viêm nói, kia đáng thương bộ dáng càng giống ở làm nũng.

Tư Đồ Viêm như trước vẫn duy trì nụ cười: ” Anh không sao cả , nhưng nếu tất cả mọi người ở đây đều chờ mong , chẳng lẽ em định làm mọi người mất vui sao?” Nói xong , Tư Đồ Viêm chuyển đến đám người ” Mọi người nói xem , có muốn xem không?

“Muốn.”

“Có gì mà phải thẹn thùng? Chỉ là hôn một cái thôi mà” “Hôn một cái, hôn một cái!”

Sự nhiệt tình của mọi người càng lúc càng cao , giống như sóng lớn đánh vào người Lâm Khả Tâm , kia độ mạnh yếu to lớn thế nào , làm cho cô chỉ có thể thuận theo kỳ vọng của mọi người

Lâm Khả Tâm hé miệng , sau đó nhỏ giọng nói: ” Kia. được rồi” Nói xong , Lâm Khả Tâm kiễng chân , hôn lên mặt Tư Đồ Viêm , tính toán tùy tiện cho xong

, nhưng anh hiểu động tác bình thường của cô , anh vươn tay trụ ở thắt lưng của Lâm Khả Tâm , sau đó thừa dịp cô không phản ứng , túm cô vào người , vì vậy đôi môi 2 người liền đụng vào nhau.

Hành động của Tư Đồ Viêm làm ọi người chung quanh cảm xúc tới điểm cao , một đám trầm trồ khen ngợi , anh làm trò , trình diễn nụ hôn nồng nhiệt trước mặt mọi người , mà trận này chủ yếu để cho Cố Thiệu Kiệt xem.

Về phần Cố Thiệu Kiệt , anh nhìn bọn họ thân thiết , anh cảm giác ngực đau như cắt , trong một phút nào đó , anh bỗng nhiên có chút hiểu biết , nói vậy lúc này khi Khả Tâm thấy anh và Hách Sa Sa làm vậy , cô cũng sẽ có cảm giác này đi?

Ý tưởng này làm cho Cố Thiệu Kiệt không khỏi trở mắt , thật lạ , sao anh lại có suy nghĩ này? Dù sao anh rõ ràng xem Khả Tâm là em gái , không phải sao?

Mang theo chút nghi hoặc , Cổ Thiếu Kiệt xoa xoa lòng ngực của mình , nhìn thấy vậy , Hách Sa Sa lo lắng hỏi: ” Thiếu Kiệt Ca Ca , anh sao vậy? Có phải không khoẻ ở đâu không? sớm biết em sẽ không cho anh uống rượu.”

Cổ Thiếu Kiệt không thể nói anh đang suy nghĩ người anh thật lòng thích là ai đi? Vì vậy , chỉ có thể lắc đầu tìm cái cớ: ” Không có gì , anh chỉ mệt một chút , không liên quan đến chuyện uống rượu.”

“Thật sự không liên quan sao? Một ly lớn như vậy mà.” Hách Sa Sa vừa nói , vừa khoa tay múa chân , bởi vì khoa trương quá mức nên nhìn cô diễn tả ly rượu cái chậu rửa mặt .

Động tác của Hách Sa Sa làm cho Cổ Thiếu Kiệt không khỏi bật cười :” Nào có cái ly nào bự như vậy? Em yên tâm , một chút này không là gì.”

Tuy rằng những lời này an ủi Hách Sa Sa , nhưng không nghĩ tới lại làm cho Tư Đồ Viêm một bên tìm ra chỗ trống.

117. Chương 119

“Chính là thôi , tôi đã sớm biết Cổ Huynh khiêm tốn , anh xem , tôi uống này đã có chút choáng váng rồi , nhưng cổ Huynh lại rất bình thường , có thể thấy được từ lượng của anh là tốt thế nào?” Trong lời nói của Tư Đồ Viêm tuy là khích lệ nhưng Lâm Khả Tâm cảm thấy không đúng chỗ nào.

Đúng rồi , chính cô cho bọn anh uống bất quá chỉ là bia , như thế nào mà Tư Đồ Viêm lại cảm thấy choáng? Không tốt ! Khẳng định anh lại có quyết định khác rồi .

Nghĩ vậy , Lâm Khả Tâm vội vàng tiến lên , túm lấy tay áo Tư Đồ Viêm: ” Viêm , anh say rồi , chúng ta về nhà thôi”

Nhưng Tư Đồ Viêm nào có thể bỏ qua dễ dàng như vậy , hướng chỉ Lâm Khả Tâm lại giúp Cổ Thiếu Kiệt , điều này làm anh khó chịu hơn , anh không để ý bỏ qua cánh tay của Lâm Khả Tâm: ” Có thể để em quan tâm anh như vậy , anh thật hạnh phúc.” Tư Đồ Viêm nói xong , đặc ý nhìn về phía Cổ Thiếu Kiệt ” Bất quá em yên tâm , anh còn thể kiên trì , hướng chỉ anh còn chuyện phải làm đâu?”

Quả nhiên , Lâm Khả Tâm biết anh có mưu kế tiếp , man theo sự khẩn trương , cô liền hỏi ” Viêm , anh đang chỉ chính là việc gì?”

Lâm Khả Tâm hi vọng cô sẽ biết chuyện anh làm tiếp theo , để nhanh chóng tìm ra phương pháp giải quyết , mà anh chỉ là giờ giờ ly rượu trên tay ” Anh còn muốn cùng Cổ Huynh uống thêm ly nữa”

“Cái gì?” Lâm Khả Tâm kinh ngạc nhìn Tư Đồ Viêm , cô thậm chí không thể tin vào những gì mình nghe Rõ ràng lúc này , anh chỉ nói sẽ uống với Cổ Ca Ca một ly , hơn nữa cũng đáp ứng đổi rượu để thành champagne , như thế nào bây giờ lại thay đổi?

Tuy rằng trong lòng không vui , nhưng Lâm Khả Tâm biết đây không phải lúc cãi nhau với Tư Đồ Viêm , vì vậy cô tiến lên bên cạnh anh , dùng ngữ khí oán trách nói ” Viêm , anh uống nhiều rồi , anh xem vừa rồi anh đã cụng ly cùng Cổ Ca Ca , nếu không tin , anh có thể hỏi mọi người ở đây .”

Lâm Khả Tâm dùng chữ uống rượu để tìm lối ra , miễn cho Tư Đồ Viêm mất mặt , nhưng anh căn bản là khinh thường điều thừa thãi đó: ” Mặc dù anh có chút choáng nhưng anh đâu có mơ hồ đến mất trí nhớ , nhưng anh xem ra Khả Tâm có điểm mơ màng , không phải là do bị anh hôn nên say chứ?”

Tư Đồ Viêm nói xong , Lâm Khả Tâm liền đỏ mặt , như vậy thực sự vài phần mê say.

Lâm Khả Tâm ngượng ngùng dậm chân: ” Ai nha , Viêm , anh nói gì đâu. . . .

.Em làm sao hôn mê?”

“Em không choáng vì sao em đã quên? Em vừa rồi nói cùng anh kính rượu? Hiện tại anh uống xong rồi , tất nhiên là đến em.” Tư Đồ Viêm nhắc nhở làm cho Lâm Khả Tâm cả kinh.

Thắm , cô vừa rồi chỉ lo cản Tư Đồ Viêm cản bản không nghĩ tới lỗ hổng trong lời nói của mình , hơ nữa , ai ngờ anh tinh như vậy , cư nhiên biết bắt lấy lỗ hổng nhỏ của người khác

Không đúng , cùng với ngôn ngữ của cô xảy ra vấn đề , không bằng hoà giải đối nghịch với Tư Đồ Viêm là sai lầm lớn của cô .

Thấy Lâm Khả Tâm trầm mặc không nói gì , Tư Đồ Viêm quay đầu nhìn về phía Cố Thiếu Kiệt , nguyên bản nở nụ cười nhưng lại giả vờ biểu tình áy náy: ” Cố Huynh cũng nghe tôi nói rồi , thật ra tôi cũng không muốn để cho anh hôm nay uống nhiều như vậy nhưng nếu Khả Tâm nhiệt tình như thế thì cũng nên đáp lại coi như là sự chúc phúc của cô ấy cho 2 người , tôi đây cũng không thể cự tuyệt đúng không? Nên chỉ có thể vất vả anh tái uống thêm một ly , tôi tin tưởng anh sẽ

không làm cho Khả Tâm mất hứng?”

Tư Đồ Viêm đem toàn bộ lỗi đổ lên người Lâm Khả Tâm , thôi đắc không còn một mảnh , không chỉ thế , anh còn bổ sung nói thêm: ” Vả lại , tửu lượng của Cố Huynh tốt như vậy , uống thêm một ly chắc hẳn sẽ không thành vấn đề , ngược lại tôi đã có chút choáng , phỏng chừng uống nữa thì Khả Tâm sẽ đỡ tôi lên xe.”

Cái này đúng là , thật ra Tư Đồ Viêm giả vờ yếu đuối, về phần Lâm Khả Tâm , nghe anh nói vậy , cô trong lòng không oán nhưng nghĩ đến phương pháp giải quyết.

Nếu anh lấy chính cô ra nguy trang kia chỉ cần cô thu hồi yêu cầu trước thì anh sẽ không phản đối?

Nghĩ vậy , Lâm Khả Tâm liền đáp ứng nói:” Đúng vậy , Viêm nếu anh uống say , em còn phải đỡ anh lên xe , anh xem em nhỏ bé thế này thật chắc không thể đỡ nổi anh đâu , cho nên bằng không anh đừng uống nữa , không cần vì em mà làm thương bản thân mình.”

Đáng tiếc , Tư Đồ Viêm là kẻ dễ dàng đổi phỏ vậy sao?

” Khả Tâm , em không cần lo lắng , cho dù em không đỡ anh nổi thì Đại Vĩ để ở đâu? Hơn nữa , nếu anh đã đáp ứng với em thì nhất định phải làm cho bằng được , bằng không rất nhiều người ở đây lại nghĩ anh không giữ lời , thì anh —— Tư Đồ Viêm từ nay về sau làm sao có thể sống yên ổn trên thương trường nữa?”

Lời nói của Tư Đồ Viêm làm cho Lâm Khả Tâm á khẩu , ngay cả Cố Thiếu Kiệt bên kia cũng hiểu được áp lực rất lớn , nếu chính mình không uống rượu với Tư Đồ Viêm kia không chỉ là vấn đề mặt mũi của Tư Đồ Viêm mà còn biến thành tội nhân trong tương lai của anh , điều này làm sao mà đảm đương nổi?

Lâm Khả Tâm cắn chặt răng: ” Nếu vậy , em đi tìm rượu cho 2 người” Vừa rồi cô đoán rượu kia 2 người uống không sai biệt lắm , tuy rằng Tư Đồ Viêm đã biết cô giả trò nhưng chỉ cần cô tiếp tục ngụ ý Tương kính như tân , cô tin anh sẽ không thể nói gì .

Nhưng Tư Đồ Viêm lại ngăn Lâm Khả Tâm lại.

118. Chương 120

” Không cần tìm rượu mới , trên tay anh không phải đang còn một bình rượu để sao? Nếu em đi nữa làm sao hai chúng ta có thể kính rượu?”

“Nhưng mà ngụ ý kia.” Lâm Khả Tâm định nói liền bị Tư Đồ Viêm đánh gãy.

“Chẳng qua chỉ là Tương kính như tân , cho dù là bạn bình thường cũng có thể , huống chi em nói xem , rượu để bạch cửu còn có ý nghĩa Bạch đầu giai lão , thiên trường địa cửu , chẳng phải rất tốt?”

Không nghĩ tới Tư Đồ Viêm cư nhiên tài năng lại nghĩ ra một cái ngụ ý khác , Lâm Khả Tâm cảm thấy thật sự khâm phục khẩu phục anh , rốt cục không còn gì để nói

Tư Đồ Viêm trước rót rượu vào ly của mình , sau đó đem rót vào ly của Cố Thiếu Kiệt , anh biên thật biên nói: ” Theo lý thuyết , ly vừa rồi là tôi kính anh , còn này hẳn là Khả Tâm cùng Sa Sa sẽ uống nhưng dù sao nữ hài tử tửu lượng không có nên chén này tôi sẽ kính giúp Khả Tâm , mà Sa Sa xinh đẹp động lòng người như vậy , tin tưởng Cố Huynh cũng sẽ tiếc khi để cô ấy uống đi?”

Còn không đợi Cố Thiếu Kiệt đáp lời , Hách Sa Sa đứng dậy: ” Không có gì , em sẽ uống.” Nói xong , Hách Sa Sa cầm ly rượu trên tay Cố Thiếu Kiệt

Cố Thiếu Kiệt thấy vậy liền ngăn Hách Sa Sa lại: ” Không cần nháo , bình thường em không uống rượu được , cái này rượu để lại nhiều , sao em chịu được? Vẫn là anh uống đi.”

“Nhưng mà Thiếu Kiệt Ca Ca , anh đã uống một ly lớn , nếu uống nữa thì làm sao?” Hách Sa Sa lo lắng , đến nước mắt đều đã nhanh ra.

Cố Thiếu Kiệt lắc lắc đầu: ” Không có gì , Tư Đồ Tổng Tài còn không có ý lùi bước thì sao anh có thể lùi bước đây?”

Có lẽ vì màn hôn vừa rồi mà trong lòng Cố Thiếu Kiệt bỗng có cảm giác muốn ganh đua với Tư Đồ Viêm

“Được , Cố Huỳnh đủ thẳng thắn, tôi đây liền thay mặt Khả Tâm uống một ly.” Nói xong , Tư Đồ Viêm ngửa đầu , một hơi cạn sạch , mà Cố Thiếu Kiệt cũng không chịu lùi bước , nâng ly rượu lên từng ngụm từng ngụm nuốt xuống.

Người chung quanh là lần đầu gặp có người uống rượu để mạnh như vậy nên khi bọn họ buông ly , tiếng vỗ tay lại một lần nữa vang dội , đối với Tư Đồ Viêm mà nói tràn vỗ tay này như hoan hô sự tanh lợi của anh , vì vậy anh không khỏi đắc ý nhếch miệng lên , nhưng còn Cố Thiếu Kiệt thì không thư thái như vậy

Phải biết rằng , uống một ly rượu để đã vượt qua cực hạn của Cố Thiếu Kiệt , cho nên lúc anh buông ly , trước mắt liền tụ thành một mảnh mờ mịt , bóng người trở nên trùng điệp.

Cố Thiếu Kiệt lắc lắc đầu muốn tỉnh thanh tỉnh một chút nhưng còn trong rượu làm cho anh thật buồn nôn .

Thấy Cố Thiếu Kiệt khó chịu , Lâm Khả Tâm theo bản năng tiến lên , nhưng Hách Sa Sa đã lên trước , đứng vậy , SaSa mới là vị hôn thê của Cố Ca Ca , đã biết sao còn lại làm vậy? Hoàn hảo là cô phản ứng kịp lúc nếu không người ta sẽ chê cười .

Trong lòng Lâm Khả Tâm cảm thấy may mắn , nhưng dù cho động tác của cô nhỏ vậy thì cũng không thoát khỏi tầm mắt của Tư Đồ Viêm , nghĩ đến cô muốn tiến lên quan tâm Cố Thiếu Kiệt , nụ cười trên mặt của anh không còn nữa , mà Hách Sa Sa đứng một bên lo lắng như sắp khóc ra .

“Thiếu Kiệt Ca Ca , anh sao rồi? Có phải rất khó chịu hay không?”

Vì khó chịu nên Cố Thiếu Kiệt nhất thời không trả lời , Hách Sa Sa liền phần nộ trùng mắt với Tư Đồ Viêm: ” Tôi vốn nghĩ anh là người tốt nhưng thật không ngờ anh đối xử với Thiếu Kiệt Ca ca như vậy? Thiếu Kiệt Ca Ca đã nói không uống được , anh còn bắt buộc anh ấy , thật là hơi quá đáng.”

Cố Thiếu Kiệt vốn định lắc đầu nói không có gì nhưng bây giờ dạ dày của anh làm cho anh buồn nôn , vì không ói ra được nên anh khoát khoát tay.

“Không nên trách Tư Đồ Tổng Tài , là do anh muốn uống.”

“Nhưng mà nếu anh ta.” Cố Thiếu Kiệt đánh gãy lời nói của Hách Sa Sa: ”

Sa Sa , em không cần khẩn trương như vậy , anh chỉ choáng một chút , phỏng chừng nghỉ ngơi sẽ không sao.”

Xem ra hiện tại việc cấp bách không phải là cùng đôi co với Tư Đồ Viêm mà là nhanh chóng đến phòng nghỉ ngơi , bằng không Cố Thiếu Kiệt sẽ nôn ra , thật mất mặt trước mọi người?

Tuy rằng không cam lòng , nhưng Hách Sa Sa vẫn ứng tiếng nói :” Được , được , em đỡ anh đi nghỉ ngơi” Nói xong , Hách Sa Sa một bên ôm cánh tay của Cố Thiếu Kiệt , một bên nói ” Hiện tại tôi dẫn Thiếu Kiệt Ca Ca đi nghỉ ngơi , không thể tiếp mọi người nữa , đồ ăn ngay bên kia , nếu mọi người muốn ăn chút gì thì cứ ăn , cứ tự nhiên là được , thật có lỗi chúng tôi đi trước.”

Ngay tại lúc Hách Sa Sa ôm Cố Thiếu Kiệt rời đi , Tư Đồ Viêm lại đột nhiên mở miệng: ” Anh giúp em đỡ anh ấy vào trong.”

Hách Sa Sa liếc nhìn Tư Đồ Viêm một cái , cự tuyệt nói :” Không cần.”

Dù sao nếu không phải Tư Đồ Viêm ép bức Cố Thiếu Kiệt thì anh cũng sẽ không thành bộ dạng bây giờ , hơn nữa ai biết có phải Tư Đồ Viêm là thật lòng muốn giúp đỡ không?

Nhưng Tư Đồ Viêm không xem sự cự tuyệt của Hách Sa Sa , anh đi lên tiếp nhận Cố Thiếu Kiệt rồi đi vào trong hậu trường .

“Tôi không cần anh giúp đỡ , anh mau buông Thiếu Kiệt Ca Ca ra.” Hách Sa Sa đứng đằng sau dùng tay đánh đánh Tư Đồ Viêm , nhưng anh cũng không có ý dừng lại .

“Đợi đến hậu trường anh sẽ thả anh ấy ra , huống chi nếu như anh mặc kệ , lấy sức lực của em so với đàn ông có thể mạnh hơn sao? Hơn nữa , nếu trên đường đi , cứ dừng lại dừng lại thì chỉ càng làm dạ dày của anh ấy khó chịu thôi , nên bây giờ thay vì dùng sức đánh anh , em nên đi pha một ly nước chanh cho anh ấy giải rượu đi.”

119. Chương 121

Lời nói của Tư Đồ Viêm làm cho Hách Sa Sa dừng động tác , cô không thể tin được anh thật tâm muốn giúp đỡ mình , nhưng cô cũng không lập tức hành động mà lại lộ ra sự do dự .

Thấy Hách Sa Sa chậm chạp bất động , Lâm Khả Tâm đoán được là Hách Sa Sa không yên tâm nên mới mở miệng nói: ” Sa Sa , lấy nước để cho chị , em ở đây cùng Cố Ca Ca đi.”

“Vâng , cảm ơn Khả Tâm Tỷ.” Thời điểm nói câu này , Hách Sa Sa khẩn trương nhìn chằm chằm khuôn mặt của Cố Thiếu Kiệt , ánh mắt thủy chung không rời .

Sau đó , Lâm Khả Tâm đi tìm người phục vụ lấy nước cà chua , mà Hách Sa Sa đi theo Tư Đồ Viêm tới phòng nghỉ .

Tới phòng rồi , Tư Đồ Viêm nhẹ nhàng để Cố Thiếu Kiệt trên ghế , sau đó chuyển hướng sang Hách Sa Sa nói: “Anh ấy đã ngủ rồi đừng gọi anh ấy , để cho anh ấy nghỉ ngơi một chút.”

Hách Sa Sa lên tiếng nhưng rồi chính là một tảng lớn trầm mặc , một lát sau , không biết Tư Đồ Viêm nghĩ gì , chỉ thấy anh bỗng nhiên mở miệng , nhẹ nhàng nói: ” Thực xin lỗi.”

Tư Đồ Viêm nhìn Hách Sa Sa , thái độ vô cùng chân thành nói . Mang theo vài phần kinh ngạc , Hách Sa Sa trừng to mắt nhìn Tư Đồ Viêm

Kỳ quái? Vừa rồi người ép bức Thiếu Kiệt Ca Ca uống rượu không phải anh sao? Có gì hiện tại chẳng những giúp cô đỡ Cố Thiếu Kiệt vào phòng , lại còn chân thành nói xin lỗi? Nhất là bộ dáng ấy này kia tuyệt đối không thể giả vờ , nhưng nếu là ấy này thì sao còn ép buộc Thiếu Kiệt Ca Ca uống rượu? Chẳng lẽ.

“Chẳng lẽ anh thật sự không biết Thiếu Kiệt Ca Ca không thể uống nhiều rượu?”

Mà điều làm cho Hách Sa Sa ngoài ý muốn chính là Tư Đồ Viêm cư nhiên phủ nhận: ” Không , anh có thể nhìn ra , người khí chất ôn nhu giống Cố Thiếu Kiệt chắc chắn không có khiếu uống rượu.”

Bởi vì không có ai trước mặt nên Tư Đồ Viêm cũng không giả vờ khách khí nữa , trực tiếp đem cách xưng hô từ cố huynh thành Cố Thiếu Kiệt

Không nghĩ tới Tư Đồ Viêm lại thành thật trả lời , Hách Sa Sa càng lúc càng nghi hoặc: ” Nếu như anh cố ý ép anh ấy uống , vậy tại sao còn ấy này nói lời xin lỗi? Anh không phải nên cao hứng sao?”

Đối với câu hỏi của Hách Sa Sa , Tư Đồ Viêm chỉ trầm mặc , không nói gì , thấy anh như vậy , Hách Sa Sa biết anh không muốn nói nên cũng không hỏi thêm gì , cô liền đổi chủ đề: ” Anh không trả lời cũng không sao , bất quá tôi còn cái vấn đề.” Hít một hơi , Hách Sa Sa nhìn Tư Đồ Viêm hỏi: ” Anh ép bức Thiếu Kiệt Ca Ca uống rượu là vì Khả Tâm Tỷ sao? Bởi vì cô ấy từng thích Thiếu Kiệt A?”

Nói một nửa , Hách Sa Sa liền bịt miệng , như vậy rõ ràng lộ ra hết sự ảo não của cô , ai ngờ Tư Đồ Viêm phản ứng kịch liệt hơn.

“Không phải ! Đây” Chữ Thật còn chưa nói ra , anh liền dừng lại .

Ý thức được chính mình nói ra chân tướng , Tư Đồ Viêm bật người khôi phục bình tĩnh , thay đổi nói tiếp: ” Thật ra chuyện Khả Tâm thích Cổ Thiếu Kiệt , cô ấy đã nói cho anh biết , bất quá chuyện đó chỉ là quá khứ , hiện tại Khả Tâm đã bên cạnh anh , thì anh còn so đo cái gì?”

Nghe Tư Đồ Viêm nói vậy , trong lòng Hách Sa Sa cũng nhẹ hơn nhiều , thật ra lúc trước cô còn để ý chuyện Lâm Khả Tâm thích Cổ Thiếu Kiệt nhưng hiện tại nghĩ lại Tư Đồ Viêm nói rất đúng , Khả Tâm Tỷ đã cùng một chỗ với Tư Đồ Viêm

, mà chính cô cũng đã đính hôn với Thiếu Kiệt Ca Ca , thì còn lo gì nữa?

Nghĩ thông suốt điểm đó , sự tức giận của Hách Sa Sa giảm đi nhiều , kia lại bị nghi hoặc thay thế . Tư Đồ Viêm , rốt cuộc anh là người thế nào?

Ngay tại lúc Hách Sa Sa nghi ngờ , biểu tình của cô bỗng nhiên thay đổi , tiếp giây theo , Hách Sa Sa giả vờ khờ dại hỏi: ” Tư Đồ Ca Ca , anh đẹp trai như vậy , chắc nhiều người thích anh lắm?”

“Tạm tạm.”

“Quả nhiên Khả Tâm Tỷ thật hạnh phúc nha , cứ nhiên tìm được một bạn trai như anh , em thật hâm mộ ! Bất quá , Khả Tâm Tỷ xinh đẹp như vậy , con người cũng thiện lương , tay nghề lại tốt đúng rồi , anh đã từng ăn đồ ăn của Khả Tâm Tỷ nấu chưa? Chị ấy nấu được lắm nha”

“Ừ”

“Kia.”

Hách Sa Sa còn không hỏi Tư Đồ Viêm , kia bộ dáng chờ mong giống tiểu cô nương hâm mộ tình yêu trong truyện , mà dù sao anh cũng không có gì làm nên liền trả lời , bị những câu hỏi của Hách Sa Sa là những câu nhỏ , không vấn đề , đến lúc sau anh bất động đầu óc , không nghĩ nhiều liền tiếp trả lời .

Nhưng rõ ràng Tư Đồ Viêm coi thường con người của Hách Sa Sa , nên khi anh từ bỏ sự phòng bị , Hách Sa Sa nắm chặt thời cơ ném một quả bom hẹn giờ ” Tư Đồ Ca Ca , nói vậy anh thực rất yêu Khả Tâm Tỷ đi?”

Vì câu hỏi này quá đột nhiên , theo bản năng Tư Đồ Viêm định mở miệng nhưng ngay tại lúc sắp nói đáp án , anh bỗng dừng lại , anh nhíu mày , sắc mặt cũng trở nên khó xem , Hách Sa Sa còn tưởng anh tức giận nên nói: ” thực xin lỗi , có phải em đã hỏi chuyện không nên hỏi?”

Nhưng Tư Đồ Viêm còn không có trả lời Hách Sa Sa mà dùng âm thanh hờn giận nói ra phía sau: ” em ra đây cho anh.”

Theo ánh mắt Tư Đồ Viêm , Hách Sa Sa quay đầu , liền thấy Lâm Khả Tâm từ sau cửa bước ra

120. Chương 122

“Nói , em nghe lén đã bao lâu rồi?” Tư Đồ Viêm chất vấn Lâm Khả Tâm .

Vì chột dạ , cô cúi đầu , nhát gan trả lời: ” Không có lâu , em chỉ vừa tới anh liền phát hiện.”

Đối với lí do thoái thác của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm bày ra thái độ bán tín bán nghi , nhưng anh cũng không có chứng cứ cô nói dối , nên anh tiếp tục chất vấn: ” Vậy tại sao em phải nghe lén?”

“Em không phải nghe lén , chỉ là thấy anh và Sa Sa nói chuyện vui vẻ nên em không muốn quấy rầy thôi. . . .” Lâm Khả Tâm lắc ly nước trong tay , vẫn như

cũ không dám ngẩng đầu

“Thật sao?” Nếu như câu trả lời vừa rồi làm cho anh bán tín bán nghi , thì câu trả lời lần này của Lâm Khả Tâm làm cho anh một chút cũng không tin

Đúng lúc này , Hách Sa Sa chủ động tiến lên , tiếp nhận ly nước trong tay Lâm Khả Tâm: ” Khả Tâm Tỷ , cám ơn chị giúp em lấy nước , nơi này có em chiếu cố là tốt rồi , chị và Tư Đồ Ca Ca trở về đi.”

Hách Sa Sa vừa dứt lời , Tư Đồ Viêm cũng không tiếp tục lên án công khai Lâm Khả Tâm , chỉ liếc nhìn cô một cái rồi đi ra ngoài phòng nghỉ , mà Lâm Khả Tâm hướng ánh mắt cám ơn đến Hách Sa Sa , cũng theo anh rời ra ngoài.

Sau khi ra ngoài , Lâm Khả Tâm nhìn theo bóng dáng Tư Đồ Viêm , muốn mở miệng nhưng lại không dám , chỉ có thể theo sát anh , cô vốn tưởng hôm nay anh nháo đủ rồi nên hẳn phải về nhà nhưng ai biết anh lại đi hướng khác .

“Cai kia , không phải về nhà sao?” Lâm Khả Tâm cẩn thận hỏi, nhưng Tư Đồ

Viêm chính là không trả lời cô.

Bỗng nhiên , mấy đại thúc đi tới trước mặt Tư Đồ Viêm , cầm ly rượu nói: ” Có thể gặp được TƯ Đồ Tổng Tài ở đây quả là duyên phận , không biết Tư Đồ Tổng Tài còn nhớ rõ tôi không?”

Lâm Khả Tâm vốn tưởng anh không kiên nhẫn , ai ngờ tiếp giây theo anh liền thay khuôn mặt tươi cười ” Đương nhiên nhớ rõ , tôi thế nào quên Hoàng Tổng đâu?”

“Anh xem , tôi đã nói trí nhớ của Tư Đồ Tổng Tài rất siêu , chỉ cần gặp qua một lần sẽ không quên.” Người bên cạnh đại thúc nói , một chút cũng không kiêng dè vồ vồ Tư Đồ Viêm .

Cứ như vậy , anh bị một đám người vây quanh nói chuyện xã giao với nhau.

Lâm Khả Tâm biết mấy người đó có thể tham gia tiệc như hôm nay cũng phải là những người giàu có , nhưng nhìn nhóm người trước mặt này , cô cảm thấy không tự nhiên .

Tuy rằng mấy đại thúc đó đều là Kim Linh nhưng thế nào lại không có bộ dạng đẹp? Nhìn người thì rằng hô , người đầu hói , so với Tư Đồ Viêm quả thật như 2 dạng người , hơn nữa nếu cô trưởng thành khẳng định sẽ không chọn trạm mặt với Tư Đồ Viêm , vốn không đẹp , làm vậy còn xấu hơn !

Nhưng bọn người này hiển nhiên không muốn rời đi , bọn họ gắt gao bao quanh Tư Đồ Viêm cứ như sợ anh rời đi.

“Tư Đồ Tổng Tài , vừa rồi thấy anh uống một ly rượu to như vậy , hiện tại sự tình gì cũng không có , thật làm cho người ta bái phục ! đến đến , trước tôi kính anh một ly”

“Lão Hoàng như kẻ trộm , cứ nhiên muốn một mình uống rượu với Tư Đồ Tổng Tài , không được , tôi cũng muốn kính anh một ly”

“Tôi cũng vậy , tôi cũng vậy” Một đám người tranh nhau kính rượu mà Tư Đồ

Viêm cũng không cự tuyệt

Anh một bên cầm ly Whiskey ” Tôi sẽ không khách khí” Nói xong , anh uống sạch một hơi

“Tư Đồ Tổng Tài thật sự là ngay thẳng ! Đây , một ly nữa”

Cứ vậy , bọn họ kính 1 ly rồi 1 ly , mà Tư Đồ Viêm cũng uống hết , một lát sau anh đã uống 5 ly , tuy rằng Lâm Khả Tâm biết mình không có quyền lợi can thiệp nhưng thấy anh uống nhiều vậy vẫn là không nhịn được tiến lên khuyên nhủ ” Viêm , hôm nay anh uống nhiều rồi , đừng uống nữa”

Lâm Khả Tâm nói xong định sẽ đoạt ly rượu trong tay Tư Đồ Viêm nhưng anh lại

đẩy sang phía khác làm cô không đành được

Để Lâm Khả Tâm gần sát mình , Tư Đồ Viêm nhỏ giọng nói “Lâm Khả Tâm , em không phải vừa rồi còn giúp Cố Ca Ca đối phó tôi sao? Như thế nào bây giờ mới lo lắng cho tôi?” Dừng một chút , ánh mắt và ngữ khí của anh cũng lạnh hơn rất nhiều - ” Em đừng giả nhân giả nghĩa nữa , tôi thật ghê tởm”.

Nghe Tư Đồ Viêm nói chính mình ghê tởm , Lâm Khả Tâm như bị người khác tạt nước lạnh vào mặt , từ đầu đến chân lạnh thấu , cô muốn nói chính cô không phải giả vờ mà thật lòng quan tâm anh nhưng lời nói đó như dính vào trong cổ

họng như thế nào cũng không nói ra được .

Một thúc thúc chen vào nói: ” U , vợ chồng son đang nói thầm gì với nhau? Thật ngọt ngào a~”

Tư Đồ Viêm đứng thẳng người , mỉm cười trả lời ” Không có gì , tôi chỉ nói là cô ấy không cần lo cho tôi thôi.”

Quả thật anh nói vậy nhưng chỉ là cách nói khác nhau thôi , mà mấy người đại thúc cũng không nghĩ nhiều ngược lại khuyên Lâm Khả Tâm nói: ” Đúng vậy , tử lượng của Tư Đồ Tổng Tài tốt như vậy , cô không cần lo lắng.”

Lâm Khả Tâm ngẩn khoé miệng , cô gật gật đầu , vì vậy một nhóm người lại vây quanh Tư Đồ Viêm, làm cô đứng một bên.

121. Chương 123

Tuy rằng đứng cách xa anh một khoảng nhưng ánh mắt của Lâm Khả Tâm không có rời khỏi anh , theo lý thuyết , vừa rời anh quá đáng như vậy cô có thể tức giận rời đi một mình trở lại trên xe , nhưng cô chính là vô dụng như vậy , cho dù anh có nói chính mình thế nào cô vẫn không yên lòng bỏ lại anh.

Nhìn thấy trong quá trình uống rượu anh vẫn mỉm cười , Lâm Khả Tâm một chút cũng không vui , vì cô biết đó chỉ là nụ cười bên ngoài thôi , cô thậm chí có thể nhìn ra được lúc này anh thập phần không vui hơn nữa lúc nâng ly cứ như kiểu tìm cầu một phần giải thoát .

Nhưng biết thì có ích gì? Cô không thể giúp anh giải quyết phiền não , mà người như anh cũng sẽ không để cô giúp đỡ , chỉ vậy cô cảm giác mình thật vô dụng thôi.

Chậm rãi , nhóm đại thúc cũng phát hiện Tư Đồ Viêm không đúng , làm ơn , người bình thường làm sao có thể liều mạng như vậy , dù tử lượng có tốt cũng không thể uống quai như thế? Không được , nếu như cứ bởi Tư Đồ Viêm uống không xong , căn bản là lấy sinh mệnh của mình ra đùa giỡn !

”Tử lượng của Tư Đồ Tổng Tài thật tốt , nhưng tôi bỗng nhớ có chút việc phải đi. ”

“Ai , từ từ , tôi và anh cùng nhau đi.” “Tôi cũng vậy.”

Cả nhóm đại thúc làm bộ có lỗi , một đám lui tràng , đến cuối chỉ còn lại một mình Tư Đồ Viêm.

Bất quá dù không ai mời Tư Đồ Viêm uống rượu nữa nhưng anh vẫn cứ uống , giống như không chứng minh mình uống lợi hại sẽ không từ bỏ.

Rốt cục , Lâm Khả Tâm nhịn không được nữa , cô đi lên , giật cái ly trong tay anh

, mà anh vì uống nhiều nên hành động cũng chậm đi , lúc này anh không tránh

động tác của Lâm Khả Tâm

Không chỉ thế , đương lúc anh muốn đoạt lại ly rượu anh thậm chí còn không làm được , anh híp mắt , dùng ngón tay run run chỉ vào Lâm Khả Tâm: ” Lâm Khả Tâm , đưa ly rượu lại cho tôi.”

“Đủ rồi , Viêm , anh đã uống nhiều lắm rồi , đừng uống nữa.” Lâm Khả Tâm cắn răng cự tuyệt nói

Lâm Khả Tâm , em lại một lần nữa dám đối nghịch với tôi ! Em.” Tư Đồ Viêm vừa nói vừa mại bước chân đến phía Lâm Khả Tâm , nhưng vừa đi được 2 bước anh sẩy bàn chân , trong nháy mắt sẽ ngã sấp xuống.

“Cẩn thận.” Lâm Khả Tâm bỏ ly rượu trên bàn , nhanh chân chạy đến dùng chính thân thể của mình đỡ lấy anh.

“Đủ rồi , anh đã uống nhiều lắm rồi , đừng uống nữa.” Lâm Khả Tâm găm lên .

Lâm Khả Tâm , em đừng đụng tôi ! Tránh xa tôi tra một chút , đừng giả vờ hảo tâm nữa , cút cho tôi , đi tìm Cổ Ca Ca đi , cút” mỗi một câu của Tư Đồ Viêm làm cho Lâm Khả Tâm cảm thấy khí lực không còn , nhưng cô vẫn cắn răng , cố gắng đỡ anh .

“Viêm , anh say rồi , đi , chúng ta về nhà.”

Lâm Khả Tâm nói xong , định đỡ anh lên xe nhưng cô còn chưa động đã bị anh đẩy ra , mà anh cũng vì mất thế liền té xuống đất: ” Tôi nói , đừng đụng tôi , tiện nhân.”

Biểu tình chán ghét trên mặt anh không thể rõ ràng hơn , điều này làm cho Lâm Khả Tâm không thể thở được , cái gì còn khổ hơn so với việc chính mình bị người mình yêu chán ghét?

“Được , em đi , em đi.” Nói xong , Lâm Khả Tâm xoay người hướng ra ngoài cửa , mà Tư Đồ Viêm nhìn theo bóng dáng cô không khỏi nắm chặt tay.

Cô làm sao dám. Làm sao nói đi là bỏ đi ngay như vậy? Mặc kệ là ai cho phép , anh cũng sẽ không cho phép , trận trò chơi này chỉ đến khi anh chán rồi cô mới có thể rời đi , cô là của anh!

Ngay tại lúc Tư Đồ Viêm muốn đuổi theo , lại thấy Đại Vĩ sốt ruột chạy vào: ” Tổng Tài , tôi đến đỡ anh”

Đại Vĩ nói xong , đỡ Tư Đồ Viêm đứng lên , sau đó hướng ra bãi giữ xe .

“Đại Vĩ , là cô ấy kêu cậu tới?” Tuy Tư Đồ Viêm không nói rõ là ai nhưng Đại Vĩ hiểu cô ấy chính là Lâm Khả Tâm .

“Đúng vậy , vừa rồi Lâm Tiểu Thư chạy tới nói khí lực quá nhỏ không thể đỡ anh nói tôi nhanh đến giúp , Tổng Tài , Lâm Tiểu Thư đối với anh thực.” Đường lúc Đại Vĩ quay đầu , thì Tư Đồ Viêm đã ngủ rồi.

Bên trong xe , Lâm Khả Tâm ngồi phía sau , có chút lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ cho đến khi thấy Đại Vĩ đỡ Tư Đồ Viêm , cô mới yên lòng , cô giúp Đại Vĩ mở cửa xe , anh cẩn thận đặt Tư Đồ Viêm nằm đằng sau , mà đầu gối lên đùi của Lâm Khả Tâm .

Nhìn thấy Tư Đồ Viêm ngủ , Lâm Khả Tâm không khỏi vươn tay , giúp anh sửa lại một chút tóc hỗn độn , đúng , cô thật sự vô dụng , cho dù anh làm khó dễ cô bằng mọi cách thậm chí còn đuổi cô đi , cút đi , nhưng cô vẫn không thể khoanh tay đứng nhìn khi lúc anh cần cô nhất .

122. Chương 124

Huống gì lời nói của Tư Đồ Viêm làm cho cô cảm động như vậy cô lại càng không nhẫn tâm , tuy rằng cô cũng nghe được ít nhiều cuộc đối thoại giữa anh và Hách Sa Sa , lúc ấy định đem nước vào lại nghe Hách Sa Sa hỏi anh có phải vì cô mà mới không bỏ qua cho Cổ Thiếu Kiệt?

Lâm Khả Tâm vốn định vào ngăn lại , nói với Hách Sa Sa là do Hách Sa Sa suy nghĩ quá nhiều nhưng nghe đến Tư Đồ Viêm liền quyết liệt phủ định , nói thật câu không phải của anh làm cô ngây người , cô không biết nên đối mặt thế nào với anh , cũng không biết nên đối mặt như thế nào với đáp án mình nghe được , càng không biết như thế nào đối mặt với sự phiến lòng và xấu hổ.

Nhưng còn không chấp nhận được sự đau khổ đó , chợt nghe Tư Đồ Viêm lại nói

bây giờ Khả Tâm đã bên cạnh anh , anh còn so đo cái gì thì sự đau khổ liền

được chữa khỏi ..

Tư Đồ Viêm , anh nghĩ thật vậy sao?

Lâm Khả Tâm vỗ vỗ ngực của mình , thậm chí bây giờ cô vẫn cảm thụ được sự rung động kia , cô rất hiểu anh , anh không phải loại người thích ra vẻ ân ái , ngược lại anh còn sẽ phủ nhận , thậm chí ngấm lại , có lẽ vì thói quen này nên anh mới phủ nhận là vì cô mới ép Cổ Ca Ca làm vậy đi?

Bất quá cũng vì thế , Lâm Khả Tâm khẳng định 10 phần câu nói kia sẽ không là giả , chính là sau khi anh phát hiện ra cô núp đằng sau thì không có nói ra đáp án

Nhưng nếu sự thật là vậy , có gì lúc này anh chán ghét khi nhìn thấy cô? Nghĩ vậy

, Lâm Khả Tâm không khỏi cảm giác cánh tay có chút đau , lúc này anh đẩy cô quá mạnh , tuy không ngã xuống nhưng lại đụng phải cạnh bàn , nhưng đối với cô mà nói , đau đớn bên ngoài này chẳng thể so sánh với nỗi đau bên trong khi anh chán ghét nhìn cô như vậy.

Vì sao anh luôn thay đổi? Làm cho người ta rối cuộc không biết anh nghĩ gì? Cuối cùng với anh , anh xem cô là gì?

Theo bản năng , Lâm Khả Tâm quay đầu nhìn về phía Tư Đồ Viêm.

Đây là lần đầu tiên cô có thể nhìn anh lúc anh ngủ , vẻ mặt này rất an nhàn , không hề lạnh lùng như mọi khi , Lâm Khả Tâm bị anh hấp dẫn , liền lẳng lặng nhìn anh một đường về nhà.

Trở lại nhà , Đại Vĩ giúp Lâm Khả Tâm mang Tư Đồ Viêm đến phòng ngủ , sau đó liền rời đi.

Thấy bộ dáng ngủ say như chết của anh , Lâm Khả Tâm định vươn tay giải khai cúc áo , sau đó mang theo chút thẹn thùng cô đưa tay kéo khoá quần anh xuống , đúng lúc này , Tư Đồ Viêm đột nhiên lấy tay trụ tay cô lại , anh mở to mắt , dọa cô nhảy dựng .

“Cô đang làm gì?”

“Em thấy anh uống say , định giúp anh cởi quần áo , nếu không anh sẽ ngủ mà không thoải mái.” Giả vờ nói giúp anh cởi đồ nhưng mặt của Lâm Khả Tâm đã nóng lên .

Tư Đồ Viêm bỏ tay Lâm Khả Tâm ra , sau đó dùng ngữ khí chán ghét nói: ” Tôi nói cô đừng đụng vào người tôi.”

Chết tiệt , rối cuộc Lâm Khả Tâm nhin không được nữa: ” Cuối cùng thì em làm sai cái gì? Tại sao anh đối xử với em như vậy?”

Vấn đề này từ lúc trên xe cô đã muốn hỏi , mặc kệ là cô làm sai gì thì ít nhất anh cũng phải cho cô biết chứ? Chẳng lẽ chết rồi mà cũng không hiểu?

Mà Tư Đồ Viêm chỉ là khinh thường nhếch miệng ” Làm cái gì? Cô còn hỏi tôi làm cái gì? Đừng nói vừa rồi đối nghịch với tôi cũng không phải là cô làm? có thể nào cô muốn nói cho tôi biết cô có khuất mắt?”

Hiểu anh giận vì cô giúp Cố Thiếu Kiệt , nên cô cũng không phát cáu , cũng đúng , rõ ràng anh mới là chồng cô , nhưng chính cô lại giúp Cố Ca Ca đối nghịch với anh , đổi lại là người khác cũng sẽ tức giận.

“Thực xin lỗi.” Lâm Khả Tâm cúi đầu , ngoan ngoãn giải thích nói: ” Thật ra em cũng không muốn đối nghịch với anh , nhưng là Cố Ca Ca không thể uống , mà anh ấy là bạn nhiều năm của em , cho nên em. . .”

“Bạn? Tôi nghĩ là tình nhân mới đúng đi?” Tư Đồ Viêm đánh gãy lời nói của Lâm Khả Tâm , anh châm chọc nói.

Rối cuộc chịu không nổi sự hoài nghi của anh , Lâm Khả Tâm phản bác nói: ” Tư Đồ Viêm , em đã nói cùng anh , em không còn thích Cố Ca Ca nữa , người hiện tại bây giờ em yêu là anh , nói đi , Cố Ca Ca bây giờ đã đính hôn với Sa Sa rồi , em thế nào cũng sẽ không mơ tưởng đến chồng của kẻ muội mình , mong anh đừng làm nhục nhân cách của em.”

Nghe vậy , Tư Đồ Viêm khởi động thân mình: ” A? Người như cô còn cần tôi phải sỉ nhục nhân cách sao?”

“Anh nói vậy là ý tứ gì?” Lâm Khả Tâm khơi mào một bên lông mi hỏi.

” Lâm Khả Tâm , nếu như cô thật sự không mơ ước đến Cố Thiếu Kiệt , như vậy tại sao thân thủ giả tạo giúp anh ta tránh một kiếp? Cô có biết , nếu cô không giúp

, có lẽ tôi sẽ làm anh ta dễ chịu hơn nhưng cô cứ nhiên chọn lựa cách vì anh đối nghịch cùng tôi? Cho nên Cố Thiếu Kiệt có nhiều đau khổ cũng là do cô ban tặng thôi , còn nữa nhớ kỹ anh ta là vị hôn phu của kẻ

muội cô , Hách Sa Sa chưa nói gì cô liền định lên giúp Cố Thiếu Kiệt rồi? Đây không phải giọng khách át giọng chủ sao?”

Nghe Tư Đồ Viêm nói vậy , Lâm Khả Tâm không khỏi trầm mặc , quả thật lúc trước chỉ lo giúp đỡ , hoàn toàn không nghĩ những điều này , hiện tại ngẫm lại đúng là cô đã từng làm như Tư Đồ Viêm nói

123. Chương 125

Thấy Lâm Khả Tâm không nói gì , Tư Đồ Viêm lại tiếp tục châm chọc ” Không nói gì nữa sao? Xem ra , cô cam chịu a. Quả nhiên tôi đoán không sai là cô day dưa tình với Cố Thiếu Kiệt , làm ơn , dùng đầu óc nghĩ lại xem , người có điều kiện như Cố Thiếu Kiệt sao lại coi trọng cô? Mà cô chẳng những không có biết lượng sức , ngược lại còn không biết xấu hổ đi cầu dẫn người ta trong tiệc đính hôn , thật sự là cóc ghê đòi ăn thịt thiên nga , Lâm Khả Tâm , cô cũng không nhìn xem chính mình là đức hạnh gì?”

“Nói đủ chưa?” Lời nói của Tư Đồ Viêm làm cho Lâm Khả Tâm giận đến phát run

Nhưng anh vẫn bộ dạng lạnh nhạt: ” Đủ? Cô làm nhiều chuyện đê tiện vậy , tôi thế nào mà nói đủ?”

Chết tiệt, Lâm Khả Tâm nhin không được cả người run rẩy.” Tư Đồ Viêm , anh có thể không tin rằng em yêu anh nhưng anh không thể vu tội em cầu dẫn Cố Ca Ca.”

“Vu tội?” Tư Đồ Viêm khinh thường nở nụ cười: ” Cô làm nhiều chuyện không biết xấu hổ , chẳng lẽ còn ngại ngừng thừa nhận? Thật sự là đánh chết cũng không chịu sửa ha. Tôi phải bái phục cô thật đó.”

” Tư Đồ Viêm , anh hỗn đản.” Bất chấp hậu quả gì , Lâm Khả Tâm nói ra một câu

, mà nụ cười trên mặt Tư Đồ Viêm liền biến mất.

“tốt lắm , tốt lắm.” Tư Đồ Viêm một bên đứng dậy một bên vỗ vỗ tay đi đến trước mặt Lâm Khả Tâm.

“Thật không nghĩ tới Lâm Khả Tâm lại có lá gan lớn vậy , chẳng lẽ vì hôm nay cô giúp Cố Thiếu Kiệt nên liền xem anh ta là chỗ dựa? Tôi nói cho biết , đừng nằm mơ” Nói xong , Tư Đồ Viêm liền đem Lâm Khả Tâm bỏ nhào lên giường .

” Tư Đồ Viêm , anh làm cái gì?Buông”

“Tôi chỉ muốn cho cô xem , rốt cuộc Cố Thiếu Kiệt có thể giúp cô không? Ví dụ như hiện tại” Vừa dứt lời , Tư Đồ Viêm hung hăng cấm một ngụm lên vai Lâm Khả Tâm.

..“Đau quá , Tư Đồ Viêm , anh điên rồi” Lâm Khả Tâm đau đến nước mắt liền nhanh chạy ra

“Cô mắng tôi điên? Nói cho cô biết tôi có thể điên cuồng hơn thế này nữa.” Nói xong , anh liền túm lấy tay Lâm Khả Tâm , sau đó dùng phương thức tàn bạo cởi bỏ đồ trên người cô .

Lâm Khả Tâm muốn đẩy anh ra nhưng tay đã bị đặt phía sau , căn bản không thể phản kháng , chỉ có thể cầu xin anh: ” Không cần , hôm nay là kì nguy hiểm”

Nhưng Tư Đồ Viêm như không nghe lời cô nói , nhanh chóng cởi bỏ hết quần áo

trên người cô , sau đó anh cúi thân , thỉ thủ nói ” Cô không phải nói yêu tôi sao? Vậy sinh cho tôi đứa con để chứng minh tình yêu của cô đi.”

”Không , đứa nhỏ phải là được sinh ra trong tình yêu , nhưng anh không yêu em

,anh hiện tại chỉ là giận cá chém thớt , như vậy đứa nhỏ sinh ra sẽ không hạnh phúc , cho dù anh hận em thì đứa nhỏ cũng là vô tội.” Lâm Khả Tâm nhớ rõ , anh rất thích có con nên cô tưởng anh sẽ vì vậy mà tha cho cô , nào ngờ tiếp nhận lại cô chỉ thêm tuyệt vọng thôi .

“Kia thế nào? Có phải không may mắn có dòng máu sự thấp hèn của cô sao?” Nói xong , anh thậm chí không để cô có thời gian phản ứng , liền mạnh mẽ tiến nhập vào trong cơ thể của cô , anh điên cuồng mà đoạt lấy .

Biết tất cả đều không thể ngăn lại , Lâm Khả Tâm không phản kháng mà chỉ lựa chọn chấp nhận.

Lúc Tư Đồ Viêm phóng xuất ra toàn bộ tình cảm , anh thoả mãn nằm ngủ , Lâm Khả Tâm lặng yên đứng dậy ,đi vào phòng tắm tẩy rửa chất lỏng hỗn hợp trên người, sau đó mới ra giường nằm ngủ.

Là ai nói , yêu một người sẽ trở nên nhỏ bé trong toàn thế giới? Mà người nhỏ bé như cô chỉ có thể chờ mong đêm nay qua đi , rồi mọi thứ sẽ khôi phục lại bình thường.

Đáng tiếc Lâm Khả Tâm còn không biết cái gì gọi là bình thường , bất quá là cô chọn biểu tình cam chịu , ngay tại lúc cô nhắm mắt , đang dần tiến vào giấc ngủ , Tư Đồ Viêm một bên nỉ non nhất thời đánh lui tất cả ủ rũ của Lâm Khả Tâm .

” Sa Sa.”

Sa Sa? Hách Sa Sa? Lâm Khả Tâm không thể tin vào những gì mình nghe , cô thậm chí cảm thấy mình đã nghe lầm nhưng câu tiếp theo liền phủ định sự nghi ngờ của cô

“Không cần gả cho Cố Thiếu Kiệt Không cần.” (ha, thì ra là vậy!!!!!! Thúi cho chị Tâm!

Kia trong nháy mắt , cả người Lâm Khả Tâm trở nên cứng ngắt ... Không cần gả cho Cố Thiếu Kiệt. Người Tư Đồ Viêm nói không phải Hách Sa Sa thì sẽ là ai nữa?

Lâm Khả Tâm chậm rãi quay đầu nhìn Tư Đồ Viêm nằm cạnh , chỉ thấy anh cau mày , nhìn thoát rất đau khổ , giống như anh uống rượu điên cuồng lúc này .

Lâm Khả Tâm cảm thấy mình hiểu được cái gì đó nhưng cũng không phải quá rõ

, Tư Đồ Viêm thích Hách Sa Sa? Không có khả năng , anh chỉ là vừa quen biết Hách Sa Sa? Bất quá cũng không hăng , dù sao Sa Sa rất hay cùng Hách Thúc Thúc ra ngoài tham gia tiệc , có lẽ anh đã từng gặp qua Hách Sa Sa thì sao .

Tuy rằng nhiều suy nghĩ hiện lên trong đầu cô , nhưng căn bản cô cũng không có lòng dạ mà lo lắng , bây giờ chỉ có một điều tràn ngập trong đầu cô chính là —— Tư Đồ Viêm thích Hách Sa Sa.

124. Chương 126

Lâm Khả Tâm chỉ biết là Cố Ca Ca thích Sa Sa , không nghĩ tới ngay cả Tư Đồ Viêm cũng thích Hách Sa Sa , vì cái gì cô thích ai cũng chỉ là một kết quả như vậy?

Nhìn một hồi lâu , nước mắt cũng theo hốc mắt tràn ra chỉ cần nghĩ Tư Đồ

Viêm anh thích Hách Sa Sa , lòng cô thật đau , đau như muốn liệt phế .

Ở trong yên lặng tự khóc thầm , khóc thật lâu thật lâu.

Buổi sáng hôm sau , lúc Tư Đồ Viêm tỉnh lại đã không thấy Lâm Khả Tâm ở bên cạnh.

Nhưng anh cũng không có để ý , anh mặc quần áo vào đi ra phòng khách , quả nhiên liền thấy cô ôm Tiểu Bối , ngồi ngất ngời trên sofa.

“Như thế nào thức dậy sớm vậy?” Tư Đồ Viêm một bên cúi đầu chỉnh cà-vạt , một bên thuận miệng hỏi.

Mà Lâm Khả Tâm vẫn không nhúc nhích nhìn phía trước , mặt không chút biểu tình.

“Em có vấn đề muốn hỏi anh” “Vấn đề?”

Ý thức được ngữ khí không đúng của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm ngẩng đầu , nhìn về phía cô , vẻ mặt bình thường ôn hoà , hoạt bát thì giờ phút này trầm trọng không thể hơn.

Tuy rằng không biết Lâm Khả Tâm muốn hỏi gì nhưng anh cũng đoán được sẽ là vấn đề không thoải mái , vì thế anh cự tuyệt nói: ” Hôm nay tôi có việc bận , có gì để tôi về nói sau.”

Nói xong , anh định rời đi nhưng Lâm Khả Tâm liền gọi anh lại: ” Chờ một chút”

Tư Đồ Viêm vẫn là không quay đầu , dùng mõm không kiên nhẫn nói: ” Tôi đã nói có chuyện gì đợi tôi về nói sau.”

Chính là Lâm Khả Tâm không muốn lại bị lừa nữa , cô buông Tiểu Bối sau đó đứng dậy chạy đến trước mặt anh , chặn đường lại.

Thấy cảnh này , Tư Đồ Viêm nhú mày: ” Lâm Khả Tâm, cô điếc hay là choáng váng? Sáng sớm không có gây sự với tôi không vui sao?”

“Em chỉ có 1 vấn đề.” Vì khóc hơn nửa buổi tối , nên nhìn cô có chút tiêu tụy , vì vậy Tư Đồ Viêm không có rời đi mà chỉ đứng tại chỗ , trầm mặc chờ cô hỏi.

Lâm Khả Tâm hít sâu một hơi , rồi hỏi: ” Người anh yêu có phải Hách Sa Sa?”

Một giây trước , biểu tình của Tư Đồ Viêm là không kiên nhẫn , thì một giây sau , vẻ mặt biến thành khiếp sợ , đúng vậy , Lâm Khả Tâm đã đoán đúng , anh quả thật thích Hách Sa Sa.

Cô thế nào lại biết chuyện này? Cái này trừ bỏ anh , sẽ không có ai biết mới đúng

. Chẳng lẽ vì tối hôm qua uống say nên nói sảng?

Tuy rằng trong lòng có lăm khiếp sợ nhưng anh bình phục tâm tình , ra vẻ không

sao cả nói: ” Thực buồn cười , Lâm Khả Tâm , tôi không hiểu cô nói gì.”

Mặc dù ngữ khí rất bình tĩnh nhưng nhìn biểu tình của anh Lâm Khả Tâm đoán không sai , mà kia đã cho cô đáp án: ” Anh không phủ nhận.”

Mang theo mất mát , Lâm Khả Tâm nhẹ giọng nói lại làm cho Tư Đồ Viêm thêm bất an.

“Tùy cô nghĩ sao cũng được , tôi muốn đi làm , đừng cản đường.”

Tư Đồ Viêm lấy tay đẩy Lâm Khả Tâm ra , sau đó tiếp tục bước đi nhưng anh vừa đi được 2 bước trên lưng liền có một lực ôm lấy là —— Lâm Khả Tâm ôm anh từ đằng sau .

“Vấn đề tôi đã trả lời xong rồi , cô lại làm gì đây?” Khẩu khí của Tư Đồ Viêm thập phần không tốt nhưng anh cũng không tiếp tục bước đi

“Em còn một vấn đề cuối cùng nữa , hỏi xong , em sẽ không còn quấy rầy anh.” Lâm Khả Tâm găt gao ôm anh từ phía sau , cứ như cô sợ buông ra anh sẽ rời cô đi mãi mãi.

“Nói.”

Ngữ khí của Tư Đồ Viêm lạnh như băng làm cho Lâm Khả Tâm thất vọng đau khổ nhưng cô vẫn cố gắng lấy hi vọng cuối cùng: ” Viêm , có bao giờ anh thích em dù chỉ là một chút không?”

Không gian trầm mặc , xấu hổ bao trùm lên căn nhà , cả thế giới như cũng yên lặng theo , thậm chí Lâm Khả Tâm có thể nghe cả hơi thở của anh .

Qua một lát sau , Tư Đồ Viêm mở miệng: ” Nhàm chán.”

Nói xong , Tư Đồ Viêm đẩy tay Lâm Khả Tâm ra , sau đó không quay đầu lại liền ra cửa , trong nhà chỉ còn lại Lâm Khả Tâm trống mắt đứng tại chỗ .

Khoảng khắc cửa đóng lại , cô còn tưởng như tim đã nổ mạnh , lòng của cô như bị xé ra làm mảnh lớn , thật vắng vẻ , khó chịu không thôi.

Cô vốn định nếu anh trả lời có kia cô sẽ không để ý những chuyện trước đây mà tiếp tục làm vợ của anh , hi vọng mỗi ngày sẽ tốt hơn , nhưng nếu anh đã nói không , kia cô liền cầu anh buông tha cô , đừng để cô càng thêm lún sâu .

Nhưng đáp án kia coi như là gì? Nhàm chán? Này tính là gì đây? Rốt cuộc anh có thích hay không? Vì sao trái tim của anh không ai bắt được?

Bất quá , cô khẳng định được một điều tuyệt đối chính là anh thích Hách Sa Sa.

125. Chương 127

Nhưng từ khi nào thì Tư Đồ Viêm thích Hách Sa Sa? Nếu trước khi gặp cô anh đã thích Hách Sa Sa , kia khi anh biết lúc cô thổ lộ với Cố Thiếu Kiệt , anh lại phản ứng thế nào?

Bất quá nghĩ vậy , Lâm Khả Tâm cũng đủ hiểu tại sao anh rất phản cảm khi cô và Cố Thiếu Kiệt ở gần nhau , dù sao Hách Sa Sa cũng đã chọn Cố Thiếu Kiệt , nên anh không muốn thấy cô cứ gần gũi với Cố Thiếu Kiệt

Còn nữa , có thể hay không Tư Đồ Viêm đã sớm biết mối quan hệ giữa cô , Cố Thiếu Kiệt , và Hách Sa Sa , nhưng anh giả vờ không biết?

Đúng vậy , như thế cũng có thể giải thích lần đầu tiên khi Tư Đồ Viêm gặp Cố Thiếu Kiệt liền tỏ vẻ địch ý Nhưng tại sao anh phải làm vậy?

Bỗng nhiên , Lâm Khả Tâm nhớ tới tư liệu của mình khi cô thấy trong phòng làm việc của Tư Đồ Viêm

Chẳng lẽ nói anh đã sớm điều tra tư liệu về cô nên cố ý tới gần rồi thông qua cô mà tiếp cận Hách Sa Sa? Nhưng bởi vì Hách Sa Sa đã đính hôn cùng Cố Thiếu Kiệt nên trong tiệc anh mới không vui như vậy?

Không đúng, nếu anh thật thích Hách Sa Sa , kia tại sao anh còn muốn lấy cô làm vợ? còn muốn lưu lại một năm? Nếu Hách Sa Sa biết 2 người phát sinh quan hệ như vậy anh sẽ theo đuổi Hách Sa Sa sao?

Hơn nữa , theo tính cách của Tư Đồ Viêm anh muốn gì phải có được , cần gì phải

dùng biện pháp này? Huống chi trong bữa tiệc rõ ràng là Hách Sa Sa mới quen biết anh , và rõ là lúc trước anh cũng không có hành động gì với Hách Sa Sa , này không phù hợp với tính cách của anh .

Tuy rằng , Lâm Khả Tâm không rõ anh tính toán thế nào , nhưng 2 chuyện ngày đó khẳng định có chút liên quan , vả lại nói không chừng , hiện tại cuộc sống của cô đã bị anh một tay an bài.

Buổi tối “Phanh”

tiếng đóng cửa thật mạnh truyền đến , Lâm Khả Tâm liền vội vàng đứng dậy chạy ra cửa , cô có nhiều điều muốn hỏi cho ra lẽ .

“Viêm anh về.” Nhưng vừa nói được một nửa , cô liền cứng người.

Thoe ánh mắt nhìn lại , trong lòng ngực của anh đang ôm một người phụ nữ rất xinh đẹp , cô cảm thấy đầu óc như “pong” một tiếng.

Người phụ nữ này là ai? Tại sao lại ôm chặt lấy anh như vậy? Vì cái gì anh không mở miệng giải thích cùng cô một chút? Vì cái gì thậm chí một tí anh cũng không nể mặt cô? Cư nhiên mang phụ nữ khác về nhà? Đây không phải nhà chỉ có cô và anh sao?

Thấy Lâm Khả Tâm không mở miệng , người phụ nữ mặc áo đỏ , móng tay vẽ vẽ lên xương quai xanh của Tư Đồ Viêm , con người dài nhỏ mang theo địch ý , liếc xéo Lâm Khả Tâm .

“Viêm , cô ta là ai?” Người phụ nữ mở giọng ** nói , chỉ nghe thôi , là đủ làm người khác tê dại.

Tư Đồ Viêm thậm chí không nhìn Lâm Khả Tâm , liền nói: ” Cô ta sẽ là người chút nữa hầu hạ chúng ta.”

Nghe Tư Đồ Viêm nói vậy , người phụ nữ nở nụ cười , bất quá rất nhanh hồi phục , tuy rằng cô không có thói quen khi phát sinh quan hệ với người bên cạnh , nhưng cô cũng biết Khả Tâm không có mối quan hệ gì với Tư Đồ Viêm nên lòng

ghen tị cũng hạ xuống.

“Viêm , anh thật tốt.” Người phụ nữ đó nói , miệng nở nụ cười mỉa hoặc .

Nhưng Lâm Khả Tâm một chút cũng không thể cười , hầu hạ? Đây là ý gì? Hay là lúc hai người lên giường , cô sẽ bên cạnh bưng trà chuyển nước?

Mà hiện tại , chỉ nghĩ đến cảnh tượng ghê tởm đó, cô cũng không thấy tốt đẹp

gì .

“Em cự tuyệt.” Lâm Khả Tâm lớn tiếng phủ quyết nói , nhìn thấy người cô yêu quay cuồng trên giường với phụ nữ khác , cô tuyệt đối không làm được .

” Tư Đồ Viêm , đây là nhà của em , anh hãy để cho người phụ nữ này đi” Dừng dừng khí cuối , Lâm Khả Tâm mở miệng nói.

Nhưng lời nói của cô lại làm biểu tình của Tư Đồ Viêm lạnh lẽo , lạnh như âm mấy chục độ C

“Nhà của cô? Lâm Khả Tâm , cô không cần tùy tiện vậy , cô bắt quá chỉ là có quan hệ trên hợp đồng , nơi này không có tới lượt cô nói.”

Bởi vì Tư Đồ Viêm tức giận rất đáng sợ nên không chỉ Lâm Khả Tâm mà người phụ nữ trong lòng ngực của anh cũng trở nên run rẩy.

Cảm nhận được người phụ nữ phát run , Tư Đồ Viêm ôn nhu vỗ vỗ sau lưng cô ta: ” Không cần sợ , anh không nói em , đừng khẩn trương như vậy.”

Nhìn thấy Tư Đồ Viêm ôn nhu với người phụ nữ khác , Lâm Khả Tâm lúc này mới phát hiện , ngay cả lúc anh ôn nhu cũng là vũ khí đáng sợ .

Người phụ nữ cười duyên , Tư Đồ Viêm liền mang cô ta vào phòng ngủ , chỉ nghe anh nói: ” Còn sững sờ ở đó làm gì? Không theo đi?”

“Em không đi” Có chút yếu ớt , Lâm Khả Tâm cự tuyệt nói

Cô đã đem chính người chồng của mình tặng cho nữ nhân kia trên giường , vì sao

còn không buông tha cô ?

Chính là anh không cho cô như ý nguyện.

126. Chương 128

” Lâm Khả Tâm , chẳng lẽ cô quên hậu quả của việc đối nghịch tôi rồi? Thừa dịp tôi còn chưa nổi giận mau lại đây.”

Không còn cách nào , Lâm Khả Tâm chỉ còn hướng đến phòng ngủ , nhưng chân cô lại như sắt , một bước đi rất nặng nề.

Đi vào phòng ngủ , Tư Đồ Viêm đứng bên giường , mà nữ nhân kia đã nằm ở một tư thế cực kì xinh đẹp

“Như thế nào lại chậm vậy , qua đây.” Ngữ khí lạnh lùng của Tư Đồ Viêm làm cho Lâm Khả Tâm không có chút tư vị gì , cô trầm mặc , không nói .

“Như thế nào , miệng đã câm , đừng nói với tôi ngay cả lỗi tai cô cũng bị điếc nha?”

“. Không có” Lâm Khả Tâm vô lực hồi đáp

“Nếu không có , thì lại đây.” Nghe anh nói vậy , Lâm Khả Tâm ngoan ngoãn đứng sau anh , mà anh nhìn về người nữ nhân , trêu đùa: ” Em có gì cần cô ta làm không?”

Người phụ nữ nghĩ nghĩ , sau đó hấp dẫn túm cavạt Tư Đồ Viêm , một bên túm anh tới gần mình , khoảng cách chỉ còn lại mấy mm

“Em chỉ muốn anh.” Nữ nhân dùng âm thanh khàn khàn nói.

“Sẽ như em mong muốn” Tư Đồ Viêm dùng âm thanh không to không nhỏ như là cố ý cho Lâm Khả Tâm nghe , sau đó anh quay đầu nhìn về phía Lâm Khả Tâm.

Mà cô chỉ cúi đầu , không nhìn bọn họ , trong mắt không thấy rõ tình tự .

“Ai cho cô cúi đầu? Ngẩng đầu lên , tôi muốn cô phải nhìn chúng tôi từ đầu tới cuối.” Tư Đồ Viêm một lần nữa ra lệnh nói.

Lâm Khả Tâm chậm rãi ngẩng đầu , trong mắt còn mang theo lệ quang , mà anh không biết từ lúc nào đi tới trước mặt cô .

“Cô nghe được lời chúng tôi nói chưa?” “Nghe được”

“Lặp lại lần nữa” “.”

“Tôi nói , cô lặp lại lần nữa”

Lâm Khả Tâm ngẩng đầu , ánh mắt có chút phần nộ , bị thương , vốn những lời nói đó nghe 1 lần thôi đã như dao cắt vào tim rồi , huống chi là lặp lại lần nữa?

Nhưng Tư Đồ Viêm vẫn vậy , ngoại trừ cô lặp lại thì còn lựa chọn nào khác? “Cô ấy nói , cô ấy muốn anh”

Nói xong , Lâm Khả Tâm nghiêng đầu về hướng khác , cô nhắm mắt cố nén nước mắt

Tư Đồ Viêm lấy tay nắm cầm cửa Lâm Khả Tâm , đem mặt cô đối diện với anh: “Tôi đã nói rồi , tôi muốn cô nhìn chúng tôi.”

“Em. Đã biết.” Lâm Khả Tâm nói xong , vùng khỏi tay anh. “Nghe được cô ấy muốn tôi , kia còn không giúp tôi cởi quần áo?”

“Em thì sao?” Nữ nhân xinh đẹp chu môi đỏ mọng , khiêu khích nhìn anh .

Tư Đồ Viêm thay đổi sắc mặt , cố ý làm trò trước mặt Lâm Khả Tâm: ” Quần áo của em đương nhiên là anh cởi rồi , như thế nào lại giao cho người khác?”

Nghe được đáp án mình muốn , nữ nhân đắc ý nở nụ cười , sau đó khiêu khích nhìn về phía Lâm Khả Tâm nhưng đang nói Xem , anh đối với tôi thật tốt , còn cô cái gì cũng không .

Về phần Tư Đồ Viêm , anh quay đầu nhìn Lâm Khả Tâm: “Sao còn đứng yên ở đó? Đứng ở đó giống cái đầu gỗ làm gì?”

Đối với yêu cầu của anh , tuy rằng cô muốn nói -” Anh có tay không tự chính mình cởi được sao”- Nhưng hiện tại đây không phải lúc , vì vậy cô vươn tay , cởi áo cho anh.

Đầu tiên là áo khoác , rồi đến sơ mi , sau đó là quần , Lâm Khả Tâm vốn tưởng rất đơn giản nhưng thật tế không giống cô nghĩ .

Đương lúc cô giúp anh cởi bỏ nút áo sơ mi , đây là lần đầu cô quan sát gần gũi lòng ngực của anh , mùi hương trên người anh làm cho tim cô đập nhanh hơn , thậm chí mỗi cú áo , mặt cô liền nóng hơn một chút.

Lúc cái nút cuối được cởi ra , nhìn thấy lòng ngực kiên cố cân xứng của Tư Đồ Viêm , Lâm Khả Tâm không khỏi nghĩ đến chút nữa thân hình hoàn mỹ này sẽ day dưa trên giường với nữ nhân khác , mà tay cô cũng run run .

“Em không làm được.” Lâm Khả Tâm lui 2 bước , cô hoàn toàn đầu hàng .

Tư Đồ Viêm vốn định tiếp tục làm khó Lâm Khả Tâm nhưng lại nghe người phụ nữ trên giường kêu: “Viêm , so đo với cô ta làm gì ? Người ta chờ không kịp rồi~”

Tư Đồ Viêm dùng nửa con mắt nhìn Lâm Khả Tâm ” Lâm Khả Tâm , nể mặt cô ấy lần này tôi sẽ không so đo cùng cô , nhưng nếu nửa đường cô dám chạy đi , cô liền xong đời.”

Nói xong , anh dùng tư thế cực kỳ khêu gợi cởi bỏ khoá quần , lưu loát cởi quần ra rồi chậm rãi hướng người phụ nữ đó đi đến.

Thấy anh mỗi lúc một xa hơn , Lâm Khả Tâm thiếu chút nữa nhịn không được liền chạy đến ôm anh , cầu anh đừng làm vậy , nhưng cô biết nếu cô làm vậy thì hậu quả chỉ tệ hơn .

Dù sao chính cô sáng nay cũng hỏi anh có thích cô không , thì tối anh liền đem người phụ nữ khác về , anh rõ muốn để cô hiểu anh không thích cô , không phải sao?

Ý thức được điểm ấy , Lâm Khả Tâm không có vươn tay ngược lại gắt gao nắm chặt , để tránh sự hèn mọn trong lòng.

127. Chương 129

Người phụ nữ hơi hơi chuyển động thân , khiêu khích nhìn Tư Đồ Viêm , mà anh nằm trên người cô ta , chậm rãi cởi khoá kéo , sau đó xốc váy lên hết thấy đều như trong phim tình cảm lãng mạng , mang theo hương vị tốt nhất.

Nhưng Lâm Khả Tâm không cho rằng như vậy , vì tay nắm lực quá lớn nên móng tay cô ghim vào thịt , tay cũng thiếu máu mà trắng bệch , dù là vậy , cô vẫn không khỏi đau đớn trong tâm .

Đụng chạm , vuốt ve , hôn môi. Nhìn màn ảnh quen thuộc này , cô không khỏi dở khóc dở cười , tuy rằng trước đây cô nhìn vào những điểm phun tào trong hợp đồng nhưng khi đó cô chỉ là tưởng tượng tuý tiên 5, không ngờ cứ nhiên bây giờ lại xảy ra.

Hơn nữa lúc đó cô ước gì anh sẽ mỗi ngày ở bên ngoài lãng nhăng bữa bãi , chỉ cần không đụng cô là được rồi , nhưng lúc này đây khi thấy cảnh anh cùng một chỗ với người khác , cô lại hy vọng người trong lòng ngực của anh chính là cô.

“A. A” Cùng với tiếng rên rỉ của cô gái, anh tiến nhập vào trong cơ thể của cô ta , nhiệt tình mà tàn sát luật động , tuy rằng thân kinh bách chiến nhưng đây vẫn là lần đầu kịch liệt quan hệ vậy , tiếng cô ta thở gấp , sau đó một tiếng ” ba

.ba” , nhưng rõ ràng những âm thanh đó đang đâm vào lỗ tai của Lâm Khả Tâm , cũng là đâm vào tim cô.

Không cần , cô không nên nhìn cảnh tượng tàn nhẫn như vậy , này không phải sự thật , không phải. Này nhất định cô đang nằm mơ , cô phải tỉnh lại ...

Lâm Khả Tâm nhất thời cảm thấy những cảnh trước mắt tối sầm , sau đó “Bịch” một tiếng , cô té xỉu trên mặt đất.

.

Mở mắt ra , trần nhà tái nhợt thu vào mắt của Lâm Khả Tâm , cô giật giật phá hiện dưới thân không phải khuynh hướng cảm xúc , mà ngược lại cô đang nằm trên giường .

Kỳ quái , cô nhớ rõ chính mình té trên mặt đất , chẳng lẽ cô thật sự nằm mộng? Nhưng những hình ảnh không khỏi quá chân thật?

Vì muốn biết mình ngủ bao lâu nên Lâm Khả Tâm hướng nhìn lại , đối diện lại là ánh mắt của Tư Đồ Viêm .

Ánh mắt của anh vẫn như trước lạnh như băng , nhưng Lâm Khả Tâm cảm thấy trong đó có vẻ hiện lên tia lo lắng.

“Viêm , anh về lúc nào?”

Tư Đồ Viêm hơi hơi nhếch miệng: ” Đã sớm trở về.”

Nghe anh nói vậy , Lâm Khả Tâm vội vàng ngồi dậy:” vậy anh chắc chưa ăn cơm , em đi nấu cơm cho anh.”

Lâm Khả Tâm định xuống giường , nhưng cô thấy toàn thân anh lỏng lẻo trong nháy mắt cô rụt về: ” Anh , anh thế nào lại không mặc quần áo?”

Tư Đồ Viêm không vội trả lời , mà chỉ lấy tay đặt Lâm Khả Tâm trên giường , dùng ánh mắt con mèo nhìn cô ” Em giúp tôi cởi , em quên rồi sao?”

Lời nói của anh làm cho Lâm Khả Tâm trờ to mắt , cô sợ hãi nhìn anh: ” Nói vậy vừa rồi em không nằm mơ? Anh và người phụ nữ kia thật sự.”

Tư Đồ Viêm gật gật đầu: “Đúng , tôi và cô ấy lên giường , hơn nữa hiện tại tôi muốn em.”

Nghe nói thế , Lâm Khả Tâm gần như điên cuồng từ chối :” Anh vừa đụng người phụ nữ khác , đừng đụng tôi.”

Chỉ cần tưởng tượng đến bộ dạng dây dưa của Tư Đồ Viêm và người phụ nữ

khác , cô liền cảm thấy ghê tởm .

Nhưng anh lại gắt gao áp chế Lâm Khả Tâm: ” Đó là chuyện không có khả năng.”

Tư Đồ Viêm hiểu được Lâm Khả Tâm ngại bấn nhưng cô càng làm vậy anh càng phải dứt khoát có được cô.

” Lâm Khả Tâm , muốn trách thì trách vừa rồi em té xỉu , tôi nói rồi , tôi muốn em nhìn chúng tôi từ đầu đến cuối , em không làm được đây là trừng phạt của em.”

Nói xong , Tư Đồ Viêm bá đạo mở hai chân của Lâm Khả Tâm , anh dùng sức tiến vào bên trong , động tác tách rãnh mạch , lưu loát , bá đạo .

Bởi vì không chuẩn bị , sự ma sát mãnh liệt làm cho Lâm Khả Tâm không khỏi nhú mào . Ô ! Đau quá !

Cô rất muốn kêu đau nhưng chính mình tự cố nén vào trong .

Thấy Lâm Khả Tâm nhú mào , Tư Đồ Viêm không hề thương hoa tiếc ngọc mà ngược lại còn dùng lực mạnh hơn , thậm chí so với lúc trước kịch liệt hơn nhiều , giống như bị ngược đãi , đau đớn làm Lâm Khả Tâm khóc ra.

Ngoại trừ nỗi đau bên ngoài , cô đã không thể chịu được , huống gì vừa rồi anh cùng người phụ nữ khác quan hệ trước mặt cô , hiện tại lạnh bá đạo muốn cô ..

Cô chán ghét , nhưng không có cách nào cự tuyệt , đây có lẽ là số mệnh của cô sau khi gặp Tư Đồ Viêm.

Sáng sớm hôm nay , chờ lúc Lâm Khả Tâm tỉnh lại anh đã không ở nhà .

Cô ngồi dậy nhìn thấy dấu vết loang lổ trên ra giường , không khỏi nhớ tới chuyện phát sinh hôm qua , dạ dày nhất thời một trận ghê tởm .

Lâm Khả Tâm vốn định tự mình giặt ra giường nhưng cô nghĩ cái ra này có dấu vết của người phụ nữ khác , kia cô trực tiếp né xuống , bước vào phòng tắm , cô dội nước từ đầu đến chân một phen , giống như kỳ vọng sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa.

Chính là ban đêm , Tư Đồ Viêm lại dẫn thêm một người phụ nữ khác về , không chỉ vậy , mà anh cảm giác như hôm qua cô chưa chịu đủ kích thích , nên lần này anh mang người phụ nữ mà cô không hề muốn thấy —Tần Hiểu Linh.

128. Chương 130: Chương 130

Tần Hiểu Linh trang điểm như bức trang nồng đậm , quần áo mặc còn ngắn hơn lúc trước , lộ ra cánh tay gắt gao ôm lấy người của Tư Đồ Viêm , bất quá tuy rằng chỉ ôm lấy anh nhưng cũng đủ làm cho Lâm Khả Tâm thở không ra hơi .

Thấy Lâm Khả Tâm trầm mặc không nói gì , Tần Hiểu Linh đắc ý nở nụ cười :” Ai nha , ai nha , này không phải Lâm Khả Tâm sao? Thế nào mà mặt xám mào tro vậy? Về kiêu ngạo của cô lần trước chạy đâu rồi?”

Kiêu ngạo?

Nhưng Lâm Khả Tâm cũng không nói gì , vì cô hiểu Tần Hiểu Linh có thể làm trò trước mặt Tư Đồ Viêm , mà anh im lặng có nghĩa là ngầm đồng ý để cho Tần Hiểu Linh làm vậy.

Ý thức được điểm này , tìm Lâm Khả Tâm lại đau nhói , cô không khỏi nhớ lúc xưa , khi Tần Hiểu Linh khi dễ cô , Tư Đồ Viêm còn vì giúp cô mà mắng Tần Hiểu Linh , rồi còn cấm cô ta đến nhà gây sự , khi đó anh quan tâm làm cho cô cỡ nào cảm động.

Nhưng là lúc này đây , Tư Đồ Viêm chẳng những không bảo vệ cô ngược lại còn ngầm đồng ý để Tần Hiểu Linh khi dễ cô , mà này ai có thể đoán được đâu?

“Tần Tiểu Thư , tôi biết cô không thích tôi nhưng cũng không sao , tôi sẽ biến mất trước mặt các người , miễn ảnh hưởng đến sự hưng trí của các người”

Vì không muốn tiếp tục ở đây chịu đựng sự khi dễ của Tư Đồ Viêm nên Lâm Khả Tâm chủ động rời đi .

Nhưng anh không có đáp ứng: ” Ai nói cô có thể rời đi?”

“Nếu cô đi rồi thì ai sẽ hầu hạ tôi và Tư Đồ Ca?” Tần Hiểu Linh hòa theo nói

Lời nói của Tần Hiểu Linh làm cho Tư Đồ Viêm nhú mày , thật ra anh không có nói cho Tần Hiểu Linh chuyện Lâm Khả Tâm hầu hạ anh khi cùng người khác phát sinh quan hệ , nhưng hiện giờ Tần Hiểu Linh đã nhắc tới kia phỏng chừng Lâm Khả Tâm sẽ nghĩ sai rằng anh nói với Tần Hiểu Linh như vậy.

Nhưng Tư Đồ Viêm cũng không định giải thích , dù sao mục đích anh mang phụ nữ trở về cũng là muốn làm cho Lâm Khả Tâm đau khổ , mà Tần Hiểu Linh coi như giúp anh một phen.

Về phần Tần Hiểu Linh , lúc nhìn thấy Lâm Khả Tâm xấu hổ , cô ta cười sáng lạn. Tuy rằng chuyện đã qua rất lâu nhưng Tần Hiểu Linh nhớ rõ , lúc trước Tư Đồ

Viêm vì che chở Lâm Khả Tâm mà quở trách cô , thậm chí áp chế chính cô không được quyền đến đây tìm Lâm Khả Tâm gây chuyện , mà hết thấy chuyện này làm cho Tần Hiểu Linh hận Lâm Khả Tâm không thôi.

Tần Hiểu Linh đã muốn không rõ , cô là quen biết với Tư Đồ Ca trước , rõ ràng cô thích anh lâu như vậy , cũng đã đuổi biết bao tình địch , dựa vào cái gì mà Tư Đồ Ca sẽ bị một người con gái không có gì trong tay cướp đi?

Huống chi diện mạo gia thế mọi thứ của Lâm Khả Tâm không bằng mình , tại sao Tư Đồ Ca lại sủng Lâm Khả Tâm như vậy?

Vô luận thế nào cô cũng không phục , không chỉ có vậy , trong lòng Tần Hiểu Linh còn tự khuyên mình : Tư Đồ Ca anh luôn đào hoa , bên ngoài không ngừng thay đổi phụ nữ bên cạnh , căn bản không có ai cho anh phải thật lòng , tuy rằng lần này đối xử rất tốt với Lâm Khả Tâm nhưng phỏng chừng chỉ là vì thấy đồ mới mẻ thôi chờ sau khi hết hứng thú thì cô ta cũng sẽ bị từ bỏ.

Hơn nữa dù cho 2 người đã kết hôn rồi thì vẫn có thể ly hôn , huống gì Tư Đồ Ca không có đem chuyện kết hôn ra ngoài , phỏng chừng cũng vì cho tiện ly hôn , nên chỉ cần nhẫn nại một chút thì sẽ có ngày trả thù được .

Tới ngày nào đó , cô cũng sẽ đuổi Lâm Khả Tâm như những người phụ nữ trước , bất quá lúc này đây , cô sẽ không để Lâm Khả Tâm thoải mái như vậy , trong lòng Tần Hiểu Linh đã sớm thề một ngày nào đó cô sẽ đòi lại sự nhục nhã lúc trước mình đã chịu , làm cho Lâm Khả Tâm sẽ đối nghịch với mình

Nên Tần Hiểu Linh vẫn lẳng lặng chờ đợi , quả nhiên không lâu sau Tư Đồ Viêm

chủ động tìm cô , thậm chí còn bên cạnh cô cả một buổi tối

Nhưng lúc đó Tần Hiểu Linh cũng không lập tức đi tìm Lâm Khả Tâm , vì cô chú ý đến sự trầm tư của Tư Đồ Viêm lại trở thành sự ôn nhu khó thấy , nên Tần Hiểu Linh kết luận Tư Đồ Viêm suy nghĩ đến Lâm Khả Tâm , mà điều này làm cho cô ghen tị càng nghiêm trọng hơn.

Cho đến hôm nay , Tư Đồ Viêm chẳng những chủ động đến tìm cô mà còn mời cô về nhà anh , cô biết thời cơ của mình đã tới.

Ở lúc trước khi vào cửa , Tần Hiểu Linh một mực lo lắng , có nên làm trò khi dễ Lâm Khả Tâm trước mặt Tư Đồ Viêm hay không , nếu lúc đó anh lại sinh khí , không phải mất nhiều hơn được sao?

Nhưng cô lại tưởng tượng nếu Tư Đồ Viêm không muốn để cho Lâm Khả Tâm dễ chịu thì sẽ không mời cô về nhà đi , dù sao lúc trước cũng vì cô từng đã thương Lâm Khả Tâm mà Tư Đồ Viêm cấm cô không được tới gần Lâm Khả Tâm , huống chi theo cô biết Lâm Khả Tâm suốt ngày ở nhà , mà Tư Đồ Viêm mang cô về chứng tỏ muốn để cho Lâm Khả Tâm nhìn thấy.

Nghĩ đến vậy , Tư Đồ Viêm nếu đã không bảo vệ Lâm Khả Tâm nữa , thì như vậy còn dễ dàng ức hiếp Lâm Khả Tâm hơn?

Tuy rằng , Tần Hiểu Linh không hiểu vì sao Tư Đồ Viêm làm vậy nhưng ý thức được Tư Đồ Viêm ghét Lâm Khả Tâm làm cho cô thật cao hứng , nhất là sau khi thấy bộ dạng tiêu tụy của Lâm Khả Tâm , khẳng định suy đoán của cô là đúng.

Nên Tần Hiểu Linh mới kêu Lâm Khả Tâm ở lại hầu hạ 2 người , vì cô biết đối với một người phụ nữ việc làm đó là có biết bao nhiêu tàn nhẫn.

129. Chương 131

Tần Hiểu Linh ở cạnh Tư Đồ Viêm , dùng ngữ khí thẹn thùng nói: ” Tư đồ Ca ,
đừng đứng đây nữa được không? Người ta mệt chết rồi , em muốn vào phòng để
nghỉ ngơi ”

Đương nhiên Tư Đồ Viêm hiểu ý Tần Hiểu Linh: ” Được chúng ta vào.”

Nhưng Tần Hiểu Linh vẫn đứng đó không hề động: ” Nhưng em đã nói em mệt chết thôi , đi không nổi.”

Tần Hiểu Linh cố ý làm trò trước mặt Lâm Khả Tâm , đối với Tư Đồ Viêm làm nũng nói.

Này nếu bình thường đừng nói là đáp ứng , khẳng định Tư Đồ Viêm sẽ chạy đi , nhưng bởi vì mục đích đều là Lâm Khả Tâm nên Tư Đồ Viêm đáp ứng: ” Một mối?vậy” Nói xong , Tư Đồ Viêm dùng lực ôm cả người Tần Hiểu Linh mà cô ta cũng chủ động ôm cổ anh , cười khanh khách .

Nếu chỉ có 2 nhân vật chính ở đây thì người ta sẽ thấy cảnh này thập phần lãng mạn , nhưng vì đằng trước có Lâm Khả Tâm nên cảnh này khó chịu vô cùng.

Thời điểm Tư Đồ Viêm ôm Tần Hiểu Linh qua người Lâm Khả Tâm , anh thậm chí không nhìn cô một cái nhưng Tần Hiểu Linh thì khinh thường nhìn cô , cho nên anh không có sai quá ánh mắt khổ sở của Lâm Khả Tâm , mà kia đúng là kết quả của cô nhưng này còn chưa đủ .

Lúc này đây không đợi Tư Đồ Viêm ra lệnh , Lâm Khả Tâm ngoan ngoãn vào phòng , dù sao kết quả cũng như nhau không bằng chủ động miễn cho anh tìm chuyện gây sự.

Vì quá mức chờ mong , Tần Hiểu Linh thậm chí không đợi Tư Đồ Viêm động tay liền tự mình cởi áo khoác , lộ ra bộ quần áo trong suốt , bộ nội y màu đen , ẩn ẩn hiện hiện câu tình.

Thấy bộ dáng cấp bách của Tần Hiểu Linh , Tư Đồ Viêm nhin không được nở nụ cười , cũng không nhìn ra đó là nụ cười đắc ý trào phúng: ” Em nôn nóng muốn anh vậy sao?”

Tần Hiểu Linh đưa tay khoát lên vai Tư Đồ Viêm , thân hơi nghiêng , hình thành một góc độ mập mờ ” Tư Đồ Ca , anh có biết em chờ ngày này lâu lắm rồi không? Em hận lập tức không thể hoà hợp nhất thể cùng anh.”

“Hoà hợp nhất thể” Bốn chữ này Lâm Khả Tâm nghe thật chói tai , lúc trước Tần Hiểu Linh làm trò chính mình tỏ vẻ nguyện ý tùy thời có thể lên giường với Tư Đồ Viêm , cô còn cảm thấy cô ta mê trai đến buồn cười , không nghĩ điều đó lại thành hiện thật nhưng lại còn trước mặt cô? Đây là có bao nhiêu châm chọc?

Tư Đồ Viêm nhìn nhìn xuống Tần Hiểu Linh , lấy ngữ khí ban ân nói: ” Kia , anh sẽ thoả mãn nguyện vọng này của em.”

Nghe Tư Đồ Viêm nói vậy , Tần Hiểu Linh vội vàng giơ tay , dùng ngón tay run rẩy cởi nút thắt áo của anh , thậm chí còn không đợi tất cả nút áo được cởi bỏ liền nhiệt tình hôn lồng ngực của anh.

Tư Đồ Viêm nâng khuôn mặt Tần Hiểu Linh lên , sau đó cúi người đáp trả nụ hôn

, kia nhiệt tình như phải đốt sạch thể gian này , nhất là đốt tan trái tim của Lâm Khả Tâm.

Hai người quấn nhau trên giường như măng xà , chút bất tri bất giác quần áo bọn họ đều nằm trên mặt đất , Tần Hiểu Linh nằm thẳng lên giường , hai chân bị Tư Đồ Viêm tách ra , kia một khắc anh chuẩn bị tiến vào , Tần Hiểu Linh bỗng khản trương mở miệng nói: ” Tư Đồ Ca , em sợ đau.”

Động tác của Tần Hiểu Linh làm cho Tư Đồ Viêm thay đổi , nhưng tiếp giây theo anh liền an ủi nói: ” Yên tâm , anh sẽ thực ôn nhu”

Nói xong , Tư Đồ Viêm quả nhiên đáp ứng , thập phần nhẹ nhàng tiến vào cơ thể của Tần Hiểu Linh , mà cô ta cau mày , nhìn ra bộ dạng đang nén đau đớn .

Tuy rằng Lâm Khả Tâm không nhớ lúc đầu tiên của mình là thế nào nhưng cô chỉ nhớ nhất rằng anh rất bá đạo tùy ý phát tiết lên người cô chứ không có thấy bộ dạng như bây giờ , nguyên lai anh không phải không biết ôn nhu , mà là sẽ không ôn nhu với cô thôi

Nghĩ vậy , Lâm Khả Tâm gắt gao cắn môi dưới , rất sợ vì quá đau thương mà lại té xỉu.

Cùng với tiếng thở gấp của Tần Hiểu Linh , Lâm Khả Tâm chỉ giống cái khúc gỗ ngơ ngác đứng đó , xem xong tất cả , trái tim của cô co rút một cách đau đớn nhất .

Trung gian cô hận không thể té xỉu quên đi , dù sao mắt không thấy tâm sẽ không phiền , không đúng sao? Nhưng cô đã cố gắng tỏ vẻ mạnh mẽ trốn tránh sự xúc động , bởi vì chỉ cần nghĩ tới sự trừng phạt hôm qua , cô liền cảm thấy ghê tởm

Âm thanh sung sướng mà lại thoả mãn của Tần Hiểu Linh , Tư Đồ Viêm cúi đầu

róng một tiếng , qua màn kích tình .

Lâm Khả Tâm tưởng rằng ác mộng sẽ dừng ở đây , nhưng Lâm Khả Tâm lại thế nào mà buông tha nhanh cho cô như vậy?

Nằm trên giường , Tư Đồ Viêm ôm Tần Hiểu Linh , hỏi ” Có mệt hay không?”

Tần Hiểu Linh thẹn thùng oán trách nói: ” Tư Đồ Ca , anh thế nào mà có thể lực như vậy? Đây là lần đầu tiên của người ta, vừa rồi đều bị anh làm mệt chết.”

Tư Đồ Viêm không tiếp tục đáp lại Tần Hiểu Linh , mà chuyển đầu Lâm Khả Tâm nói: ” Lâm Khả Tâm , còn thất thần làm gì? Không nghe chúng tôi mệt mỏi sao?”

130. Chương 132

” Anh muốn tôi làm gì?” Lâm Khả Tâm cắn răng , cố gắng hồi đáp.

Như là trách Lâm Khả Tâm không hiểu chuyện , Tư Đồ Viêm không vui nói: ” Còn không mau đem 2 ly nước lại đây?”

“Tôi đã biết.” Giống như một người máy , Lâm Khả Tâm cứng ngắc đi ra khỏi phòng , sau đó đem 2 ly nước tới

“Nước đến rồi”

Tư Đồ Viêm không nhìn Lâm Khả Tâm , mà chỉ hỏi Tần Hiểu Linh đang nằm trong lòng ngực: ” Có muốn anh hút em uống?”

“Muốn .” Tần Hiểu Linh nét mặt vui cười như hoa hồi đáp

Tư Đồ Viêm lấy ly nước trong tay Lâm Khả Tâm , thoáng nhấp một ngụm , sau đó hút vào miệng Tần Hiểu Linh

Buông ra , Tư Đồ Viêm nhếch miệng hỏi ” uống được không?”

“Uống được , Tư Đồ Viêm em còn muốn.” Hai gò má ửng hồng của Tần Hiểu Linh , thản nhiên nói

Nhìn thấy vậy , Tư Đồ Viêm dùng hết nước hút cho Tần Hiểu Linh uống , mà Lâm Khả Tâm cảm thấy như anh không phải đang uống nước , mà đang rút hết sinh lực của cô , bằng không vì sao cô lại nhũn ra , giống như là ngày tận thế vậy?

Đêm đó , Tư Đồ Viêm ôm Tần Hiểu Linh ngủ trên giường , mà Lâm Khả Tâm không thể ngủ ở sofa vì Tư Đồ Viêm yêu cầu cô ngủ dưới đất , hơn nữa mặt còn phải hướng tới 2 người bọn họ trên giường.

Bởi vậy , trước khi ngủ , Lâm Khả Tâm liếc nhìn một cái , chính là thấy Tư Đồ Viêm ôm lấy Tần Hiểu Linh , mà nụ cười trên mặt Tần Hiểu Linh thật chói mắt , như đang cười nhạo cô thật đáng thương , mà cảnh này trở thành ác mộng của cô , cả đêm không tiêu tan , cô nghĩ muốn có lẽ đây là mục đích của Tư Đồ Viêm , ngay cả nằm mơ cũng không để cô yên ổn.

Buổi sáng hôm sau , Lâm Khả Tâm đau đớn gay gắt tỉnh lại , cô theo bản năng ôm bụng , mở mắt ra , đã thấy Tần Hiểu Linh ở nơi đó nhìn cô , ánh mắt của cô ta kiêu căng như cô ta là chủ của ngôi nhà này , mà Lâm Khả Tâm không bằng một con chó lưu lạc.

”Ai nha , tôi không để ý cô nằm trên mặt đất , không nghĩ tới tôi đá trúng bụng cô

, đúng , không , khỏi , a~~”

Tần Hiểu Linh cố ý kéo dài từng chữ , kia ngữ khí không hề có thành ý mà còn mang theo chút hả hê

Tuy rằng Lâm Khả Tâm biết là Tần Hiểu Linh cố ý nhưng hiện tại cô đã quá mệt mỏi , đã không còn tâm trạng so đo cùng cô ta , dù sao Tư Đồ Viêm cũng bên phe Tần Hiểu Linh , cô còn có thể dựa vào ai?

Mang theo nụ cười khổ , Lâm Khả Tâm chống sàn nhà , cố sức đứng dậy , nhưng cô vừa mới đứng được một nửa , liền thấy trước mặt một khoảng màu đỏ , sau đó cơn đau đớn lần nữa từ bụng truyền đến mà cô đã ngã xuống mặt đất.

”Nha , xem ra tôi thật không cẩn thận , cư nhiên lại một lần nữa đá cô , đau lắm phải không.”

Lâm Khả Tâm vốn định nói Tần Hiểu Linh không cần mè nheo khóc chuột giã từ bi

, thì Tần Hiểu Linh đã bổ sung nói: ” Tôi vừa mua giày mới nha , liền ô uế như vậy , tâm thật đau đi. Lâm Khả Tâm , còn không mau lau khô cho tôi?”

Nói xong Lâm Khả Tâm giơ giày trước mặt Lâm Khả Tâm , nhìn thấy đôi giày trước mặt , Lâm Khả Tâm cảm thấy chính mình đã quá bị sỉ nhục , cô không nhìn được liền đứng dậy , ánh mắt sinh khí nhìn Tần Hiểu Linh

“Ai , Lâm Khả Tâm , cô nổi giận dùng dùng nhìn tôi là có ý gì? Muốn tạo phản sao?”

Tần Hiểu Linh hướng mắt về một bên , khinh thường nhìn Lâm Khả Tâm . “Giải thích cho tôi.” Lâm Khả Tâm thật sự nói

Như là nghe được một chuyện cười cực kì tiểu lâm, Tần Hiểu Linh đề cao âm thanh 180 độ: ” Giải thích? A, Lâm Khả Tâm cô đang nói điều vớ vẩn gì vậy? Tôi làm sai cái gì mà phải giải thích cùng cô?”

“Cô vừa rồi đạp tôi 2 cái , còn sỉ nhục nhân cách của tôi , vì vậy cô phải giải thích.” Lâm Khả Tâm kiên quyết nói

Tần Hiểu Linh dùng ngón trỏ đẩy vai Lâm Khả Tâm ” Lâm Khả Tâm , cô có làm hay không , tôi đã nói là tôi không cẩn thận , huống chi cho cô lau giày thì cái gì mà gọi là sỉ nhục nhân cách của cô? Cô vốn không phải ngang nhau cùng người hầu sao? Cho cô làm chút việc , cô không vui?”

Lâm Khả Tâm không thể không thừa nhận trong nhà này , cô và người hầu chẳng có gì khác nhau nhưng cho dù là vậy thì cũng không tới phiên Tần Hiểu Linh sai sử cô

“Giải thích cho tôi” Lâm Khả Tâm lười phải cãi cò cùng Tần Hiểu Linh , mà nói thẳng ra yêu cầu của mình.

Thấy Lâm Khả Tâm chấp nhất như vậy , Tần Hiểu Linh không khỏi có điểm sợ nhưng tự tôn lại không cho phép cúi đầu: “Mặc kệ cô , tôi muốn đi tìm Tư Đồ Ca.”

Tần Hiểu Linh nói xong định rời đi như bị Lâm Khả Tâm túm lại.

” Lâm Khả Tâm cô làm gì? Không cần đụng vào quần áo của tôi , có rách cô sẽ không bồi thường nổi đâu.”

Tần Hiểu Linh vịn vẹo thân thể , nhưng Lâm Khả Tâm thế nào cũng không buông tay.

“Tôi muốn cô phải giải thích” Những gì cố nén lại trong mấy ngày nay , thì lúc này Lâm Khả Tâm liền bộc phát ra hết , trong đầu cô trống rỗng , chỉ có một âm thanh nói cho cô : cô muốn một lời giải thích , bằng không cô thật sự sắp nổ tung mất.

Ngay tại lúc sau , phòng ngủ mở cửa .

131. Chương 133

Nghe được tiếng hét to của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm vội vàng vào phòng ngủ xem đã xảy ra chuyện gì
Mà Lâm Khả Tâm rống giận làm cho Tần Hiểu Linh thật sợ , kia thấy Tư Đồ Viêm
, cô ta liền vội vàng cầu cứu nói: ” Tư Đồ Ca , cứu em , Lâm Khả Tâm , nó điên rồi
, cầm lấy tay em không buông.”

Nghe lời nói của Tần Hiểu Linh , Tư Đồ Viêm nhíu mày: ” Lâm Khả Tâm , cô điên rồi sao? Còn không mau buông Hiểu Linh ra?”

Nhưng Lâm Khả Tâm vẫn vậy không buông tay: ” Trừ phi cô ta giải thích cho tôi , bằng không tôi sẽ không buông”.

Lâm Khả Tâm không sợ nhìn về phía Tư Đồ Viêm , dù sao cô cũng đã đem chuyện làm lớn còn cái gì phải sợ?

“Tư Đồ Ca.” Âm thanh của Tần Hiểu Linh như đã muốn khóc , mà Tư Đồ Viêm nhìn về phía vẻ mặt không vui của Lâm Khả Tâm , cô cũng tin rằng giờ phút này chính mình thoát như người điên.

“Buông tay” Tư Đồ Viêm lạnh lùng nói , nhưng Lâm Khả Tâm càng nắm chặt hơn .

“Tôi sẽ không” Dựa vào cái gì mà bắt cô buông Tần Hiểu Linh , cô ta đã đoạt đi người cô yêu nhất , bây giờ còn cướp đi tự tôn của cô.

Thấy vậy , Tư Đồ Viêm không kiên nhẫn , anh tiến lên vài bước một tay nắm trụ cổ tay của Lâm Khả Tâm , một bên kia cầm quần áo của Tần Hiểu Linh , hung bạo tách 2 người ra

Vừa được tự do , Tần Hiểu Linh vội vàng trốn sau lưng Tư Đồ Viêm: ” Tư Đồ Ca , vừa rồi thật đáng sợ , em rất sợ.” Tần Hiểu Linh gắt gao bám vào vai Tư Đồ Viêm , kinh hồn nhìn Lâm Khả Tâm

“Không sợ , có anh ở đây , cô ta sẽ không dám làm gì em” Tư Đồ Viêm che chở Tần Hiểu Linh , nhìn về phía Lâm Khả Tâm , ánh mắt như con dao nhọn , hung hăng đâm vào trái tim tổn thương của cô.

“Nói , Lâm Khả Tâm vừa rồi cô làm gì?”

Lâm Khả Tâm cắn môi dưới , cúi đầu nói: ” Vừa rồi cô ta đập tôi 2 cái , còn kêu tôi phải lau giày cho cô ấy.”

Đối với này , Tư Đồ Viêm cũng không có ngoài ý muốn , dù sao anh cũng hiểu Tần Hiểu Linh quả thật sẽ làm vậy , nhưng anh vẫn cố ý hỏi: ” Cô ta nói là sự thật sao?”

“Không phải ” Tần Hiểu Linh vội vàng phản bác nói ” Em không có cố ý , là cô ta nói lung tung , rõ ràng cô ta ghen tị em ở cạnh anh , nên cố ý tìm chuyện phát giận nhục mạ em , còn gây sự với em , anh cũng thấy đó”

Tần Hiểu Linh chẳng những thay đổi sự thật mà còn úp ngược tội lên người Lâm Khả Tâm

Lâm Khả Tâm nhất thời phẫn nộ ” Cô nói dối ! Rõ ràng là cô.”

” Lâm Khả Tâm , cô câm miệng cho tôi , là cô không đúng còn dám mở miệng sao?” Tư Đồ Viêm tức giận quát

Bị anh quát , đầu tiên là Lâm Khả Tâm sửng sốt sau đó cứng ngắt vặn cổ , khó tin nhìn anh: ” Anh tin tưởng lời cô ta nói thật không?” Lâm Khả Tâm run rẩy chất vấn hỏi

Tư Đồ Viêm nghe vậy , khinh thường , nói ra lời nói tàn khốc: ” Tại sao tôi phải

tin tưởng cô?”

Nghe câu trả lời của Tư Đồ Viêm , Lâm Khả Tâm không tự chủ lùi về sau 2 bước nhìn anh như một người xa lạ

Không có khả năng, không có khả năng. Không nên là như vậy!

Rõ ràng lúc trước anh còn vì Tần Hiểu Linh khi dễ cô mà bảo vệ cô không phải sao. Rõ ràng 2 người ở chung như vậy Rõ ràng anh biết cô là người thế nào , vậy tại sao còn không tin tưởng cô? Chẳng lẽ chính là anh ghét cô?

Sự thay đổi lớn của Tư Đồ Viêm làm cho Lâm Khả Tâm không thể nhận , cô thậm chí cảm thấy từ chán ghét cũng không đủ nói lên hành động của anh làm với cô , mà là anh hận cô mới đúng

Chẳng lẽ anh không thích cô? Hay nói ra chẳng lẽ anh hận cô như vậy? Bằng không vì sao anh lại tàn nhẫn thế kia? Mà cô làm sai cái gì để anh phải ghét cô đến tình trạng này?

Nếu như cô có làm sai chuyện gì thì chính là cô đã yêu anh , hơn nữa còn cầu xin tình yêu của anh

Ngăn khoe miệng , Lâm Khả Tâm nở nụ cười chua xót , làm như tự cười nhạo bản thân không biết lượng sức ” Đúng , là tôi sai , là tôi gây sự trước , sau đó còn nói oan cho cô ấy , hết thấy là tôi không tốt , trừng phạt tôi đi”

Bộ dáng này của Lâm Khả Tâm làm cho Tư Đồ Viêm cảm thấy một tia đau lòng , nhưng anh vẫn là lạnh lùng nói ” Cô cho là nhận sai thì có thể sao?”

“Vậy anh muốn tôi làm gì?” Lâm Khả Tâm buông vai , ánh mắt không biết lúc nào

đã mất đi sáng rọi

Cô ngẩng đầu nhìn về phía anh , kia một tư thế muốn làm gì tôi thì sẽ được

, là sự cam chịu.

Ha hả , tuy Tư Đồ Viêm muốn tra tấn cô sao cũng được , dù sao cô cũng chẳng còn gì , ý thức được anh hận cô nên mới tra tấn như vậy , cô cũng không dám tái ôm hi vọng gì nữa

Đều nói chờ mong một ít , một ít , mắc mắc cũng liền đi theo một ít một ít , chỉ cần làm khó cô , cô sẽ thừa nhận sự thật này .

Nhưng mỗi lần Tư Đồ Viêm mở miệng đều làm cho Lâm Khả Tâm tuyệt vọng ” giải thích với Hiểu Linh”.

132. Chương 134

“Giải thích với Hiểu Linh” Và anh đã đem sự chờ mong cuối cùng của Lâm Khả Tâm đánh tan .

Cô cười khổ một chút , đúng vậy như thế nào cô đã quên anh chính là ác ma , cô có thể nào ảo tưởng anh sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô?

“Được , tôi giải thích” Lâm Khả Tâm mặt không chút thay đổi nói: ” Thực xin lỗi Tần Tiểu Thư , còn nữa , tôi cũng cảm ơn cô.”

“Cám ơn cái gì?” Tần Hiểu Linh nghi hoặc nhìn Lâm Khả Tâm , thậm chí còn hoài nghi không biết đầu của Lâm Khả Tâm có phải hỏng rồi không.

Mà Lâm Khả Tâm cũng thật sự hi vọng đầu mình bị hỏng đi , thì trong lòng sẽ không khó chịu như vậy , cô nhìn Tư Đồ Viêm , nói ra từng chữ :” Cám ơn cô , để cho tôi nhận rõ ra tên hỗn đản chân chính là thế nào.”

“Cô , Tư Đồ CA , cô ta cư nhiên chứ.”

Tư Đồ Viêm còn chưa lên tiếng thì Tần Hiểu Linh hô lên .

Bất quá Tư Đồ Viêm cũng không vì vậy mà phát hỏa ” Đúng , tôi là hỗn đản nhưng không phải cô yêu tên hỗn đản này sao?”

Tư Đồ Viêm hỏi lại làm cho Lâm Khả Tâm không còn gì để nói , chỉ có thể cắn chặt môi dưới ngăn ình không khóc ra , anh biết cô thương anh , nên lợi dụng điểm đó tổn thương chính cô

Chỉ cần nghĩ vậy , nước mắt của Lâm Khả Tâm như giọt hạt châu liên tục rơi xuống đất: ” Ly hôn.”

Răng cắn chặt môi dưới , Lâm Khả Tâm phát ra âm thanh rất nhỏ , cùng lọt vào tai của Tư Đồ Viêm và Tần Hiểu Linh .

Chỉ thấy biểu tình của Tần Hiểu Linh nhất thời vui sướng , mà Tư Đồ Viêm lại cau mày: ” Lâm Khả Tâm , cô nói cái gì?”

Lâm Khả Tâm ngẩng đầu , ánh mắt ửng đỏ nhìn về phía Tư Đồ Viêm: ” Tôi yêu cầu ly hôn.”

“Đừng bao giờ nghĩ muốn.” Tư Đồ Viêm lạnh lùng cự tuyệt nói.

Còn không chờ Lâm Khả Tâm mở miệng , Tần Hiểu Linh giành trước ” Tư đồ Ca

, vì sao anh không đồng ý cô ta? Dù sao anh không yêu cô ta , giữ lại làm gì nữa? Có Hiểu Linh cùng anh không phải đủ rồi sao?”

“Hiểu Linh , em không cần can thiệp” Tư Đồ Viêm nhắc nhở Tần Hiểu Linh không cần nhiều chuyện , nhưng cô ta chính là người thích nhiều chuyện , Tần Hiểu Linh túm ống tay áo của Tư Đồ Viêm , làm nũng nói , hi vọng anh sẽ đồng ý ly hôn với Lâm Khả tâm.

“Em sao lại không hiểu? Em không hiểu thì Tư Đồ Ca nói cho em hiểu đi.” Hành động của Tần Hiểu Linh làm cho Tư Đồ Viêm thực không kiên nhẫn , anh vốn định để cho Tần Hiểu Linh làm phiền Lâm Khả Tâm , nào ngờ chính anh cũng phiền theo.

“Hiểu Linh,” Tư Đồ Viêm thấp giọng quát , vì vậy Tần Hiểu Linh liền giật thót. “Em về nhà trước đi , đây là chuyện của anh và Lâm Khả Tâm.”

“Nhưng mà.”

Tần Hiểu Linh vốn tiếp tục dây dưa nhưng Tư Đồ Viêm lại lạnh lùng: ” Về nhà đi.”

“Em , em đã biết.” Tuy rằng trong lòng không phục nhưng Tần Hiểu Linh cũng không muốn để cho Tư Đồ Viêm phiền chán , nên vẫn là ngoan ngoãn đi về.

Nghe cửa đóng lại , Tư Đồ Viêm giận tái mặt , dùng âm thanh phẫn nộ nói: ” Lâm

Khả Tâm , ai cho phép cô đề nghị ly hôn?” “Tự chính tôi.”

Lâm Khả Tâm không chút nào sợ hãi nhìn thẳng Tư Đồ Viêm , lớn tiếng tuyên bố

:” Tư Đồ Viêm , tôi ly hôn cùng anh.”

“Cô nằm mơ.” Tư Đồ Viêm trừng to mắt , lửa giận cháy hừng hực.

Mà điều này càng làm cho Lâm Khả Tâm thêm kiên định về ý nghĩ của mình: ” Dù anh không đồng ý tôi vẫn muốn ly hôn , hôn nhân là chuyện 2 người , anh không có quyền cản tôi.”

“Tôi không có quyền?” Tư Đồ Viêm khinh miệt cười: ” Lâm Khả Tâm , cô đừng quên cô chính là cùng tôi kí vào hợp đồng , lúc trước cô có thể không lựa chọn , nhưng bây giờ cô đã là vợ tôi cô còn có quyền chọn lựa sao? Nói cho cô , trong vòng 1 năm chỉ cần tôi không đồng ý , thì cả đời này đừng hòng rời khỏi tôi.”

Nghĩ đến khế ước , Lâm Khả Tâm nhất thời lo lắng , hơn nữa cô cũng tin tưởng , anh đã có khả năng bắt cô kí vào thì sẽ có khả năng lưu lại cô cả đời.

Nghĩ đến đây , ngữ khí Lâm Khả Tâm yếu một chút , mang theo sự khẩn cầu ” Coi như tôi van anh , Tư Đồ Viêm , anh buông tha cho tôi được không?”

“Không được.” Tư Đồ Viêm lạnh lùng nói ra 2 chữ , ngữ khí nghiêm túc để cho người ta không thể phản bác.

“Vì cái gì?” Lâm Khả Tâm vô lực ngồi trên mặt đất , cô ngẩng đầu , ánh mắt đỏ

bừng nhìn anh , trong mắt có chút oán hận , có chút bi ai .

” Tư Đồ Viêm , anh đã không yêu tôi , vì cái gì còn lưu tôi lại bên anh? Nếu vì anh hận tôi , muốn trừng phạt tôi thì ít ra nên cho tôi biết tôi đã làm sai cái gì?”

Lâm Khả Tâm dùng âm thanh rón giập , chất vấn Tư Đồ Viêm , mà anh chỉ trầm mặc , còn cô quật cường ngẩng đầu , chờ đáp án của anh

Cứ như vậy , hai người không ai nói gì , không khí trở nên ảm đạm , mỗi một giây trôi qua cứ như một năm vậy

Đây là lần đầu , Lâm Khả Tâm quật cường không lùi bước, chỉ nghe Tư Đồ Viêm ho khan 2 tiếng , sau đó mở miệng .

133. Chương 135: Chương 135

“Nếu cô dám làm như tôi nói , vậy không cần hối hận.” Tư Đồ Viêm bình thản cảnh cáo , nhưng lại làm cho Lâm Khả Tâm cực kỳ căng thẳng

Cô biết mình nhất định sẽ hối hận , thậm chí anh vừa mở miệng cô đã có chút hối hận , giác quan thứ 6 của phụ nữ nói cho cô biết , đáp án tan nát cõi lòng mà mình sắp đối diện không chỉ là một mà là rất nhiều , nhưng cô vẫn hít sâu một hơi: “Tôi sẽ không hối hận”

Dù sao cũng là đau khổ , không bằng dứt khoát một lần sẽ tốt hơn .

Nghe Lâm Khả Tâm nói vậy , Tư Đồ Viêm cũng không băn khoăn , mà mở miệng nói: ” Cô muốn biết cái gì?”

Lâm Khả Tâm không trả lời ngay vấn đề mà trầm mặc trong chốc lát , một lúc sau cô ngẩng đầu :” Người anh thích có phải Hách Sa Sa không?”

Đây là vấn đề mà cô muốn xác định , về phần đáp án của Tư Đồ Viêm. “Phải .” Anh khẳng định , thậm chí không có chút do dự.

Tuy rằng , Lâm Khả Tâm đã sớm biết đáp án nhưng lúc cô nghe thấy trái tim vẫn như bị kim chích vào , đau từng chút , từng chút một , đối với cô mà nói , tối hôm cho dù có thấy anh và Tần Hiểu Linh quấn nhau trên giường thì nỗi đau đó cũng không thể so sánh với nỗi đau hiện tại.

Dù sao chỉ là xác thịt trên giường, còn tình cảm của Tư Đồ Viêm đối với Hách Sa Sa chính là linh hồn , là tình cảm nồng đậm từ trong trái tim , lúc này cô mới hiểu cái gì là ghen tị .

Đúng , cô ghen tị , cô chưa từng ghen tị với Hách Sa Sa , giống như lúc biết Cố Thiếu Kiệt sẽ đính hôn cùng cô ấy cô cũng chỉ là khổ sở chứ không hề có một nửa phần ghen tị , nhưng giờ đây , cô lại vì Tư Đồ Viêm mà ghen tị phát điên lên .

Mà điều này cũng để cho cô hiểu , chính mình đã không thể ngừng yêu anh , cô yêu anh một cách điên cuồng.

Có nên khổ sở , Lâm Khả Tâm tiếp tục vấn đề kế :” Chuyện đó là lúc nào? Là yêu cô ấy trước khi quen biết tôi sao?”

“Đúng vậy , ở bữa tiệc cách đây 4 tháng trước.” Tư Đồ Viêm vẫn nghĩ là không muốn , chuyện ngày đó với anh là rất quan trọng , anh lại thể nào không nhớ rõ?

“Ngày đó , Hách Sa Sa cùng Ba Ba đi dự tiệc , cô ấy mặc một chiếc váy như thiên sứ rơi xuống thế gian , tôi chưa bao giờ thấy nụ cười của ai đơn thuần mà ngây ngô đến vậy , vì vậy trong ánh mắt đầu tiên tôi liền thích cô ấy.”

Tư Đồ Viêm hồi tưởng cảnh tượng đó , nhìn thấy anh tự thuật Hách Sa Sa thập phần tốt đẹp , Lâm Khả Tâm cảm thấy đây như trận trời đánh.

Điều làm cho cô càng khó chịu hơn là anh tinh tế miêu tả mỗi chữ rất như cô khó bước vào cảnh giới .

“Tôi còn nhớ cô ấy uốn tóc xoắn màu nâu để một bên vai , một thân váy nhẹ nhàng , đứng rồi , váy của tôi mua cho cô rất giống như vậy.”

Nghe Tư Đồ Viêm nói vậy , Lâm Khả Tâm cũng có chút ấn tượng , cái váy anh nói kia không phải cô mặc dự tiệc đính hôn của Hách Sa Sa sao?

Cô nhất thời hiểu ra , khó trách khi anh thấy cô mặc chiếc váy đó , anh lại biểu

đạt như thế , nguyên lai thì ra bởi vì Hách Sa Sa.

Vậy mà cô ngu ngốc cứ ngỡ mặc vào anh sẽ vì cô mà kinh diễm , còn vọng tưởng nó sẽ chiến tanh được trái tim của anh? Thật nực cười, cô mặc nó chỉ làm anh nhớ tới Hách Sa Sa thôi.

Mà điều nực cười nhất chính là ngày đó cô lại chọn nó để mặc? Cái này giống như cô nhái của người khác , chỉ để mọi người cười chê cô .

Chỉ nghĩ đến cảnh đó , cô thật hận không thể kìm cái hổ mà chui xuống , nhưng bây giờ không phải lúc cô làm vậy , cô còn rất nhiều nghi vấn muốn cởi bỏ .

“Anh đã thích Sa Sa , vậy sao không nói cho cô ấy biết? Cho dù Sa Sa và Cố ca Ca có ở cùng nhau thì anh vẫn có thể đoạt lấy mà?”

Theo như Lâm Khả Tâm hiểu biết về anh , chỉ cần cái gì anh muốn sẽ dùng mọi thủ đoạn đoạt được , huống chi anh thừa năng lực làm điều đó

Nhưng Tư Đồ Viêm chỉ quét mắt nhìn Lâm Khả Tâm một cái: ” Nói cho cô biết , Lâm Khả Tâm , tôi không phải chính nhân quân tử nhưng tôi tuyệt đối khinh thường loại người phá hư tình cảm của người khác , đừng nghĩ ai cũng giống cô , vì chính tâm tư của mình , thậm chí hôn phu của muội muội mình đều cướp. ”

Tư Đồ Viêm một lần nữa khinh bỉ cùng sỉ nhục , làm cho Lâm Khả Tâm liền đánh gãy lời nói của anh , cô phản bác: ” Tư Đồ Viêm , tôi lập lại lần nữa , tôi chưa bao giờ có ý nghĩ này , khi đó quả thật tôi không hề biết chuyện của Cố ca Ca và Sa Sa

, sau khi tôi biết tôi cũng rất hối hận vì đã thổ lộ , được chưa?”

Dừng một chút , Lâm Khả Tâm bổ sung: ” Cho tới nước này tôi cũng không sợ nói thật cho anh biết , sáng hôm đó tôi đã định trốn đi , nhưng lúc trở về nhà tôi lại gặp Hách Sa Sa và Cố Ca Ca cùng nhau , cũng vì không muốn ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ , cũng không muốn Sa Sa khó chịu nên tôi mới phải quay về đây.”

Đối với sự giải thích từ nội tâm của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm chính là lạnh lùng hừ một tiếng.

134. Chương 136

“Hừ , ai biết cô có phải nghĩ vậy không? Tôi đã sớm biết tên trường cô , nói không chừng cô sợ tôi tới trường tìm nên mới chủ động trở về?”

Tư Đồ Viêm bắt bẻ làm cho Lâm Khả Tâm lòng tràn đầy phẫn nộ , tức giận đến một câu cũng không thể nói thành lời , cô chỉ tức giận nhìn anh .

Lâm Khả Tâm , đừng tưởng cô bày ra bộ dạng uỷ khuất thì tôi sẽ tin những gì cô nói , nhưng nếu cô nói cô không có gì với Cố Thiếu Kiệt , kia vì cái gì ở bữa tiệc lại giúp anh?”

“Tôi đã nói rồi , tôi và anh ấy là bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên , có giúp cũng là xuất phát từ tình bạn. . . .”

Lâm Khả Tâm vừa giải thích một nửa , liền bị Tư Đồ Viêm đánh gãy: ” Mặc kệ là tình bạn hay cái gì , dù sao cô cũng không thể có ý với anh ta.”

Tư Đồ Viêm , anh thật là nói mà không suy nghĩ.” Lâm Khả Tâm nhin không được dùng ngón trỏ chỉ vào anh mắg.

Mà anh nở nụ cười khinh miệt: ” Đúng , là tôi nói mà không suy nghĩ , bằng không làm sao tôi nghĩ ra được có gì cô giúp anh? Không ngại nói cho cô biết , tôi làm vậy là không quen nhìn hai người liếc mắt đưa tình.”

“Liếc mắt đưa tình?Tôi và anh ấy khi nào thì liếc mắt đưa tình?” Lời nói của Tư Đồ Viêm làm cho Lâm Khả Tâm như rơi vào mắg sương mù , ngón trỏ của cô cũng chậm mà thả xuống .

Tư Đồ Viêm cười nhạt nói: ” Các người làm gì thì tự mình hiểu , đừng tưởng tôi bị mù.”

Không đợi Lâm Khả Tâm phản bác , anh tiếp tục nói :” Cố Thiếu Kiệt rõ ràng đã có Sa Sa tốt làm bạn gái , chính là một chút cũng không biết thoả mãn , cứ nhiên cùng cô day dưa không rõ , tất nhiên không thể tha thứ.”

Tư Đồ viêm nói xong, thanh âm cũng lớn lên.

Lâm Khả Tâm ninh mi :” Nên anh mới cố tình làm khó xử Cố Ca Ca , còn buộc anh ấy uống rượu?”

Tư Đồ Viêm nheo con ngươi: ” Đúng , là tôi bắt anh ta uống , chính là thay Sa Sa giáo huấn anh thôi , còn nhớ màn hôn của tôi không? Kia cũng là cố làm cho anh ta xem , vì muốn anh ta hiểu cô là của tôi ! Đây là báo ứng của sự bất trung , mặc kệ thể xác hay tinh thần tôi cũng không để anh dễ chịu.”

Nói xong , Tư Đồ Viêm bước lên phía trước mặt của Lâm Khả Tâm: ” Hơn nữa , không chỉ là Cố Ca Ca của cô mà cô cũng vậy , vốn tôi sẽ để cô uống nhưng vì lo lắng cô uống thì Sa Sa sẽ uống theo nên cô mới tránh một kiếp , bằng không cô cho là tôi dễ dàng tha thứ cô sao?”

“Còn nữa , cô nghĩ rằng tôi và cô lúc đó cái gì phải ngồi ở vị trí đầu? Mục đích chính là cho cô thấy toàn bộ quá trình của tiệc đính hôn ! Tiếc hận sao? Đau lòng sao? Cảm thấy chính mình bị ai sao? Vậy đúng rồi , ai kêu cô đi phá hư tình cảm của người khác , đó cũng là xứng đáng thôi”.

Tư Đồ Viêm càng nói càng kích động , âm thanh cũng mỗi lúc lớn hơn , tuy rằng Lâm Khả Tâm không có cãi nhau với anh nhưng nhìn ra cứ tưởng vậy .

Sự chán ghét cùng phần nộ dây dưa trong ánh mắt của anh , kia làm cho Lâm Khả Tâm thấy sợ hãi , mà cũng cảm thấy đau lòng , thì ra cô đoán đúng , anh thật là cố ý tổn thương cô , như vậy cũng có thể giải thích vì sao anh mang cô đến tham gia tiệc đính hôn của Cố Ca Ca và Sa Sa .

Lâm Khả Tâm nở nụ cười đau khổ , anh chẳng những không lo cô đau lòng , mà còn lấy điều đó làm niềm vui cho bản thân anh Quả nhiên , hạnh phúc này không phải của cô ..

Nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định: ” Tôi muốn biết Lúc anh làm tổn thương tôi anh có hay không dù một chút thương tiếc dùm tôi?”

Nghe câu hỏi đó , Tư Đồ Viêm thay đổi sắc mặt , bật cười :” Lâm Khả Tâm , cô còn nhớ rõ những gì tôi nói ngày đó không?”

Lâm Khả Tâm nghĩ nghĩ , lại không nghĩ ra: ” Ngày đó anh nói rất nhiều , tôi làm sao biết anh nói cái” Nói một nửa , cô bỗng nhiên cứng lại: ” Từ từ , ý anh là.?”

Lâm Khả Tâm nheo ánh mắt , kinh ngạc nhìn anh , anh gật gật đầu .

“Tôi nhất định làm người mình yêu hạnh phúc , không loại trừ thủ đoạn nào.” “Tôi nhất định làm người mình yêu hạnh phúc , không loại trừ thủ đoạn nào.”

Hai người cùng đồng thanh đáp , nhưng sự ă n ý này không làm cho Lâm Khả Tâm sung sướng ngược lại cô rơi vào trầm mặc .

Tư Đồ Viêm mở miệng nói ” Nên chỉ cần làm cho Sa Sa hạnh phúc , tôi nguyện ý không từ thủ đoạn nào , dù cho là đả thương người khác , tôi cũng không hối hận.”

Lâm Khả Tâm hiểu được , người khác trong miệng anh trừ cô thì còn ai vào đây? Ha hả , nếu anh đã có mục đích làm tổn thương cô , kia thế nào lại thương tiếc cho cô?

Lại một lần nữa , cô cảm thấy lòng ngực căng thẳng , cô không tự chủ che che ngực , mũi cũng bắt đầu ề ẩm , lúc trước cô còn tưởng anh nói những lời này là dành cho cô , thậm chí cô còn nhớ rõ cảm giác ầm áp hạnh phúc lúc đó , nào có ai ngờ nguyên lai anh nói những lời này không phải cho cô mà là cho Hách Sa Sa.

135. Chương 137

Tư Đồ Viêm tiếp tục nói: ” Cô bởi vì không biết gì mà cùng tôi kí vào khế ước , nguyên lai cũng vì lí do đồng dạng , nên tôi nghĩ cô là người lựa chọn thích hợp nhất.”

Tuy rằng lời nói của anh như ca ngợi , nhưng Lâm Khả Tâm một lần nữa thấy chữ thích hợp là một loại bi ai.

Bỗng nhiên , anh thay đổi: ” Nhưng mà Lâm Khả Tâm , cô có biết đó không phải là nguyên nhân căn bản tôi chọn cô để kết hôn.”

Lâm Khả Tâm nghi hoặc ngẩng đầu , chỉ thấy anh nhếch miệng , khuôn mặt mang theo biểu tình kỳ lạ.

“Muốn biết nguyên nhân là gì không?” Tư Đồ Viêm nở nụ cười làm cho Lâm Khả Tâm sợ hãi , một luồng lạnh cũng khuếch tán sau lưng cô , mà cô chậm rãi lắc đầu.

Tư Đồ Viêm thấy vậy , cười càng đắc ý hơn: ” Tôi nghĩ cô cũng biết rõ đi , nếu Cố Thiếu Kiệt biết cô thiếu tôi 600vạn , anh ta nhất định sẽ trả nợ cho cô , nói không chừng anh ta sẽ vì thương hại thành tình yêu? Nên tôi lại thế nào dễ dàng để điều đó xảy ra? Nên tôi quyết định chọn cô kết hôn.”

”Chỉ cần cô kết hôn với tôi rồi , thì mối quan hệ của chúng ta sẽ được pháp luật bảo vệ , nếu Cố Thiếu Kiệt phản bội Sa Sa , cùng cô xảy ra chuyện gì tôi sẽ lấy tội

danh ngoại tình để tố cáo hai người , cho đến lúc này , Cố Thiếu Kiệt cùng cô không chỉ là 600 vạn , mà chỉ cần tôi muốn anh tán gia bại sản , thì đó là sự trừng phạt của việc phản bội Sa Sa.”

Tư Đồ Viêm bỗng nhiên nhắc tới :” Đúng rồi , nếu có đứa nhỏ thì rất tốt , cô là mẹ đẻ nhưng không có cách nào ôm chính con ruột của mình , khẳng định sẽ vì ảo não đau lòng , còn về phần Cố Thiếu Kiệt , tôi nghĩ không có người đàn ông nào chấp nhận người phụ nữ của mình sinh con của kẻ khác , cho dù lúc đầu có thể vờ như không để ý nhưng về sau chắc chắn sẽ nảy sinh vấn đề , rồi một ngày nào đó sẽ biểu hiện ra ngoài thôi.”

“Hơn nữa , hết thấy mầm móng đều là anh ta giúp cô , nên lúc đó nén giận sẽ để cho cô trả giá tất cả , rồi hai người sẽ chia tay , cuối cùng oán hận cô độc chấm dứt cả đời , kết cục như vậy có phải rất phấn khích không? Đây là kết cục cho kẻ tiểu tam.”

Đương Tư Đồ Viêm nói câu cuối cùng , Lâm Khả Tâm cảm thấy tâm mình chấn

động mạnh , kia cô không thể nói thành lời . “Anh. . . .” Cô nghẹn ngào không thể nói gì

Lâm Khả Tâm chỉ nghĩ anh muốn có người giải quyết sinh lý , nào ngờ anh đã lập ra một âm mưu vẹn toàn như vậy , từng bước từng bước rất cẩn thận.

Cô không khỏi may mắn khi không cùng Cố Thiếu Kiệt ở một chỗ , rồi nhịn không được hối hận khi trêu chọc đến ác ma Tư Đồ Viêm này .

Cô thật không ngờ , đáp án mình truy tìm bấy lâu lại đáng sợ tàn nhẫn như vậy , mỗi một chữ , một câu như con dao khứa khứa vào da thịt của cô.

Nhìn Tư Đồ Viêm đứng trước mặt , trong lòng bàn tay Lâm Khả Tâm không khỏi đổ mồ hôi , lạnh lẽo lạnh lẽo , như là máu cô đang đông lại , cô bỗng cảm thấy ước gì chưa từng biết anh , màn nhận thức này làm cô hối hận vô cùng.

Lúc trước , Lâm Khả Tâm tìm đáp án vì cô nghĩ chính mình không có gì ràng buộc với anh , nào ngờ , từ lúc nào cô đã giao toàn tâm tư cho anh , mà hiện tại nếu có cơ hội chọn lại cô tình nguyện bị lừa cả đời cũng không muốn đối diện với sự thật này.

Về phần Tư Đồ Viêm anh còn đắm chìm với lời giải thích của mình: ” Huống chi , cô cũng nói, ai biết chừng nào cô mang đứa nhỏ?Mà mục đích của tôi bất quá là cho cô ở bên cạnh đến lúc Sa Sa và Cố Thiếu Kiệt lập gia đình , là cô có xéo đi , dù sao lúc đó tôi cũng không muốn cô ở cạnh tôi dù là một giây.”

“Vậy hiện tại tôi có thể có thể xéo đi không?”

Không chút suy nghĩ , Lâm Khả Tâm đột nhiên hỏi một câu , cô thật sự muốn rời khỏi nơi thương tâm này càng nhanh càng tốt .

Chính là Tư Đồ Viêm cự tuyệt: ” Mơ tưởng.”

“Tại sao? Cố Ca Ca và Sa SA đã đính hôn rồi , tôi cam đoan sẽ không can thiệp vào quan hệ của họ , rốt cuộc làm thế nào anh mới để tôi rời đi? Dù sao anh cũng chán ghét khi nhìn thấy tôi mà , không phải sao?”

“Quả thật , từ đầu tôi đã rất chán ghét sự tồn tại của cô , nhưng bây giờ.” Tư Đồ Viêm dừng một chút ” Trò chơi này tôi còn chưa chơi đủ , nên trước khi tôi chán , cô đừng nghĩ đến việc rời đi.”

” Tư Đồ Viêm , tôi không hề làm gì đắc tội với anh? Kia anh vì sao lại nhắm tâm với tôi vậy?” Lâm Khả Tâm ninh mày , nước mắt cũng đã từ từ chảy ra .

Tư Đồ Viêm đi đến trước mặt Lâm Khả Tâm , anh ngồi xổm , nghiêng ngả nhìn cô , nở nụ cười tà mị ” Cô nói xem?”

Về phần Lâm Khả Tâm , khoảng cách gần vậy làm cho cô có chút khiếp đảm , cô dời thân một chút , động tác nho nhỏ này thế nhưng lại làm Tư Đồ Viêm không vui , anh trụ bả vai cô , đem cô kéo đến chính mình: ” Lâm Khả Tâm , em không được rời xa tôi.”

Bị Tư Đồ Viêm kéo mạnh như vậy , Lâm Khả Tâm cảm thấy choáng váng: ” Đừng, tôi khó chịu.” Cảm giác buồn nôn từ trong cơ thể truyền ra , cô che miệng , muốn ói nhưng lại ói không được .

Lúc này , có một ý niệm chợt loé trong đầu Lâm Khả Tâm , cô cảm thấy vô cùng sợ hãi chính là cô đã có đứa nhỏ mà ba của nó là Tư Đồ Viêm .

Tuy rằng cô rất thích tiểu hài tử nhưng dù cô đã ký hạ hiệp ước với anh , huống chi sau khi biết sự việc , cô lại làm sao dám giao cục cưng của mình cho anh , cái ma quỷ? Nên chuyện có con là chuyện cô không muốn xảy ra nhất.

Thật cẩn thận , Lâm Khả Tâm ngẩng đầu nhìn về phía Tư Đồ Viêm , chỉ thấy anh đang gắt gao nhìn cô chăm chăm , phản ứng con người lạnh nhạt mang theo một chút kinh ngạc , cô biết anh cũng nghĩ đến chuyện đó

“Em mang thai?!”

Đối với câu hỏi của Tư Đồ Viêm , Lâm Khả Tâm liền phủ định nói: ” Không , tôi chỉ là buồn nôn thôi , dạ dày không được tốt , anh đừng nghĩ nhiều.”

“Tôi nghĩ nhiều cái gì? Là trong lòng em có quỷ đi.”

Ánh mắt của anh nhìn cô như chim ưng , dường như tất cả không thể chối cãi. Lâm Khả Tâm cúi đầu nói: ” Lòng tôi thì có thể có cái quỷ gì.”

Lâm Khả Tâm , em còn muốn giả vờ đến bao giờ?” Tư Đồ Viêm không kiên nhẫn ” Nhận thức em lâu vậy , chưa bao giờ tôi nghe em bị đau bao tử , huống chi

bạn tốt của em cũng không tới , chẳng lẽ đây không phải là dấu hiệu mang thai sao?”

”Cũng có thể nhưng không nhất định là mang thai. Tuy tôi không bị đau bao tử nhưng không chừng hôm qua ngủ dưới đất bị cảm thì sao? Hơn nữa bạn tốt

cũng không đúng hạn lắm , có trễ một chút cũng là bình thường , ai biết là xảy ra chuyện gì đâu?”

Vì muốn thuyết phục anh tin chính mình , nên Lâm Khả Tâm nhanh nhẹn nói nhưng điều đó cũng không có tác dụng

“Nếu vậy ,chúng ta đi tìm đáp án chính xác”

“Anh định làm gì?” Lâm Khả Tâm cảnh giác nhìn Tư Đồ Viêm

Nói xong , anh túm trộm cánh tay của cô , đem cô từ mặt đất đứng dậy kéo ra xe rồi đến bệnh viện gần đó

Bởi vì bệnh viện gần đó là trong khu nhà giàu , phục vụ kẻ có tiền , giá cả cao ngất

, người thường sẽ không vào nên trong bệnh viện cũng không quá đông

Tư Đồ Viêm vào đăng ký , anh nắm chặt cổ tay Lâm Khả Tâm , để tránh cô chạy

đi

“Tiên sinh , xin hỏi có thể giúp ngài gì không?” Nhìn thấy Tư Đồ Viêm , người y tá cười tươi như hoa hỏi

“Siêu Âm”

“Như vậy a.”

Nghe Tư Đồ Viêm nói vậy , y tá có chút mất mát , cô ta đảo nhìn Lâm Khả Tâm , thân thiết hỏi han ” Xin hỏi vị tiểu thư này sẽ làm siêu âm sao?”

“Chẳng lẽ là tôi làm?” Ngữ khí của Tư Đồ Viêm lạnh như băng , làm cho đoá hoa héo tàn.

“Không , không phải.” Người y tá bị anh dọa sợ không thôi , vội vàng giải thích nói: ” Chính là vị tiểu thư này thoát nhìn không giống mang thai đã lâu , nên làm siêu âm cũng có thể sớm , Y học nói , bình thường.”

“Vậy cô có thể chỉ làm sao cho tôi biết cô ấy có mang thai hay không?” Tư Đồ Viêm không kiên nhẫn đánh gãy lời của nữ y tá .

Nữ y tá lui lui về sau: ” Cái kia. thật ra mua que là có thể.”

Bởi vì sợ hãi nói chuyện với anh , nên trước khi anh mở miệng , nữ y tá liền bổ sung: ” Ở ngoài kia có bán”.

Nghe nói vậy , Tư Đồ Viêm túm Lâm Khả Tâm đi mua que thử sau đó nhét vào tay cô: ” Em biết dung cái này sao?”

“Biết.” Lâm Khả Tâm yếu ớt nói: ” Vào trong nhà vệ sinh sau đó...”

“Tôi không có hứng thú với điều đó , bây giờ em vào trong nhà vệ sinh đi , điều tôi cần là kết quả.” Tư Đồ Viêm dừng một chút sau đó bổ sung nói :” Tôi chờ em ở cửa , tốt nhất em đừng giở trò gì.”

“Được , đã biết”

Cầm lấy que thử , Lâm Khả Tâm bước vào nhà vệ sinh , thật ra cô cũng muốn biết là cô có thai hay không , nói không chừng chỉ là cảm lạnh thì sao?

Dù sao cô đã không hay ho rồi , ông trời sẽ không nhỡ tâm đồn cô vào bước đường cùng đi? Nhưng sau khi nhìn thấy vạch hiện lên trên que thử , trong lòng cô bỗng nhớ đến 1 câu nói Phúc vô song chí , Hoạ vô đơn chí (Phúc đến thì ít mà hoạ đến thì nhiều)

Cắn chặt môi dưới , Lâm Khả Tâm nhìn nhìn cửa nhà vệ sinh , sau đó cô lớn mật hạ quyết định ——cô muốn chạy trốn.

Thật ra lúc trên xe cô một mực nghĩ đến chuyện trốn đi , lúc trước không có đứa nhỏ , Tư Đồ Viêm đã không dễ dàng buông tha cho cô rồi , hiện tại có đứa nhỏ rồi cô muốn rời anh đi càng khó hơn , huống chi anh chặt chẽ bắt lấy cô không cho cô một chút cơ hội , bây giờ cơ hội đã đến , cô còn không trốn thì khi nào sẽ trốn đi?

Nghĩ vậy , Lâm Khả Tâm lén lút chui ra cửa sổ , chậm rãi trở mình ra ngoài

136. Chương 138: Chương 138

Ngay tại lúc Lâm Khả Tâm rơi xuống đất kia trong nháy mắt

Lâm Khả Tâm , em rất lợi hại thôi , chẳng lẽ em đã quên tôi nói với em thế nào sao?” Âm thanh của Tư Đồ Viêm mang theo cổ tức giận , nếu anh không sớm đoán ra được cô làm vậy thì chắc cô đã mang theo đứa nhỏ chạy mất.

Bị Tư Đồ Viêm dọa người , Lâm Khả Tâm cảm giác cả người mềm nhũn , thấy cô ngã sấp , anh xông lên đỡ cô , trong lòng ngực của anh rất rộng và ấm áp , cảm nhận được sự khẩn trương , cô không khỏi trở mắt ngẩng đầu , dùng ánh mắt tràn đầy nghi hoặc nhìn anh.

Tư Đồ Viêm anh là quan tâm cô sao?

Ý thức được trong ánh mắt của Lâm Khả Tâm tìm chứng cứ , Tư Đồ Viêm lập tức buông lỏng tay , sau đó thanh giọng nói: ” Lâm Khả Tâm , em cũng đừng hiểu lầm

, tôi vừa rồi chẳng qua lo cho cục cưng trong bụng thôi , dù sao kia cũng là cốt nhục của Tư Đồ Viêm.”

Nhưng Lâm Khả Tâm vẫn cứ thẳng nhìn anh , làm cho anh chột dạ , anh liền vội

đổi đề tài: ” Lâm Khả Tâm , đừng nghĩ tôi không nói gì thì sẽ không trách tội em.”

Tư Đồ Viêm nói xong anh nắm chặt cổ tay của Lâm Khả Tâm

”Đi , theo tôi về nhà , em đã không nghe lời tôi mà chạy trốn thì từ nay về sau

đừng hi vọng tự do gì cả.”

Trên xe về nhà 2 người đều trầm mặc , Tư Đồ Viêm vẫn như trước mặt không chút biểu tình , anh bình tĩnh giống như chẳng xảy ra chuyện gì , còn Lâm Khả Tâm ngược lại rất khẩn trương giống như sự bình tĩnh này chính là biểu thị một trận mưa rền gió dữ sẽ nổi dậy

Bởi vậy , trong lòng Lâm Khả Tâm đều yên lặng chuẩn bị anh tùy thời bùng nổ nhưng cho đến khi vào nhà anh vẫn không biểu hiện gì.

Nhưng anh càng làm vậy càng làm cho cô cảm thấy khủng bố , dù sao vừa rồi cô không nghe lời anh , lựa chọn trốn đi , tình hình như thế nào mà anh có thể không tính toán với cô? Hơn nữa sao lại không hung hăng trừng phạt cô? Nếu anh nổi giận thì sẽ là bình thường , nhưng hiện tại lại trầm mặc không nói gì điều này mới kì lạ

Lâm Khả Tâm thậm chí bắt đầu sợ hãi , không biết anh phải đang tính âm mưu gì không?

“Anh. Không giận tôi sao?” Lâm Khả Tâm hướng đến bóng dáng của Tư Đồ

Viêm thử hỏi han

Tư Đồ Viêm cũng không quay đầu lại nói ” Chẳng lẽ em thấy tôi nổi giận thì rất cao hứng sao?”

“Không đúng không đúng” Lâm Khả Tâm vội vàng lắc đầu ” Nhưng tôi cảm thấy rất kỳ quái , vì cái gì anh không phát giận với tôi Hoặc là trừng phạt tôi vân vân.”

“Tôi sợ dĩ không trừng phạt em là vì em đang có đứa nhỏ , coi như nể mặt đứa nhỏ tôi lần này buông tha cho em , nhưng nếu còn tái phát sinh thì hậu quả sẽ không đơn giản như vậy” Dừng một chút Tư Đồ Viêm cảnh cáo nói ” Em phải biết rằng tôi có kiên nhẫn nhất định , nếu làm cho tôi phát hiện một lần nữa em chạy trốn thì chờ sau khi đứa nhỏ hạ sinh tôi liền trừng phạt em , nên tốt nhất em thông minh thì đừng nháo nhào nữa , nếu như đứa nhỏ bị thương tổn , tôi sẽ để em bồi thường”

“ Phải ”

***** Mấy tháng sau. “Răng rắc. ”

Lâm Khả Tâm ngồi ở sofa , nghe tiếng khoá cửa truyền đến , không khỏi thở dài , từ sau lần trước chạy trốn , mỗi lần Tư Đồ Viêm rời nhà anh đều khoá cửa bên ngoài để ngăn cô không trốn đi nữa.

Cô cũng từng kìm cố đi siêu thị này nọ muốn để anh phóng cô ra nhưng anh lại nói muốn gì thì nói với Đại Vĩ , sau khi Đại Vĩ mua tối anh sẽ đem về cho cô.

Mà thời điểm tâm tình anh tốt , cũng sẽ đồng ý cho cô ra ngoài một chút nhưng lúc sau liền bỏ hết công việc gặt gao đi theo cô , như vậy lại làm cho cô cảm thấy không thoải mái.

Tuy rằng anh không trách cứ cô chuyện trốn đi nhưng đối với cô mà nói cuộc sống không có tự do là một kiểu trừng phạt .

Bị Tư Đồ Viêm giam lỏng mấy tháng , bụng cô cũng một lúc một lớn hơn , mà

trong lòng sợ hãi cùng bị ai cũng tăng theo , mỗi một giây hô hấp cũng khó .

Có nhiều khi cô nằm mộng cô nằm trên giường bệnh , bên cạnh là một đứa trẻ đáng yêu mới sinh , lúc đó Tư Đồ Viêm bỗng nhiên xuất hiện ôm lấy đứa nhỏ không một lời từ biệt mà rời đi , dù cho cô gào thét cũng không tác dụng , cô muốn tiến lên đem đứa nhỏ về nhưng cả người vô lực rớt xuống mặt đất

.Kết cuộc , cô tỉnh lại trong nước mắt giàn dụa.

Cũng có lẽ vì mất tự do quá lâu mà tâm tình của Lâm Khả Tâm cũng trở nên không ổn định , mỗi lần nghĩ đến vấn đề quyền lợi nuôi đứa bé , nghĩ đến sau khi cô sinh cục cưng mà lại đưa cái ác ma Tư Đồ Viêm nuôi lớn thì tương lai có thể cục cưng sẽ trở thành người giống anh , nghĩ vậy thôi cô liền có cảm xúc mãnh liệt , cô muốn bỏ đi đứa nhỏ này.

137. Chương 139

Chẳng sợ Tư Đồ Viêm giết cô , cô vẫn muốn giết bé này , như vậy về sau sẽ không mồ côi mẹ mồ côi mẹ , gia đình không hạnh phúc.

Vì vậy đầu Lâm Khả Tâm nóng lên , cô cầm bình hoa trong tay nhắm ngay bụng , trước khi xuống tay cô tự nhủ ” Cục cưng , đừng trách mẹ , mẹ chỉ là vì tốt cho con , tha thứ ẹ. ”

Nói xong , Lâm Khả Tâm cầm bình hoa nhưng lúc tay hạ xuống cô lại gào khóc ra

, mặc kệ tương lai đứa bé này có trở thành Tư Đồ Viêm hay không thì nó cũng là con của cô , hơn nữa vài tháng nữa cô đã làm mẹ , cô thế nào lại ra tay đây? Dù đau thế nào , hạ quyết tâm thế nào thì cô vẫn không thể làm được.

Bất quá điều này cũng làm cho cô hiểu một chuyện khác , vô luận thế nào cô sẽ không đem đứa bé giao cho Tư Đồ Viêm , mặc kệ phương pháp gì cô phải bảo vệ nó !

Vì muốn thực hiện được điều này , cô phải biểu hiện bộ dạng ngoan ngoãn , dù anh làm gì cô cũng không phản kháng , chính là để anh nghĩ cô thật sự sẽ không bỏ trốn lần nữa.

Thời gian lâu sau anh sẽ hạ thấp cảnh giác , nói không chừng một ngày anh quên khoá cửa lúc đó cô có thể mang theo đứa nhỏ chạy trốn .

Chính là Tư Đồ Viêm tinh ranh như vậy lại thể nào có thể ngã quỵ trước một kỷ xảo nhỏ bé? Cho nên dù qua lâu thật lâu anh vẫn không quên khoá cửa , và ngày sinh của Lâm Khả Tâm càng lúc càng đến gần , nội tâm vô cùng lo lắng , sắp không thể giả vờ được nữa .

Bất quá bụng càng lúc càng lớn cũng không phải chuyện xấu , vì bụng có lớn hơn 1 chút thì tình mẫu tử của cô cũng sẽ lớn dần theo , người mẹ bảo vệ cho đứa con điều đó để cho cô có càng nhiều dũng khí và quyết tâm.

Lâm Khả Tâm thề trong lòng , đêm nay cô phải nói chuyện với Tư Đồ Viêm , cô sẽ cố gắng thuyết phục anh giao đứa nhỏ cho cô , nếu như anh không đáp ứng , cô liền nháo mà không sợ như cá mắc lưới !

Cứ như vậy , Lâm Khả Tâm ngồi ở trên sofa đợi Tư Đồ Viêm , nhưng anh lại không trở về , mắt nhìn cũng đã đến 11g đêm , cô đoán anh đêm nay lại có công tác vội nói không chừng sẽ không về , vì vậy cô đứng lên định đi ngủ lại nghe ngoài cửa truyền đến tiếng “Sắt ——”

Bị làm cho hoảng sợ , Lâm Khả Tâm dừng cước bộ , cô quay đầu không khỏi nhú mày nhìn ra cửa , kỳ quái , vừa rồi là âm thanh gì a? Nghe như tiếng xe thắng gấp. Sao lại có người thắng gấp đến vậy? Chẳng lẽ là đụng xe?

Nói đến đụng xe , Lâm Khả Tâm nghĩ đến một trường hợp là cảnh sát đuổi bắt phạm nhân , cái này có chút may mắn là anh khoá kỹ cửa bằng không ai biết hay không sẽ có người xông vào.

Nhưng điều làm cho cô ngoài ý muốn chính là , cửa truyền đến âm thanh , sau đó cửa mở ra , cô hoảng sợ vốn định tìm chỗ trốn đi nhưng vì mang thai không thể cử động mạnh , bất quá người đứng ở cửa không phải là ai khác mà là Tư Đồ Viêm.

Chẳng lẽ âm thanh lúc này là do anh làm?Không nên a , anh luôn lái xe rất cẩn thận sao có thể như vậy?

Đang lúc Lâm Khả Tâm kinh ngạc thì Tư Đồ Viêm không kiên nhẫn: ” Lâm Khả Tâm , em còn ngây ngốc đứng đó làm gì? Không có thấy sao? Còn không mau đỡ tôi một phen.”

“Ờ.?” Lâm Khả Tâm theo bản năng lập lại một lần , lúc này cô tiến lên đỡ

anh , nhưng còn chưa đụng vào người thì một cổ mùi rượu đập vào mũi cô

Xem ra đêm nay anh lại tham gia tiệc , khó trách anh chạy xe nhanh vậy , chỉ nghe mùi thôi thì biết chắc anh uống rượu không ít

“Anh thế nào lại uống nhiều như vậy a? Uống thế thì sức khoẻ nào chịu nổi?” Nâng Tư Đồ Viêm , Lâm Khả Tâm oán giận nói , sau đó cô ý thức được cô giống như người vợ nén giận trách chồng , cô cũng không khỏi ngậm ngẩn cả người

Nhưng Tư Đồ Viêm uống say không biết gì nên anh không phát hiện ra sự kì lạ của Lâm Khả Tâm ,mà hơi nhú mày hỏi đáp ” Em nghĩ rằng tôi muốn uống nhiều vậy 5sao? Nhưng nếu không uống thì sẽ không ký được hợp đồng , mà không có hợp đồng thì tiền đâu ra?Em cho rằng có thể lấy tiền túi của mình bồi thường vào sao?”

Không thể không nói , anh trả lời cũng như cuộc đối thoại của vợ chồng , cái loại này làm cho Lâm Khả Tâm hâm mộ không thôi

Không tự giác , Lâm Khả Tâm thấy một ít châm chọc nhưng cũng có chút ầm áp , từ lúc bị Tư Đồ Viêm giam lỏng đến nay , đây là lần đầu cô cảm thấy nội tâm ầm áp đến vậy , mà cô lại cỡ nào thiết tha nó không thay đổi?

Bởi vì biết sau khi anh tỉnh lại , thì cô chỉ có đối mặt với sự thống khổ , rối rắm , cho nên dù tự lừa dối mình , cô cũng muốn lưu lại cảm giác hiện tại , dù một giây thôi cũng tốt lắm rồi

Vì vậy , Lâm Khả Tâm học theo mồm thê tử nói: ” Đúng đúng đúng , là anh vất vả nhất , nhưng lần sau chú ý một chút , đừng uống nhiều , em sẽ đau lòng.”

Đúng , cô đau lòng , rõ ràng bị giam lỏng , cô sẽ không tái chủ động nói chuyện với anh , nhưng lúc nhìn anh uống say không còn biết gì cô vẫn nhịn không được

, phải mở miệng quan tâm anh.

Cô thật là vô dụng.

138. Chương 140

Lâm Khả Tâm hiểu được nếu để Tư Đồ Viêm biết suy nghĩ của cô thì anh chỉ cười nhạo , nên chỉ dám lúc anh say thế này cô diễn một màn kịch người vợ để tự an ủi cho bản thân , bất quá cô vẫn không khỏi lo lắng nếu anh cũng không có giống cô tưởng tượng thì dù chỉ làm một chút ý thức , kia anh nghe cô nói vậy có thể nhạo báng cô không?

Nhưng cũng may mắn chính là anh không trả lời , bên tai chỉ nghe tiếng thở ồ ồ , cô biết anh đã ngủ.

Vì thể lực không đủ nên Lâm Khả Tâm không mang Tư Đồ Viêm về phòng ngủ mà chỉ cẩn thận đặt anh lên sofa , sau đó cởi giày , đem chân anh để ngay thẳng lên ghế , để cho anh ngủ mà thoải mái một chút.

Nhìn vẻ mặt say sưa ngủ của Tư Đồ Viêm , Lâm Khả Tâm bỗng phát hiện , sau tất cả âm mưu của anh với cô , cô chẳng có một chút oán giận , thậm chí vẫn không thể ngừng yêu anh , nếu anh biết , chắc anh sẽ chê cười đầu óc chính cô có vấn đề đi?

Nghĩ đến đây , Lâm Khả Tâm không khỏi cười khổ , hốc mắt cũng ửng ửng đỏ . Lâm Khả Tâm à Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm đối xử như vậy còn có thể đau lòng vì anh sao? Người là đồ không đầu óc sao? Thế nào còn không tỉnh ngộ? Rốt cuộc chịu bao nhiêu thương tổn nữa mới đủ buông anh a?

Mà như có một âm thanh trong lòng ôn nhu toát ra , lại đâm vào tim cô —— phỏng chừng là không bỏ xuống được .

Thở dài một hơi , Lâm Khả Tâm dời cước bộ , chuẩn bị đi tìm cái gì để khi anh tỉnh dậy sẽ có mà ăn nhưng lúc sau Tiểu Bối lại hướng đến cô phe phẩy cái đuôi , chờ mong nhìn cô

Cô biết Tiểu Bối muốn đi dạo , nhưng hiện tại Tư Đồ Viêm đã say như vậy hướng chỉ cửa không có khoá , cô lại thế nào có thể.

Từ từ? Cửa không có khoá? Ý thức được vì Tư Đồ Viêm uống rượu sau khi về anh không có bật người khoá cửa như ngày thường , Lâm Khả Tâm ngừng hơi thở , đại khí cũng không dám ra

Lâm Khả Tâm làm một cái thủ thế “Hu” với Tiểu Bối , thấy vậy Tiểu Bối liền ngoan ngoãn lui ra , tò mò nhìn cô

Thật cẩn thận , Lâm Khả Tâm hướng đi ra cửa , sợ đánh thức Tư Đồ Viêm , mà Tiểu Bối cũng ngoan ngoãn đi theo sau , đợi cho đến khi ra đến cửa quả nhiên kết quả như mình mong đợi là cửa không khoá , tuy rằng khát vọng tự do đã có từ lâu rồi nhưng cô cũng không lập tức rời đi mà đứng tại chỗ trầm mặc một lát .

Lúc này nếu cô bỏ đi, nói vậy về sau cô và Tư Đồ Viêm sẽ là 2 người của 2 thế giới

. sẽ không bao giờ có liên hệ nữa đi? Nhưng vì đứa nhỏ dù thế nào cô cũng phải rời đi !

Nghĩ đến từ nay về sau sẽ không bao giờ gặp anh nữa , cô quyết định liếc nhìn anh một cái , ở trong lòng hảo hảo nói cá biệt cùng anh , sau đó đem hình dáng của anh thật sâu khắc vào trong tim .

Nhưng Lâm Khả Tâm vừa nhấc chân chuẩn bị bước đi, chợt nghe âm thanh trong phòng khách truyền đến ” Nước .. tôi muốn uống nước. ”

Bị Tư Đồ Viêm làm ột trận hết hồn , Lâm Khả Tâm hoảng sợ , cô thậm chí thấy tự do càng lúc càng xa mình hơn .. Thảm , nếu anh tỉnh lại , kia hết thấy đều không kịp rồi !

Nghĩ vậy , nội tâm của cô liền xuất hiện âm thanh ” Trốn”.

Vì thế Lâm Khả Tâm cũng không quay đầu lại mà chạy ra ngoài , Tiểu Bối nhìn chung quanh , do dự trong chốc lát cũng theo cô mà chạy.

Lúc sau , Tư Đồ Viêm nằm ở sofa vẫn hỗn loạn như trước , còn chưa tỉnh lại: ” Khát quá. Nước , nước , Lâm Khả Tâm , đem nước lại đây”

Chất cồn quay cuồng trong dạ dày của anh , như lửa đốt làm cho anh cảm thấy miệng lưỡi khô queo , cả người giống như sắp nóng chết thôi

Không nhịn được , Tư Đồ Viêm mở mắt , không vui hô ” Lâm Khả Tâm , Lâm Khả Tâm? Có nghe tôi muốn uống nước không? Lâm Khả Tâm?”

Đáp lại câu hỏi của anh chỉ là sự im lặng

Vịn vịn cái trán , Tư Đồ Viêm chậm rãi ngồi dậy , anh nhìn xung quanh không thấy thân ảnh của Lâm Khả Tâm đâu , một cổ cảm giác không tốt trong lòng sinh

ra , một giây cũng không dám trì hoãn , anh vội vàng đứng dậy bắt đầu tìm kiếm.

” Lâm Khả Tâm , em ở nơi nào? Tốt nhất đừng giả trò gì , nhanh ra đây cho tôi , bằng không.”
Đương thấy cửa mở , lời nói của Tư Đồ Viêm cứng lại.

Đáng chết , anh quên khoá cửa , cư nhiên làm cho Lâm Khả Tâm liền như vậy chạy trốn !!!!!!!

Phát hiện ra điều đó , Tư Đồ Viêm lập tức lấy xe liền chạy đến nhà ga ở gần đó , trên đường , anh nhìn chung quanh , không buông tha ngõ ngách nào , anh biết bởi vì chỗ hẻo lánh cơ hồ sẽ không có xe nên Lâm Khả Tâm muốn trở về thì chỉ có nhà ga gần đó thôi

Mà theo anh phỏng chừng , cô vẫn là đi chưa được bao lâu , ít nhất còn chưa lên xe , hơn nữa lấy trạng thái hiện tại của cô thì chạy sẽ không mau , huống chi dù cho có không mang thai so với xe cũng không thể nhanh hơn , chắc chắn anh sẽ tìm ra cô !!!

139. Chương 141

Vốn vì chất cồn trong người đã làm cho anh nóng , nay Lâm Khả Tâm lại trốn đi ,

độ nóng trong người của anh càng mãnh liệt hơn .

Lửa giận giống như có thể tùy lúc phun ra , anh gắt gao ôm tay lái , gân xanh cũng nổi đầy ra , anh cau mày thậm chí có thể giết chết một con muỗi .

Lâm Khả Tâm , em cho rằng vậy là có thể tránh tôi sao? Em sai lầm rồi , sai thập phần , tôi quyết không cho phép em liên rời xa khỏi tôi !

Âm thanh động cơ trong ban đêm nghe thật đáng sợ , Lâm Khả Tâm trong lòng căng thẳng , cô trốn trong một chỗ nhỏ

Lúc này có đồ vật gì ۆynh ۆynh vào bụng cô , sợ tới thiếu chút nữa đã kêu ra , bắt quá tiếp giây theo , cô liền che miệng , đem nuốt tiếng la vào trong , cô tập trung nhìn thì ra là Tiểu Bối không biết lúc nào đã đuổi kịp cô , kia vừa rồi là nó cọ cọ vào người cô

Nhìn Tiểu Bối theo mình chạy ra , sự khẩn trương cùng sợ hãi trong lòng Lâm Khả Tâm giảm đi một nửa , cô ngồi xổm thân , sờ sờ Tiểu Bối ” Tiểu Bối , cũng là con tốt , bắt quá mẹ phải trốn đi , không thể mang con theo được , con trở về đi. .

. . . .”

“Gâu , gâu.”

Tiểu bối không hiểu rõ Lâm Khả Tâm nói gì , vẫn như trước cọ cọ thân thiết với cô , còn khi không đứng lên muốn cô ôm lấy nó một cái , thấy bộ dáng này của Tiểu Bối , Lâm Khả Tâm nhất thời mềm lòng .

Dù sao Tiểu Bối cũng ngoan như vậy , mang Tiểu Bối theo sẽ không liên lụy nhiều lắm , nhưng bắt nó ở trong nhà thì Tư Đồ Viêm lại trút giận lên người nó thì sao?

Nghĩ thế , Lâm Khả Tâm hạ quyết tâm ” Yên tâm , Tiểu Bối mẹ sẽ không bỏ con , mẹ sẽ dẫn con cùng mẹ rời đi , đi , chúng ta chuẩn bị đi”

Nói xong , Lâm Khả Tâm vươn tay ôm Tiểu Bối nhưng còn chưa đợi đến cô đụng nó , nó dường như phát hiện cái gì bỗng chạy ra ngoài phía đường cái

Lúc sau , ở trên đường xuất hiện một chiếc xe , mắt thấy đang hướng về Tiểu Bối .

“Tiểu Bối.” Lâm Khả Tâm dùng hết sức đuổi theo , rồi cô mang Tiểu Bối ôm vào ngực

Mang theo ánh mắt hoảng sợ , Lâm Khả Tâm nhìn thấy người lái xe không phải là người nào khác mà chính là Tư Đồ Viêm.

Khó trách vì sao Tiểu Bối lại lao ra , nguyên lai là do nó ngửi được mùi hương của Tư Đồ Viêm , ha ha , cái này không chừng cô sẽ chết ở đây.

“Két ——” Nghe tiếng thắng xe thật lớn , Lâm Khả Tâm sợ hãi nhắm mắt , sau đó cùng với âm thanh va chạm , cô dần mất đi ý thức.

Thời điểm tỉnh lại , trước mắt một mảng ánh sáng lớn , lúc ẩn lúc hiện , bên cạnh cô còn có rất nhiều người mặc quần áo màu trắng đi tới đi lui.

Cảm giác thứ nhất , cô nghĩ là mình gặp thiên sứ. Hay là , cô đang trên trời sao?

Cô muốn đứng dậy như sự đau đớn kịch liệt kéo cô ngược lại , cô nghe một bên có người nói : ” Bác sĩ , người phụ nữ có thai đã tỉnh lại.”

“Thật không? Tôi sẽ đến xem.”

Một người mang khẩu trang thu hút vào trong ánh mắt của Lâm Khả Tâm , cô đuổi dần phản ứng lại , thì ra cô không chết , chỉ là đang ở bệnh viện thôi a.

Nghĩ vậy , Lâm Khả Tâm không khỏi thở phào , cô cảm thấy mệt mỏi , rất mệt mỏi , giống như có cái gì kéo cô vào trong bóng đêm.

Nhìn thấy mắt Lâm Khả Tâm trợn trắng , bác sĩ nhất thời lo lắng hỏi y tá: ” Huyết áp của bệnh nhân thế nào?”

“Huyết áp đang hạ thấp”

“Không tốt , người bệnh đang sốc. ” Bác sĩ cau mày , mồ hôi cũng theo trán thấm ra: ” Mau đến hỏi người nhà bệnh nhân , giữ đứa nhỏ hay người mẹ.”

Nghe được 2 chữ đứa nhỏ , Lâm Khả Tâm nhất thời khôi phục chút tinh thần , đứng vậy , đứa nhỏ , nó thế nào rồi?

Giữ đứa nhỏ hay giữ người mẹ Ý có phải là bây giờ chỉ được chọn 1 trong 2 hay không? Nếu vậy thì làm ơn hãy giữ đứa nhỏ , dù sao cuộc sống của cô cũng đã quá bi ai rồi , chấm dứt thế này cũng không sao

Cục cựa , thực xin lỗi , mẹ không thể cùng con. Con phải một mình sống tốt , ba con thích trẻ con như vậy , mẹ nghĩ ba sẽ đối xử tốt với con thôi.

Hạ quyết tâm , Lâm Khả Tâm định nói với bác sĩ làm ơn cứu đứa nhỏ , nhưng miệng cô giống như có gì ngăn lại , cổ mà không thể nói ra.

Lúc này , ngoài cửa truyền đến tiếng gào thét của Tư Đồ Viêm: ” Ông nói gì? Giữ đứa bé hay giữ mẹ sao? Tôi nói cho các người biết , cả hai đều không thể xảy ra chuyện gì , cả hai đều phải bình an mà đi ra , bằng không bệnh viện này dừng

mong sẽ tiếp tục hoạt động.”

“Tư Đồ Tiên Sinh , ngài bớt giận , chúng tôi hiểu tâm tình của ngài , nếu như có thể chúng tôi cũng muốn giữ lại cả hai , nhưng phía trước phu nhân vì va chạm quá mạnh mà xuất huyết nhiều , bây giờ tình huống không lạc quan , ngài phải quyết định thôi , bằng không cả 2 đều sẽ không thể sống sót.”

Lâm Khả Tâm vốn nghĩ anh sẽ liền chọn đứa nhỏ nhưng không nghĩ tới anh lại trầm mặc , tuy rằng sự trầm mặc này làm cho cô có chút trấn an nhưng anh trầm mặc lâu vậy ý thức của cô cũng không chống đỡ được nữa.

140. Chương 142

Chân chờ nửa ngày , Tư Đồ Viêm rốt cục mở miệng ” Giữ.”

Không kịp nghe rõ hai chữ sau , Lâm Khả Tâm liền rơi vào hôn mê , lúc cô tỉnh lại trước mắt là một màu trắng , mùi thuốc khử trùng nói cho cô biết cô vẫn còn ở trong bệnh viện .

Một người y tá thấy Lâm Khả Tâm tỉnh bật người liền hỏi: ” Lâm Tiểu Thư , cô tỉnh rồi sao?”

Lâm Khả Tâm nhẹ nhàng ” Ừ” một tiếng

Đúng vậy , cô tỉnh lại ngay cả cô cũng rất kinh ngạc , tuy rằng lúc trước cô không nghe được Tư Đồ Viêm chọn giữ ai nhưng cô tin anh nhất định sẽ nói là giữ đứa nhỏ , chính cô cũng hy vọng đứa nhỏ sống sót , áy náy điểm đó vẫn làm cô khổ sở và ỷ khuất

Cô còn tưởng mình sẽ chết đi , nào ngờ còn sống , có lẽ ông trời thương cô đi? Bất quá , nếu cô không chết thì đứa nhỏ sao rồi?

Nghĩ vậy , Lâm Khả Tâm lo lắng hỏi: ” đứa nhỏ đâu? Y tá , con của tôi đâu , đứa bé có chuyện gì không?”

Thấy Lâm Khả Tâm kích động muốn đứng dậy , người y tá vội vàng tiến lên đỡ

lấy cô: ” Lâm Tiểu Thư , cô đừng kích động , đứa nhỏ không sao , hiện tại đang ở trong nôi giữ nhiệt , cô vừa làm giải phẫu nên nghỉ ngơi trước đi , ngàn vạn lần đừng tức giận gấp gáp , sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.”

Nghe thấy đứa nhỏ không sao , Lâm Khả Tâm thở phào nhẹ nhõm .

“Tốt lắm , Lâm Tiểu Thư , cô nghỉ ngơi chốc lát , tôi đi báo cho Tư Đồ Tiên Sinh là cô đã tỉnh , anh ấy nhất định sẽ cao hứng.”

Lâm Khả Tâm vốn định sẽ nhắm mắt lại nhưng nghe y tá nói vậy , cô liền bật người mở mắt: ” Không cần báo cho anh ta”.

Tưởng tượng đến Tư Đồ Viêm chạy xe đến hướng cô , cảm giác đi vào con đường chết đánh úp lại lần 2 , cô không tự chủ run rẩy , chính là y tá không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì nên khuyên Lâm Khả Tâm nói: ” Lâm Tiểu Thư , chuyện cô tỉnh lại lớn như vậy , làm sao có thể không nói cho Tư Đồ Tiên Sinh biết? Anh ấy vì cô mà chờ ngoài cửa 2 ngày 1 đêm rồi , ngay cả nhắm mắt nghỉ ngơi cũng không có , nếu như cô không tỉnh , không chừng anh ấy liền huỷ bệnh viện của chúng tôi.”

Lời nói của người y tá làm cho Lâm Khả Tâm ngoài dự kiến , liền vậy trong nháy mắt cô lại mềm lòng :” Được , cô đi nói đi , tôi nghỉ ngơi”

Cùng lắm thì Tư Đồ Viêm đến đây chính cô giả vờ ngủ là được rồi như vậy không cần đối mặt với anh.

Được sự cho phép của Lâm Khả Tâm , người y tá ra ngoài đem tin tức cô tỉnh lại báo cho Tư Đồ Viêm , mà anh thậm chí chờ không kịp liền vọt vào trong phòng bệnh .

Đi vào phòng , Lâm Khả Tâm trắng thuần nằm trên giường , nhìn qua hân là đang ngủ , như sợ đánh thức cô anh chậm rãi đến bên cạnh cô lặng lẽ quan sát khuôn mặt của cô.

Vì mất nhiều máu nên khuôn mặt trở nên tái nhợt , không chút máu , nguyên bản

đôi môi phàn nộn non mềm cũng nhợt nhạt khô nứt ra .

Mang theo chút đau lòng , Tư Đồ Viêm lấy tay xoa xoa đôi môi của Lâm Khả Tâm

, bất thành linh bị anh dọa cô liền không tự chủ co rúm lại , mà một chút nho nhỏ

biến hoá này Tư Đồ Viêm cũng không bỏ qua. “Em dậy đi , tôi biết em không ngủ.”

Bị Tư Đồ Viêm nói toạc , Lâm Khả Tâm cũng không tình nguyện mở to mắt nhìn anh nói: ” Tôi không có chết , làm anh thất vọng rồi”.

Ngữ khí trào phúng của Lâm Khả Tâm làm cho trong lòng Tư Đồ Viêm có chút rầu rĩ , anh định nói gì đó nhưng vẫn nuốt xuống , đổi thành giải thích: ” Thực xin lỗi , tôi không cố ý chạy đến hướng của em , lúc đó tôi uống say quá , tôi.”

“Anh không cần giải thích với tôi đâu” Lâm Khả Tâm ngắt lời nói: ” Tư Đồ Viêm , tôi không có hứng thú nghe lời giải thích đó , nếu anh thật lòng áy náy vậy những gì mà anh đã gây thương tổn cho tôi mới là điều anh đáng phải áy náy.”

“Tôi mệt rồi , muốn ngủ, phiền anh ra ngoài dùm cho.”

Hạ lệnh đuổi khác , Lâm Khả Tâm trở mình đem lưng hướng về phía Tư Đồ Viêm

, sau đó nhắm mắt không để ý đến anh ..

Nghe cô nói vậy , anh cũng chỉ có thể rời đi: ” Được vậy em nghỉ ngơi trước có gì cần em nói với y tá , tôi đã sắp xếp hết rồi.” Nói xong , Tư Đồ Viêm bước ra cửa , cùng vào thời điểm , bước chân thông thả của anh trở nên chút trầm trọng

Một tuần sau , Lâm Khả Tâm sức khoẻ cũng tốt hơn nhiều ,mặc dù nhiều lần cô muốn gặp đứa nhỏ nhưng y tá cứ nói: ” Vì đứa bé sinh non , sức khoẻ không tốt , không thể tiếp xúc với ngoại cảnh để tránh virus xâm nhập”.

Mặc dù Lâm Khả Tâm không hiểu từ ngữ của chuyên môn y nhưng cô vì sức khoẻ của đứa bé nên chỉ chịu đựng , nhưng dần dần cô bắt đầu hoài nghi có phải Tư Đồ Viêm ra lệnh cho cô không được đến gần đứa bé không? Hay là đứa bé căn bản không còn sống nên mọi người hợp lại lừa cô?

141. Chương 143

Vì muốn xác nhận , Lâm Khả Tâm lại một trận não loạn , cái này người y tá cũng không có biện pháp cự tuyệt chỉ có thể hồi ý kiến của Tư Đồ Viêm , sau khi đáp

ứng yêu cầu , Lâm Khả Tâm được mang đến phòng giữ ầm nhìn đứa nhỏ

“Lâm Tiểu Thư , đứa bé thứ 7 đang giữ ầm là con trai của cô , thân thể của đứa bé thực suy yếu , cô đứng đây nhìn là được rồi , ngàn vạn lần đừng ôm đứa bé đi ra bằng không sẽ nhiễm bệnh không tốt đâu”

“Được.”

Bởi vì kích động , Lâm Khả Tâm chỉ có thể dùng bản năng trả lời sự nhắc nhở của y tá , cách một lớp kính , cô nhìn tiểu sinh mệnh do cô mang nặng đẻ đau ra trong lòng dâng lên một cỗ ầm áp .

So với đứa bé khác , cục cưng của cô gầy hơn nhiều , tuy còn nhỏ nhưng trên mặt vẫn có thể ẩn ẩn nét của cô và Tư Đồ Viêm , cô chưa bao giờ nghĩ tới chính mình và Tư Đồ Viêm kết hợp lại có thể sinh ra hài hoà tốt đẹp như vậy , nghĩ đến thiếu chút nữa cô bóp chết tiểu sinh mệnh đáng yêu trong bụng , cô liền cảm thấy thật tội ác cảm , hơn nữa vốn không thể nhìn được , Lâm Khả Tâm liền khóc nức nở ra.

” Lâm Tiểu THư , Lâm Tiểu Thư” Thấy Lâm Khả Tâm khóc vậy , y tá nhất thời luống cuống , cô vội vàng gọi người tới mang Lâm Khả Tâm trở về phòng

Chắc hẳn phải vậy , phản ứng của Lâm Khả Tâm không tránh khỏi lỗi tai của Tư Đồ Viêm , lúc anh vào phòng bệnh , cô liền nhắm mắt lại , ngoại trừ mí mắt dật dật thì thoạt nhìn như đang ngủ say .

Từ cuối tuần tới giờ , mỗi lần anh vào phòng bệnh , cô đều ở trạng thái này , anh biết cô không muốn gặp anh nên mới giả vờ ngủ , lúc trước vì áy náy nên không muốn vạch trần cô , nay cô đã tốt hơn nhiều , vì vậy anh không hề kiêng nể gì liền nói.

“Em định giả vờ đến lúc nào?”

Nhưng Lâm Khả Tâm vẫn như trước mắt nhắm lại , không có ý định mở mắt ra , không phải có một câu vậy sau anh vĩnh viễn kêu một người đang giả bộ ngủ? Lâm Khả Tâm trong lòng quyết định mặc kệ anh nói gì cô sẽ giả vờ ngủ , ít nhất hiện tại cô cũng không muốn đối mặt với anh một chút .

Nhưng Tư Đồ Viêm lại rất thấu hiểu kế hoạch của cô ” Lâm Khả Tâm , nếu em

không mở mắt tôi sẽ không thảo luận với em về chuyện quyền nuôi dưỡng đứa bé , mà trực tiếp mang nó đi,”

Nghe Tư Đồ Viêm nói sẽ đem đứa bé đi , Lâm Khả Tâm bật người mở mắt , cô ngồi dậy kích động nhìn anh.

142. Chương 144

” Tư Đồ Viêm , anh là ác ma , anh không thể mang con của tôi đi.”

đối với sự kháng nghị của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm chỉ là thản nhiên cười , sau đó dùng ngữ khí không thể phản bác nói: ” Con của em? Đừng quên nó cũng là con của tôi , ngay cả em cũng là của tôi.”

Thái độ bá đạo của anh làm cho Lâm Khả Tâm khó chịu đến cực điểm , cô chỉ vào cái mũi của anh nói :” Đúng , có lẽ trước kia tôi là của anh nhưng bây giờ đã qua 1 năm cho dù dựa theo hợp đồng anh cũng không có quyền lợi tiếp tục cưỡng lưu tôi.”

“Nhưng dựa theo hợp đồng em cũng không có quyền lợi nuôi đứa nhỏ , đứa nhỏ của Tư Đồ Viêm tôi.”

Ngữ khí của anh vẫn bá đạo như trước nhưng điều đó kích thích thật mạnh vào Lâm Khả Tâm , nghĩ đến điều khoản trong khế ước , thái độ của cô nhuộm xuống: ” Tư Đồ Viêm , coi như tôi cầu anh , nể tình chúng ta từng là vợ chồng 1 năm , buông tha cho tôi được không? Tôi biết , anh làm tất cả vì giúp Sa Sa trả thù, nhưng đứa bé là vô tội , anh không thể tàn nhẫn như vậy , anh không thể để cho cục cưng không có mẹ a , thậm chí tôi còn chưa được ôm qua cục cưng , còn chưa nói chuyện gì với cục cưng , còn chưa được nghe gọi một tiếng mẹ”

Nói xong , hốc mắt Lâm Khả Tâm không khỏi đỏ lên , một giọt nước mắt trong suốt từ trong mắt chảy xuống ra giường bệnh

Nhìn bộ dạng đáng thương của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm không khỏi thương tiếc , nhưng anh cũng không định vậy mà thay đổi chủ ý của mình

“Hết thấy dựa theo hợp đồng.” Ngay tại lúc Lâm Khả Tâm tuyệt vọng , anh bỗng nhiên nói thêm ” Bất quá.”

Thấy còn một con đường sống , Lâm Khả Tâm vội vàng lo lắng hỏi ” Bất quá cái gì.”

“Bất quá tôi cũng không nói đứa nhỏ sẽ không có mẹ”

Lời nói của Tư Đồ Viêm làm cho Lâm Khả Tâm trở nên hồ đồ ” Anh là ý gì?”

” Lâm Khả Tâm , em nói đúng , vì thể xác và tinh thần khỏe mạnh của đứa nhỏ , nó cần có mẹ , mà tôi tin vai diễn này em thích hợp nhất , nên chỉ cần em tiếp tục bên cạnh tôi , đứa nhỏ không những có mẹ mà em cũng có thể nuôi nấng nó lớn lên , mà thù lao tôi cũng sẽ trả cho em chút tiền không nhỏ , nhưng điều kiện là không có sự cho phép của tôi , em không được ra khỏi Tư Đồ Gia một bước”

Dừng một chút , Tư Đồ Viêm ánh mắt sắc bén nhìn về phía Lâm Khả Tâm ” Nói cách khác , em sinh ra là người của Tư Đồ Viêm thì chết cũng phải chết ở Tư Đồ Gia”

Lâm Khả Tâm nghĩ chính mình sau khi đứa nhỏ ra sẽ không còn giá trị lợi dụng , chứ không nghĩ anh còn muốn giữ cô bên cạnh , không nghĩ , cô thật sự chưa bao giờ nghĩ tới

“Tại sao? Tôi đã không còn giá trị lợi dụng , vì cái gì anh còn giữ tôi bên cạnh? Anh không phải rất chán ghét tôi sao? Chẳng lẽ anh thấy tôi còn chưa đủ thống khổ? Nếu vậy anh không cần lo tôi đã quá nhiều nỗi thống khổ rồi , cầu anh buông tha tôi được không? Cầu anh.”

Lâm Khả Tâm tội nghiệp van xin Tư Đồ Viêm , mà anh bước lên , nắm cầm của cô , lấy vẻ mặt kiêu căng nhìn từ trên xuống , giống như từ giờ khắc này vận mệnh của cô nằm trong tay anh ” Lâm Khả Tâm , tôi đã sớm cảnh cáo em em không được chạy trốn , nhưng em chẳng những làm vậy còn dám để con tôi trong hoàn cảnh nguy hiểm , tôi định để em đền mạng nhưng hiện tại tôi chỉ muốn tự do cả đời của em , xem nư thuận tiện có được em , tôi sẽ không bỏ qua , vĩnh viễn sẽ không , đây là hậu quả em không nghe sự cảnh cáo của tôi mà bỏ trốn”

“ ”

Rốt cuộc không còn gì để nói , Lâm Khả Tâm cúi đầu , yên lặng rơi nước mắt , mà

âm thanh của Tư Đồ Viêm lại lạnh lùng vang lên ” Lâm Khả Tâm nếu muốn trách thì trách vận khí của em không tốt , cố tình gặp tôi , dù sao đời này đừng nghĩ em thoát được tôi.”

Nói xong , anh định rời đi nhưng Lâm Khả Tâm bỗng nhiên vươn tay nắm tay áo của anh , anh quay đầu khẽ nhíu mày nhưng anh cũng không bỏ qua .

” Tư Đồ Viêm” Lâm Khả Tâm hít hít cái mũi sau đó ngẩng đầu nhìn anh: ” Tôi cuối cùng hỏi anh một vấn đề , cầu anh nói thật cho tôi biết được không?”

Tư Đồ Viêm không nói gì coi như anh đồng ý

Lấy dũng khí , Lâm Khả Tâm dùng ngữ khí thật lòng hỏi ” Anh. Thật sự chưa từng thích tôi sao? Chẳng lẽ một chút cũng không có?”

Lúc này đây , Tư Đồ Viêm không lập tức cự tuyệt Lâm Khả Tâm mà anh trầm mặc trong chốc lát , sau đó nhìn về phía trước mang theo chút bất đắc dĩ nói ” Một vấn đề giống nhau , em đã từng hỏi tôi rồi mà?”

Nói xong anh rút tay áo lại , cũng không quay đầu liền rời đi , để cho Lâm Khả Tâm ở phía sau mặt rơi đầy lệ

Trong lòng Lâm Khả Tâm yên lặng nói : Tư Đồ Viêm , cảm ơn anh đã làm cho tim em chết hết đời này , cũng có thể để cho em hạ quyết tâm rời anh đi .

.

.

Vào lúc nửa đêm , cửa phòng bệnh của Lâm Khả Tâm bỗng nhiên mở , như là đã sớm chờ người này đến Lâm Khả Tâm mở mắt nghe âm thanh cửa , trong ánh mắt cô không có chút kinh ngạc mà còn bật người nhảy xuống mang theo chút khẩn trương cùng kích động .

Mà người đó không phải ai khác chính là Cố Thiếu Kiệt . “Cố ca ca anh đến rồi , đứa nhỏ đâu , nó ở nơi nào?”

143. Chương 145

Nhìn thấy Cố Thiếu Kiệt xuất hiện mà 2 tay trống trơn , Lâm Khả Tâm không khỏi sốt ruột hỏi: ” Như thế nào không có đứa nhỏ , sẽ không xảy ra gì chứ? Hay là kế hoạch của chúng ta bị Tư Đồ Viêm phát hiện? Có phải anh mang đứa nhỏ đi rồi nên anh không tìm được không?”

Lâm Khả Tâm cắn đầu ngón tay , lo lắng giống như kiến bò trên chảo nóng .

Cố Thiếu Kiệt biết cô lo lắng vội vàng an ủi nói ” Khả Tâm , em đừng lo , hết thấy đều thuận lợi , anh đã tìm người mang đứa nhỏ lên xe , bất quá sắp đến thời gian y tá thay ban , đến lúc đó y tá không thấy đứa nhỏ liền không xong , nên hiện tại mau theo anh rời đi , một chút nữa sẽ không kịp.”

Cái này sẽ đi sao? hoàn toàn?

Bỗng nhiên , Lâm Khả Tâm có điểm nhớ về Tư Đồ Viêm , cho dù cô giả bộ ngủ cũng có thể cảm giác ánh mắt anh luôn bên người cô , không mang theo gì giữ lại

, cô có thể thấy anh quẩn luyến

Nhưng giây tiếp theo , lời nói của Tư Đồ Viêm liền lạnh lùng vang lên trong đầu cô Vấn đề giống nhau , em làm gì hỏi lại lần nữa ?

Mà những lời này cũng làm cho Lâm Khả Tâm kiên định rời đi . Lâm Khả Tâm , anh không thương người , cứ vậy chặt đứt đi.

“Ừ , đi thôi.”

Ra tới xe , chuyện thứ nhất Lâm Khả Tâm muốn làm là nhìn đứa nhỏ sau đó cô ôm nó vào trong lòng ngực , này là lần đầu tiên kể từ lúc cô sinh nó ra tới nay , cô được ôm nó .

Chỉ cần ôm lấy cục cưng những sợ hãi cùng lo âu không còn nữa , cô không khỏi may mắn với chính lựa chọn của mình, giữa trưa nay khi nghe Tư Đồ Viêm một lần nữa cự tuyệt cô , cô rút cuộc cũng hạ quyết tâm dẫn đứa nhỏ , 2 người sẽ hoàn toàn rời xa Tư Đồ Viêm .

Tuy rằng cô không muốn để Cố Thiếu Kiệt liên lụy nhưng rtong giờ phút này , ngoại trừ Cố Thiếu Kiệt thì cô cũng không biết tìm ai mà giúp đỡ , vì vậy thừa dịp y tá không chú ý , cô liền gọi cho Cố Thiếu Kiệt.

“Cố Ca Ca , em có chuyện muốn nhờ anh , cầu anh anh phải nhất định giúp em , bây giờ em chỉ có thể tìm anh giúp đỡ.”

Nghe được Lâm Khả Tâm nói vậy , Cố Thiếu Kiệt liền không nghĩ ngợi đáp ”

Được , em nói đi , anh sẽ giúp em”

“Hiện tại em bị Tư Đồ Viêm giam lỏng ở bệnh viện xxx, hi vọng anh có thể giúp em rời khỏi đây , còn có cục cưng 7 tháng đang giữ ầm của em nữa”

Lâm Khả Tâm nói rất nhanh , cô nắm chặt mỗi phút mỗi giây , miễn cho y tá phát hiện sự dị thường của mình

Bên điện thoại kia truyền đến âm thanh nghi hoặc của Cố Thiếu Kiệt: “Giam Lỏng? cục cưng?”

“Đúng , cục cưng của em.”

Lâm Khả Tâm cố ý nhấn mạnh hai chữ của em , cô tuyệt đối không để Tư Đồ

Viêm mang cục cưng của mình đi

Cái này tử , âm thanh của Cố Thiếu Kiệt càng thêm kinh ngạc ” Em đã sinh ra đứa nhỏ cho Tư Đồ Viêm , anh vì cái gì phải giam lỏng em? Đã lâu rồi không liên hệ , rút cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Cố ca ca , trước đừng hỏi , hiện tại em bị người theo dõi , trong điện thoại em không có thời gian lý giải với anh , đợi đêm em và cục cưng ra em sẽ kể hết cho anh nghe”

Nghe tới này , Lâm Khả Tâm nhìn người y tá cách đó không xa , thấy cô nói vậy , Cố Thiếu Kiệt cũng không hỏi nhiều mà chỉ đáp ứng: “Được , đêm anh sẽ đến tìm em.”

“Được , tối gặp , tạm biệt.” Cúp điện thoại , Lâm Khả Tâm giả vờ như chưa xảy ra chuyện gì cùng về phòng bệnh , hơn nữa cô sẽ giả vờ ngủ sớm , để cho người

canh không cảnh giác, đã sắp xếp xong chỉ còn đợi đêm nay.

Cắm thụ được cục cưng trong lòng ngực , Lâm Khả Tâm xúc động rơi lệ .

“Khả Tâm , tất cả ổn rồi , đừng khóc.” Cố Thiếu Kiệt đau lòng giúp Lâm Khả Tâm lau nước mắt, nếu người ta không biết còn tưởng đây là nhà 3 người đâu

Lúc này , người ngồi phía trước bỗng nhiên lên tiếng ” Khụ khụ thật ngại tuy rằng cảnh tượng bây giờ rất ấm áp nhưng tôi không thể nhắc hai vị một chút , phỏng chừng chốc lát Tư Đồ Viêm sẽ đến , nên bây giờ 2 người đi đâu?”

Bị người hỏi , Lâm Khả Tâm không khỏi do dự.

Đúng vậy , hiện tại cô có thể đi đâu?

Cố Thiếu Kiệt chủ động nói: ” Khả Tâm , trước đến nhà anh , dù sao nhà anh cũng nhiều phòng , đến lúc đó Tư Đồ Viêm có tìm anh không thừa nhận thì tốt rồi.”

“Này.” Lâm Khả Tâm cũng không đáp ứng

nhà Cố ca ca? Không nên , không nên , Cố Ca Ca và Sa Sa kết hôn rồi nếu chính cô đến ở , bị Sa Sa phát hiện , rồi bọn họ xảy ra chuyện gì thì lỗi cô càng lớn hơn , vả lại Tư Đồ Viêm mà biết , thì anh sẽ làm Cố Ca Ca táng gia bại sản.

Nhưng Hách Gia cũng không thể về , nếu Hách Gia nhìn thấy cô mang đứa nhỏ về thì cho dù để cô ở cũng không khỏi trỉ chỏ châm chọc , đến lúc đó ngay cả mẹ cũng bị khinh bỉ giống cô thì sao. cô không thể làm liên lụy đến mẹ được . . .

. . .

Vậy phải làm sao mới tốt .

144. Chương 146

Ngay tại lúc Lâm Khả Tâm do dự , người phía trước lại nói tiếp: ” Vẫn là không

cần ở tại nhà của Thiếu Kiệt , nếu Tư Đồ Viêm phát hiện không thấy cô khẳng định chuyện đầu tiên anh taa làm là đến nhà của Thiếu Kiệt tìm cô , lấy năng lực của Tư Đồ Viêm mà nói cho dù cô có ở đâu thì anh quật địa 3 thước vẫn là tìm ra cô Hay là vậy , cô trước đến ở nhà tôi , thì Tư Đồ Viêm có tìm thế nào cũng không ra , chờ một thời gian qua chúng ta sẽ tiếp tục tính bước kế? Như thế nào?”

Dù sao cũng sợ Tư Đồ Viêm tìm ra , bỗng xuất hiện một người nhiệt tình giúp đỡ chính mình , Lâm Khả Tâm cũng không liền đồng ý mà mang theo nghi hoặc nhìn về Cố Thiếu Kiệt , dạng như đang hỏi người này là ai vậy , có đáng tin không?

Hiểu vậy Cố Thiếu Kiệt liền giải thích: ” Đúng rồi ,Khả Tâm , anh quên giới thiệu cho em đây là Tần Hữu Minh Tiên Sinh , Tổng Tài của Xí Nghiệp Tần Thị , hôm nay có thể thuận lợi mang em và đứa nhỏ ra được cũng là nhờ anh ấy âm thầm khơi thông quan hệ.”

Xí Nghiệp Tần Thị? Tần Hữu Minh?

Lâm Khả Tâm cảm thấy cái tên này hết sức quen thuộc dường như cô đã nghe qua ở đâu rồi? A , đúng rồi , cái lần đầu tiên Tư Đồ Viêm mang cô tham gia tiệc của công ty anh , nói không phải anh nắm cổ phần của Xí Nghiệp Tần Thị hay sao?

Lâm Khả Tâm còn nhớ rõ trong lúc tuyên bố Tư Đồ Viêm có nhắc tới chuyện anh nắm cổ phần của Xí Nghiệp Tần Thị , mà cổ phần đó cũng ngang ngửa Tổng Tài

Tần Thị , nói vậy Tần Hữu Minh chắc sẽ ghi hận chuyện này đi? Ai cũng nói kẻ thù chính là bạn , cái này khó trách anh đòi giúp cô .

Hay nói cách khác sự trợ giúp của Tần Hữu Minh chính là trả thù Tư Đồ Viêm .

Nghĩ thông suốt nguyên do , Lâm Khả Tâm sẽ không kiên nhẫn , rõ ràng đáp ứng: ” Kia , phiền anh.”

“Không phiền toái.”

Tần Hữu Minh cười nhạt nhẽo , anh không để cho người khác biết anh đang nghĩ gì , vì vậy ba người lái xe đến nhà Tần Hữu Minh , sau khi anh đưa phòng cho Lâm Khả Tâm liền ra ngoài , để cho Cố Thiếu Kiệt và Lâm Khả Tâm trong phòng.

“ ”

“ ”

Hai người cúi đầu , không ai nói gì không khí cũng trở nên ngột ngạt , xấu hổ Một lát sau , Lâm Khả Tâm mở miệng trước ” Cố Ca Ca , anh không muốn hỏi em

đã xảy ra chuyện gì sao?”

Cố Thiếu Kiệt lắc lắc đầu ” Không cần , chỉ là nhìn biểu tình của em , anh chỉ biết sẽ không phải là chuyện tốt để nhớ lại nên nếu không muốn nghĩ tới rồi thì quên đi.”

Cẩn hạ môi dưới , Lâm Khả Tâm nhẹ nhàng hồi đáp :” em sẽ cố gắng hết sức.”

Nếu có thể quên thì cô lại có thể nào không quên đi? Hiện tại cô chỉ mong thời gian là liều thuốc tốt nhất để chữa lành cho cô ...

Dừng một chút , Lâm Khả Tâm nhớ tới cái gì :” cố Ca Ca , lâu rồi không có liên lạc với anh , anh và Sa Sa sao rồi? Kết hôn chưa? Anh ra ngoài trễ vậy , Sa Sa sẽ không mất hứng đi?”

Nhắc tới Hách Sa Sa , vẻ mặt của Cố Thiếu Kiệt trở nên mất tự nhiên:. ” Không có gì , Anh và Sa Sa còn chưa kết hôn , cô ấy cũng không biết chuyện tối nay anh giúp em , em đừng lo lắng nhiều , trước nên hảo hảo nghỉ ngơi đi”

Cố Thiếu Kiệt không nói cho Lâm Khả Tâm biết theo kế hoạch thì anh và Sa Sa đáng ra đã kết hôn , nhưng trong lòng của anh đột nhiên do dự ,nên anh trì hoãn lại một thời gian nữa Mà sự do dự này là vì Lâm Khả Tâm .

Từ lúc ở tiệc đính hôn anh thấy cô , anh tổng cảm thấy trong lòng như có gì nghẹn lại , muốn lấy ra mà không được , điều đó làm cho anh không an tâm cùng Hách Sa Sa kết hôn , thậm chí ngày hôm qua khi Lâm Khả Tâm gọi điện , anh cũng đang cùng Sa Sa thương lượng chuyện kết hôn , anh định nói cho Lâm Khả Tâm anh đang có chuyện bận bất quá Lâm Khả Tâm lại gọi lại nên khi nghe đến cô có việc muốn nhờ , anh liền đem lời nói nuốt xuống , bật người đáp ứng sự giúp đỡ của Lâm Khả Tâm , mà này cũng làm cho chuyện anh và Sa Sa kết hôn trì lại một ít.

Ngay tại hai người đang đàm chiêu thì đứa nhỏ bật khóc , gọi hai người trở lại . “đứa bé làm sao vậy?” Cố Thiếu Kiệt tiến lên dò hỏi.

“Hắn là muốn uống sữa đi?” Lâm Khả Tâm nói xong , mặt có chút đỏ , mà Cố Thiếu Kiệt cũng không tốt hơn.

“Kia , anh ra ngoài trước.” Cố Thiếu Kiệt nói xong định ra ngoài nhưng Lâm Khả Tâm bật người gọi anh .

“Cố Ca ca” “Sao?”

“Anh ra ngoài phiền toái giúp em mua chút ít đồ trở về đi?” “Được”

Sau đó , Cố Thiếu Kiệt giúp Lâm Khả Tâm đi mua một số đồ dùng cá nhân , mới an trí rồi đi

Quả nhiên sáng hôm sau , cửa nhà của Cố Thiếu Kiệt bị một trận rung trời vang , người quản gia vừa mở cửa , Tư Đồ Viêm như con sư tử phát cuồng chạy vào .

” Lâm Khả Tâm , Lâm Khả Tâm , em ra đây cho tôi , Lâm Khả Tâm.”

Tiếng hô của Tư Đồ Viêm vang vọng trong nhà , Cố Thiếu Kiệt từ lầu 2 đi xuống , bên cạnh còn có Hách Sa Sa .

“Được , Cố Thiếu Kiệt cuối cùng cũng dám ra đây , nói cho tôi biết có phải anh đã giấu Lâm Khả Tâm ở đây không?”

Hách Sa Sa nghi hoặc nhìn Tư Đồ Viêm :” Tư Đồ Ca Ca , như thế nào anh gấp gáp vậy? Là không tìm thấy Khả Tâm Tỷ sao?”

Tư Đồ Viêm lạnh lùng cười: ” Hỏi Thiếu Kiệt Ca Ca của cô , trong lòng anh ta là rõ ràng nhất.”

145. Chương 147

Nghe Tư Đồ Viêm nói vậy , Hách Sa Sa quay đầu về phía Cố Thiếu Kiệt : ” Thiếu Kiệt Ca Ca , anh ấy tại sao kêu em hỏi anh? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ anh biết Khả Tâm Tỷ đi đâu sao?”

Đối mặt với câu hỏi của Hách Sa Sa , Cố Thiếu Kiệt vẫn không muốn lừa cô nhưng cũng không thể bán đứng Lâm Khả Tâm , nếu Tư Đồ Viêm tìm được Lâm Khả Tâm không phải sự an toàn của Khả Tâm và đứa nhỏ sẽ không được bảo đảm sao.

” Tư Đồ Viêm , anh đừng nói lung tung , Khả Tâm căn bản không ở đây , Khả Tâm là một người sống , như thế nào bị anh làm mất?”

Nghe Cố Thiếu Kiệt nói vậy , Tư Đồ Viêm rõ ràng một bộ dạng không tin: ” A , Cố Thiếu Kiệt anh tưởng tôi sẽ tin anh sao? Tôi đánh mất Lâm Khả Tâm? Rõ ràng là

anh mang cô ấy đi bằng không ngoại trừ anh ra cô ấy còn có thể xin ai giúp đỡ?”

Nói xong , Tư Đồ Viêm hướng trong phòng hô lên: ” Lâm Khả Tâm , tôi biết em ở đây , em tốt nhất thông minh một chút chủ động ra ngoài nhận sai , bằng không để tôi tìm được em thì em xong đời.”

Cố Thiếu Kiệt lấy thái độ cường ngạnh hiếm thấy từ chối nói: ” Thực xin lỗi , Tư Đồ Tiên Sinh , tôi thật không hiểu anh đang nói gì , nếu anh muốn tìm Khả Tâm có thể đi đến nơi khác , nhà chúng tôi không chào đón anh đến đây làm âm ỉ , người đầu tiên khách.”

Lời nói của Cố Thiếu Kiệt chọc giận Tư Đồ Viêm , anh không để ý bọn người hầu ngăn trở , anh trực tiếp vọt vào từng phòng tìm kiếm .

Không có , không có , vẫn là không có.

Mở cửa rất nhiều phòng nhưng không có ai , Tư Đồ Viêm trau mày , thẳng cho đến phòng cuối cùng vẫn là không thấy Lâm Khả Tâm đâu.

Tư Đồ Viêm quay người lại nhìn Cố Thiếu Kiệt đứng cách đó không xa , biểu hiện của Cố Thiếu Kiệt vẫn bình tĩnh như trước nhưng điều đó càng làm cho Tư Đồ Viêm trở nên phẫn nộ , anh nổi trận lôi đình nắm cổ áo của Cố Thiếu Kiệt quát: ” Nói , anh mang Lâm Khả Tâm giấu đi nơi nào? Nếu anh không nói hôm nay tôi sẽ đốt nát nơi này.”

Cố Thiếu Kiệt biết Tư Đồ Viêm đã nói sẽ làm nhưng anh vẫn đạm mạc hỏi đáp: ” Cho dù anh có đốt nơi này tôi vẫn không biết.”

“Đáng giận”. Tư Đồ Viêm gờ nắm đấm lên định nện cho Cố Thiếu Kiệt một cái , nhưng vừa vận di động của Tư Đồ Viêm liền vang.

Tư Đồ Viêm không nhìn di động dùng tay ấn hạ nghe ” Alo , Đại Vĩ , thế nào tìm được Lâm Khả Tâm rồi sao?”

Nghe được câu hỏi của Tư Đồ Viêm , bên kia truyền đến âm thanh :” Xin chào Tư Đồ Tổng Tài , ngài đoán tôi là ai?”

“Từ từ , không phải Đại Vĩ. Tần Hữu Minh?”

Ngữ khí của Tư Đồ Viêm lộ ra vẻ kinh ngạc , liền ngay cả Cố Thiếu Kiệt đang đứng cạnh bên cũng trở nên khấn trương .

“Tôi thật có hứng khi có thể nghe giọng của anh.” Cách điện thoại nhưng Tư Đồ Viêm có thể cảm giác Tần Hữu Minh nở nụ cười gian trá: ” Nhưng giọng nói của anh nghe ra không được tốt lắm nhỉ?”

Tư Đồ Viêm biết Tần Hữu Minh gọi ính khẳng định có chuyện không tốt , hơn nữa hay là sau chuyện Lâm Khả Tâm mất tích có quan hệ với Tần Hữu Minh?!

Nghĩ vậy , Tư Đồ Viêm ngừng thở , cẩn thận nghe âm thanh đối diện , nhưng bên

kia không có gì , thật lâu sau , giọng nói của Tần Hữu Minh trở nên gian ác “Anh cho là anh không mở miệng thì đến nơi sao? Đừng quên đứa nhỏ trong tay tôi , ngoan ngoan làm theo những gì tôi nói , bằng không tôi khó giữ được chuyện sẽ làm gì với đứa bé”

Quả nhiên , giây tiếp theo , Tư Đồ Viêm chợt nghe một giọng nói quen thuộc không thể quen thuộc hơn “Tư Đồ Viêm , cứu em van anh.”

Trong lòng Tư Đồ Viêm trầm xuống , này không phải giọng nói của Lâm Khả Tâm thì còn ai nữa? Nhất là giọng khóc nức nở của cô lại làm cho anh thêm khẩn trương .

“Làm tốt lắm.” Bên điện thoại kia lại đổi thành giọng của Tần Hữu Minh: ” Tư Đồ Tổng Tài , vừa rồi ngài nghe rõ rồi chứ? Phu nhân của ngài đang gọi ngài đến cứu kìa..”

“Tần Hữu Minh , rốt cuộc mày muốn gì?” Tư Đồ Viêm gắt gao cắn răng , âm thanh trầm thấp theo hàm răng mà thoát ra

“Ha Hả , nghĩ xem tôi muốn gì?” Tần Hữu Minh nở nụ cười , sau đó dùng âm thanh giả dối nói ” Tôi muốn cũng không có gì nhiều chỉ là cổ phần tất cả trong tay anh”

Tư Đồ Viêm sớm biết Tần Hữu Minh sẽ vì 30% cổ phần kia mà cắn anh , nhưng vì nghĩ thực lực của Tần Hữu Minh không theo kịp mình nên anh cũng không

quá lo , hiện tại ngẫm lại đều do anh chủ quan , cứ hiện để Tần Hữu Minh lấy đứa nhỏ ra uy hiếp chính mình , không nghĩ điều anh làm sẽ liên lụy đến cục cưng và Lâm Khả Tâm .

Tuy rằng lúc trước vì 30% cổ phần của Tần thị mà Tư Đồ Viêm không hao ít tiền tài cùng tinh lực , nhưng lúc này anh liền không chút suy nghĩ là đồng ý :” Được

,chỉ cần đáp ứng không làm tổn thương đến 2 mẹ con họ thì tôi sẽ đem 30% kia giao cho anh.”

“Từ từ , tổng Tài , anh ra vẻ không muốn rõ ràng một chút a.” Dừng một chút , Tần Hữu Minh bổ sung từng chữ :” Tôi không chỉ muốn riêng gì 30% của TầnThị mà phải là tất cả cổ phần của Tư Đồ Xí Nghiệp luôn , tất cả đều phải cho tôi miễn phí.”

146. Chương 149: Chương 148 + 149

Đối với đề nghị này , Tư Đồ Viêm không khỏi trầm mặc , phải biết rằng năm đó vì thành lập Tư Đồ Xí Nghiệp mà Tư Đồ Viêm đã đổ toàn bộ tâm huyết , mà người khác khó có thể tưởng tượng cực khổ anh phải chịu mới có thể làm ột tiểu công ty trở thành danh tiếng như bây giờ , đối với anh , Tư Đồ xí Nghiệp giống như con ruột , chịu tải hoàn toàn sự kiêu ngạo của anh , hiện giờ kêu anh đem Tư Đồ Xí Nghiệp giao cho người ta , anh khó mà quyết định được .

Thấy Tư Đồ Viêm chùng chờ , Tần Hữu Minh cũng không thúc giục mà chậm

chạp bổ sung nói :” Không quan hệ , tôi biết chuyện để giao tất cả cổ phần của Tư Đồ Xí Nghiệp cho tôi là chuyện không dễ dàng , tôi cũng không vội có đáp án của anh , bất quá muốn tốt thì trước 6g chiều nay , phải mang hiệp nghị chuyển cổ phần đến văn phòng cho tôi , anh cũng biết tôi không phải người thích đùa nhỏ , nên Tư Đồ Tổng Tài tốt nhất nên ra quyết định nha , cúi chào~”

“Chờ một.” Tư Đồ Viêm còn chưa nói xong thì điện thoại bên kia truyền

đến tiếng ” Tut tut.” âm thanh.

“Tần Hữu Minh nói gì?” Tuy rằng Cố Thiếu Kiệt nghe không rõ nhưng nghe ngữ khí của Tư Đồ Viêm và Tần Hữu Minh thì cũng biết không phải là chuyện gì tốt

“Tần Hữu Minh đã bắt cóc Khả Tâm cùng đứa nhỏ.” Tư Đồ Viêm ngữ khí vô lực hồi đáp , này đây là lần đầu tiên mà Cố Thiếu Kiệt thấy bộ dáng chán nản của Tư Đồ Viêm

Nghe được Khả Tâm bị bắt cóc , Cố Thiếu Kiệt cũng trở nên khấn trương , mà lúc khấn trương ai cũng sẽ nói sai , Cố Thiếu Kiệt cũng không ngoại lệ: ” Anh nói Hữu Minh bắt cóc Khả Tâm cùng đứa nhỏ? Không có khả năng , anh ấy thế nào làm vậy? Rõ ràng Khả Tâm và đứa nhỏ là anh ấy giúp tôi cứu ra.”

“Tốt , Cố Thiếu Kiệt , tôi biết chỉ có anh là làm chuyện tốt đó.”

Tuy rằng Tư Đồ Viêm không phát tiết nhưng mà lỗ hổng của Cố Thiếu Kiệt vừa lúc cho anh cơ hội , trong lúc đó Tư Đồ Viêm nắm tay hung hăng đánh lên mặt

của Cố Thiếu Kiệt , Cố Thiếu Kiệt liền lui về sau té xuống đất , thoạt nhìn rất chật vật .

“Nếu không nghĩ cứu Khả Tâm và đứa nhỏ quan trọng hơn , tôi liền đánh chết anh , tôi nói cho anh biết Cố Thiếu Kiệt , nếu như Đứa nhỏ và Khả Tâm xảy ra chuyện gì , tôi sẽ để anh đền mạng.”

Nói xong những lời này , Tư Đồ Viêm không quay đầu chạy ra khỏi đó , mà Cố Thiếu Kiệt ngồi trên mặt đất xoa xoa cái miệng dính máu , anh không trách Tư Đồ Viêm ra tay rất mạnh , nếu có thể anh cũng muốn tự hung hăng ình một quyền.

Anh thế nào lại dễ bị lừa đến vậy? Lúc trước , Tần Hữu Minh chủ động đến tìm anh nói phải giúp vội , anh đáng ra nên nghi Tần Hữu Minh có mục đích mới đứng , hiện tại ngẫm lại đều do anh nhận thức không rõ , cái này không thể giúp Khả Tâm mà còn lại hại thảm cô.

Không được anh phải mau chân đến xem có thể giúp Tư Đồ Viêm cứu Lâm Khả Tâm ra hay không ...

Nghĩ đến đây , Cố Thiếu Kiệt đứng lên xoay người chuẩn bị xuống lầu lại thấy Hách Sa Sa đứng ở cầu thang dùng biểu tình khó tin nhìn anh .

”Các người nói chuyện em đã nghe được hết , thì ra là anh đem Khả Tâm Tỷ đi . .

. . . .Thiếu Kiệt Ca Ca , vì cái gì anh gạt em? Vì vớ gì.?”

“Sa Sa , hiện tại anh có việc gấp không thể giải thích với em , chờ anh trở về nói sau.” Cố Thiếu Kiệt nói xong định sẽ chạy đi nhưng bị Hách Sa Sa ngăn cản lại ” Việc gấp? Cái việc gấp mà anh nói là muốn đi tìm Khả tâm Tỷ đúng không?”

“Phải”. Cố Thiếu Kiệt không tính toán sẽ lừa Hách Sa Sa nữa. Cái này làm cho Hách Sa Sa không vui: ” Em không cho anh đi.”

“Sa Sa đừng nháo nữa , đều là liên quan đến mạng người như thế nào em còn thể hiện tính con nít?” Cố Thiếu Kiệt không bình tĩnh chút nào.

Nghe Anh phê phán mình , Hách Sa Sa hốc mắt liền đỏ.

“Thiếu Kiệt Ca Ca , anh đã thay đổi rồi , anh đã quên trước kia anh từng nói anh thích nhất khi em trẻ con vậy sao? Anh đã nói anh sẽ nuông chiều em , không để em phát giận , anh sẽ không để bụng gì cả.”

Cố Thiếu Kiệt nghe vậy bất đắc dĩ xoa xoa huyệt thái dương , anh cảm giác đầu thật đau: ” Sa Sa , là anh không tốt , anh không để em phát giận , nhưng Khả Tâm bị bắt cóc rồi , chuyện lớn vậy anh có thể nào mà không quan tâm? Ngoan , em về nhà trước đi , chờ anh về anh sẽ tìm em.”

“Không cần.” Hách Sa Sa quyết miệng , đứng tại chỗ nói: ” Chuyện tình của Khả Tâm Tỷ không phải có Tư Đồ Ca giải quyết rồi sao? Anh là hôn phu của em không phải của chị ấy , anh để tâm chuyện này làm gì?”

Cố Thiếu Kiệt thật không ngờ Hách Sa Sa cư nhiên không biết nói đạo lý đến trình độ này .

“Khả Tâm từ nhỏ cùng chúng ta lớn lên , là người thân của chúng ta , anh có thể nào mà không quan tâm.”

“Chị ta không phải người thân của em , em chưa từng xem chị ta là Tỷ Tỷ , mà anh cùng chị ta càng không có quan hệ huyết thống gì.”

Lời nói của Hách Sa Sa đầu tiên là làm cho Cố Thiếu Kiệt sững sốt , sau đó anh không thể tin nhìn Hách Sa Sa , như là đang nhìn một người xa lạ: ” Sa Sa , em sao có thể nói vậy? Nếu đây là lời thật lòng của em , vậy em thật làm cho anh rất thất vọng.”

“Đúng , là em không hiểu chuyện , là em làm anh thất vọng , nếu như anh lo lắng cho chị ấy vậy thì anh và chị ấy kết hôn đi.” Hách Sa Sa nói xong , nước mắt cũng lan tràn xuống , cô hung hăng nhìn Cố Thiếu Kiệt một cái rồi chạy xuống lầu.

Nhìn theo bóng dáng khổ sở của Hách Sa Sa , Cố Thiếu Kiệt muốn đuổi theo , nhưng anh vẫn không làm vậy mà chỉ thở dài.

Bất quá sau một lát , anh tựa như nhớ ra ba chuyện , Cố Thiếu Kiệt Cố Thiếu Kiệt à , người thật sự là quá thất bại.

Văn phòng Tần Hữu Minh

Anh cúp điện thoại nở nụ cười cực kỳ đắc ý , trước kia mỗi lần đối mặt với Tư Đồ Viêm , Tần Hữu Minh lúc nào cũng cảm thấy anh thấp bé hơn , nhưng lần này đây —— lần đầu tiên anh có thể nhìn Tư Đồ Viêm từ trên cao nhìn xuống , thậm chí chuyện anh bắt được hiệp ước đem Tư Đồ Viêm dẫm nát dưới chân

Nhưng lúc sao , một bên Lâm Khả Tâm không lưu tình đánh gãy giấc mộng đẹp của Tần Hữu Minh .

“Đừng cười quá sớm , Tư Đồ Viêm anh ấy sẽ không ngu xuẩn đem công ty giao loại người dễ tiện tiểu nhân đâu.”

Tần Hữu Minh đem ghế quay nửa vòng , chuyển hướng nhìn đến Lâm Khả Tâm , hai tay hai chân cô bị trói chặt , ngồi sát tường , mà đứa nhỏ đang được thư ký ôm bên cạnh

“Vì cái gì không ti Tư Đồ Viêm sẽ hy sinh công ty tới cứu cô? Xem ra cô đối với chính mị lực của mình không có tự tin.”

Lời nói của Tần Hữu Minh làm cho Lâm Khả Tâm đau đớn , cô cười khổ ” Không phải tôi không tự tin , nhưng căn bản Tư Đồ Viêm một chút cũng không thích tôi

, không chỉ thế , anh ấy còn rất chán ghét tôi , hận không thể làm tôi thống khổ đến chết , nên anh ấy sẽ không vì tôi mà bỏ công ty của mình đâu , bất cớ tôi để ép anh ấy là lựa chọn sai lầm nhất của anh rồi.”

Lâm Khả Tâm càng nói càng chua xót , từ đầu đến cuối cô cúi đầu , ngẩng người nhìn một bên sàn nhà

Tần Hữu Minh bước đến trước mặt Lâm Khả Tâm , ngồi xổm xuống , anh dùng ngón trỏ nâng cằm cô lên , cô muốn phản kháng nhưng giấy kẻ tiếp anh liền nói ra: ” Tôi không biết vì sao cô có kết luận này nhưng lấy sự hiểu biết của tôi về Tư Đồ Viêm , khi tôi nhìn thấy anh ta vì cô mà lộ ra sự ghen tuông trước mặt người khác thì tôi biết cô rất quan trọng với anh ta , mà với tôi cô khẳng định con cờ tốt nhất.”

Lâm Khả Tâm lẳng lặng nhìn về phía trước , không thể tin những gì mình nghe được. Làm sao thế này? Sao cô có thể quan trọng cực kỳ với Tư Đồ Viêm?

Chính là nếu vậy , thì sao anh lấy niềm tổn thương cô để mua vui cho bản thân? Nếu anh có một tia thích cô thì cũng sẽ không mong cô khổ sở vậy a.

Huống chi anh đã từng nói cô chỉ là công cụ anh lợi dụng mà thôi. Hay nói một cách khác chính là anh không thích cô ..

Nhìn bộ dạng bán tin của Lâm Khả Tâm , Tần Hữu Minh buông cằm cô ra , ngồi lại trên ghế , bắt chéo chân , nhàn nhã nói: ” Nếu cô không tin cũng không sao , dù gì chỉ cần đợi Tư Đồ Viêm đến đây thì kết quả liền được công bố.”

“Kia nếu Tư Đồ Viêm không tới thì sao?” Lâm Khả Tâm không khỏi quên hỏi

Tần Hữu Minh không hề nghĩ ngợi hồi đáp: ” Anh ta sẽ không thể không đến”

Tuy rằng không biết có nên tin tưởng Tần Hữu Minh hay không nhưng Lâm Khả Tâm vẫn hỏi lại một lần: “Nhưng cho dù anh ấy có đến đây cũng chỉ vì đứa nhỏ , lại càng không nhất định đem toàn bộ cổ phần giao cho anh. Nếu lúc đó trao đổi không có thành công , anh có thể hay không buông tha cho tôi và đứa nhỏ?”

“Này thôi. Cô cảm thấy được không?” Tần Hữu Minh nheo mắt , khẽ nở nụ cười , nụ cười kia tao nhã , nho nhã nhưng làm cho sống lưng của Lâm Khả Tâm lạnh một trận.

Trực giác nói cho cô biết nếu Tư Đồ Viêm không đến thì kết cục của cô và cục cưng nhất định sẽ rất thảm ... chết tiệt , Lâm Khả Tâm nhất thời mâu thuẫn

Cùng lúc , lời nói của Tần Hữu Minh làm cho cô không khỏi chờ mong , cô hy vọng Tư Đồ Viêm sẽ tới cứu cô , mà dù tới không cứu cô thì cứu đứa nhỏ là tốt rồi , nhưng về phương diện khác , sự ngoan độc của Tần Hữu Minh làm cho cô sợ , khiến cho cô nghĩ anh không tới thì kết cục sẽ không biết như thế nào ..

Cứ như vậy , Lâm Khả Tâm lo lắng , rồi thông thả , đột nhiên điện thoại trên bàn Tần Hữu Minh vang lên , anh nhíu miêng , nhấn nghe.

”Tần Tổng , Tổng Tài Tư Đồ Xí Nghiệp tìm ngài , có muốn hay không dẫn ngài ấy lên?”

“Để cho anh ta lên”

Cúp điện thoại , Tần Hữu Minh đặc ý nhìn Lâm Khả Tâm một cái , làm như khoe anh đã đoán đúng kết quả .

Tần Hữu Minh quay sang nói với người thư kí bên cạnh: ” Hiện tại tôi đi gặp Tư Đồ Viêm , cậu dán miệng cô ấy lại hơn nữa đừng để cô ấy làm ra động tĩnh gì , có nghe hay không?”

“Được , Tổng Tài.”

Thư kí nói xong lấy băng keo dán miệng Lâm Khả Tâm lại .. Tần Hữu Minh bước ra phòng , cẩn thận vặn chốt để sau ghế , bảo đảm tuyệt đối kín kẽ , như vậy bên ngoài văn phòng Tổng Tài , còn có một gian phòng khác.

Một lát sau , Tư Đồ Viêm đi vào , đem một lô giấy nện lên bàn Tần Hữu Minh :” Giao khế ước , người đâu?”

“Tốt , tốt Tư Đồ Tổng Tài quả nhiên đủ sáng suốt” Tần Hữu Minh vỗ vỗ tay

, vẫn ngồi ở chỗ cũ không động: ” Nhưng trước tôi phải xem qua khế ước đã , nếu không làm sao biết được một ác ma luôn có thủ đoạn trên thương trường có phải hay không đùa giỡn tôi?”

Nói xong , Tần Hữu Minh lật vài tờ giấy , sau đó cảm thấy gì không đúng , anh trở mình , nhíu mày.

147. Chương 150

” Tư Đồ Viêm , anh đùa tôi sao , nơi này chỉ có cổ phần chuyển nhượng của Tần Thị , còn của Tư Đồ Xí Nghiệp đâu? Tôi nói rồi phải là tất cả cổ phần của công ty anh.”

“Tôi không đùa giỡn với anh , chính là làm sao chắc được sau khi nắm được cổ phần anh sẽ không trở mặt? Nếu như ký cầm cổ phần công ty không trả lại cho tôi thì làm sao? Nên trước tiên tôi chỉ chuyển ½.” Tư Đồ Viêm chắc như đinh đóng cột nói , kia thái độ rõ ràng không cho phép Tần Hữu Minh cự tuyệt.

Đối với yêu cầu của Tư Đồ Viêm , Tần Hữu Minh đầu tiên là trầm mặc sau đó mỉm cười: ” Ha hả , xem ra chúng ta không ai tin ai cả , thật ra tôi cũng không khỏi lo sau khi anh cứu người sẽ không giao cổ phần ra

cho tôi thì sao? Nếu vậy không bằng chúng ta đổi phương pháp khác , tôi cho anh lựa chọn mang đi một người , chờ sau khi xong rồi anh liền đưa 1/2 còn lại cho tôi , mà đợi tôi xem xong hiệp ước sẽ giao một người còn lại cho anh , như vậy mặc kệ chúng ta ai đối ý đều không phải rất ảnh hưởng đến đối phương sao? Anh xem thế nào?”

Bên trong cửa Lâm Khả Tâm yên tâm hơn , dù sao Tư Đồ Viêm đã không yêu cô cho dù anh có chọn đứa nhỏ thì sau khi đem đứa nhỏ đi , thì đứa nhỏ và công ty của anh đều được bảo vệ , còn về phần cô , chỉ cần đứa nhỏ cùng Tư Đồ Viêm

sống tốt , cô có hi sinh cũng được . “Tư Đồ Tổng Tài , ngài muốn cứu ai?”

Mà điều làm cho Lâm Khả Tâm ngoài ý muốn là Tư Đồ Viêm không chút do dự nói: ” Đem Lâm Khả Tâm trả lại cho tôi.”

Lời nói của anh làm cho cô chấn động , cô trừng to mắt , hoài nghi cái lỗ tai mình có vấn đề.

Cái gì Tư Đồ Viêm chọn cô sao? Chẳng lẽ anh muốn giải cứu cô còn hơn đứa nhỏ sao.? Kia nếu anh chán ghét cô thì vì sao anh lại vì cô mà hi sinh cổ phần của công ty.

Còn không thoát khỏi sự nghi hoặc , Lâm Khả Tâm chợt nghe Tần Hữu Minh lại bạo nói: ” Ha Hả , giống như tôi nghĩ , nghe nói lúc ở bệnh viện Tư Đồ Tổng Tài cũng đối mặt với sự lựa chọn giống vậy , mà khi đó kết quả anh lựa chọn cũng như bây giờ.”

“tin tức của anh thật có đủ nhanh.” Tư Đồ Viêm không phủ nhận cách nói của Tần Hữu Minh.

Lâm Khả Tâm ở trong cánh cửa càng chấn kinh , cho dù hiện tại miệng cô không bị dán lại thì cô cũng sẽ không thể nói nên lời ..

Cái gì ? Lúc đó anh chọn là cô sao? Cô còn tưởng. Rốt cuộc anh vì sao phải làm vậy?

Mà bên ngoài cửa , Tần Hữu Minh lại một lần nữa hỏi trùng tim đen của Lâm Khả Tâm :” Xem ra Tư Đồ Tổng Tài thực để ý người phụ nữ này rồi.”

“Này không liên quan đến chuyện của anh.” Tư Đồ Viêm lạnh lùng trả lời.

“Đúng vậy , này mặc kệ không phải chuyện tôi.” Tần Hữu Minh lộng lộng ngón tay của mình: ” Nhưng đây có liên quan đến chuyện tôi muốn hay không thực hiện hứa hẹn.”

“Có ý gì?” Tư Đồ Viêm nhíu mày , mi gian mang theo nồng đậm sự không vui.

“Không có gì.” Tần Hữu Minh thoải mái thả tay , nhưng ngôn ngữ lại mang theo sự uy hiếp: ” Chính là đối với vấn đề này nếu anh không nói cho tôi biết sự thật tôi sẽ không để anh gặp Lâm Khả Tâm. ”

Trầm mặc , lại là sự trầm mặc thật dài , thậm chí so với lúc ở bệnh viện hỏi anh giữ mẹ hay giữ đứa bé còn lâu hơn .

Không biết qua bao nhiêu lâu , Tư Đồ Viêm mới mở miệng :” Đúng vậy , tôi yêu cô ấy.”

“Hô. sớm nói có phải tốt hơn không , hiện tại tôi đem anh gặp cô ấy.” Nói xong , Tần Hữu Minh nhấn hạ chốt mở , cánh cửa tự động liền mở ra.

Đang lúc Tư Đồ Viêm vội vã chạy vào thì Tần Hữu Minh lấy súng trong tay ra , anh nhất thời hiểu được Tần Hữu Minh muốn bắt chết Lâm Khả Tâm , khó trách vừa rồi Tần Hữu Minh ép buộc chính mình phải trả lời có yêu Lâm Khả Tâm hay không , nguyên lai vì xác định có muốn giết chết cô hay không , Tần Hữu Minh muốn cả đời cho chính mình thống khổ chung thân !

Không hề nghĩ ngợi , Tư Đồ Viêm quát lên , cho Tần Hữu Minh một quyền .

Tần Hữu Minh bị Tư Đồ Viêm đánh làm cho choáng váng , tay lại căng thẳng mà bắn đạn lệch phía ra ngoài.

“Không ——” Tư Đồ Viêm vọt vào phòng tối , sau đó nhìn thấy một nữ nhân té trên mặt đất .

“Khả Tâm , Khả Tâm , em không sao chứ?” Tư Đồ Viêm ôm lấy người phụ nữ nhưng điều ngoài ý muốn đó là cô ta không phải Lâm Khả Tâm .

Mà lúc sau , Tần Hữu Minh đi vào phòng dùng súng nhắm ngay đầu Tư Đồ Viêm

148. Chương 151

“Khả Tâm đâu? Vì sao cô ấy không ở đây , mà đem cô ấy đi đâu rồi?” Đối mặt với họng súng của Tần Hữu Minh , điều đầu tiên Tư Đồ Viêm không phải nghĩ là làm sao để trốn chết mà là lo lắng cho sự an nguy của Lâm Khả Tâm .

Với vấn đề của Tư Đồ Viêm , Tần Hữu Minh cảm thấy nghi hoặc nhưng chính là chợt loé qua mà thôi: ” Vừa rồi lúc tao đi cô ta còn ở đây , về phần bây giờ ở đâu tao cũng không rõ , không chừng đã chạy trốn rồi cũng nên , bất quá điều tao rõ chính là sinh mệnh của mày coi như xong.”

Tần Hữu Minh hung ác nhìn Tư Đồ Viêm.

“Tao vốn định sẽ giết người phụ nữ mày yêu nhất , ày cả đời phải thống khổ nhưng nếu hiện tại cô ta đã mất tích tao liền giết mày cho đỡ mệt , bằng không cơ hội tốt như bây giờ sẽ không có lần thứ 2 , mày nói có phải hay không , Tư Đồ Tổng Tài?” Tần Hữu Minh cũng không vội hạ cò , anh muốn nhìn thấy Tư Đồ Viêm sợ hãi , thậm chí phải quỳ xuống cầu xin mình , nhưng điều làm cho Tần Hữu Minh thất vọng chính là , trên Tư Đồ Viêm ngoại trừ lo lắng thì không còn gì ..

”Khả Tâm đã chạy thoát thì phải nói cô ấy vẫn còn sống? Thật tốt quá.

.Tốt quá.” Nhìn thấy Tư Đồ Viêm vui sướng tự nói , điều này kém xa sự mong chờ vọng tưởng của Tần Hữu Minh , làm cho hắn không vui nhứt mảy .

“Chính mày phải chết , cư nhiên còn tâm tình quan tâm đến sự an nguy của nữ nhân kia , chẳng lẽ mày không sợ sao?”

“Tao đương nhiên sợ hãi.”

Tư Đồ Viêm thừa nhận làm Tần Hữu Minh có chút ngoài ý muốn , bởi vì người

cao ngạo giống Tư Đồ Viêm , như thế nào có thể bỏ sĩ diện thừa nhận mình sợ hãi? Nhưng lời nói kế tiếp của Tư Đồ Viêm làm cho Tần Hữu Minh thiếu chút nữa hộc máu chết .

“Tao sợ hãi chết rồi sẽ không được gặp Khả Tâm nữa.”

Nói đến 2 chữ Khả Tâm , vẻ mặt của Tư Đồ Viêm thật ôn nhu , Tần Hữu Minh thậm chí hoài nghi người trước mặt mình có phải là Tư Đồ Viêm hay không?

“Không , này không phải tôi mong muốn , tôi không muốn như thế.” Tần Hữu Minh gần như phát điên gào thét lên

”Tao —— Tần Hữu Minh nhận định đối thủ , cái lãnh huyết vô tình Tư Đồ Viêm

đâu rồi? hiện tại làm tao thất vọng quá.”

Cho dù giết chết Tư Đồ Viêm , hắn cũng không hề cảm thấy một chút gì thắng lợi sung sướng .

Nhưng Tần Hữu Minh cũng không buông súng , mà chỉ vào đầu Tư Đồ Viêm , dùng ngữ khí biến thái run rẩy nói: ” Tao biết mày nhất định cố ý giả vờ , để tao không giết mày đúng không? Nói ày nghe tao sẽ không dễ mắc mưu vậy đâu.”

Nói xong , Tần Hữu Minh đem ngón trỏ chuyển sang cò súng .

“Giết tao sẽ làm mày khoái hoạt sao?Niệm Tề?”

Ngay tại thời khắc mấu chốt , Tư Đồ Viêm bỗng nói ra một câu , biểu tình của Tần Hữu Minh trở nên kinh ngạc .

“Mày ...mày biết tao là ai. Mày khi nào thì biết đến?”

Nghe vậy , Tư Đồ Viêm chỉ bình thản trả lời: ” Từ lúc đầu tiên gặp mày tao đã hoài nghi thân phận của mày.”

“Không đúng , tao che dấu kĩ vậy , mày không có khả năng phát hiện.” Tần Hữu Minh không tin quát cầu

Tư Đồ Viêm nhún nhún vai: “Quả thật mày che dấu rất kỹ nhưng không có sự hận ý sâu của mày với tao thì tao đã không biết , vì ánh mắt của mày đã bán đứng mày , khi tao phát hiện ra mày hận tao , tao chỉ biết đây nhất định không phải lần đầu tiên chúng ta gặp nhau , mà tao khẳng định trong quá khứ giữ chúng ta đã xảy ra chuyện gì , vì vậy tao liền phái người điều tra tư liệu của mày ——Mục Niệm Tề”

Nghe được cái tên kia , nguyên bản Tần Hữu Minh đang kích động thì trở nên luống cuống: ” Không cần , đừng dùng tên đó gọi tao , người đàn ông kia không xứng để tao mang theo dòng họ hắn , tao hận ông ta.”

“Tại đây chúng ta hai cái có điểm nhất trí a.” Tư Đồ Viêm ngữ khí trào phúng nở

nụ cười , còn hơn cười nhạo Tần Hữu Minh phát điên , cũng như cười nhạo vận mệnh đã an bài .

Lời nói của Tư Đồ Viêm làm cho Tần Hữu Minh gào ra: ” Tao và mày không giống nhau , mày so với tao may mắn hơn ! Mục Viêm.”

Hồi lâu chưa từng nghe tới tên này , cư nhiên Tần Hữu Minh lại đề cập , về mặt Tư Đồ Viêm cũng trở nên mất tự nhiên .

Đúng vậy , thật ra nguyên bản người mang họ Mục Không phải chỉ là Tần Hữu Minh mà còn có Tư Đồ Viêm .

Theo ý nghĩa mà nói , anh cùng Tần Hữu Minh là “Huynh đệ” cùng cha khác mẹ .

Mà anh , cũng rất hận dòng họ này , đã cấp người đàn ông mang giống họ với anh.

Năm đó , Mục Phong ——Ba của Tư Đồ Viêm ăn chơi trác táng, điển hình của giới công tử ăn chơi, ỷ lại vào ba có tiền nơi nơi điều tiêu xài phung phí .

Sau khi Mục Phong gặp được mẹ của Tư Đồ Viêm , cũng đối với mẹ anh nhất kiến chung tình , triển khai một loại phương thức theo đuổi .

Vì theo đuổi mẹ anh , Mục Phong biểu hiện vì bà mà ông ta cải tà quy chánh , rốt cuộc cũng lấy được trái tim của mẹ Tư Đồ Viêm , đắc thắng ôm mỹ nhân về.

Nhưng sau khi cưới mẹ anh , Mục Phong liền khôi phục bản tính , hơn nữa càng lúc ông càng chán nản cuộc hôn nhân giữa bọn họ , liền bắt đầu ăn chơi đàng điếm bên ngoài , trải qua những cuộc tình 419.

Thậm chí sau khi mẹ anh mang thai , Mục Phong còn có tiểu tam , hơn nữa không e dè mang người phụ nữ đó đến ở gần công ty , mấy ngày mấy đêm không về ở lại với người đàn bà đó , để ột mình mẹ anh một bóng một hình với bốn bức tường.

Ở trong ấn tượng về thời thơ ấu của Tư Đồ Viêm , ba ba của anh thường xuyên vắng nhà , cho dù trở lại không đối xử với mẹ anh lạnh như băng thì cũng uống rượu đánh chửi bà , nên anh hi vọng ông ta đừng về nhà nữa.

Nhưng lúc ông ta không về thì anh lại luôn thấy mẹ anh khóc , mà điều đó làm cho anh rất đau lòng .

Sau này , anh nghe bọn hạ nhân trong nhà bàn tán anh mới biết , nguyên lai ba anh bên ngoài có người phụ nữ khác nên mới không trở về , hơn nữa nghe nói người đàn bà đó còn có đứa con tên là Mục Niệm Tề .

Vì thế có một ngày , Tư Đồ Viêm thừa dịp người khác không để ý , lén trốn đến gần công ty Mục Phong , hơn nữa ngồi chồm hổm đến trưa.

Ngày đó Tư Đồ Viêm vẫn là đứa trẻ , mà trời rất nóng nên anh phơi nắng liền bị xui đi , anh thấy ba của mình nói cười một bên ký túc xá đi tới.

Tay trái Mục Phong ôm một người phụ nữ đẹp , bên phải ôm một đứa nhỏ ít hơn tuổi hơn anh một chút , đương nói vui về Mục Phong còn nhẹ nhàng nhéo má đứa nhỏ .

Như vậy so với anh và mẹ anh , bọn họ ba người giống một nhà vui vẻ nhưng thật ra Tư Đồ Viêm mới là kẻ dư thừa .

Cho đến bây giờ anh chưa từng thấy bộ dạng ôn nhu này của ba anh , kia nhẹ nhàng làm cho anh thật đau xót , anh thậm chí hận không để đem đứa nhỏ trong lòng ngực Mục Phong lôi xuống , để cho dừng đoạt đi ba của anh nhưng banh chính là ngơ ngác nhìn tại chỗ không nhúc nhích..

Cứ như vậy , Tư Đồ Viêm và Mục Phong đụng nhau

Tư Đồ Viêm còn nhớ rõ lúc Mục Phong thấy anh , trên mặt sự yêu mến không còn , ngược lại không chút nào che giấu sự chán ghét: “Mày ở đây làm gì? Là mẹ mày kêu mày tới đây sao? Đàn bà dễ tiện.”

Ngữ khí chán ghét của ông ta làm cho Tư Đồ Viêm rơi lệ , anh nhẹ nhàng gọi ” Ba ba.”

Kêu xong từ này , Tư Đồ Viêm cảm giác một trận thiên toàn địa chuyển sau đó trước mặt tối sầm , hoàn toàn mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại , Tư Đồ Viêm bị tiếng răn dạy cùng tiếng khóc của mẹ mình làm cho

bừng tỉnh , anh chậm rãi bò xuống giường đến cạnh cửa lặng lẽ nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy Mục Phong tức giận quở trách mẹ , hơn nữa còn động tay động chân , không chấp nhận để ẹ bị khi dễ nữa , Tư Đồ Viêm liền xông ra ngoài

149. Chương 152

Tư Đồ Viêm xông ra , dùng hết sức ôm lấy cánh tay của Mục Phong: ” Không được đánh mẹ tôi.”

Nhưng hành động này của Tư Đồ Viêm càng làm cho Mục Phong tức hơn , ông ta hung hăng vung tay , làm cho Tư Đồ Viêm văng ra tường.

“Viêm Nhi” Nhìn cảnh này , mẹ Tư Đồ Viêm thét chói tay , bà chạy lại gắt gao ôm anh vào trong lòng ngực.

“Mục Phong , sao ông có thể nhẫn tâm như vậy , Viêm Nhi là con ruột của ông sao ông lại làm vậy với nó , ông đúng là không còn một chút lương tâm.”

Đối với sự chỉ trích của mẹ Tư Đồ Viêm , Mục Phong chính là khinh thường cười: ” Con tôi? A , ai biết nó có phải là con hoang không?Hừ”

“Ông thế nào lại nói vậy? Tôi chỉ có một mình ông , ông dựa vào cái gì mà nói xấu tôi.”

”Nói xấu bà? Lúc trước hàng đêm tôi không về , bà lại bỗng có con , đây là nói xấu

sao? Nói cho bà biết , lão tử đây sở dĩ không ly hôn chính là không muốn để bà và tình nhân ở cùng chỗ , lão tử phải trói buộc bà cả đời , cho bà thống khổ cả đời , chính tự giải quyết tốt đi”.

Nói xong câu này , Mục Phong đóng sầm cửa lại ly khai nhà , trong phòng chỉ còn lại Tư Đồ Viêm và mẹ của anh cùng âm thanh khóc nức nở.

Thấy mẹ mình khóc , Tư Đồ Viêm muốn ngắt đi , cái gì cũng không biết thì tốt rồi nhưng cảm giác trên lưng đau đớn làm cho anh không thể ngủ , mà trong lòng đau hơn nên nhiều năm rồi anh chưa bao giờ có giấc ngủ nào yên .

Sau khi nghe bọn người hầu nói người đàn bà tiểu tam kia tự sát nhưng Mục Phong như trước vẫn không về nhà mà bên ngoài tiếp tục ăn chơi đàng điếm .

Thắng cho đến một ngày , trong nhà truyền đến tin nghe nói vì uống rượu quá độ mà Mục Phong bị ngộ độc rượu chết , biết được tin này , Tư Đồ Viêm một chút lệ cũng không có rơi mà ngược lại anh thấy chính mình được giải thoát rồi.

Về phần mẹ của anh , vốn sức khỏe đã yếu hướng chi cuộc sống sau hôn nhân quá tra tấn bà nên khiến bà càng yếu hơn , hơn nữa Mục Phong làm cho bà không ít đả kích , nên không lâu sau bà cũng qua đời .

Mẹ mất làm cho Tư Đồ Viêm không ít đả kích , anh thậm chí cho rằng chính Mục Phong đã cướp đi mạng sống của mẹ mình , nên mang theo ý tức trả thù , sau khi mẹ anh chết chuyện đầu tiên anh làm chính là mang họ của mình sửa lại thành

họ mẹ .

Tư Đồ Viêm cảm thấy dù sao Mục Phong cũng xem anh là con hoang kia rõ ràng anh cũng chưa từng có người ba nào tên Mục Phong , từ nay về sau trên thế giới chỉ có Tư Đồ Viêm chứ không có ai tồn tại tên là Mục Viêm.

Nghĩ vậy , Tư Đồ Viêm nhũu mày .

” Tàn Hữu Minh , mày cảm thấy tao may mắn hơn sao? Nực cười , lúc mày cùng mẹ mày và Mục Phong đi nơi nơi du ngoạn , cả nhà tốt đẹp , thì tao chỉ ở nhà đối mặt với vách tường lạnh như băng , đơn giản là tao không muốn thấy mẹ tao rơi nước mắt , vậy gọi là may mắn hơn so với mày sao?”

Bị Tư Đồ Viêm chất vấn , Tàn Hữu Minh có chút ghen lời nhưng anh vẫn không chịu buông tha: ” Ít nhất , ít nhất cuối cùng ông ta nhận mày là con , đem tài sản giao hết ày , còn tao thì sao? Tao bị ông ta ném vào trong cô nhi viện tự sinh tự diệt.”

“Khi tao đói bụng , bị đưa nhỏ khác khi dễ tôi không tự chủ nghĩ đến mày áo cơm không lo hưởng thụ tài sản , mày có biết tao hận ông ta bao nhiêu không?”

“Đều là con ông ta dựa vào đâu mà khác nhau đến vậy , liên bởi vì mẹ mày là vợ chính còn mẹ tao là Tiểu Tam sao? Tao không phục.”

”Cho nên tại lúc đó tao trong lòng đã thề chỉ cần tao có cơ hội tao nhất định phải

trả thù tất cả , tao muốn ày ném thử chút tư vị thống khổ mà lúc đó tao phải chịu , cho nên dù đổi công lao cả đời cũng không sao , hiện tại mày xuống địa ngục đi.”

Nguyên bản Tàn Hữu Minh đã muốn đưa súng một lần nữa về phía Tư Đồ Viêm nhưng Tư Đồ Viêm chỉ thản nhiên nói một câu: ” Mày biết vì sao ông ta không nhận mày làm con không? Bởi vì mày quả thật không phải con ruột của ông ấy.”

“Mày nói gì? Điều đó không có khả năng.”

Lời nói của Tư Đồ Viêm như sét đánh ngang tai , chấn động Tàn Hữu Minh làm súng cũng rơi xuống mặt đất.

Tư Đồ Viêm thấy vậy cũng không vội vã giành súng mà tiếp tục thản nhiên nói: ” Lúc trước Mục Phong đem mẹ của mày ở nhà trọ lại phái một người âm thầm chiếu cố bà , một thời gian sau bọn họ xảy ra quan hệ , và đã sinh ra mày.”

“Mục Phong biết chuyện bà ta mang thai còn tưởng rằng mày là con ruột của ông ta , nên mỗi ngày đều bên cạnh bà , không cho người đàn ông kia chiếu cố mày nữa , Mục Phong an bài anh ta đi làm việc khác nên mày chưa bao giờ thấy người đàn ông đó cả.”

”Sau đó đi thử máu , Mục Phong mới phát hiện ra nhóm máu của mày và ông ta không giống nhau liền chất vấn mẹ của mày , còn kêu bà ta xác nhận tình nhân là ai , vốn bà ta định che giấu , tinh thần cộng thêm sự khẩn trương , hơn nữa

không muốn làm liên lụy đến ba ruột của mày nên bà ta thất cổ tự sát.”

“Mà giống như tính cách máu lạnh của Mục Phong , đối với đứa con giả ở chung lâu vậy cư nhiên ông ta không hề quan tâm chuyện tình nghĩa cũ gì liền đem mày ném vào trong cô nhi viện , cũng là chân tướng thật tác phong của ông ấy.”

“Không chỉ thế , ông ta còn túm tao đến bệnh viện bắt tao làm xét nghiệm máu bằng không thể nào ông ta lại giao tài sản cho tao?”

Nghe được tất cả sự thật này , Tần Hữu Minh không thể tin nổi , bởi vì tất cả đã phá vỡ những gì anh nghĩ lúc trước.

“Không có khả năng , không có khả năng ! Tao không biết những điều này , mày sao có thể biết để kể lại? Đây nhất định là mày bịa ra để gạt tao , tao sẽ không tin.” Tần Hữu Minh bịt lỗ tai lại hét lớn

Tư Đồ Viêm thở dài: ” Tao không lừa mày , vì lúc ấy mẹ mày có viết thư cho ba mày , nên những điều đó là tao và ba ruột của mày nhìn thấy.”

“Ba ruột của tao? Mày biết ông ấy là ai?” Tần Hữu Minh không thể tin , hỏi han.

“Thật ra người đó rất quen thuộc với mày.” Dừng một chút , Tư Đồ Viêm mới nói ra thân phận người kia: ” Đó là cha nuôi của mày , Tần Lão —— Đồng Sự Trưởng trước của Tập Đoàn Tần Thị.”

“Tần Lão? Ông ấy là cha ruột của tao? Điều này sao có thể?” Tần Hữu Minh hung

hăng quơ tay: ” Ba ruột của tao không phải dưới quyền của ba mày sao? Làm sao có nhiều tiền mà xây nên một cái xí nghiệp lớn vậy?”

Đối với sự nghi hoặc của Tần Hữu Minh , Tư Đồ Viêm không trực tiếp trả lời mà chỉ hỏi vặn: ” Mày có biết Tần Lão đã làm giàu thế nào không?”

“như thế nào?”

Tần Hữu Minh không biết Tư Đồ Viêm hỏi cái này để làm gì mà Tư Đồ Viêm chỉ nở nụ cười châm biếm , nói một đoạn không liên quan đến vấn đề này: ” Lúc trước khi tao nhận được di sản của Mục Phong , quả thật di sản của ông ta rất ít , thậm chí không đủ phí sinh hoạt cho tao và mẹ tao trong vòng 2 năm , tao biết trời sanh ông ta đã rất phung phí , tiêu tiền như nước , nhưng lấy tài lực của Mục Gia thì cũng không khiến cho ông ta trong thời gian ngắn như thế mà bại sản. . . .

.”

“Ý mày là.” Dường như Tần Hữu Minh hiểu ra được cái gì .

“Đúng vậy , chính là tâm phúc của Mục Phong , ba ruột của mày đã âm thầm lấy tài sản của Mục Gia mà dùng , nên có lẽ sau đó cũng là nguyên nhân ông ta giúp tao phát triển Tư Đồ Xí Nghiệp , này coi như bồi thường cho tao đi?”

“Nhưng mà. Nhưng mà nếu ông ta là cha ruột tao vì cái gì lúc trước không trực tiếp nhận tao mà chỉ làm cho tao ăn nhờ ở đậu từng ấy năm?”

Tần Hữu Minh vẫn là không nghĩ ra , nhưng tất cả đều có nguyên nhân của nó.

“Sở dĩ năm đó Tần Lão có thể xây dựng nên công ty lớn như Tần Thị cũng không phải chỉ vì ông ta vận dụng tài sản của Mục Gia mà còn một nguyên nhân trọng yếu —— ông ta cùng thiên kim tiểu thư của tập đoàn tài chính kết hôn , hay nói cách khác ông ta ở rể cho Tần Gia , thành con rể của Tần Gia , thậm chí còn thay đổi họ Tần mới có thể tiếp quản Tần Thị Xí Nghiệp , bất quá cũng vì ông ta thay đổi họ mà khi tìm mày ông ta mất rất nhiều thời gian.”

“Vì liên quan đến chuyện ở rể , nên ông ta ở trong Tần Gia cũng không có nhiều quyền lợi , nên nếu ông ta nhận mày làm con ruột phỏng chừng Tần Gia khẳng định sẽ không tha cho ông ta nên ông ta chỉ có thể nhận mày dưới danh nghĩa cha nuôi , đem mày từ trong cô nhi viện ra , hơn nữa lúc mày bị khi dễ ông ta cũng không dám đứng ra che chở ày , chắc là sợ người khác phát hiện ra quan hệ của 2 người đi?”

“Sau này , phu nhân của Tần Lão chết , anh mới có thể có quyền hành , nhưng vẫn không dám nói ày biết sự thật , dù sao lúc trước khi ông ta không kết thúc nghĩa vụ cha ruột sủng ái mầy nên ông ta không dám nói , phỏng chừng sợ mầy biết sự thật sẽ hận ông ta?”

“Nếu mầy không tin , thì có thể tìm Tần Lão để làm xét nghiệm DNA , dù sao ông ta còn nằm trên giường bệnh.”

Tư Đồ Viêm phân thích hoàn toàn đúng chỗ làm cho Tần Hữu Minh một chút

cũng không tìm ra lỗ hổng mà hoài nghi

Bất quá , Tần Hữu Minh cũng hiểu được một chút , khó trách Tần Lão không đem công ty giao cho Tần Hiểu Linh mà giao cho chính anh. Nguyên lai là như vậy.

Thì ra những gì anh nhận định cũng không phải không đúng , anh nghĩ chính ba mình và mình không có quan hệ huyết thống , đối với anh lạnh như băng , anh nghĩ đến mình không may mắn nên để cho chính mình ghen tị phá huỷ người khác , thì ra anh còn may mắn hơn rất nhiều.

Anh dùng cơ hồ toàn bộ sinh mệnh hận thù , lại hận sai người , Tần Hữu Minh quả nhiên cảm thấy chính mình thật là truyện cười

“Vì cái gì phải nói cho tao những điều này? Làm cho thù hận trong tao giải thoát? Mầy không phải rất hận tao sao? Không phải muốn thấy tao hận thù tiếp tục thống khổ sao?”

“Thật ra tao có hận mầy và mẹ của mầy , tao hận hai người cướp đi ba ba , làm ẹ tao mỗi ngày đều khóc ,nhưng sau khi tao biết kết cục , tao mới phát hiện tao không có vui vẻ mà ngược lại sinh mệnh của chúng ta đều vì Mục Phong mà trở nên bi ai” Nói đến điều này , Tư Đồ Viêm không khỏi thở dài.

”Sai lầm của Mục Phong tạo nên điều bất hạnh cho 2 gia đình , cùng tính cách lãnh khốc vô tình của chúng ta , mầy xem , cuộc sống của chúng ta có phải vì ông

ấy mà ngập tràn thù hận , trả thù không , tuy rằng ông ta đã chết nhưng vẫn phá huỷ đời tiếp theo Khi tao ý thức được điều này , tao liền quyết tâm phải buông thù hận với mầy.”

“Nhưng mà. Nếu mầy không hận tao vì sao phải hao hết tâm tư , cướp đi 30% cổ phần của Tần Thị?”

Mang theo điểm hoài nghi , Tần Hữu Minh phản bác nói.

Tư Đồ Viêm nhún vai:” Thì ra mầy còn để ý chuyện 30% cổ phần. Làm ơn , đều là thương nhân , ai cũng vì lợi ích mà tranh đoạt , chuyện này không phải tự nhiên sao?”

150. Chương 153

“Nhưng nếu xuất phát từ lợi ích , theo năng lực của anh hoàn toàn có thể mang đến hơn 30% cổ phần , thậm chí có thể áp đảo cả vị trí chủ tịch , nhưng anh không có làm vậy , tại sao?”

(TT : cái này thay đổi lại xưng hô nha , mầy tao nghe nặng quá) T_T

Tần Hữu Minh hỏi xong cũng không đợi Tư Đồ Viêm trả lời , liền thử giải đáp nói: ” Ngay từ đầu tôi đã không rõ điểm ấy , hơn nữa vì cổ phần của tôi và anh cũng ngang nhau , chỉ cần anh thêm một chút cổ phần nữa thì vị trí chủ tịch tôi khó mà giữ được , nên tôi thủy chung lo lắng đề phòng , sợ một lúc nào đó anh

giở thủ đoạn cướp đi vị trí chủ tịch của tôi , sau này tôi hiểu ra , anh chính là muốn dùng phương pháp để cuộc sống hằng ngày của tôi thật khó khăn , mỗi một ngày đều không sống tốt , đúng hay không?”

Với sự hoài nghi của Tần Hữu Minh , Tư Đồ Viêm chỉ là giễu cợt ” A , xem ra tôi và anh nói chuyện nhiều như vậy anh vẫn là không tin tôi. Bất quá cũng đúng , vốn thanh danh của tôi cũng không tốt” , dừng một chút Tư Đồ Viêm giải thích thêm :“Thành thật nói cho anh hiểu tôi chưa bao giờ nghĩ tới độc chiếm Tần Thị cả , tuy rằng anh làm cho sự nghiệp của Tần Thị trở nên khó khăn , nhưng g tôi một chút cũng không lạ , nó cũng không phải một tay tôi xây dựng nên lấy lại cũng không có cảm giác gì , mà tôi

phải mua Tần Thị là vì phải báo đáp Tần Lão nên không muốn nó phải đóng cửa , dù sao năm đó không có Tần Lão thì Tư Đồ Xí Nghiệp cũng không thể đứng dậy”.

“Vậy vì cái gì mà anh cố tình phải có cổ phần giống tôi đều là 30%?” Tần Hữu Minh vẫn không hiểu được

Tư Đồ Viêm nhún nhún vai: “Không có biện pháp , tuy rằng tôi không muốn làm tổng tài nhưng tôi cũng không thích người khác thay tôi làm vị trí trên , đương nhiên tôi không thể kiềm giữ cổ phần nhiều hơn nhưng tôi biết anh hận tôi , hiện tại tôi chỉ giữ đúng cổ phần ngang anh để ít nhiều anh nghĩ muốn giết tôi , nếu như tôi đoạt lấy Tần Thị còn không biết anh sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó với tôi? Hơn nữa tôi lấy 30% đó vốn cũng nên thuộc về tôi , năm đó Tần Lão lấy gia sản nhà tôi để mang lợi thì ít nhiều 30% đó cũng đáng.”

Nghe Tư Đồ Viêm giải thích , Tần Hữu Minh mới hiểu hết thấy phiền não là do chính anh mua dây buộc mình , anh kinh ngạc hết sức không khỏi có chút hổ thẹn .

Tần Hữu Minh à Tần Hữu Minh , lần này đúng là khôn ngoan lắm chỗ , lấy lòng tiểu nhân đo với quân tử ...

“Nếu như không có gì nữa tôi đi tìm Khả Tâm , tôi tin cô ấy hẳn là đã đến nhà của Cố Thiếu Kiệt.” Tư Đồ Viêm tươi cười mang theo chút khẩn cấp cùng khẩn trương.

Tần Hữu Minh nhất thời tỉnh ngộ , nguyên lai Tư Đồ Viêm vẫn là đùa giỡn : anh sợ dĩ không nhanh không chậm đối với chính mình nói nhiều vậy , trên thực tế chỉ muốn kéo dài thời gian , miễn cho tâm mình hung ác , hảo hảo đem Lâm Khả Tâm trở lại —— Tư Đồ Viêm vẫn là muốn đảm bảo Lâm Khả Tâm đã bình yên vô sự.

Tuy rằng Tần Hữu Minh không thừa nhận nhưng anh không thể không thừa nhận là mưu lược anh vĩnh viễn thua xa so với Tư Đồ Viêm .

Nhưng lúc này đây , Tần Hữu Minh không vì đó mà giận ngược lại tiêu tan nở nụ cười , ngay tại lúc Tư Đồ Viêm chuẩn bị rời đi , Tần Hữu Minh gọi lại :” Tôi còn một vấn đề cuối cùng.”

“Cái gì?” Tư Đồ Viêm không quay đầu , hỏi lại

Tần Hữu Minh do dự một chút , sau đó mở miệng: ” Anh hận Tần Lão sao?”

Tuy rằng Tư Đồ Viêm đưa lưng về phía anh nhưng Tần Hữu Minh nghe được Tư Đồ Viêm cười nhạo ” A , nếu tôi hận ông ta thì còn có thể phả người bảo hộ sự an toàn của ông ta sao? Nếu như người tôi có thể hận thì chỉ có 2 người , một là Mục Phong , 2 là chính bản thân tôi.”

Nói xong câu này Tư Đồ Viêm định sẽ bỏ đi , nên anh không phát hiện Tần Hữu Minh ở đằng sau cầm nắm tay làm như một cái quyết định: ” Chờ một chút , đừng đi vội , hiện tại đi đến nhà Cố Thiếu Kiệt sẽ không thấy Lâm Khả Tâm.”

Tần Hữu Minh nói xong chỉ thấy Tư Đồ Viêm cứng đờ , sau đó anh quay đầu , nụ cười nguyên bản đã bị lo lắng và nghi hoặc thay thế: ” Đây là ý gì? Anh không phải đem Khả Tâm giấu đến nơi khác chứ? Mau nói”

Tần Hữu Minh liên tục lắc đầu: ” Không phải , lúc trước Lâm Khả Tâm là ở đây nhưng vì phòng ngừa cô ấy trốn đi nên tôi kêu người trói tay chân cô ấy lại , nên tỷ lệ cô ấy tự chạy trốn là rất ít , tôi nghĩ có người vào đây mang cô ấy đi rồi.” Nói xong , Tần Hữu Minh tiến lên , vỗ vỗ thư kí trên mặt đất , muốn hỏi xem đã xảy ra chuyện gì nhưng Tư Đồ Viêm đã mở miệng trước .

“Chờ một chút , không cần , tôi biết là ai làm.”

“Ý người anh nói là.” Tần Hữu Minh đại khái cũng đoán được.

Tư Đồ Viêm lạnh lùng nói: ” Là Tần Hiểu Linh , ngoại trừ cô ta thì còn ai?”

Ngoại trừ Tần Hiểu Linh thì còn có ai biết địa phương bí ẩn như vậy , cùng với tin tức Tần Hữu Minh bắt cóc Lâm Khả Tâm? Mà ngoại trừ cô ta thì ai có thể vì thích Tư Đồ Viêm mà làm chuyện điên cuồng?.

Không chút suy nghĩ , Tư Đồ Viêm nhanh lấy điện thoại gọi cho Tần Hiểu Linh nhưng bên kia truyền đến giọng nữ lạnh như băng , báo cho Tư Đồ Viêm biết là Tần Hiểu Linh đã tắt máy .

“Đáng giận” Tư Đồ Viêm nặng nề đập vào vách tường , sắc mặt cũng trở nên khó coi.

151. Chương 154

Tư Đồ Viêm nhìn Tần Hữu Minh hỏi: ” Anh có biết Tần Hiểu Linh cô ấy sẽ làm sao không?”

Tần Hữu Minh lắc lắc đầu: ” Đây tôi cũng không rõ , thậm chí tôi không ngờ cô ta cứ nhiên dấm đánh lên người của tôi cướp Lâm Khả Tâm đi.”

Thành phố lớn như vậy nếu Tần Hiểu Linh muốn giấu một người cơ hồ sẽ khó tìm ra cho dù có thể tìm thì không biết lúc tìm ra Lâm Khả Tâm đã bị Tần Hiểu Linh làm gì rồi. Vậy phải làm sao?

Chết tiệt , Tư Đồ Viêm không khỏi hối hận , đều do anh tức giận Lâm Khả Tâm mà trở nên u muội , sớm biết Tần Hiểu Linh điên cuồng trước anh sẽ không trêu chọc Tần Hiểu Linh .

Bỗng nhiên.

“Đỉnh linh linh , đỉnh linh linh.” Tiếng di động của Tư Đồ Viêm vang lên , anh nhìn màn hình , là một dãy số lạ.

Tư Đồ Viêm không định nghe nhưng nghĩ có thể là Tần Hiểu Linh gọi tới nên anh vội vàng nhấn hạ , chính là đối diện truyền tới âm thanh không phải của Tần Hiểu Linh.

“Alo , là Tư Đồ Viêm sao? Tôi là Cố Thiếu Kiệt” Vừa nghe là Cố Thiếu Kiệt , Tư Đồ Viêm nhất thời hệt hững , ngữ khí của anh cũng vì vậy mà trở nên không kiên nhẫn :” Nếu gọi cho tôi không có gì quan trọng thì tôi cúp đây.”

Tư Đồ Viêm nói xong định cúp nhưng nghe bên kia là Cố Thiếu Kiệt lo lắng ngăn cản: ” Từ từ , tôi gọi là vì chuyện của Khả Tâm.”

“Khả Tâm? Cô ấy tìm anh sao?”

Tư Đồ Viêm kích động hỏi, cũng vì vậy mà lông mày giãn ra một chút , nhưng Cố Thiếu Kiệt trả lời lại làm anh thất vọng ” Cô ấy không tìm tôi nhưng.” Cố Thiếu Kiệt ấp úng không dám dừng lại liền tiếp tục nói :” Tôi vừa rồi định đến

Công ty của Tần Hữu Minh , lúc ở dưới lầu tôi thấy một người vạm vỡ đề nặng Khả Tâm , bên cạnh còn có một người ôm đứa nhỏ cùng lên xe , vì vậy tôi theo sau họ , đi theo bọn họ tới một cái kho hàng.”

“Kho hàng đó ở đâu?!” Trong mắt Tư Đồ Viêm một lần nữa lại loé ra hy vọng.

“Ở ngoại thành B2 XX , có một đồng kho hàng , kể lại tôi cũng không biết miêu tả làm sao , bắt quá ra vẻ giống như là kho hàng của Tần Thị”

Nghe Cố Thiếu Kiệt nói vậy , Tần Hữu Minh một bên vội vàng nói: ” Tôi biết kho hàng nào tôi mang anh đi.”

Tư Đồ Viêm gật gật đầu: “được , Cố Thiếu Kiệt giúp tôi theo dõi , tôi bây giờ sẽ tới ngay.”

“Anh yên tâm , nơi này có tôi cam đoan mẹ con của Khả Tâm sẽ an toàn.”

Nghe Cố Thiếu Kiệt hứa hẹn , Tư Đồ Viêm ít nhiều thả lỏng tâm , anh liền theo Tần Hữu Minh lái xe đến địa phương mà Cố Thiếu Kiệt nói.

Bởi vì quá sốt ruột nguyên bản đáng ra phải chạy hơn nửa tiếng thì hơn 10 phút Tư Đồ Viêm liền chạy đến , sau khi xuống xe , Tư Đồ Viêm vội vàng liên hệ với Cố Thiếu Kiệt , với sự xuất hiện của Tần Hữu Minh , Cố Thiếu Kiệt không khỏi kinh ngạc nhưng nếu là Tư Đồ Viêm đã dắt tới phỏng chừng trong lòng của Tư Đồ Viêm đã có suy nghĩ nên anh cũng không nhiều lời .

Cố Thiếu Kiệt mang 2 người tới một bụi cỏ , chỉ chỉ vào cửa nói ” Hiện tại kho hàng có hai người vệ sĩ , bên trong cửa còn có một người vạm vỡ , chúng ta mà trực tiếp vọt vào thì sẽ nguy hiểm , phải thương lượng đã rồi hãy hành động”.

Đúng vì lo lắng 3 người vệ sĩ này nên Cố Thiếu Kiệt mới không vào cứu Lâm Khả Tâm , dù sao anh cũng không cường tráng , đánh nhau không phải anh không am hiểu , nếu liền xông vào phỏng chừng không thể

cứu Lâm Khả Tâm mà chính anh còn bị đánh xỉu , đến lúc đó ai cứu Khả Tâm và đứa bé? Nên chẳng sợ , anh vẫn không thể không cầu cứu Tư Đồ Viêm .

Nhưng Tư Đồ Viêm bất chấp tất cả: ” Thương lượng thương lượng? Chính là Khả Tâm làm sao có nhiều thời gian chờ chúng ta thương lượng? Không được tôi phải vào cứu cô ấy”. Tư Đồ Viêm nói xong định sẽ chạy ra nhưng bị Cố Thiếu Kiệt và Tần Hữu Minh ngăn cản lại.

” Tư Đồ Viêm , nên bình tĩnh chút , cái vẻ gấp chuyện không chút hoang mang của anh chạy đâu rồi? Tôi tìm anh tới là trợ giúp không phải kêu anh đến quấy rối , nếu như một người có thể giải quyết việc này , anh nghĩ rằng tôi sẽ tìm anh đến sao? Anh phải biết rằng bây giờ mà tùy tiện hành động là chỉ có hại Khả Tâm thôi.”

“đúng vậy , lấy chỉ số thông minh của 3 chúng ta , thương lượng còn không mau? Anh không cần gấp gấp vậy.” Tần Hữu Minh một bên khuyên nhủ

Nghe hai người nói vậy , Tư Đồ Viêm cũng bình tĩnh một ít: ” Vậy được rồi , chúng ta nên làm thế nào?”

“Không bằng chúng ta như vậy.” “Chính là nói như vậy có cái vấn đề.”

“Kia như vậy chết sao. Chết thì sẽ không có vấn đề.” “Được , chủ ý này không tồi”

Quả nhiên dựa vào chỉ số thông minh của 3 người rất nhanh một kế hoạch được bàn xong

“Kia , kế tiếp nên hành động”, Nói xong , Cố Thiếu Kiệt tuốt đám cỏ trước mặt , mà Tần Hữu Minh cùng Tư Đồ Viêm đi đằng sau dùng âm thanh không lớn nói: ” Tư Đồ Viêm , tôi hiểu Tần Hiểu Linh có chút quá đáng nhưng dù sao cô ấy cũng là em gái nuôi của tôi hơn nữa những gì cô ấy làm cũng vì anh nên coi như tôi cầu anh , đi vào không cần làm tổn thương cô ấy, làm ơn.”

Suy nghĩ một chút , Tư Đồ Viêm thản nhiên trả lời ” Ừ , tôi sẽ cố hết sức”

152. Chương 155

Vì ba người không hiểu bên trong là tình huống gì , lo lắng đến kẻ vệ sĩ vạm vỡ sẽ làm người bị thương , nếu ba người xông vào sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn , nên ba người quyết định xử lý kẻ vạm vỡ .

Về phần ngoài bởi vì là kho hàng của Tần Thị nên người đứng ngoài cửa phỏng chừng là người của Tần Thị , sẽ để Tần Hữu Minh can thiệp ” Khụ khụ.”

Tần Hữu Minh thanh thanh giọng , xuất hiện trước hai người ngoài cửa , hai người vừa thấy liền bật người đứng thẳng: ” Xin Chào Chủ Tịch”

Tuy rằng hai người ngoài cửa này giải quyết tốt lắm nhưng Tần Hữu Minh hiểu rõ người bên trong sẽ không dễ dàng như vậy .

“Các người ở đây làm gì? Bên trong có gì sao?”

Đối mặt với câu hỏi của Tần Hữu Minh , hai người bảo vệ không lập tức trả lời mà nhìn thoáng qua nhau , làm như lo lắng có nên nói ra không .

“Nói.” Tần Hữu Minh bày ra dáng vẻ uy nghiêm , vì vậy hai người bảo vệ đầu tiên là cả kinh , sau đó bật người ngoan ngoãn hồi đáp: ” Thưa Chủ Tịch , là Hiểu Linh Tiểu Thư kêu chúng tôi đứng đây canh gác , vừa rồi Hiểu Linh Tiểu Thư cùng một người nam nhân vạm vỡ ôm đứa nhỏ thêm một người phụ nữ vào đây.”

“Cái người đàn ông kia , các người quen biết sao? Anh có mang súng hay là gì không?”

Hai người bảo vệ nghĩ nghĩ , sau đó lắc lắc đầu: ” Chúng tôi chưa bao giờ gặp qua người đó , về phần có mang súng hay không chúng tôi cũng không để ý.”

Tần Hữu Minh suy nghĩ một chút , sau đó phát phát tay: ” Tốt lắm các người có

thể đi rồi nhưng để quần áo lại đây”

“A? Để , để quần áo lại? Vậy nói chính là chúng tôi sẽ mặc cái gì.?” Nghe được yêu cầu của Tần Hữu Minh , hai người bảo vệ thì nhau hỏi.

Tần Hữu Minh nhú con ngươi lại: ” Không nên nói nhiều điều vô nghĩa còn mau không cởi? Nếu không cởi tôi liền đá văng hai người.”

“được , được , chủ tịch ngài đừng nóng giận , chúng tôi cởi , cởi.” Nói xong , hai người vội vàng cởi bỏ áo khoác , tè quần chạy đi .

Nhìn quần áo , Tần Hữu Minh tự hỏi , dù sao người vạm vỡ có thể vì Tần Hiểu Linh mà cướp đi Lâm Khả Tâm trên tay anh , điều này có nghĩa gã ta rất nghe lời Tần Hiểu Linh , cho dù chính anh là chủ tịch phòng chừng đối phương cũng sẽ không quan tâm , nên bọn họ có thể dùng biện pháp buông tay độ sức.

.

Bên trong cánh cửa

“Cameras đã cài tốt rồi , kế tiếp nên đối phó con quỷ nhỏ này đi?” Người vạm vỡ đối với Tần Hiểu Linh nói , liền xoa xoa tay dùng ánh mắt háo sắc nhìn Lâm Khả Tâm .

Lâm Khả Tâm thấy vậy lui về sau , nhưng vì tay chân chới chật nên cô cũng không

thể dịch chuyển xa được liền bị nam nhân tóm về .

“Từ từ.” Tần Hiểu Linh gọi nam nhân lại , mà này làm cho anh mất hứng , hừ một tiếng

“Kia một tiếng vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Bất mãn gì sao? anh bắt quá chỉ tới giúp tôi cường bạo cô ấy , đừng nói cho tôi biết anh cũng coi trọng con tiểu tiện nhân này.” Tần Hiểu Linh không vui nén giận nói.

Nghe Tần Hiểu Linh nói vậy , tên đàn ông vội vàng tiến lên hòa theo: ” Như thế nào có thể? Đây chính là tôi giúp cô bắt cóc , cũng là cô tìm tôi cường bạo cô ta , sau đó thu lại , tôi đều nghe lời cô , không nói 2 lời còn không phải giúp cô sao?”

“Không nói hai lời?” Tần Hiểu Linh khinh thường ” Hừ ” một tiếng ” Nếu tôi không phát sinh quan hệ cùng anh , anh sẽ giúp tôi sao? Hơn nữa nói không chừng anh chính là vì có thể lên giường với phụ nữ khác nên mới giúp tôi.”

Người đàn ông vỗ vỗ vai của Tần Hiểu Linh “Cô nhìn cô xem , ghen cái gì? Tin tưởng tôi , trái tim tôi chỉ có một mình cô , nếu cô không vui tôi sẽ không đụng nữ nhân kia.” Tuy rằng người đàn ông muốn đụng Lâm Khả Tâm đến chết nhưng hắn vẫn giả vờ nhưng không sao , lấy lui để tiến , cái này Tần Hiểu Linh tin là thật , đáp ứng xuống: ” Được tôi tin tưởng anh , bất quá gỡ miếng băng keo dán miệng nó ra , tôi muốn con tiện nhân này thống khổ kêu thảm , cầu tôi buông tha

, ha hả.”

Chỉ là nghĩ đến màn kia , Tần Hiểu Linh liền kích động , sau đó , người đàn ông tiến lên tháo miếng băng dán miệng của Lâm Khả Tâm ra , rồi bắt đầu xé quần áo của cô.

“Không , đừng làm vậy , cầu các người buông tha tôi.” Tần Hiểu Linh vung tay lên: ” Chờ một chút.”

Người đàn ông dừng động tác , khó hiểu nhìn Tần Hiểu Linh , cô ta tiến lên ngồi xổm trước mặt Lâm Khả Tâm ” Buông tha cho cô? Mặc cười , vất vả lắm mới có cơ hội này như thế nào mà không trả thù? Nói cho tôi biết bây giờ cô sợ hãi lắm đúng không? Bất lực lắm đúng không? Có phải hay không đang hy vọng Tư Đồ Ca tới cứu cô? tôi nói cho cô nghe , Tư Đồ Ca sẽ không tới cứu cô , hơn nữa tôi sẽ đem đoạn hình ghi hôm nay cho anh ấy xem , chờ khi anh ấy nhìn cô bị người đàn ông khác đặt dưới thân , thì anh ấy sẽ không yêu cô nữa.”

Lúc này Lâm Khả Tâm mới hiểu được nguyên lai Tần Hiểu Linh làm vậy là vì Tư Đồ Viêm.

Lâm Khả Tâm hô to: ” Tần Hiểu Linh , cô điên rồi , cho dù cô làm vậy , Tư Đồ

Viêm cũng không thích cô.”

Nge nói thế , sắc mặt Tần Hiểu Linh trở nên biến sắc , hung hăng tát cho Lâm Khả Tâm một cái: ” Cho dù anh ấy không thích tôi thì tôi cũng sẽ không để cho bất luận kẻ nào có được Tư Đồ Ca.”

153. Chương 156

Trạng thái của Tần Hiểu Linh làm cho Lâm Khả Tâm cảm thấy sợ hãi , tuyệt vọng , cô biết bây giờ Tần Hiểu Linh đã rất điên cuồng , nên chính mình nói gì cũng không có lợi .

Tần Hiểu Linh nhìn gã đàn ông, mang theo oán giận nói: ” Làm cho tôi.”

Dừng một chút , Tần Hiểu Linh cắn răng , hung hăng bổ sung: ” Tần bạo nhiều lên , làm cho cô ta càng kêu thảm càng tốt.”

Được mệnh lệnh của Tần Hiểu Linh , gã đàn ông nuốt nước miếng ,bàn tay thô ráp liền hướng đến thân thể của Lâm Khả Tâm , Lâm Khả Tâm không khỏi run rẩy , nước mắt tuôn ra, làm cho Tần Hiểu Linh thêm đắc ý .

Vừa vặn lúc đó . “Đông”

Ngoài cửa truyền đến một tiếng nổ , sau đó chính là tiếng la hét của đàn ông . “Đau quá , anh là ai?”

“Khả Tâm , Khả Tâm !! Anh tới cứu em” “Từ từ , anh không thể vào”

“Vô nghĩa , tránh ra.”

“Không tốt có người xâm lấn.”

.

Kế tiếp , bên ngoài cửa truyền đến âm thanh hô quát , âm thanh kêu đau , cùng với đòn nghiêm trọng vào cánh cửa nghe thôi thì biết bên ngoài lâm vào một mảnh hỗn loạn.

Bên trong , vì khấn trương Tần Hiểu Linh và gã đàn ông đã dừng lại động tác cùng nhìn ra cửa.

Một lát sau , âm thanh bên ngoài không còn , không khí càng thêm khấn trương . “Mau ra ngoài xem đã xảy ra chuyện gì.” Tần Hiểu Linh sai gã đàn ông ra ngoài. Nghe vậy , gã đàn ông buông lỏng Lâm Khả Tâm , cảnh giác hướng ra ngoài cửa.

Ra cửa , gã đàn ông thấy hai người bảo vệ giữ Cố Thiếu Kiệt , mà quần áo của anh lại không chỉnh tề như ý đồ phản kháng .

“Sao lại thế này?”

“Báo cáo,” Một trong 2 người bảo vệ nói :” Vừa rồi người đàn ông này muốn xông vào kho hàng , trải qua một phen đánh nhau , đã bị chúng tôi ngăn cản.”

“Buông , tôi muốn vào cứu Khả Tâm.” Cố Thiếu Kiệt giãy dụa , kia bộ dáng không phục làm cho gã đàn ông hưng trí .

Gã đàn ông bước đến trước mặt Cố Thiếu Kiệt , nhìn kĩ anh.

”A , tiểu tử như mày cũng muốn xông vào a? Được , đừng khí không tui , nhưng đầu óc. thì có khuyết điểm.”

Nói xong , hần liếc nhìn hai người bảo vệ một cái .

“Các người làm không tui , tui mang người đàn ông này vào trong , hai người tiếp tục ở đây canh gác , mặc kệ gió thổi lay cỏ đều phải báo cho tui biết có nghe không?”

“Nghe được.” Bọn bảo vệ lưu loát nói.

Gã đàn ông hài lòng gật gật đầu , sau đó dè Cố Thiếu Kiệt vào trong.

“Tốt lắm , ngoan ngoãn theo tao vào , đừng dở thủ đoạn gì bằng không tao sẽ không cam đoan sẽ làm gì đâu.”

Ngay tại khắc gã đàn ông xoay người , phía sau hai người bảo vệ liếc nhìn nhau một cái , đồng thời tiến lên , động tác lưu loát chặn tay nam nhân lại.

“Các người , các người làm cái gì? Phản saao? Mau buông ra , cẩn thận tao nói cho Tần Hiểu Linh , các người sẽ bị đuổi đi”.

Nghe nói thế , Cố Thiếu Kiệt nở nụ cười với ‘ 2 người bảo vệ’ . ” Tần Hữu Minh , anh ta nói anh là cá mực a?”

“Bảo an” bên trái nâng đầu , khinh thường nhếch miệng ” Nếu vậy để xem , tôi muốn biết ai dám để cho chủ tịch cuốn gói ra đi?” Lời nói của Tần Hữu Minh làm cho nam nhân cả kinh

“Đồng. . . . Chủ Tịch, người không phải bảo an sao?”

“Ai nói mặc quần áo bảo an thì sẽ là bảo an? Nếu nói vậy , mày không phải là mặc quần áo cầm thú?” Tần Hữu Minh hèn mọn trả lời

Lúc này , người ” bảo an” bên tay phải đã không còn kiên nhẫn. “Đừng nói điều vô nghĩa với anh , vào kế hoạch kế tiếp” .

Không có sai , đó là Tư Đồ Viêm , thần tình lo lắng , nếu không sợ đến sự an nguy của Lâm Khả Tâm anh đã sớm vọt vào.

Chỉ thấy Cố Thiếu Kiệt hé ra trong túi ẩn ra một câu: ” Không cần ý đồ giỡn thủ đoạn gì , bằng không tôi sẽ không cam đoan làm ra cái gì đến.”

Cố Thiếu Kiệt đem toàn bộ nội dung của gã đàn ông trả lại cho hắn , gã đàn ông trước mặt , lớn tiếng đọc nội dung.

“Hiểu Linh Bảo Bối , ra đây một chút”

Bên trong truyền đến âm thanh của Tần Hiểu Linh ” Đi ra ngoài? Ra ngoài làm cái gì?”

Gã đàn ông tiếp tục đọc nội dung trên tờ giấy: ” Yên tâm , người tấn công đã bị tôi chế phục , anh ta nói muốn gặp cô.”

“Anh ta là ai vậy? Tôi làm chi để gặp anh ta?” Tần Hiểu Linh cũng không hành

động mà mang theo cảnh giác hỏi .

“Anh ta nói là Tư Đồ Viêm , bất quá nếu cô không ra tôi liền xử hắn , miễn cho tin tức của chúng ta bị phát ra ngoài.”

Quả nhiên vừa nói những lời này Tần Hiểu Linh liền rơi vào bẫy . “đừng , ngàn vạn lần đừng đụng anh ấy , tôi sẽ ra.”

Nghe được Tần Hiểu Linh trả lời , Tư Đồ Viêm thật nhanh cầm dao , đánh gã đàn ông xỉu trên mặt đất , sau đó ba người nhìn nhau vừa lòng cười .

Ba người vốn không hợp nhau , nhưng tại thời khắc chung một trận đánh thì phối hợp rất ăn ý , đây là tình cảm căn bản lúc trước bọn họ không bao giờ nghĩ đến.

154. Chương 157

Bước kế tiếp đều phát triển thuận lợi , Tần Hiểu Linh từ trong cánh cửa bước ra ,

liền nhào tới Tư Đồ Viêm giả vờ nằm trên mặt đất , vì vậy Tần Hữu Minh và Cố Thiếu Kiệt sau cửa bắt được cô ấy.

“Các người là ai. Buông , có biết hay không tôi.” Tần Hiểu Linh giãy dụa , hướng đến hai người nhìn lại , đương lúc nhìn rõ mặt , Tần Hiểu Linh nhất thời sửng sốt :” Tần Hữu Minh? Anh thế nào lại ở đây?”

Bởi vì không biết Cố Thiệu Kiệt , nên Tần Hiểu Linh chỉ kêu tên Tần Hữu Minh.

Đã đến nước này , Tư Đồ Viêm cũng không giả vờ nữa , vỗ vỗ bụi đất trên người , anh đứng dậy , mà màn này lại làm cho Tần Hiểu Linh trờng to mắt: ” Anh không có xiu. Tôi đã biết , các người , các người lừa tôi , các người là kẻ lừa đảo.”

“Kẻ lừa đảo dù sao cũng tốt hơn kẻ bắt cóc.”

Cố Thiệu Kiệt một bên nhin không được ra tiếng chỉ trích Tần Hiểu Linh , sau đó anh nhìn về phía Tư Đồ Viêm hỏi: “Làm gì với cô ta đây? Chúng ta có nên báo 119? Hay đem cô ta giao cho cảnh sát?”

Vừa nghe đến chữ cảnh sát , Tần Hiểu Linh không khỏi luống cuống , giãy dụa khẩn cầu nói: ” Không cần , không cần đưa tôi đến cảnh sát , là tôi bị ma quỷ ám , che mắt tâm trí , cầu các người đừng mang tôi đến cảnh sát , tôi biết sai rồi , Tư Đồ Ca , em van cầu anh.”

Nghe được Tần Hiểu Linh gọi mình một chữ ” Ca” , ngữ khí của Tần Hữu Minh

trở nên yếu hơn . “Tư Đồ Viêm.”

Tư Đồ Viêm quơ tay , ý bảo Tần Hữu Minh đừng nói thêm gì nữa.

“Cô ấy giao cho anh , xử lý đẹp một chút , đừng để chuyện giống vậy xảy ra lần nữa , bằng không lần sau tôi khó mà bỏ qua dễ vậy.” Lời nói của Tư Đồ Viêm làm cho bọn họ có chút ngoài ý muốn , nhưng tâm lý của ba người cũng khác nhau rất nhiều

Đối với Tần Hữu Minh mà nói anh cảm kích Tư Đồ Viêm , xem coi như chính mình xin tha thứ , tha cho em gái mình một con đường , mà Cố Thiệu Kiệt tức giận, dù sao Tần Hiểu Linh đối với Lâm Khả Tâm làm chuyện quá đáng vậy thì anh nghĩ Tư Đồ Viêm không nên tha thứ dễ dàng cho Tần Hiểu Linh , về phần Tần Hiểu Linh cô ta cúi đầu , trong óc một mảnh hỗn loạn .

Làm chuyện tốt , Tư Đồ Viêm không còn chần chờ thêm nữa trực tiếp vào kho hàng , bằng tốc độ nhanh nhất chạy đến bên cạnh Lâm Khả Tâm , mà chỉ thấy cô bị trói chặt tay chân , khuôn mặt tái nhợt đầy nước mắt , vì lúc trước xem tí gặp chuyện không may , Lâm Khả Tâm không tự chủ liền run lẩy bẩy.

“Đừng sợ , Khả Tâm , anh đến cứu em” Nói xong , Tư Đồ Viêm lấy con dao Thụy Sĩ tùy thân cắt đứt dây thừng của Lâm Khả Tâm .

Trói buộc trên người và trong lòng được thả lỏng , Lâm Khả Tâm không hề băn khoăn đến mâu thuẫn giữa 2 người lúc trước trực tiếp ôm Tư Đồ Viêm khóc lên ” Oa. vừa rồi em còn nghĩ đến , chính mình thiếu chút nữa sẽ bị thật đáng sợ.”

”Ngoan , anh ở đây , không có gì nữa rồi , em không cần sợ hãi , cũng vô sự.

.”

Tư Đồ Viêm vỗ vỗ lưng của Lâm Khả Tâm , động tác cực kì ôn nhu an ủi cô , mà cô còn lại gắt gao ôm anh , đem nước mắt nước mũi lau lên người anh.

Khóc một lúc sau , tâm tình của Lâm Khả Tâm cũng trở nên bình tĩnh lại , cô cúi

đầu , mà Tư Đồ Viêm một bên vỗ vỗ sau lưng cô .

Bỗng nhiên , Lâm Khả Tâm nhớ tới cái gì , cô buông lỏng anh ra , khẩn trương hỏi ” Cục cưng đâu? cục cưng ở đâu rồi?”

“cục cưng?” Nghe Lâm Khả Tâm nhắc tỉnh , Tư Đồ Viêm mới nhớ tới từ nãy đến giờ anh không thấy đứa nhỏ đâu .

“C.ục cưng không phải ở một chỗ với em sao?”

Lâm Khả Tâm lắc lắc đầu , sau đó bật người ” đứng rồi , cục cưng bị bọn họ đặt trong xe , chúng ta nhanh ôm cục cưng ra.”

Lâm Khả Tâm nói xong đứng dậy nhưng hai chân mềm nhũn lại té về mặt đất .

“Em vừa bị trói , phỏng chừng chân còn yếu , anh ôm em đi.” Tư Đồ Viêm định ôm Lâm Khả Tâm nhưng bị cô cự tuyệt .

Sau khi phát tiết cảm xúc , lý trí của cô cũng trở lại , chuyện lúc trước làm cô có khúc mắc với anh: ” Không cần.”

Lâm Khả Tâm bình thần , cự tuyệt nói , Tư Đồ Viêm biết cô nghĩ cái gì nên anh không cưỡng bách mà vòng vo phương pháp: ” Vậy nếu như không có phương tiện liền để anh giúp.”

Với đề nghị của Tư Đồ Viêm , ngay từ đầu Lâm Khả Tâm cũng muốn cự tuyệt nhưng lúc cô biết mình không thể đi xa vẫn là khoát tay để anh đỡ đi.

Cứ như vậy , Tư Đồ Viêm đỡ Lâm Khả Tâm ra ngoài cửa , sau đó Cố Thiếu Kiệt liền chạy đến trước mặt , kích động ôm lấy cô: ” Khả Tâm , em không sao thật tốt

, vừa rồi anh thật lo nếu em xảy ra chuyện thì làm sao. thực xin lỗi là Cố Ca Ca hại em.”

“Cố Ca ca , anh đừng tự trách mình , hiện tại không phải em đã không sao rồi sao?” Lâm Khả Tâm an ủi Cố Thiếu Kiệt .

Có lẽ vì Tư Đồ Viêm ở đây mà cái ôm của Cố Thiếu Kiệt làm cho Lâm Khả Tâm cảm thấy không tự nhiên , cô thậm chí cũng không biết hiện tại sắc mặt Tư Đồ Viêm khó coi đến cỡ nào.

Chu chu cái miệng , Lâm Khả Tâm không vui nghĩ đến : Hừ , Tư Đồ Viêm cáo hững thì thấy cô bị vậy , chính mình làm gì phải để ý đến cảm nhận của anh?

Nhưng ngay cả vậy , Lâm Khả Tâm vẫn là thoát ra khỏi lòng ngực của Cố Thiếu Kiệt .

“Tốt lắm , chúng ta nhanh tìm đứa nhỏ” “Ừ , được”

Có lẽ cảm giác được Lâm Khả Tâm thay đổi , có lẽ bởi vì không thích cô rời xa mình nên trong nháy mắt ngữ khí của Cố Thiếu Kiệt trở nên mất mát.

Buông Cố Thiếu Kiệt ra , Lâm Khả Tâm lúc này mới để ý sự tồn tại của Tần Hữu Minh và Tần Hiểu Linh , mà điều này làm cho cô cả kinh , theo bản năng cô túm tay áo của Tư Đồ Viêm bên cạnh , động tác của cô làm cho anh bật cười , anh an ủi nói: ” Không có gì , mọi việc anh đã giải quyết xong , bọn họ sẽ không gây tổn thương em nữa , đừng sợ.”

Tư Đồ Viêm vừa nói vừa vỗ vỗ lưng Lâm Khả Tâm , sau đó ôm bả vai cô đi đến trước mặt Tần Hiểu Linh: ” Mang chúng tôi đến nơi đứa nhỏ”

Tần Hiểu Linh dùng ánh mắt ghen tị nhìn Tư Đồ Viêm khoát vai Lâm Khả Tâm , nhưng cũng không nói gì , chỉ đi về phía trước mà Tần Hữu Minh cũng bám gấu gao theo Tần Hiểu Linh để phòng ngừa cô ta làm điều gì.

Tần Hiểu Linh mang mọi người đến bãi cỏ xa , sau đó lấy chìa khoá mở cửa: ”

đứa nhỏ ở trong đó.”

Nghe được tiếng ô tô mở cửa , Lâm Khả Tâm bật người chạy đến đem đứa nhỏ bế ra , cô gắt gao ôm nó vào trong lòng ngực như sợ một lần nữa bị tách ra: ” Cục cưng.”

Mọi người ở đây vì cảnh này mà cảm thái không thôi , Tần Hiểu Linh thừa dịp mọi người không chú ý , trộm lấy cây súng lục không biết giấu ở đâu , rồi giẫy tay Tần Hữu Minh ra chạy đến bên người Lâm Khả Tâm , lấy súng kèm Lâm Khả Tâm .

“Không được cử động , ngoan ngoãn xoay người lại.”

Mà phản ứng đầu tiên của Lâm Khả Tâm không phải là xin tha thứ , mà đặt đứa nhỏ phía ghế sau của ô tô rồi chuyển hướng về mọi người.

“Khả Tâm” Cố Thiệu Kiệt lo lắng kêu lên.

Tư Đồ Viêm lại hỗn hển quát: ” Tần Hiểu Linh , cô điên rồi , muốn làm gì? Mau thả Khả Tâm ra.”

“Thả cô ta? Nằm mơ , em muốn giết chết người phụ nữ này , nếu không có nó , Tư đồ Ca đã là của em, bất luận kẻ nào cũng không được cướp Tư Đồ Ca từ tay em , bất luận kẻ nào cũng không thể.”

Tần Hiểu Linh đắc ý cười , mang theo biểu tình của kẻ điên cuồng .

“Hiểu Linh , nghe ca ca nói , thả Lâm Khả Tâm ra , đừng tiếp tục những chuyện này nữa..” Tần Hữu Minh một bên khuyên giải Tần Hiểu Linh nhưng là thất bại

“Ca Ca? Anh không phải ca ca của tôi , anh bắt quá chỉ là một con chó mà ba tôi nhận nuôi thôi , anh dựa vào cái gì quản tôi?” Lời nói của Tần Hiểu Linh đụng đến vết thương của Tần Hữu Minh , nên anh cũng không nói gì.

Ở lúc Tần Hiểu Linh cùng nói rõ với Tần Hữu Minh , Tư Đồ Viêm định tiến lên cứu Lâm Khả Tâm nhưng bị Tần Hiểu Linh phát hiện.

“Đừng bước qua đây , nếu không em liền giết cô ta.”

“Được , anh sẽ không qua , ngàn vạn lần đừng động thủ.” Tư Đồ Viêm giơ tay lên đầu làm ra tư thế đầu hàng.

Nhìn thấy Tư Đồ Viêm không ai bì nổi lúc xưa mà bây giờ cứ nhiên làm ra tư thế hèn mọn , Tần Hiểu Linh nhất thời trong lòng chua xót .

“Tư Đồ Ca , anh đã thay đổi , đều do người phụ nữ này , anh không còn là anh nữa.”

”Hiểu Linh , anh không thay đổi , anh chỉ tìm chính mình, một Tư Đồ Viêm sinh động chân thật mà thôi ——một người có tình cảm , biết yêu thương. ”

Tư Đồ Viêm giải thích , trong giọng nói tràn ngập ôn nhu .

“Vậy anh có thể yêu em không?” Tần Hiểu Linh dùng ánh mắt chờ mong , si mê nhìn Tư Đồ Viêm

“Anh sẽ , chỉ cần em đừng làm chuyện điên rồ , buông súng, anh sẽ.” Tư Đồ Viêm muốn nói dối để Tần Hiểu Linh buông dần sự cảnh giác nhưng điều đó lại làm cho cô ta điên cuồng hơn .

“Nếu vậy , em liền giết người phụ nữ này trước , em không muốn Tư Đồ Ca yêu 2 người , em sẽ ghen hắc hắc”

Đột nhiên , Tư Đồ Viêm nghĩ đến một cái chủ ý :” Hiểu Linh , không phải em muốn anh sao? Anh đây mang anh giao cho em không phải được sao?”

“cho em ? Cho em thế nào?” Tần Hiểu Linh khó hiểu hỏi han

Tư Đồ Viêm thử nói :” Anh lấy chính anh đổi Khả Tâm trong tay em , thế nào?” Tần Hiểu Linh nghĩ nghĩ , đầu tiên là gật đầu , sau đó lại lắc lắc đầu ” Không được

, nếu đổi nó vậy anh sẽ chạy trốn trên tay em sau đó tìm nó , đến lúc đó cũng chỉ có thể nhìn 2 người ngọt ngào thân mật. em không ngu vậy đâu.”

“Kia thế nào em mới bằng lòng buông tha Khả Tâm?” Đây là lần đầu tiên Tư Đồ Viêm cảm thấy nhứt đầu đến vậy , trong óc anh là một mảnh hỗn loạn , cái điệu bộ bình tĩnh trước kia chạy đi đâu rồi?

Tần Hiểu Linh suy nghĩ nửa ngày , sau đó nhìn về phía Tư Đồ Viêm , bật cười: ” Chỉ cần Tư Đồ Ca chết , anh sẽ mãi thuộc về em , em muốn dùng thủy tinh lỏng xác anh lại đặt bên giường của em , như vậy mỗi một ngày anh đều bên cạnh em , cho đến cuối đời.”

Lời nói của Tần Hiểu Linh làm cho không ai không run rẩy , ngoại trừ Tư Đồ Viêm

chỉ thấy vẻ mặt anh phá lệ thật lòng hỏi han ” Chỉ cần anh chết , em sẽ thả Khả Tâm , thật không?”

“Đúng , đúng” Tần Hiểu Linh nở nụ cười giống như đang nghĩ đến cảnh tượng kia
Thấy Tư Đồ Viêm giống như không nói gì , Lâm Khả Tâm rung động rất nhiều
, trong lòng cũng cảm kích không thôi .

Cô vội mở miệng ngăn cản nói ” Tư Đồ Viêm , anh đừng ngớ ngẩn ! em không
đáng để anh làm vậy.”

Mà Tư Đồ Viêm chỉ ảm đạm cười ” Không ai xứng đáng với em hơn khiến anh làm vậy , Khả Tâm , anh
yêu em.”

Ba chữ ” Anh yêu Em” làm cho Lâm Khả Tâm vô cùng khiếp sợ , cô không thể tin mình nghe cái gì , Tư
Đồ Viêm nói yêu cô? Anh yêu cô?

Nhưng lúc sau , Tần Hiểu Linh đã giờ súng nhắm ngay Tư Đồ Viêm. “Không ——”

“Đừng ——”

Ngay tại thời khắc Tần Hiểu Linh hạ cò súng , Lâm Khả Tâm liền đẩy Tần Hiểu Linh ra , bởi vì quá mức
mà Tần Hiểu Linh té lảo đảo trên mặt đất , còn Lâm Khả Tâm cũng ngã sấp xuống đập lên hòn đá bất tỉnh.

May mắn chính là viên đạn chỉ xẹt qua người Tư Đồ Viêm , bảo vệ một mạng cho anh , thấy tư thế này ,
Cố Thiếu Kiệt và Tần Hữu Minh tiến lên ngăn chặn Tần Hiểu Linh , còn Tư Đồ Viêm không để ý tay mình
bị trầy vệt vàng chạy đến bên cạnh Lâm Khả Tâm.

Tư Đồ Viêm ôm lấy Lâm Khả Tâm , đầu cô dính máu: ” Khả Tâm , Khả Tâm? Em sao rồi ? Khả Tâm.”

Nhưng một chút phản ứng Lâm Khả Tâm cũng không có , im lặng giống như đã chết.

155. Chương 158

Tuy rằng tình trạng của Lâm Khả Tâm không nghiêm trọng lắm nhưng Tư Đồ Viêm hiểu được vết thương
ở đầu cũng không thể coi thường , vì Lâm Khả Tâm bên này không có phản ứng gì , nên Tần Hiểu Linh lại
huyền não: ” Buông , buông , tôi phải giết con đàn bà kia , tôi muốn giết nó.”

Nghe nói thế , Tư Đồ Viêm lập tức vô cùng oán hận nhìn thẳng vào Hiểu Linh, kia như muốn đem Tần Hiểu
Linh băm thành trăm mảnh , cô ta sợ đến mức liên ngậm miệng.

Đáng giận , sớm biết vậy anh sẽ không mềm lòng thả cô ta ra , buông tha cho cô ta !

Mà vì Tần Hiểu Linh giãy dụa quá mức lợi hại , nên Tần Hữu Minh lấy súng đánh một cái làm cho cô hôn
mê bất tỉnh.

Xử lí xong Tần Hiểu Linh , Cố Thiếu Kiệt vội vàng đi đến chỗ của Tư Đồ Viêm ” Khả Tâm cô ấy sao rồi?”

“Bị va chạm ở đầu , hiện tại tôi muốn dẫn cô ấy đến bệnh viện.” Tư Đồ Viêm vừa nói vừa ôm lấy Lâm Khả
Tâm đem lên xe .

Còn không đợi Tư Đồ Viêm buông Lâm Khả Tâm ra, Cố Thiếu Kiệt tự động ngồi vào tay lái.

” Tư Đồ Viêm , anh ngồi sau ôm Khả Tâm và đứa nhỏ , miễn cho bọn họ bị sốc , tôi sẽ dùng tốc độ nhanh
nhất chạy đến bệnh viện , tin tưởng tôi.”

“Vậy làm phiền anh.” Tư Đồ Viêm ngồi ở phía sau ôm đứa nhỏ cùng Lâm Khả Tâm , từ đầu tới cuối anh
không rời khỏi Lâm Khả Tâm.

“Khả Tâm , em ngàn vạn lần đừng gặp chuyện gì , ngàn vạn lần.”

Rất nhanh xe chạy đến bệnh viện , Lâm Khả Tâm được đưa vào cấp cứu còn Cố Thiếu Kiệt và Tư Đồ Viêm
bên ngoài chờ.

Cuối cùng, đèn ở phòng cấp cứu tắt , y tá đem Lâm Khả Tâm đẩy ra , bác sĩ chậm rãi từ trong đi ra .

“Bác sĩ , Khả Tâm sao rồi?”

Cố Thiếu Kiệt quan tâm chạy đến hỏi , Tư Đồ Viêm cũng bật người đứng dậy , khẩn trương đợi câu trả lời của bác sĩ .

“Bệnh nhân đầu bị va chạm nghiêm trọng , tuy rằng vết thương không lớn , nhưng trong não có máu bầm , tình trạng này thông thường chỉ có thể dựa vào chính bệnh nhân, nếu hấp thu tốt thì bệnh nhân rất nhanh tỉnh lại , nếu không thì phỏng chừng cả đời cũng không tỉnh lại. Hơn nữa vì có liên quan đến đại não , tình trạng phức tạp , nên chúng tôi cũng không thể khẳng định bệnh nhân có biến chứng gì không , nên người nhà bệnh nhân tốt nhất chuẩn bị”

Bác sĩ nói xong , Cố Thiếu Kiệt ngây ngẩn cả người , mà hai chân của Tư Đồ Viêm cũng mềm nhũn té ngồi trên ghế.

Cố Thiếu Kiệt quay đầu định hung hăng mắng Tư Đồ Viêm một chút nhưng thấy bộ dạng hai tay ôm đầu , nản lòng của anh , Cố Thiếu Kiệt bỗng thấy không đành lòng mở miệng.

Tuy rằng không thấy biểu tình của Tư Đồ Viêm nhưng Cố Thiếu Kiệt biết anh nhất định sẽ rất thống khổ .

“Đi xem Khả Tâm đi”

Nhưng Tư Đồ Viêm vẫn như trước ngồi ở ghế không hề động , Cố Thiếu Kiệt thở dài , anh biết giờ phút này Tư Đồ Viêm hẳn là tự trách mình , nội tâm sẽ không thể tha thứ cho chính mình đi?

“Đừng nghĩ gì cả , không phải bác sĩ nói cũng sẽ có thể không sao , nếu tình huống tốt Khả Tâm sẽ nhanh tỉnh lại , nên anh mau cùng trò chuyện với cô ấy đi , nói không chừng cô ấy cảm giác anh quan tâm bệnh sẽ mau tốt lên?”

“Sẽ sao?” Tư Đồ Viêm ngẩng đầu , mê mang nhìn Cố Thiếu Kiệt

Cố Thiếu Kiệt đẩy anh một phen: ” đi đi , đừng ngồi ở đây tự trách , cho dù anh có ngồi đây cả đời cũng không thay đổi được chuyện đã xảy ra, còn không bằng đi tìm Khả Tâm , hiện tại cô ấy cần nhất chính là anh bên cạnh cô ấy.”

Lời nói của Cố Thiếu Kiệt đọng đến nỗi lòng của Tư Đồ Viêm , nghĩ đến Khả Tâm cần mình anh đứng dậy đến phòng bệnh của cô , đứng vậy nếu không thay đổi quá khứ được anh phải thay đổi tương lai !

Đi vào phòng bệnh , Lâm Khả Tâm thẳng tắp nằm trên giường , cùng tình cảnh lúc sinh đứa nhỏ như lúc , chính là không ai nghĩ tới hai lần này xảy ra nhiều

chuyện đến vậy.

“Khả Tâm.” Tư Đồ Viêm ngồi bên cạnh Lâm Khả Tâm , vuốt ve khuôn mặt cô , anh hi vọng có thể thấy cô động mi , cho dù anh biết cô không muốn gặp anh giả vờ ngủ cũng được , nhưng Lâm Khả Tâm vẫn vậy , mắt nhắm nghiền giống như sẽ không bao giờ mở ra nữa.

“Khả Tâm , mở to mắt ra nhìn anh , Khả Tâm”

Nghĩ đến cô có thể cả đời nằm trên giường , sẽ không bao giờ phản ứng nhất cử nhất động của anh nữa , hốc mắt Tư Đồ Viêm đỏ lên .

Sớm biết chuyện xảy ra thế này , lúc trước anh sẽ không đối xử tàn nhẫn với cô , anh sẽ đối xử tốt với cô một chút , hẳn là hảo hảo giữ cô bên cạnh , hẳn là.

.sớm nó cho cô biết , anh yêu cô

“Thực xin lỗi , là lỗi của anh , đều do anh không tốt , anh sẽ không bao giờ hung hăng với em nữa , không bao giờ. khi dễ em nữa chỉ cần em tỉnh lại , mắng anh cũng được , đánh anh cũng được , anh đều nhận , em nói gì anh đều nghe theo , không bao giờ. bức bách em nữa , chẳng những vậy em muốn anh chết , anh cũng có thể. Chính là cầu em đừng dùng cách này trừng phạt anh được không?”

Nhưng Lâm Khả Tâm vẫn như trước không có phản ứng , Tư Đồ Viêm nắm tay cô , anh có thật nhiều thật nhiều lời muốn nói , thật nhiều thật nhiều thứ muốn

xin lỗi.

156. Chương 159

“Phải nói bắt đầu từ đâu đây. . . .” Tư Đồ Viêm nắm tay Lâm Khả Tâm , thái độ khác lạ trở nên rất ôn nhu , kia ngữ khí giống như âu yếm tiểu nữ nhân trước khi ngủ .

“Đúng rồi , lúc trước mỗi lần em hỏi về người nhà của anh , anh đều tức giận , có lẽ em vẫn muốn biết người nhà của anh thế nào đúng không?” Tư Đồ Viêm nhìn xuống , bắt đầu nghĩ đến những chuyện anh không muốn nhớ lại

“Mẹ của anh giống những người mẹ khác , là một người phụ nữ xinh đẹp , nhưng ba anh không giống những người ba khác”

“Từ lúc anh nhận biết , người đàn ông đó không bao giờ về nhà nhiều , cho dù có về thì không đối xử lạnh lùng với mẹ anh cũng hạ giọng hạ giọng tay hạ giọng chân với mẹ anh , nên anh hy vọng ông ta đừng về nữa, nhưng khi ông ta không về thì mẹ anh lại lên khóc , anh nghĩ người đàn ông kia chẳng những gây tổn thương ẹ mà tại sao bà vẫn yêu ông ta?”

”Anh hỏi mẹ , tại sao nhớ ba lại không gọi ông ta trở về? Mà mẹ anh chỉ nói tâm ông ta không còn ở đây nữa , trở về cũng vô dụng thôi , vì thế anh lại hỏi mẹ , tâm của ba đi nơi nào? Mẹ anh chỉ khóc không trả lời , sau đó anh nghe người hầu

trong nhà nói ba bên ngoài có người phụ nữ khác , còn có đứa con , nghe nói ba thích người đàn bà đó rất nhiều , đối với mẹ con họ thật tốt , nên ruột cuộc anh cũng biết tâm của ba anh đi nơi nào.”

“Sau khi ba anh ở ngoài ăn chơi đàng điếm một thời gian thì ông ta qua đời , mẹ anh vì tâm tình uất ức , hơn nữa sức khỏe không tốt , không lâu sau cũng mất đi.”

“Tuy rằng anh không muốn thừa nhận ông ấy là ba ruột nhưng những gì ông ta gây ra không thể làm anh không ảnh hưởng , như tính cách máu lạnh vô tình , như anh không hề tin tưởng hôn nhân , như anh. . . . không biết thế nào là yêu một người.”

“Anh hận người đàn ông kia , hận ông ta vô tình như thế , hận ông ta gây cho anh một thời thơ ấu u ám , hận ông ta gây thương tổn ẹ anh , anh thậm chí hận chính mình vì sao là con của ông ta? Nên sau khi mẹ anh chết , vì chôn sâu giấu kĩ đoạn kí ức này , mà cũng vì trả thù ông ta anh sửa họ mình theo mẹ là họ Tư Đồ..”

“Anh vốn nghĩ chuyện này cứ vậy mà qua đi , thẳng cho đến khi anh gặp em”

“Cùng lúc phát sinh quan hệ với em , anh kêu Đại Vĩ đi tra tư liệu của em , nhìn thấy mẹ em là vợ thứ 2 của ba Hách Sa Sa , mà em lại thổ lộ cùng vị hôn thê của Hách Sa Sa , anh nghĩ em cướp đi Cố Thiếu Kiệt , vì thế anh không khỏi nghĩ tới cảnh tượng Hách Sa Sa khóc lóc , khuôn mặt kia biến thành khuôn mặt đau khổ của mẹ anh.”

“Trong nháy mắt , anh quyết định ngăn cản chuyện đó phát sinh , nên anh tính ra kế hoạch ác độc này , dùng sức mạnh bách em ký vào khế ước”

“hiện tại ngẫm lại , có lẽ anh làm vậy không chỉ là muốn bảo vệ Hách Sa Sa , mà còn muốn trút giận sự oán hận của mình với người đàn bà tiểu tam năm đó lên người em ?”

“Anh vốn nghĩ em là người tham tài lại thấp hèn nên bắt đầu kế hoạch cùng em ở một năm , rồi một ngày anh sẽ ghê tởm , nhưng sau khi ở cùng em anh mới biết anh trách lầm em , em là người ôn nhu , thiện lương , cố chấp , ngọt ngào , một tay làm đồ ăn ngon , sẽ vì phim truyền hình mà khóc xướt mướt , đáng yêu nhất là chẳng sợ anh hiểu lầm em , bắt nạt em , em vẫn sẽ tự mình kiếm tiền mua quà tặng cho anh , yên lặng trả giá nhiều đến vậy.”

Nghĩ đến mỗi một tối cùng Lâm Khả Tâm , ánh mắt của Tư Đồ Viêm loé lên niềm vui.

“Cho nên không biết từ lúc nào , anh đã có thói quen ở cùng em , bắt đầu chờ mong em làm bếp , bắt đầu tham luyện mỗi ngày mặc kệ nhiều việc , luôn luôn có cảm giác một người đang chờ chính mình về.
Thậm chí anh nghĩ rằng em có phải lễ vật trời ban tặng cho anh hay không?”

Đúng vậy , Khả Tâm có thật nhiều cái tốt đẹp , vì sao trước kia chính mình không phát hiện ra? Hay là , chính anh không muốn thừa nhận thôi? Mà hiện tại , Tư Đồ Viêm không muốn tiếp tục lừa bản thân nữa

“Có lẽ , chính là tại đây chút bất tri bất giác , anh bắt đầu thích em , cho nên anh sẽ không vui nếu em không thừa nhận quan hệ của tụi mình , sẽ dè nén lợi hại khi thấy em nói chuyện cùng Cố Thiếu Kiệt , bởi vì không quen nhìn Tần Hiểu Linh khi dễ mà đứng ra che chở cho em.”

“Nhớ rõ lúc em tự chính miệng nói ra em yêu anh , tuy rằng anh đã sớm biết nhưng anh cũng thật rất vui sướng và kích động , bất quá cũng có sợ hãi và chán ghét.”

Thở dài , ngữ khí của Tư Đồ Viêm trở nên trầm trọng ” Đúng , anh không muốn thừa nhận anh yêu em . Anh đã từng thề , anh tuyệt đối sẽ không hoa tâm giống người đàn ông kia , anh nghĩ cả đời anh chỉ yêu một mình Hách Sa Sa , nhưng khi anh phát hiện anh có tình cảm với em , điều đầu tiên anh nghĩ sao anh có thể dễ dàng thay đổi vậy , anh và người đàn ông kia khác gì nhau?”

“Anh vì hận người đàn ông kia , chỉ cần tưởng tượng đến ông ta , tâm lý anh thật sâu chán ghét , nên vì quá sợ hãi anh sẽ giống ông ta nên anh phải nhận chuyện anh yêu em. ”

“Anh nói với chính mình tuyệt đối không được yêu em , để làm cho chính mình tin điều đó anh bắt đầu kế hoạch trả thù.”

157. Chương 160

“Vì vậy anh mang em đến tiệc đính hôn của Hách Sa Sa và Cố Thiếu Kiệt , khi anh thấy em giúp Cố Thiếu Kiệt nói dối , phối hợp ăn ý , anh tức giận không thôi nhưng chỉ có thể yên lặng chịu đựng.”

“sau khi anh bức bách Cố Thiếu Kiệt uống rượu , một là vì báo thù hai là đàn ông muốn đánh gại kẻ thù , muốn làm trò trước mặt em chứng minh mình hơn anh ta , ba là anh phát hiện anh có tình cảm với em nên anh dùng phương pháp này cảnh cáo Cố Thiếu Kiệt , làm cho anh ta ly xa em một chút.”

“Đương nhiên chuyện Hách Sa Sa và Cố Thiếu Kiệt đính hôn có làm cho anh mất mát một chút nhưng so với anh nghĩ thì không quá đau khổ , ngược lại lúc em giúp Cố Thiếu Kiệt còn khiến anh không thoải mái hơn.”

“Anh sợ dĩ anh uống rượu , là bởi vì lúc trước Hách Sa Sa hỏi anh có yêu em không , anh thiếu chút nữa theo bản năng trả lời ”có” rồi , tuy rằng anh không nói nhưng điều này làm cho anh nhận rõ tâm tư của mình thì ra anh quả thật yêu em.”

“Khi đó anh bị thù hận làm u mê , vô luận thế nào cũng không thừa nhận tâm tư của mình , vì thế anh mang phụ nữ về nhà cho em hầu hạ , anh cưỡng bức em phải xem tất cả cảnh đó. Anh lừa dối mình là chỉ cần tổn thương em thì có thể chứng minh một chút anh cũng không yêu em ... Nhưng mỗi lần tổn thương em , trong lòng anh còn khó chịu hơn gấp bội.”

”Sau khi em mang thai , vì sợ em chạy trốn anh liền phải giam lỏng em , anh nói

với em lưu trữ em cũng vì đứa nhỏ , dù sao từ thời thơ ấu trong lòng anh nghĩ nếu anh có con anh nhất định phải đối xử với nó thật tốt , làm cho nó có một gia đình hạnh phúc , tuyệt đối không thể để bị kích của anh xảy ra cho con mình , nhưng lúc chỉ có thể chọn 1 trong hai là em hoặc con thì anh ý thức được , anh triệt để hoàn toàn lựa chọn em.”

”Cho đến giờ phút này , anh mới dám đối diện với trái tim của mình , mà này cũng làm cho anh chính mình đã bỏ lỡ nhiều thứ tốt đẹp , theo một khắc bắt đầu

, anh coi như đây là cơ hội mới , cuộc sống mới , nhưng anh hiểu trước đây anh làm quá nhiều chuyện ác độc có lẽ em sẽ không tha thứ cho anh , nên vì giữ em mà anh dùng đứa nhỏ áp chế em , nhưng không nghĩ đây lại làm cho em muốn rời anh đi.”

“Khi anh biết em chạy trốn , anh bỗng có cảm giác , cả đời này không còn gặp em nữa , anh cảm thấy lần đầu tiên mình bất lực như vậy liền giống như cả thế giới sụp đổ xuống , không còn chút ánh sáng nào.”

“Nên sau khi anh nhận được điện thoại của Tần Hữu Minh , anh không nghĩ liền nhanh chóng chọn cứu em , cho dù trả giá tất cả công ty của anh , chỉ cần em không bị gì là được , nhưng anh lại bị Tần Hữu Minh giỡn trò , bắt anh xác nhận tình cảm với em , anh ta muốn giết chết em làm cho anh thống khổ cả đời , lòng anh như lửa đốt , thấy người nằm trên mặt đất , anh nghĩ đó là em. Bất quá hoàn hảo , kia không phải em , bằng không có lẽ anh cũng sẽ đi cùng em rồi.”

“Sau đó Tần Hữu Minh tiến vào dùng súng chĩa vào đầu anh , đối diện với họng súng điều đầu tiên anh không lo mình mà chính là lo cho em thế nào , mà khi anh nghe Tần Hữu Minh nói em có thể đào tẩu , tuy vẫn bị chĩa súng vào đầu nhưng anh vẫn cười vì đơn giản là em sẽ không xảy ra chuyện gì.”

“Mặc dù chính mình không tới nhưng nói vậy lúc đó anh sẽ không phải là anh của bình thường , bằng không Tần Hữu Minh sẽ không hỏi anh Tư Đồ Viêm lãnh huyết vô tình chạy đi đâu?”

“Anh nghĩ , Tư Đồ Viêm lạnh như băng từ lúc gặp Lâm Khả Tâm liền bị sự ấm áp của cô ấy hoà tan chảy rồi.”

“Đáng tiếc là khối băng này đóng băng lâu quá , không phải nhất thời có thể làm tan chảy nên khi anh cứu em ở kho hàng ra anh vốn định hung hăng ôm em , nói rằng em không xảy ra chuyện gì là tốt rồi nhưng anh cũng không biết đem những lời buồn nôn xấu hổ đó nói thế nào.”

“Nếu sớm biết có một ngày em sẽ không nghe được anh nói gì nữa , chẳng sợ buồn nôn hay không anh sẽ nói tất cả , cho đến khi em nghe chán thì thôi”

Nói đến đây , giọng nói của Tư Đồ Viêm trở nên nghẹn ngào ” Thực xin lỗi Khả Tâm , anh làm những chuyện tồi tệ với em như vậy , anh nghĩ em rất hận anh đi? Thật ra không chỉ em ngay cả anh cũng hận bản thân mình.”

”Anh hận chính mình khẩu thị tâm phi , anh hận chính mình không nắm chắc cơ

hội đối xử tốt với em , anh hận chính mình làm cho em nhiều đau khổ , anh hận chính mình để em lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm , anh hận chính mình cũng như hận người đàn ông kia.”

“Anh phát hiện ra , tuy rằng anh một mực bài xích chính mình cùng người đàn ông kia không giống nhau , nhưng trên thực tế cũng chẳng có gì khác nhau , đều làm cho những người mình yêu thương khổ sở , anh hận ông ta rồi cũng phạm sai lầm giống ông ta.”

Nói xong , Tư Đồ Viêm cảm không được rút nước mắt , anh tựa đầu vào tay Lâm Khả Tâm , nước mắt tình mịn chảy từ tay cô chảy xuống , không biết sự hối hận này có chảy đến trong lòng Lâm Khả Tâm hay không

Khả Tâm , Van cầu em , tỉnh lại đi.

Một bàn tay mềm để lên hai má của Tư Đồ Viêm.

“Khả Tâm” Tư Đồ Viêm kích động ngẩng đầu , nhưng ngoài ý muốn là một người anh không thể tưởng —— Hách Sa Sa.

158. Chương 161: Chương 161 (Hoàn)

“Tư Đồ Ca Ca , sao anh lại khóc?” Hách Sa Sa đứng một bên dùng bàn tay nhỏ bé non mềm giúp Tư Đồ Viêm lau nước mắt.

Thấy rõ người trước mặt , Tư Đồ Viêm có chút thất vọng: ” Sa Sa? Sao em lại ở đây?”

Hách Sa Sa ngồi xuống bên cạnh anh: ” Em nghe nói Khả Tâm Tỷ xảy ra chuyện nên tới đây thăm , Tâm Tỷ sao rồi? Chị ấy tỉnh chưa? Bác sĩ nói gì?”

Tư Đồ Viêm thở dài , cau mày nhìn về phía Lâm Khả Tâm. “Còn chưa tỉnh , bác sĩ cũng nói không biết khi nào sẽ tỉnh. ”

“Còn nói , Khả Tâm Tỷ có thể cả đời cũng. . . .” Hách Sa Sa thử nhìn về phía Tư Đồ Viêm , còn anh trầm mặc gật đầu , trên mặt là biểu tình đau đớn không thôi.

“Ừ”

“Kia , Tư Đồ Ca tính toán làm sao? Vẫn đợi cả đời , cho dù Khả Tâm Tỷ có tỉnh lại hay không sao?”

Đối với câu hỏi của Hách Sa Sa , Tư Đồ Viêm khẳng định: ” Sẽ không , cô ấy sẽ tỉnh lại , nếu cô ấy không bao giờ tỉnh lại nữa , anh vẫn sẽ đợi cô ấy cả đời.”

Nghe Tư Đồ Viêm nói vậy , Hách Sa Sa không khỏi có chút động dung.

”Tư Đồ Ca , nếu Khả Tâm Tỷ nghe được nhất định sẽ rất cảm động , nhưng là. . .

. .” Hách Sa Sa khựng lại một chút, rồi mới nói tiếp:” Nhưng mà Tư Đồ Ca , anh

tài giỏi như thế lại còn trẻ , chỉ cần anh muốn nhất định sẽ có rất nhiều người nguyện ý cùng chỗ với anh , nếu Khả Tâm Tỷ có cảm giác chị ấy cũng không đành lòng để cho anh vì chị ấy mà tiêu hao thời gian , nên anh nhanh bỏ mọi đau khổ bắt đầu cuộc sống mới , tìm một tình cảm mới.”

Lời nói của Hách Sa Sa làm cho Tư Đồ Viêm cau mày chặt hơn , không thể không nói tuy rằng Hách Sa Sa nói đúng nhưng anh cảm thấy thật lạ giống như Hách Sa Sa đang ám chỉ cái gì đó.

Còn không đợi Tư Đồ Viêm nghi ngờ lời nói của mình , Hách Sa Sa bỗng nhiên nhào tới Tư Đồ Viêm , mà anh trong lòng căn thẳng , rút tay về .

“Sa Sa , em làm gì vậy?”

Thấy Tư Đồ Viêm rút tay , Hách Sa Sa không thu liễm , ngược lại tựa vào người anh: ” Tư Đồ Ca Ca , em thích anh.”

Hách Sa Sa vừa nói , vừa cọ cọ lỗ tai của Tư Đồ Viêm .

Tư Đồ Viêm nghe vậy cứng còng thân hình ” Sa Sa , em không cần nói gì nữa , này một chút cũng không vui”

Sa Sa không vui đỏ đỏ cái miệng: ” Em không có giận , từ lần đầu tiên gặp anh em

đã bị mị lực của anh mê hoặc.”

”Được rồi cho dù là thật , nhưng chính là em không phải đã đính hôn cùng Cố

Thiếu Kiệt sao?” Tư Đồ Viêm hơi nghiêng thân muốn tránh khỏi Hách Sa Sa , nhưng Hách Sa Sa vẫn là cọ lên .

“Đúng em đã muốn cùng Thiếu Kiệt Ca Ca đính hôn nhưng em phát hiện em càng lúc càng thích anh nên em quyết định vì anh em không đính hôn nữa” Dừng một chút , Hách Sa Sa ngọt ngào làm nũng ” Cho nên , Tư đồ Ca Ca có nguyện ý vì em mà buông tha Khả Tâm Tỷ không?”

” Buông tha” Hai chữ này Tư Đồ Viêm nghe thật chói tay , khiến cho lòng anh sinh ra một cổ chán ghét Hách Sa Sa .

Hách Sa Sa làm vậy khác gì loại Tiểu Tam mà anh chán ghét? Uống công anh còn tưởng cô ta là thiên sứ? Thì ra chỉ là giả dối thôi !

Nghĩ vậy , Tư Đồ Viêm đẩy Hách Sa Sa ra: ” Anh nói rồi , vĩnh viễn anh sẽ không buông tay Khả Tâm , nếu em nháo đủ rồi thì mời ra phòng bệnh , anh không muốn đánh phụ nữ.”

Nắm chặt tay , Hách Sa Sa phẫn nộ đứng dậy , chất vấn nói ” Vì cái gì , vì cái gì các người ai cũng chọn Lâm Khả Tâm? Các người đều là đàn ông có mắt không trông , tôi hận các người.”

“Đúng , là tôi có mắt không trông.”

Tư Đồ Viêm mang theo chút giễu cợt nói , nếu lúc trước anh không sai lầm coi

Hách Sa Sa là thiên sứ thì làm sao có thể bỏ lỡ thiên sứ chuân chính đáng giá của bản thân?

Trùng mắt nhìn Tư Đồ Viêm , Hách Sa Sa quay đầu ra khỏi phòng , mà anh ngồi xuống , ôm Lâm Khả Tâm đang ngủ .

Trong mộng , Tư Đồ Viêm thấy cô tỉnh , mỉm cười đứng trước mặt anh , anh kích động không thôi , anh định tiến lên ôm cô vào lòng nhưng lại chụp lấy một khoảng không.

“Viêm , em đã chết rồi , hiện tại linh hồn em trở về xem anh , anh hết thấy đều tốt có lẽ em nên đi rồi”

“Khả Tâm , em không cần đi , không có em anh thế nào có thể sống tốt? Đừng rời xa anh”

Nhưng dường như Lâm Khả Tâm không nghe thỉnh cầu của anh , càng lúc càng xa , làm thế nào anh cũng không đuổi theo kịp .

Rốt cuộc , Tư Đồ Viêm không chịu nổi dả kích, không kiềm nổi hét lên: ” Khả Tâm , đừng đi , nếu có đi hãy dắt anh theo đi , Khả Tâm đừng để anh lại một mình.”

“Viêm.” Âm thanh ôn nhu của Lâm Khả Tâm xuất hiện bên tai Tư Đồ Viêm , bàn tay ấm áp lau đi giọt nước mắt của anh , xúc cảm như chân thật.

Tư Đồ Viêm kinh ngạc ngẩng đầu , nhìn cô khẽ nhíu mày đau long: ” Khả Tâm , em tới dẫn anh đi sao?”

Lâm Khả Tâm dùng sức mở miệng nói: ” đứa ngốc , em không có chết thì dẫn anh đi đâu? Cục cưng đâu?”

“Cục cưng ở trong phòng chăm sóc.” Theo bản năng trả lời câu hỏi của Lâm Khả Tâm , Tư Đồ Viêm nhất thời đứng lên: ” Từ từ , em không chết?” anh không thể tin dụi dụi con mắt mình.

Nhìn mọi thứ xung quanh , Tư Đồ Viêm phản ứng đây là bệnh viện , vừa rồi chỉ là giấc mộng: ” Khả Tâm , em không chết thật tốt quá.” Tư Đồ Viêm gất gao ôm lấy Lâm Khả Tâm , như sợ cô sẽ mãi mãi biến mất .

“Thực ờn ào a , huống chi những lời này anh đã nói rồi.” Lâm Khả Tâm oán giận hờ.

“Anh nói rồi? Anh nói khi nào?”

Tư Đồ Viêm nghi hoặc suy nghĩ , sau đó bỗng nhiên hiểu ra cái gì: ” Lâm Khả Tâm , chẳng lẽ em đã sớm tỉnh?”

Lâm Khả Tâm chột dạ , bĩu môi ” Anh nói một đồng như vậy , em không muốn tỉnh cũng bị anh đánh thức”

”Vậy em vẫn giả vờ hôn mê đến giờ? Em không phải định làm cho anh sốt ruột chết a?”

Nghĩ đến những lời nói của chính mình đều bị Lâm Khả Tâm nghe được , Tư Đồ Viêm mang theo chút ngưỡng ngừng , trên thực tế , vì muốn làm cho anh ấy náy nên Lâm Khả Tâm định giả vờ hôn mê , chờ thêm vài ngày nữa sẽ tỉnh , nhưng cô luyến tiếc khi thấy anh vì cô mà khóc , mới tỉnh lại ngay.

Nhưng cô không thể đem những lời này nói cho anh biết ...

Lâm Khả Tâm thề lưỡi: ” Không trách em , thật ra em cũng muốn tỉnh nhưng thấy anh nói vui vẻ vậy em không muốn cắt ngang anh thôi.”

Huống chi cô thật sự thích những lời nói khi cô hôn mê mà anh nói ra , kia những lời thổ lộ làm cho cô kích động xem khóc ra , nên mới giả vờ nhịn nghe một chút , ai biết tỉnh lại có nghe được nữa không?

Tư Đồ Viêm bỗng nhớ tới cái gì: ” Nếu vậy , kia Hách Sa Sa vừa rồi.”

“Ừ , cái đó em cũng nghe rồi.” Nói xong câu này , Lâm Khả Tâm và Tư Đồ Viêm trầm mặc xấu hổ trong một lát.

Thật ra lúc anh khóc cô đã định tỉnh lại nhưng vừa vặn Hách Sa Sa cũng vào nên liền giả vờ hôn mê tiếp , cô vốn tưởng đối với Hách Sa Sa anh yêu thương nhưng nhớ anh sẽ vui vẻ chấp nhận mới đúng , nào ngờ sự thật làm cô ngoài ý muốn một phen .

Xem ra những gì Tư Đồ Viêm nói đều ra thật , anh thật lòng yêu cô , nghĩ vậy , hơn nữa hiểu biết thời ấu thơ bị thảm của Tư Đồ Viêm , cùng với mâu thuẫn của mình , Lâm Khả Tâm không định trách anh nữa .

Cô thương anh , anh cũng yêu cô , còn cái gì tốt đẹp hơn?

Nhưng Lâm Khả Tâm vẫn là có điểm lo lắng

”Viêm , chờ sức khoẻ của em bình phục , em muốn về nhà một chuyến. . . .

.”Không đợi Tư Đồ Viêm trả lời , Lâm Khả Tâm bật người bổ sung: ” Anh yên tâm , lần này em sẽ không trốn nữa.”

Đối với sự cam đoan của cô , Tư Đồ Viêm nhìn không được bật cười: ” Đứa ngốc , từ hôm nay trở đi em hoàn toàn tự do không chỉ thế em muốn gì anh cũng sẽ thoả mãn yêu cầu của em.”

”vậy anh và em cùng về thăm mẹ nha , mang theo cục cưng nữa?” Lâm Khả Tâm thử ướm lời.

Sau khi biết thân thế Tư Đồ Viêm , Lâm Khả Tâm lo lắng anh sẽ để ý thân phận của mẹ cô , nhưng anh lại sáng khoái đáp: ” Ừ , gặp mẹ.”

Nếu trước kia , anh sẽ cười nhạt với đề nghị của cô nhưng bây giờ anh lại thay đổi.

Tất cả phát ra từ nội tâm , Tư Đồ Viêm cũng muốn biết rốt cuộc nữ nhân nào tài cán đã dưỡng dục được Lâm Khả Tâm tốt như vậy?

Vì vậy hai người thương lượng thật tốt , vốn kế hoạch của Lâm Khả Tâm chờ sau khi chuẩn bị tâm lý thật tốt sẽ trở lại Hách Gia , dù sao đã xảy ra nhiều chuyện cô cũng biết nên nói rõ với mẹ Lâm , huống chi cô không biết Hách Gia lấy thái độ gì đối xử với cô.

Lúc trước , Lâm Khả Tâm cảm thấy có Hách Sa Sa còn yên tâm nhưng sau khi phát sinh nhiều chuyện , liền ngay cả Hách Sa Sa cũng làm cô khẩn trương .:

Nhưng còn không đợi cô chuẩn bị tâm lý tốt , Cố Thiếu Kiệt đã mang đến tin dữ ” Khả Tâm , bệnh tim của mẹ em tái phát , hiện tại đang ở bệnh viện làm phẫu thuật.”

“Cái gì?!”

Nghe tin tức đó , Lâm Khả Tâm cảm giác chính mình đều mộng: ” Mẹ em phẫu thuật ở đâu? Cố Ca Ca mau dẫn em đi , nhanh lên.”

Ngay lập tức , Cố Thiếu Kiệt mang Lâm Khả Tâm đến phòng mổ , nhìn thấy Cố Thiếu Kiệt và Lâm Khả Tâm xuất hiện , hơn nữa còn mặc quần áo bệnh viện , vợ chồng Hách Gia không khỏi khó hiểu , mà Hách Sa Sa lạnh lùng nhìn Lâm Khả Tâm.

“Hách Thúc Thúc , mẹ cháu sao rồi?” Lâm Khả Tâm lo lắng tiến lên hỏi Hách

Thiếu Hoa

Hách Thiếu Hoa thở dài: ” Ai , chúng ta vừa đem mẹ cháu vào trong , phỏng chừng 1 hay 2 tiếng nữa mới xong , bất quá cháu phải chuẩn bị tâm lý tốt , bệnh tim mẹ cháu luôn tái phát , chuyển biến cũng không tốt lắm , lần trước phát bệnh bác sĩ nói tình trạng không khả quan , phỏng chừng sẽ đỡ nhiều lành ít.”

“Mẹ , như thế nào.”

Lâm Khả Tâm không thể tin vào những gì mình nghe , cô che miệng , ánh mắt đã ửng hồng , cứ vậy mọi người chờ ngoài phòng cấp cứu , mà Tư Đồ Viêm nghe được tin này cũng nhanh chạy đến , thuận tiện mang theo đứa nhỏ .

Qua một lúc sau , bác sĩ bên trong đi ra , lắc lắc đầu ” Thực xin lỗi chúng tôi đã cố gắng hết sức , nhưng tình trạng của bệnh nhân rất nghiêm trọng , thừa dịp bệnh nhân còn chút ý thức , các người muốn nói gì thì nhanh lên.”

Bác sĩ còn chưa nói xong , Lâm Khả Tâm liền chạy vào ” Mẹ Mẹ.”

Lâm Khả Tâm nhào đến bên cạnh mẹ Lâm , nước mắt tuông ra giống trời mưa “Khả Tâm , con đã trở lại?”

“Mẹ , con về rồi , thực xin lỗi , con gái về trễ , thực xin lỗi.”

Nhìn thấy gương mặt tái nhợt của mẹ Lâm , áy náy cùng khổ sở nổi lên trong

lòng Lâm Khả Tâm

Mẹ :Lâm nhẹ nhàng vuốt tóc Lâm Khả Tâm ” Khả Tâm , có thể gặp con một lần cuối cùng , thật sự là tốt quá.” Mẹ Lâm nói xong , nghẹn ngào

”Thực xin lỗi , mẹ phải đi rồi , để con lại một mình mẹ rất lo lắng

.huống chi mẹ còn chưa nhìn thấy con kết hôn , còn chưa được ẵm cháu ngoại , mẹ muốn gặp người đang ở cùng con thế nào?”

“Mẹ , mẹ yên tâm con sẽ ẹ gặp” Nói xong , Lâm Khả Tâm vội vàng quay đầu mà không biết Tư Đồ Viêm lúc nào đứng sau cô , còn có ôm cục cứng trong lòng

Lâm Khả Tâm xoa xoa nước mắt , hướng tới Tư Đồ Viêm vẫy vẫy: ” Viêm , anh lại

đây , mẹ muốn gặp anh.”

Nghe vậy , Tư Đồ Viêm tiến lên cầm tay Lâm Khả Tâm

Lâm Khả Tâm nói với mẹ Lâm: ” Mẹ , đây là Tư Đồ Viêm , chúng con đã kết hôn rồi , đây là con của bọn con , là cháu ngoại của mẹ.”

“cháu ngoại của ta.” Lâm Xảo Như vươn tay , nhẹ nhàng vuốt vuốt đầu đứa nhỏ , lúc khi trải qua cánh tay , đứa nhỏ bám bám ngón tay của Lâm Xảo Như , phát ra nụ cười ngọt ngào.

Lâm Khả Tâm có lỗi nói ” Thực xin lỗi , con không có nói ẹ chuyện kết hôn và chuyện sinh đứa nhỏ , mẹ không trách con sao?”

Lâm Xảo Như không trả lời câu hỏi của Lâm Khả Tâm mà nhìn về phía Tư Đồ Viêm ” Nói cho ta biết , con yêu Khả Tâm sao? Con sẽ làm Khả Tâm hạnh phúc cả đời sao?”

Tư Đồ Viêm nhìn xuống , thấp phần thật lòng trả lời ” Con yêu cô ấy , rất yêu cô

ấy , con có thể hy sinh mạng sống của mình cũng sẽ làm cho cô ấy hạnh phúc”

“Vậy tốt rồi.” Lâm Xảo Như lộ ra nụ cười vui mừng “Khả Tâm , con đã tìm được người đàn ông tốt , mẹ có thể an tâm ra đi” Nói xong câu này , mẹ Lâm nhắm chặt hai mắt , tay rơi xuống trong tay cục cứng , thời khắc đó đứa bé khóc rống lên , mà Lâm Khả Tâm cũng ôm chặt Tư Đồ Viêm khóc theo

Sau đó , Tư Đồ Viêm tổ chức lễ tang ẹ Lâm , Hách Gia cùng Cố Thiệu Kiệt đến , chính là Hách Sa Sa và Cố Thiệu Kiệt không còn ngọt ngào như trước , người ngoài cũng hiểu được hai người có chút lạ lạ

Kết thúc lễ tang , Hách Sa Sa tìm Lâm Khả Tâm , tỏ vẻ muốn nói mấy câu , mà Lâm Khả Tâm liền đồng ý .

“Nói thật , từ nay về sau cô và gia đình tôi không còn quan hệ , nghĩ vậy thật cao hứng.”

Hách Sa Sa đi thẳng vào vấn đề nói

“Sa Sa.” Lâm Khả Tâm mở miệng nhưng không biết nói gì , suy nghĩ nửa

ngày cô mới nói: ” Sa Sa , chị vẫn cho rằng em là em gái ruột , chị cũng nghĩ em thật lòng xem chị là tỷ tỷ , không phải sao?”

“Tỷ tỷ? Ha Ha , đừng giả bộ , cô và tôi căn bản không có huyết thống , cô bắt quá chỉ là con sâu mọt cùng mẹ cô tới chiếm dụng nhà tôi , quỷ hút máu.”

Hách Sa Sa thật chán ghét nói ra tuy rằng Lâm Khả Tâm sớm biết được nhưng trong lòng vẫn lạnh không thôi.

Cố nén suy nghĩ , Lâm Khả Tâm hỏi: ” Vậy còn quá khứ thì sao? Chúng ta cùng nhau và ba chơi trò chơi cũng là giả sao? Chẳng lẽ thậm chí em cũng không coi chị là bạn?”

“Về điểm ấy thật ra tôi đã sớm muốn nói rõ cho chị biết” Hách Sa Sa bĩu môi ” Cô nghĩ rằng lúc trước tôi tiếp cận cô là vì cái gì? Thật ra bất quá chỉ vì Thiếu Kiệt Ca Ca thôi , tôi thấy quan hệ của 2 người tốt , mà tôi rất thích anh ấy nên muốn cùng anh ấy vui đùa tôi mới đến gần cô , hay nói cách khác cô bị tôi lợi dụng”

“Nguyên lai là như vậy.” Lâm Khả Tâm tự giễu cười , da mặt cứng lại không thôi.

Nếu cởi mở , Hách Sa Sa cũng không để ý , trực tiếp chỉ vào mặt Lâm Khả Tâm: ” Tôi ghét nhất cùng cô xài đồ giống nhau , ngay cả váy tôi thích nhất cô cũng có , không phải vì làm cho Thiếu Kiệt Ca Ca thích cô cô mới mặc váy giống tôi , chém chết đàn ông của tôi sao?Không chỉ là cô mà ngay mẹ cô cũng vậy , ngày đó không tốt , cổ tình trong tiệc đính hôn của tôi bệnh tim tái phát , cướp đi ba ba , nên tôi

chán ghét mẹ con hai người.” Hách Sa Sa càng nói càng nghiêng răng nghiêng lợi , kia bộ dáng xem thật xa lạ.

“Cho nên cô phải cướp Viêm từ tay tôi? Cũng là thật sự yêu anh ấy?”

Nhắc tới chuyện này , Hách Sa Sa nở nụ cười khinh thường: ” Ha Hả , tôi thế nào thích anh ta? Tôi luôn thích chỉ có một mình Thiếu Kiệt Ca Ca , về phần tôi câu dẫn Tư Đồ Viêm chỉ là muốn để cô ném một chút cảm giác người đàn ông của mình bị người khác cướp đi thôi , ai ngờ anh ta chung tình với cô như vậy . . .

.A , cô thật có thủ đoạn lừa đàn ông , để ột đám chung tình với cô.”

Hách Sa Sa nói xong , hắc cảm lên , cao ngạo nhìn Lâm Khả Tâm ” Lâm Khả Tâm

, tôi thừa nhận , cô thật kế thừa ưu thế của mẹ cô , thực biết cách đoạt đàn ông , bằng không Thiếu Kiệt Ca Ca sẽ không vì cô mà trì hoãn hôn lễ của chúng tôi , còn vì cứu cô mà nói dối tôi. Nhưng tôi tin rằng , Thiếu Kiệt Ca Ca chỉ là một lúc mê hồn , người anh ấy yêu nhất vẫn là tôi.”

“Nếu như cô không tin thì sau khi tiệc đính hôn , cô không phải nói Thiếu Kiệt Ca Ca không nói cho cô biết sao? Cô sai lầm rồi , thật ra anh ấy làm vậy là vì sợ cô sau khi biết chúng tôi đính hôn sẽ không đến , nhưng muốn làm cho tôi vui vẻ mới lừa cô , hay nói cách khác , anh ấy vì tôi hi sinh cô , ở trong lòng anh ấy cô chỉ là vị trí thứ 2 thôi , vĩnh viễn sẽ không vượt qua được tôi.”

Đối với người gây sự như Hách Sa Sa , Lâm Khả Tâm chỉ yên lặng chịu đựng , cho đến khi.

” Hách Sa Sa , cô đủ rồi” Tư Đồ Viêm bỗng xuất hiện nắm tay Lâm Khả Tâm như là cho cô thêm lòng tin và sức mạnh: ” Khả Tâm , cô ấy đã giả cho tôi , đã trở thành vợ của Tư Đồ Viêm , từ nay về sau cô ấy và Hách Gia các người không còn quan hệ gì nữa , chúng tôi cũng sẽ không tham gia vào chuyện cô và Cố Thiếu Kiệt nữa , cô cũng không có quyền gì khi dễ cô ấy , nếu để tôi thấy cô một lần nữa khi dễ cô ấy tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.” Nói xong , Tư Đồ Viêm không thèm dòm lấy cô ta một mắt , mà lôi kéo Lâm Khả Tâm rời đi.

Đi một lúc , Lâm Khả Tâm bỗng mở miệng nói: ” Viêm , cảm ơn anh.” Cô tựa đầu lên vai anh , dùng giọng điệu biểu tình sự cảm động từ trong lòng .

Mà Tư Đồ Viêm cũng ôn nhu đáp lại ” đưa ngực , em là người phụ nữ của Tư Đồ Viêm , anh không cho phép bất luận kẻ nào xúc phạm em nói chỉ là tổn thương em , nếu làm vậy là đối nghịch với Tư Đồ Viêm anh , từ nay về sau điều em cần làm là hạnh phúc cùng anh mỗi ngày.”

Dừng một chút , Tư Đồ Viêm bổ sung: ” Thậm chí nếu ở cùng anh không làm em hạnh phúc , anh sẽ để em rời đi , chỉ cần em vui là được rồi.” Âm thanh của anh mang theo sự bi thương , làm cho Lâm Khả Tâm không khỏi nhớ tới những giọt nước mắt của anh trên tay cô .

Lâm Khả Tâm lắc lắc đầu :“Viêm , em sẽ không rời xa anh , yêu anh là chuyện hạnh phúc nhất của em.”

“Có được tình yêu của em , anh cũng thực hạnh phúc.” Tư Đồ Viêm ôn nhu đáp lại

Anh yêu cô , cô cũng yêu anh , chẳng lẽ không phải chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới rồi sao? Hãy để cho bọn họ mãi mãi hạnh phúc như vậy .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ma-tong-tai-anh-hon-dan>